

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

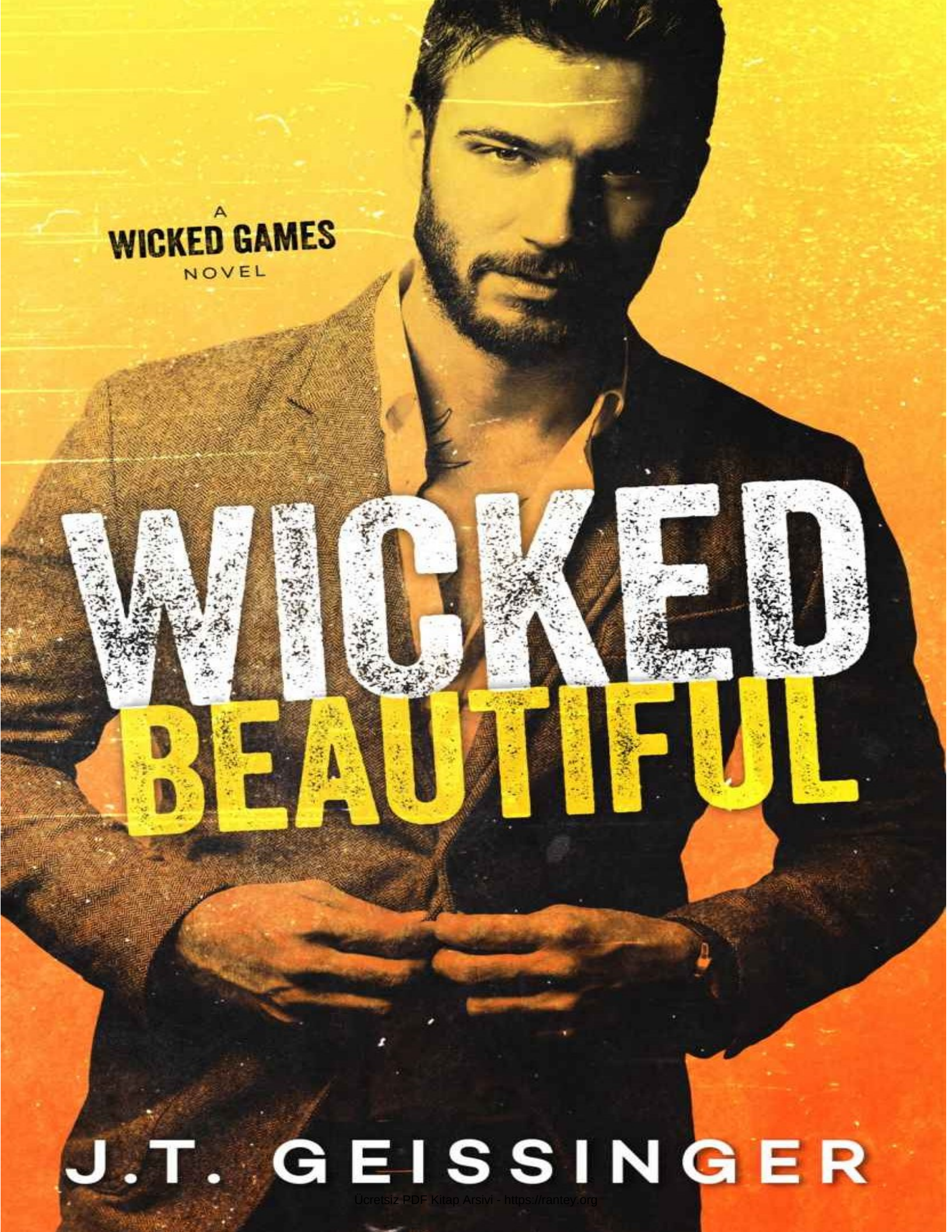
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
WICKED GAMES
NOVEL

WICKED BEAUTIFUL

J.T. GEISSINGER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KÖTÜ GÜZEL

Tarafından
J.T. Geissinger

İÇİNDEKİLER

Kötü Güzel Kötü

Güzel Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm 5

Bölüm 6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26 Bölüm
27 Bölüm 28
Bölüm 29 Bölüm
30 Bölüm 31
Bölüm 32 Bölüm
33 Bölüm 34
Bölüm 35 Bölüm
36 Bölüm 37
Bölüm 38 Bölüm
39 Bölüm 40
Sonsöz Teşekkür

Wicked Sexy.

Wicked Sexy.
Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14

Bölüm 15 Bölüm
16 Bölüm 17
Bölüm 18 Bölüm
19 Bölüm 20
Bölüm 21 Bölüm
22 Bölüm 23
Bölüm 24 Bölüm
25 Bölüm 26
Bölüm 27 Bölüm
28 Bölüm 29
Bölüm 30 Bölüm
31 Bölüm 32
Bölüm 33 Bölüm
34 Bölüm 35
Bölüm 36 Bölüm
37 Bölüm 38
Bölüm 39 Bölüm
40 Sonsöz
Teşekkür

Kötü Niyetler Kötü
Niyetler Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm 5
Bölüm 6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm 9
Bölüm 10 Bölüm
11 Bölüm 12
Bölüm 13 Bölüm
14 Bölüm 15
Bölüm 16 Bölüm
17 Bölüm 18
Bölüm 19 Bölüm
20 Bölüm 21
Bölüm 22 Bölüm
23 Bölüm 24
Bölüm 25 Bölüm
26 Bölüm 27
Bölüm 28 Bölüm
29 Bölüm 30
Bölüm 31 Bölüm
32 Bölüm 33
Bölüm 34 Bölüm
35 Bölüm 36

Bölüm 37 Sonsöz

Teşekkür

Ayrıca J.T. Geissinger

Yazar Hakkında

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2015 J.T. Geissinger, Inc.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

J.T. Geissinger, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. ISBN 978-1-

7338243-1-6

Kapak tasarımı Letitia Hasser

Jay'e, her zaman yanında olduğu için.

Cennette aşkın nefrete dönüşmesi gibi bir öfke
yoktur, cehennemde de hor görülen bir kadın
gibi öfke yoktur.

- William Congreve, Yaslı Gelin

Sürtük: isim kavgacı, mantıksız, kötü niyetli, kontrol manyağı, kaba bir şekilde müdahaleci veya saldırgan bir kadın için kullanılan argo bir aşağılayıcı sözcük.

F Broadway Balo Salonu'ndaki geniş, ışıklı sahnede pleksiglas bir podyumun arkasında Times Meydanı'ndaki Marriott Marquis otelinde ayakta durmuş, izleyiciler arasındaki yirmi beş yüz kadının yüzlerini tarıyorum.

Gurur beni boğuyor. Bilet fiyatını iki yüz dolara çıkardıktan sonra bile bu seminerleri ayakta izliyorum.

Erkeklerden nefret etmek büyük bir iş. Tüm imparatorluğumu bunun üzerine kurdum.

Öne doğru eğilip mikrofona konuşuyorum. "Hanımlar, ellerinizi kaldırın lütfen. Kaçınıza daha önce kaltak dendi?"

İki binden fazla el havaya kalktı.

"Tebrik ederim. Bir şeyleri doğru yapıyorsunuz."

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Gülümseyerek, bu konuşmayı daha önce onlarca kez yaptığım için rahat bir şekilde mikrofonu çıkarıyorum ve

Beyaz Armani takım elbisemin mükemmel bir şekilde dikilmiş belindeki kırışıklıkları düzelterek podyuma çıktım.

"Şu orospu tanımına biraz daha yakından bakalım." Arkamdaki duvardaki büyük projeksiyon ekranına dönüyorum. "Kavgacı. Düşmanca, kavgacı, savaşçı anlamına gelen bir kelime. Hepimiz unreasonable'ın ne anlama geldiğini biliyoruz: işbirliği yapmayan, yardımcı olmayan, zor."

Sırıtarak seyirciye dönüyorum. "Şimdiye kadar çok iyi." Daha fazla kahkaha.

"O zaman elimizde kötü niyetli biri var. Bu gerçek bir kötü niyet. Zarar vermeye niyetli, zalim veya kaba anlamına gelir. Bueno değil, değil mi? Peki ya kontrol manyağı? Etrafındaki her şeyin nasıl yapılacağını dikte etmeye çalışan bir kişi. O kadar da iyi değil. Kabaca müdahaleci kendini açıklıyor ve sonra en sevdiğime geliyoruz. Agresif."

Yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Sessizce bir süre seyircileri inceliyor, beni izlemelerinin keyfini çıkarıyorum. Bu kadar çok insanın önünde olmak, her sözümü dinlemelerini sağlamak beni çok heyecanlandırıyor. Neredeyse seksten bile daha iyi.

Dün gece yaptığım seksten kesinlikle daha iyiydi. Bay Kırk Saniye Öfke'yi yatağında sırt üstü yatarken arkama bile bakmadan terk ettim. Pantolonunda piton olduğunu iddia ettiğinde bunun bir felaket olacağını bilmeliydim. Onun sikinden daha büyük topuklarım var.

"Agresif kelimesi genellikle sadece kuduz köpekler, vahşi diktatörler ya da fikir sahibi bir kadın için kullanılır. Eğer bir erkek agresifse, o zaman o erkek iş bitirici, hırslı ve hatta sadece erkeksi olarak tanımlanır. Aslında, burada gördüğünüz orospu tanımındaki her kelime erkeksi bir özelliktir. Savaşçı? Zor? Kaba? Kontrolcü? Bunların hepsi toplumun bir kadına olması gerektiğini söylediği şeylerin antitezidir, çünkü bunlar doğaları gereği erkeksi özelliklerdir. Yani bir erkek size kaltak dediğinde, aslında bir erkek gibi davrandığınızı söylemiş olur."

Etkili olması için duraklıyorum ve sonra güçlü bir şekilde "Ve sana erkek gibi davranmanın hayattan istediğin şeyi elde etmenin tek yolu olduğunu söylemek için buradayım." diyorum.

Balo salonu bir mezarlık kadar sessiz. Herkes bana bakıyor, bekliyor.

"Burası erkeklerin dünyası, hanımlar. Klişe olabilir ama gerçek bu. Kadınlar dezavantajlı doğarlar. Gökdelenler inşa etme, aya uçma ve savaşa gitme dürtüsünden sorumlu hormon olan testosterondan yoksunuz. Bizler uzlaştırıcı, barışçı ve besleyiciyiz. Kendimizi feda ediyoruz ki bu sadece saçma değil, aynı zamanda saçma bir potansiyel israfıdır. Gerçekten tatmin olmuş, üretken hayatlar yaşamak için olmamız gereken şey güçlü olmaktır. Bir kadın nasıl güçlü olur, biri bana söyleyebilir mi? Sadece bağırın. Ellerinizi kaldırmanıza gerek yok."

Birkaç kez "Eğitim!" ve "Kişisel bilgi!" ve hatta "Ağırlık kaldırma!" sesleri duyuluyor ve bu da gülüşmelere neden oluyor. Ben de gülüyorum, odanın enerjisini seviyorum.

"Bunların hepsi iyi örnekler. Ancak hiçbirisi meselenin özüne inmiyor."

Her zaman kalp kelimesini kullandığımdan emin olurum. Her kadının kriptonitidir. Şey, o ve aşk. Ama o kelime seminerlerimde kesinlikle yasak.

Ve hayatımın diğer her alanında.

"İşte Roseanne Barr'dan bir alıntı. 'Kadınların henüz öğrenemediği şey, kimsenin size güç vermediğidir. Sadece alırsınız.' Kulağa yeterince basit geliyor, değil mi? Bununla ilgili sorun, gücün kaynağının sizin dışınızda olduğunu varsaymasıdır. Ama öyle değil. İhtiyacınız olan tüm güce zaten sahipsiniz, ancak onu başkalarına veriyorsunuz. Onu takas ediyorsunuz, çarçur ediyorsunuz, çünkü beğenilme ihtiyacınız kendinizi onurlandırma ihtiyacınızdan daha güçlü. Size saygısızlık yapıldığında sesinizi çıkarmadığınız her seferinde, 'hayır' demeniz gerekirken 'evet' dediğiniz her seferinde, bir başkasının ihtiyaçlarını veya arzularını kendi ihtiyaçlarınızın önüne koyduğunuz her seferinde, gücünüzden vazgeçiyorsunuz. Peki karşılığında ne alırsınız?"

Bekliyorum. Seyirciler öne doğru eğiliyor, toplu bir şekilde esir tutuluyor.

"Hayal kırıklığı. Kızgınlık. Öfke."

Başını sallı. Koroya vaaz veriyorum. Enerjimi toplayıp sahnenin sağına dönüyorum. Salondaki tüm gözler beni takip ediyor.

"İşte size eğlenceli bir istatistik. Kadınların depresyona girme olasılığı erkeklerden neredeyse iki kat daha fazladır. İki kat daha fazla. Sizce bu adil mi?"

Mikrofonu seyirciye doğru uzattığımda, karşılığında şiddetli bir bağırış duyuyorum.

"Hayır!"

"Tabii ki değil!" Geldiğim yoldan geri dönüyorum, bacaklarım sahneyi yalayıp yutuyor, saçlarım omuzlarıma dökülüyor, bir dişi aslan gibi avlanmaya gidiyorum. Agog, beni izliyorlar.

"Peki bana kimin ASLA depresyondan muzdarip olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Tam zamanında, yüzlerce ses haykırıyor. "Kaltaklar!"

"Bu doğru!" Kükrüyorum. "Kaltaklar asla Depresyon! Aslında hiçbir şeyden muzdarip değiller, çünkü onları mutsuz eden bir şey varsa, yollarına devam ediyorlar! Bunu değiştirmeye çalışmazlar, bunun hakkında sızlanmazlar ya da kız arkadaşlarıyla nedenini analiz etmek için saatler harcamazlar. Sadece ellerini açarlar ve gitmesine izin verirler!"

Alkış. Alkış sesine nasıl da bayılıyorum. Bir kez daha sırtıtmamak için büyük çaba sarf etmem gerekiyor ama bunu başarıyorum. Sahnenin ortasında bacaklarımı omuz genişliğinde açarak duruyorum ve seyircilerime sevgiyle bakıyorum.

Düşüncelerimde bile, en iyi arkadaşım Darcy'nin yaptığı gibi onlara "kölelerim" dememeye dikkat ediyorum. Bu kelime, beni birkaç saat dinlemek için cebime yarım milyon dolar koyan bir grup insan için çok saygısızca.

"Orospunun sloganı, 'Benden sonra sen gelirsin'. İster bir erkek, ister bir iş ya da bir aile üyesi olsun, önceliği her zaman kendi mutluluğudur. Bu şekilde ve sadece bu şekilde,

Bir kadın kendi kaderini kontrol eder, gücünün farkına varır ve onu korur. Asla başka birinin merhametine kalmamıştır." Tüm bunların kafamda yer etmesi için kısa bir süre duraksıyorum. "İhtiyacınız olan şey, hanımlar, güçlü bir kadın için o eski hakaretin yeni bir yorumu. Gerçekten benimseyebileceğiniz bir tanım."

Arkamdaki duvarda bulunan büyük projektör ekranında yeni bir grafik yanıp sönüyor.

Kaltak: Kendini, hayatını ve kaderini kontrol eden, her zaman istediğini elde eden bir kadın ismi.

Seyircilerden "Amin!" sesleri ve gürültülü onay yuhalamaları yükseliyor. Artık kendime engel olamıyorum. Ağzım kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bu doğru. Bir kaltak her zaman istediğini alır. Bir kaltak patronluk taslamaz. Patron odur. Hayatta, işte ve ilişkilerde kaltaklar her zaman daha iyisini yapar. Şimdi size sorayım hanımlar..."

Omuzlarımı geriye atıyorum, ellerimi gökyüzüne kaldırıyorum ve sesimi kırıslara kadar yükseltiyorum.

"Kancık olmaya hazır mısınız?"

Cevap veren çığlıklar sağır edici. Alkışlar gürler. Seyirciler ayağa fırlar.

Ve sahnede gülerek duruyorum, iki binden fazla kadının hayranlığını içime çekiyorum ve hayatın bundan daha iyi olmasının mümkün olmadığını düşünüyorum.

Bay Kırk Saniyelik Öfke, Bay Dört Saatlik Ön Sevişme'ye dönüşseydi daha iyi olurdu, ancak erkekler erkek olduğu için, duvara yansıtılan güçlendirici grafiğin iddiasına rağmen biz kadınlar her zaman istediğimiz her şeyi elde edemeyiz.

İşte tam da bu yüzden bu kadar çok vibratörüm var.

Yedi saat sonra, seminer bittikten, tüm sorular yanıtlandıktan, tüm kitaplar imzalandıktan ve dinleyicilerin sonuncusu da hayatlarındaki erkeklere yeni, coşkuyla benimsedikleri büyük harfli Sürtük unvanlarıyla zarar vermek üzere balo salonunun kapılarından dışarı süzüldükten sonra - ve bunu kanıtlayacak yaka iğneleri, kupaları ve tampon çıkartmaları varken - ben tükendim.

Ne yazık ki bu akşam Darcy ile Tribeca'nın yeni gözde mekânı Xengu'da yemek yemeyi taahhüt ettim ve ne kadar yorgun olursam olayım beni bu işten sıyırmasına imkân yok. Ona gurme demek İsa'ya haham demek gibi bir şey: doğru ama asıl noktayı tamamen kaçırıyor. Darcy dışarıda yemek yemeyi bir sanat formuna ve oldukça kazançlı bir işe dönüştürdü. Amerika'daki en başarılı yemek blogcularından biri.

Ayrıca yetişkin bir erkeğin onu gördüğünde korkudan altına kaçırmasına neden olabilecek tanıdığım tek kadın. Eğer bir restoran ondan olumsuz bir eleştiri alırsa, sahibi kapıları kapatıp baştan başlayabilir. O tamamen, özür dilemeden acımasızdır.

Ve parlak. Ve gürültülü. Ve komik. Hayatımda L harfini kullanabileceğim biri varsa, o da odur.

Yüksek binamın lobisinde, beni çatı katına çıkaracak özel asansörü beklerken cep telefonum çalıyor. Asistanım Tabby, Hermès çantam, dizüstü bilgisayar çantam ve tekerlekli seyahat çantamla birlikte onu taşıyor.

Kural 1: Sürtükler kendi bavullarını taşımazlar.

Tabby'den telefona cevap vermesini istememe gerek yok. Cebinden telefonu çıkarıyor, kıpkırmızı perçemini alnına savuruyor, göstergeye bakıyor ve telefonu bana uzatıyor.

"Ben Darcy."

Telefonu aldım ve neşeyle "Hey, kız arkadaşım!" dedim.

Cevap olarak bir iç çekiş duyuyorum. "Gangster gibi görünme çabandan anladığım kadarıyla programın gerisinde kalıyorsun?"

"Gangster olabilirim!" Savunmacı bir şekilde söylüyorum. Yanımdaki Tabby kaşlarını kaldırıyor.

1.80 boyunda, Afro-Amerikan ve iki yüz elli kilo civarında olan Darcy tatlı bir sesle, "Elbette olabilirsiniz. Ben de Taylor Swift olabilirim. Eğer kurgusal bir evrende yaşamayı bitirdiysek, lütfen ne kadar geç kaldığınızı konuşabilir miyiz? Çünkü Xengu'ya geç kalmayacağım. Rezervasyonu benim için bile tutmazlar."

Asansörün kapıları kayarak açıldı. Tabby ve ben içeri girdik ve kapılar arkamızdan kapandı.

"Rezervasyonunuzu vermeye cesaret edemezler! Senin kim olduğunu bilmiyorlar mı?"

"Değil mi?" diye onaylıyor Darcy, buldozer şöhretinin tadını çıkararak. Sesi ekşiyor. "Ama anlaşılan sahibi yemek eleştirmenlerinden pek hoşlanmıyor, çünkü on dakikadan fazla gecikirsem, kim olursam olayım rezervasyonumun iptal edileceğini kesin bir dille söylediler. Burası tam bir fuego, kızım! Birkaç zedelenmiş egoyu karşılayabilirler."

Darcy benimle konuşurken, konuşmasını modaya uygun küçük İspanyolca ifadelerle süslemekten hoşlanıyor, çoğu da beceriksizce. Annem El Salvadorlu, babam da Mexico City'li ve ben büyürken ikisi de benimle İspanyolca konuştu, dolayısıyla ben de bu dili biliyorum... Darcy de bildiğini sanıyor. Onun İspanyolcası berbat. Aynı zamanda çok eğlenceli.

"Bilgin olsun Gloria, eğer 'tamamen' demek istiyorsan, 'toplam' demen yeterli."

Sofia Vergara'nın Modern Family'deki karakterinden esinlenerek ona Gloria diyorum. Gerçi Gloria İngilizce'yi katlediyor, bu yüzden aslında aynı şey değil, sadece ben öyle dediğim için öyle.

Kural 2: Sürtükler asla yanılmaz.

"Tch! Ne demek istediğimi biliyorsun, V! Nefret etme! Ve konuyu değiştirme. Oraya ne zaman varacaksın?"

Asansörün kapıları tekrar açılarak çatı katının mermer ve camdan yapılmış zarif fuayesi ortaya çıkıyor. Tabby ve ben içeri giriyoruz. El çantamı duvara dayalı aynalı konsolun üzerine bırakıyor. Tekerlekli bavul çantasını evdeki ofisime götürüyor ve önümüzdeki birkaç saati postaları inceleyerek, e-postaları yanıtlayarak, toplantıları planlayarak ve genel olarak hayatımı kolaylaştırarak geçirecek. Ona inanılmaz bir para ödüyorum ama her kuruşuna değiyor. Onun etkin desteği olmadan yaptığım işi yapamazdım. Daha da önemlisi, sadakatini defalarca kanıtladı, tüm sırlarımı korudu, işlerimin yürütülmesinde tam bir gizlilik uyguladı. Dünyada güvenebileceğim iki kişiden biri.

Benimle çalışmaya başladığında imzaladığı gizlilik sözleşmesi de cabası.

Telefonum hâlâ kulağımdayken ceketimin düğmelerini açıp oturma odasındaki beyaz deri koltuğun arkasına atıyorum ve ana yatak odasına, evim dediğim bu altı bin metrekarelik ultramodern alanda en sevdiğim şeye, jakuzili küvete gidiyorum.

"Bana yarım saat ver. Eğer oraya benden önce varırsan, bana bir-"

"Üç mavi peynirli zeytinli pis Grey Goose martini. Biliyorum. Ve tahmin edeyim. Beyaz Armani giyiyor olacaksın."

Alınmış gibi yapıyorum. "Tahmin edilebilir olduğumu mu söylüyorsun?"

"Anal olduğunu söylüyorum, V. Neden arada bir renklere yer vermiyorsun? Belki çiçek desenli bir şey? Ya da gerçekten parasız kalma modundaysan, belki Grey Goose martini dışında bir içki denersin?"

Çünkü sevgili dostum, rutinde güvenlik vardır.

"Daha iyi bir şey yaptıklarında başka bir şey deneyeceğim. Yakında görüşürüz," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Banyo yapıyorum. Banyo hazır olduğunda, diğer kıyafetlerimi çıkarıp buharlı suya giriyorum ve iç çekiyorum

zevk alıyorum. Memnuniyetimi bozan tek şey bacaklarımın küvetin sonuna ulaşamayacak kadar kısa olması ve bu yüzden batmamak için kenarlara tutunmak zorunda kalmam.

Keşke bacaklarım daha uzun olsaydı.

Zihnimde 1.80 boyundayım. Zihnimde bir Viking savaşçısıyım. Zihnimde ben bir tanrıçayım, karşı konulmaz, güçlü ve en önemlisi güzelim.

Ancak gerçek şu ki, özellikle ilginç özellikleri olmayan, ortalama boy ve kiloda, açık tenli bir Latinim. İtiraf etmeliyim ki gür, koyu renk saçlarım ve düz beyaz dişlerim var. Çarpık burnum, zayıf çenem, ince dudaklarım, miyopluğum ve düz göğsüm gibi bunları da yıllar önce düzelttirdim.

Estetik ameliyat için Tanrı'ya şükürler olsun. Bir mayo mankeni gibi görünmesem bile, eskiden olduğum köylü fareden kesinlikle tamamen farklı görünüyorum ve amaç da buydu. Yeni halimde eski hayatıma dair hiçbir şey kalmadı ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Kural 3: Başarana kadar numara yap, sürtük.

Omuzlarımdaki ve belimdeki kaslar düğümlerinden kurtulana kadar sıcak suda bekletiyorum. Sonra çıkıyorum, kurulanıyorum, kokteyl elbisemi giyiyorum, makyajımı yapıyorum ve saçlarımı kabartıyorum. Dışarı çıkarken, kafasını postalarımın arasına gömmüş olan Tabby'ye bağırarak veda ediyorum. Arabamın ve şoförümün beklediği lobiye iniyorum. Sekiz dakika içinde Xengu'nun gürültülü, nefis kokulu girişine doğru yürüyorum.

İşte o zaman onu gördüm.

Onu.

Ve son on beş yıldır içinde yaşadığım güvenli, özenle inşa edilmiş dünya iki parmağın şıkırdaması gibi aniden sona eriyor.

I Ön kapımdan girdiği anda onu fark ediyorum. Sikim de öyle. Neredeyse oturuyor ve yalvarıyor.

"Hayır," diyor iki numaram Bailey, bakışlarımı takip ederek. "Henüz değil, Parker. Sen bir sonraki fetih için trollemeye çıkmadan önce bu gece yapmamız gereken milyonlarca iş var. Havyarımız ve somonumuz neredeyse bitmek üzere, ikinci ocağın brülörleri çalışmıyor ve Kai gerçeklerin kalitesi konusunda sinir krizi geçiriyor. Le Cordon Bleu'de sizin için çalışıp boktan malzemelerle yemek pişirmek için okumadığını söylüyor. Çekip gitmekle tehdit ediyor. Darcy LaFontaine'in her an gelebileceğini düşünürsek, bu büyük bir felaket olur."

Bailey nefes nefese beni yakaladı. "Tanrım, bu o!"

Bailey'e akrilik pençelerini koluma saplamayı bırakması için hırlayacağım ama gözlerimi az önce restoranıma giren kadından alamıyorum.

Tam bir afet.

"Beyazlar içindeki muhteşem esmer Darcy LaFontaine mi?"

Hmm. Hayal ettiğim gibi değil."

"Muhteşem mi?" Bailey burnunu çekerek beni serbest bıraktı. "Ben ona muhteşem demezdim."

Kıkırdıyorum. "Çünkü senin sikin yok."

Bailey dönüp bana ters ters bakıyor. Bu onun en sevdiği şeylerden biri olduğu için görmezden geliyorum. Yıllardır beni kendisiyle yatmaya ikna etmeye çalışıyor ama yemi yutmayacak kadar iyi bir çalışan. Tabiri caizse, yediğim kaba pislemem.

Ayrıca, çok yapışkan. Bazı erkek arkadaşlarıyla nasıl olduğunu gördüm ve buna gönüllü olmaktansa kolumu koparırdım. Ne kadar güzel olurlarsa olsunlar -ki Bailey söğüt gibi, Gwyneth Paltrow tarzında çok güzel- muhtaç kadınlar her zaman midemi bulandırmıştır.

Beyazlar içindeki esmer kadın muhtaç görünmüyor. Şık giyinmesine rağmen, bir şekilde sert görünüyor. Keskin, zeki ve seni keseceğim kadar sert. Aslında, bana gönderdiği bakış, boğazımı parçalamak istediğini gösteriyor gibi görünüyor.

İlginç.

"Cidden Parker, bu kızın nesi bu kadar güzel?" diye ısrar ediyor Bailey, belli ki hoşnutsuz. "Giydiği o katil Armani kılıf bir yana -tamam, o Louboutin'ler de oldukça harika- o kadar da güzel değil."

Tercümesi: Onu her yönden kıskanıyorum. Onun tenini giymek istiyorum.

Bailey'e bunu söylemek yerine, "Sevişmeyi seviyor gibi görünüyor." diyorum.

Bailey'nin ağzı açık kaldı. Başını çevirdi ve bana baktı. "Ne?"

Hâlâ esmere bakıyorum. Etrafındaki neredeyse her erkek de öyle. Koyu renk takım elbiseler ve kokteyl elbiseleri denizinde bembeyaz, tertemiz giyinmiş, bir yıldız gibi göze çarpıyor. Kadınları tanırım ve bu kıyafet seçiminin kasıtlı olduğunu bilirim. Gözleri üzerine çekmeyi seviyor. Onunla ilgili her şey bana bak diyor.

Ve lanet olsun, duramıyorum.

"Duruşu, hareketleri, kendini tutuşu. Enerjisi. Erkekleri ve sevişmeyi sevdiğini söyleyebilirim."

Tavrında hızlı ve yüz seksen derecelik bir dönüş yapan Bailey, gizemli kadını savunur. "Bence hiç de sürtük gibi görünmüyor, Parker. O

görünüyor..." Bir an için kelimeyi arıyor ve sonra "Klas" diye telaffuz ediyor.

"Olmadığını hiç söylemedim. Şimdi kışını kaldır ve Kai'ye beni terk ederse diz kapaklarını kıracağımı söyle. Sonra Le Cirque'ü ara ve Giovanni'den biraz truffles ve havyar göndermesini iste. Bana bir iyilik borcu var. Somon balığına gelince, garsonlara elimizde kalmadığını söyle. Maymunbalığı öner. Ondan da neredeyse kalmadığını söyle."

Bailey kaşlarını çatıyor. "Ama bir sürü maymunbalığımız var."

"Evet, ama müşteriler tükenmek üzere olduğumuzu düşünürlerse sipariş vermeye başlarlar."

İnsanlar her şeyin sonuncusuna ilk sahip olmayı severler.

"Güzel. Bu arada, beyazlı kadın Darcy LaFontaine değil. Beyazlı kadına sarılan kadın Darcy LaFontaine."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Restoranın karşısında, beyazlı kadına sarılan kadın, daha iyi bir kelime bulmak için, büyük. Saçları, mücevherleri, el çantası ve elbisesinin her tarafına serpiştirilmiş soyut kırmızı çiçekler de öyle. Elbise, aslında, onun hakkında büyük olmayan tek şey. Dekolteli ve bir sosis kılıfı kadar dar olan bu elbise, otuz kilo önce ona tam oturabilirdi.

Dikişleri kıskanmıyorum. Bulduğum yerden bile, her şeyi bir arada tutmak için ne kadar çok çalıştıklarını görebiliyorum.

Birden başını geriye atıyor ve beyazlı kadının az önce ona söylediği bir şeye gülüyor. Göbekten bir kahkaha, yüksek sesle ve kendinden emin bir şekilde. Sesin yüksekliğinden irkilen birkaç kişi dönüp bakıyor. Darcy onları görmezden gelir ve gülmeye devam eder, hatta yakındaki iki jilet gibi ince sarışın kıs kıs güler ve başlarını birbirine eğip fısıldaşırlar.

Hayattan daha büyük olan Darcy LaFontaine'i anında sevdim. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamadığı apaçık ortada. Kendisi olmaktan korkmayan bir kadına hayranım.

Bailey sinsi bir gülümsemeyle bana döndü. "Sevişmeyi seviyor gibi mi görünüyor?"

Sinsilik beni rahatsız ediyor. Kendi cinsine karşı döneklik yapan bir kadından daha az çekici olan çok az şey vardır. "Bilmiyorum, ama kesinlikle yemek yemeyi seviyor gibi görünüyor, ki bu da benim kitabımda aynı derecede iyi."

Yemek yemenin gerekli bir kötülük olduğunu düşünen ve günlük enerji ihtiya ını erkeklerin ruhlarını t ketererek karşılamayı tercih eden Bailey yine bana ters ters bakıyor. Konuşmak için ağzını a tı ında, sözünü aniden kesiyorum. "Kı ını kaldır," diyorum sessizce, bakışlarını tutarak. "Bana kendimi tekrar ettirme."

Yüzü kızarıyor ama itiraz etmiyor. Sessizle ti imde en iyisinin ortalığı toparlamak olduğunu bilecek kadar iyi tanıyor beni. Başka bir şey söylemeden dönüp mutfa a doğru fırlıyor. Arkasından kafalar dönüyor.

Ne diledi inize dikkat edin, çocuklar, diye düşünüyorum, hayran bakı ların onun güzel kalçalarına dikilmiş olduğunu fark ederek. En parlak elma bile içinde kurt yiyebilir.

Birçok kez zor yoldan   rendi im bir ders.

Yava  a restoranın  n tarafındaki hostes standına doğru ilerliyorum, tanıdıkım insanlara başımı sallıyorum, birkaç el sıkıyorum, kalabalığa laf atıyorum ama beyazlar içindeki ilgi çekici kadını asla gözden ka ırmıyorum. O ve Bayan LaFontaine uzak duvara dayalı oval bir bankete y nlendiriliyorlar. Evdeki en iyi masa bu, bu da beni çok heyecanlandırıyor. Bu ak am hostese özellikle LaFontaine'leri  n tarafa yakın be  numaralı masaya yerle tirmesini söyledim, iyi bir masa ama en iyisi değil. Yemek ele tirmenlerine yaltaklanan restoran sahiplerinden biri olmayı reddediyorum.

Onu ne kadar sevmeye meyilli olursam olayım, egosuna masaj yapmadıkımız sürece bize iyi bir eleştiri yapmayacaksa, siktir olup gidebilir. Ve bindi i yüksek atı da.

Hostes Jenny döndüğünde hostes standına ula ıyorum.

"Bay Maxwell!" G zl klerinin ardında gözleri kocaman ve yavru bir bayku unki gibi kırpı ıyor. "Nasılsınız efendim?"

Reverans yapmak istediğini hissediyorum. Personeli korkutmaktan hoşlanmıyorum ama itiraf etmeliyim ki işe yarıyor.

Bazen. Emirlerim nadiren sorgulanır. Bu da durumu daha da garipleştiriyor.

"İyi gidiyordum Jenny, ta ki senin Bayan LaFontaine'i otuzuncu masaya götürdüğünü görene kadar."

Hostese bakıyorum. Yutkunuyor.

"Ah... Ben... evet, Bay Maxwell." Tekrar gözlerini kırıştırmaya başladı ve sonra aceleyle konuştu. "Bayan LaFontaine'i beş numaralı masaya oturtmamızı söylediğinizi biliyorum ama Victoria Price en iyi masanın orası olup olmadığını sordu, ben de oldukça iyi bir masa olduğunu söyledim, sonra Bayan Price en iyi masada ısrar ettiğini yoksa Gloria Tartenberger'e salatasında hamamböceği olduğunu söyleyeceğini, o zaman da masamızın kapatılacağını ve sizin de çok kızacağınızı söyledi."

"Dur."

Jenny'nin ağzı kapanır.

"Victoria Price kim?"

Jenny yutkunuyor. "Darcy LaFontaine'in yanındaki bayan."

Bakışlarım restoranın arka tarafındaki bankete kayıyor. Beyazlar içindeki kadın orada oturmuş, buz gibi bir soğukkanlılıkla bana bakıyor. Başını çevirip garsona işaret ediyor, ama dudaklarının hafif, alaycı bir gülümsemeyle kalkıp hemen kaybolduğunu görmeden önce değil.

"Bana o kadının, kendisine evdeki en iyi masayı vermezseniz sağlık müdürünü çağırmakla tehdit ettiğini mi söylüyorsunuz?"

Jenny etrafına bakınarak bana yaklaştı ve fısıldadı, "Gloria Tartenberger'in müşterisi olduğunu söyledi, Bay Maxwell. İyi arkadaş olduklarını söyledi."

Dişlerim birbirine çarparken çenem esniyor. "Ve sen ona inandın mı?"

Bir an için Jenny'nin kafası karışmış görünüyor. "Şey...evet. Yani, o Victoria Price."

İsmi sanki açıklayıcıymış gibi söylüyor ama neden bahsettiği ya da o kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim tek şey, hiç kimsenin benim yerimde, benim personelikle, geri tepmeden ağırlığını ortaya

koyamayacağıdır.

Hiç kimse ne kadar muhteşem ve çekici olursa olsun.

"Bunun senin için yeni bir pozisyon olduğunun farkındayım Jenny, ama gelecekte talimatlarıma harfiyen uyacaksın, yoksa işinden olursun. Anlaşıldı mı?"

Jenny başını sallıyor. Başka bir şey söylemeden yanından ayrılıyorum ve mutfağa doğru geri dönüyorum, şimdi hızlı hareket ediyorum, bu kadar iyi birini ev sahibesi pozisyonuna getirdiğim için kendime lanet ediyorum. Jenny'nin bu işin gerektirdiği acımasızlık seviyesine sahip olmadığı aşikâr hale geliyor. Planını bozması için talepkâr bir sosyetikten birkaç kelime duyması yetiyorsa-

İnsan ırkından nefret ettiği bilinen şefim Kai'nin, sanki her birimiz ona kişisel olarak hakaret etmişiz gibi, Darcy LaFontaine'in masasına bir tabak amuse-bouch getirdiğini, önündeki keten kumaşın üzerine koyduğunu ve sonra eğildiğini gördüğümde adımlarımın ortasında duruyorum.

Eğiliyor. Doğrulduğunda palyaço gibi gülümsüyordu. Ne haltlar dönüyor burada?

Beyazlı kadın Victoria Price'la göz göze geliyorum ve bana attığı bakış beni kısa kesiyor.

Tanrım. Buzun bu kadar yakıcı olabileceğini hiç bilmezdim. "Eee," diye kulağıma bir ses geliyor. Bu Bailey, cisimleşmiş

Drakula gibi yoktan var oldu. Omzumun üzerinden otuzuncu masadaki tuhaf sahneye bakıyor. "Görünüşe göre gizemli kadın hakkında yanılmışsın."

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Belli ki bana söylemek için yanıp tutuşuyor, ben de çenemi kapalı tutup bekliyorum.

"Görünüşe göre sevişmeyi sevmiyor." Çenesini sallıyor. "Şuradaki yemek eleştirmeni arkadaşın ülkedeki en büyük erkek düşmanı. Hatta belki de dünyanın." Sırıttıyor. Mavi gözleri parıldıyor. "Sana iyi şanslar patron!"

Topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Otuzuncu masaya tekrar baktığımda Kai, Darcy LaFontaine'in uzattığı mücevherli elinin üzerine eğilmiş, onu öpüyordu.

Ve Victoria Price beni gözleriyle öldürüyor.
Kim bu kadınlar?

T Darcy'nin elinin üzerine eğilmiş olan sarı saçlı, ince yapılı, dövmeli şef ve belli ki ona bayılıyor ama ben martinimi yudumlamakla ve kişisel şeytanlarımla boğuşmakla o kadar meşgulüm ki umursamıyorum.

Gitmeliyim. O piçin suratına bir içki fırlatmalıyım. Hemen Gloria Tartenberger'i aramalı ve ona buradaki salatada sadece hamamböceği değil, aynı zamanda havada son derece şüpheli bir kimyasal koku olduğunu söylemeliyim. Tehlikeli bir gaz kaçağı olabilir mi? Beş dakika içinde kapatma emriyle burada olacaktı. Son boşanmasında ona koçluk yaptıktan sonra, benim için kendini bir trenin önüne atacağına yemin etmişti.

Ama gitmiyorum, içki atmıyorum ya da telefon etmiyorum. Arkadaşımın yanına oturup şefin Darcy'nin kendisiyle yemek yemesinden ne kadar onur duyduğunu, hinoki kokulu morina balığını ve hindistan ceviziyle pişirilmiş midyeyi denemesi için sabırsızlandığını anlatmasını dinlerken bir anda içimde oluşan kudurmuş kurtlar ve elektrikli testereli seri katiller sürüsünden başka bir şeymişim gibi davranıyorum.

On beş yıl önce ruhumu paramparça eden adama bir kez baktığımda her şey canlı ve mide bulandırıcı bir netlikle geri geliyor. Bu adam

aylarca süren kara depresyon. Tamamen değersizlik hissi. Beni tüketen ve annemi neredeyse komaya girmiş genç kıızıyla ne yapacağı konusunda panik içinde bırakan ağlama krizleri.

Parker Maxwell benim hayatımdı. İlk ve son aşkım. Ve beni en korkakça şekilde terk etti. Bir mektupla.

Postaladığını.

İki gün sonra hamile olduğumu öğrendim. Onu bir daha görmedim.

Ta ki bu ana kadar. Gürültülü, kalabalık bir odanın en ucunda, her zamanki gibi uzun ve güçlü bir şekilde duruyordu. Her zamanki gibi göz alıcı zengin çocuk oyun kurucu hayali.

Çorba kaşığımla gözlerini oymak ve onu ateşe vermek isterdim. Bunun yerine, özellikle hiç kimseye sakın bir şekilde gülümsüyorum ve martinimin tortularını geri atıyorum.

"Ne kadar tatlısın." Darcy kendini Kai olarak tanıtan şefe gözlerini kırpıştırarak bakar. Elini Kai'nin elinden çekip alıyor ve ona ciddi bir bakış atıyor. "Yanılmıyorsam kariyerinize Pó'da Batali ile başladınız?"

Kai şiddetle başını sallar ve gülümser. "Bu doğru. Şeflerinizi tanıyorsunuz!"

Belirgin bir Alman aksanı var. Ön dişlerinden biri hafif yamuk. Beyaz şef ceketinin altında, endişe verici bir çift mor leopar derisi pantolon ve turuncu Crocs giyiyor. Gördüğüm en yakışıklı adamlardan biri değil, ama kendi manik peri çocuğu tarzında çok sevimli. Darcy'nin de öyle düşündüğünü söyleyebilirim.

"Şeflerimi tanıyorum," diye mırıldanıyor Darcy. Kollarını kavuşturarak eğiliyor ve göğüs dekoltesi elbisesinin yakasından inanılmaz bir 3 boyutlu deneyime dönüşüyor. Sesini alçaltıyor ve şefi baştan çıkarıcı, uzun kirpikli bakışlarına hapsediyor. "Dürüst olmak gerekirse Bay Fürst, beni beslemenizi gerçekten dört gözle bekliyordum."

Zavallı Kai neredeyse bayılıyordu.

Darcy LaFontaine'de bayıldığım bir diğer şey de şu: kendi teninde rahat. Hatırı sayılır büyüklükte bir kadın olmasına rağmen kendini Marilyn Monroe, Halle Berry ve Penelope Cruz'un bir araya gelmiş hali gibi taşıyor. Arsız bir bomba gibi, seksi olmaktan, flört etmekten ya da yemekten zevk almaktan korkmuyor; kadınların aç kalarak kabul edilebilir bir VKİ'ye inmesini talep eden bir toplumda yaşıyor olsak da, erkeklerin ilgisini bırakın, sevgiye bile layık değiliz.

Hayata, yemeğe ve erkeklere karşı muazzam bir iştahı var ve kim olduğunu kabul etmesi bana ilham veriyor. Ne zaman onun yanında olsam, kendimi en iyi versiyonum gibi hissediyorum.

Şu an hariç.

Darcy ve Kai birkaç dakika daha hoşbeş ettikten sonra Darcy sırtarak oradan uzaklaşır.

Darcy onun gidişini izlerken mmm-mmm diye bir ses çıkarıyor ve dudaklarını yalıyor, sanki menüde hinoki kokulu morina balığı yerine onun olmasını diliyormuş gibi.

"Anladığım kadarıyla şefi seviyoruz?"

Viognier bardağını eline alıyor ve kokusunu içine çekerek etrafında döndürüyor. "Kızım, o şnitzeli ikiye bölerdim ama çok tatlı olduğu kesin. Gamzelerini gördün mü?" Yine o nefis sesi çıkarıyor. "Şeflere tövbe ettiğim için şanslı, yoksa bu gece onun sıska kıcına şarkı söyleteceğimi garanti ederim!"

Şarkı söyleyen kıcının rahatsız edici görüntüsü aklıma geliyor, bir anlığına kurtları susturuyor ve seri katillerin şaşkın şaşkın bakmasına neden oluyor. Konuyu çabucak değiştiriyorum.

"Peki burası hakkında ne biliyoruz? Yeni ve popüler bir yer olması dışında."

Madem yemekten bahsediyoruz, Darcy doğrudan iş moduna geçiyor. "Üç hafta önce övgü dolu eleştirilerle açıldı. Başka bir Japon bilmem ne füzyon restoranının gerekliliği konusunda oldukça şüpheliyim, ancak şefin inanılmaz bir soyağacı var ve sahibi son on yılda en sevdiğim yerlerden bazılarının açılışında yer aldı.

Yıllardır. James Beard Vakfı'ndan Charleen, truffle-dusted wagyu'nun mükemmel olduğunu söyledi, bu yüzden..."

Darcy çatalıyla, Kai'nin bize ilk ikramı olarak bıraktığı traşlanmış truffles ile kaplı ince Japon ithal sığır eti dilimlerinden birini özenle mızraklıyor, ağzına atıyor ve gözlerini kapatıyor. Birkaç dakika sessiz kaldı. Sözüne kesmiyorum. Bu ritüeli daha önce de görmüştüm. Yemeğin tamamı boyunca yediği her yeni lokmada tekrarlanacak. Saatlerce burada kalabiliriz.

Gözümün ucuyla Parker'ın masaların arasından geçtiğini görüyorum. Bana doğru bakıyor gibi görünüyor.

Kahretsin, bu tarafa mı geliyor?

Darcy'nin kaşları çatıldı. Dudaklarını büzüyor. Meryl Streep'in The Devil Wears Prada filmindeki karakteri Miranda Priestly'de olduğu gibi, dudak büzmek kesin bir felaket işaretidir.

Ve evet-Parker doğrudan masamıza doğru geliyor.

Ve evet, bana doğru bakıyor.

Kurtlar şaklayıp hırlıyor. Testereler dönüyor.

Darcy yüzünü buruşturarak, "Funky truffles!" der ve çiğnediği biftek parçasını önündeki tabağa tükürür. Parça iştah açıcı olmayan bir şekilde yere düşer.

Parker masamızın yanında durdu. Darcy'nin tabağındaki çiğnenmiş et parçasına bakarken eğlenmiş görünüyor ve şöyle diyor: "Görüyorum ki şefim haklıymış. Truffles bok gibi."

Karnıma bir yumruk ve ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor. O ses. Uzun zamandır duymadığım o ses, derin ve zengin, sakın ve buyurgan, bana fısıltıyla binlerce kez "Bel, benim tatlı Isabel'im, seni ölene kadar seveceğim" diye söz veren ses.

"Şefim" dediğini fark ettiğimde bir mide bulantısı dalgası beni vurdu. Bu da demek oluyor ki ya bu restoranın müdürü ya da sahibi.

Bu da muhtemelen şehirde yaşadığı anlamına geliyor. Benim şehrimde. Ve ne zamandır? Tanrım, kaç aydır, belki de kaç yıldır onun yakınında yaşıyorum? Onunla aynı havayı soluyorum.

nefes alıyor, onun yürüdüğü sokaklarda yürüyor, hayatımı mutlu ve acınası bir cehalet içinde sürdürüyor muyum?

Nefes nefese kalmamaya çalışarak kıpırdamadan duruyorum, yüzüme buz gibi bir gülümseme yerleşiyor, aldığım ve verdiğim her nefesi sanki son nefesimmiş gibi ölçüyorum.

Küçük bir merhamet, beni tanımıyor gibi görünmesi. Bana bakışlar fırlatıyor ama gözlerinde tanıma ifadesi yok. Çirkin bir ördek yavrusundan anonim bir kuğuya dönüşmeme yardım ettiği için zaman, para ve kapsamlı estetik ameliyat tanrılarına teşekkür ediyorum, çünkü şu anda gerçek adımları yüksek sesle söylese, bıçağım ve kasıklarının karıştığı şiddetli bir olay olurdu.

Parker Darcy'ye elini uzatıyor. Diğer elleri gibi bronzlaşmış ve zariftir.

"Parker Maxwell. Benim için bir zevk."

Darcy onun elini sıkar. "O zevk bana ait diyebilirdim Bay Maxwell, ama az önce bana servis edilen amuse-bouche'a bakılırsa, korkarım gecenin geri kalanını yakınlarda bir kusma yeri arayarak geçireceğim."

Tüm dişlerini göstererek ona gülümsüyor. Bir cadı gibi kıkırdama dürtüsüne direniyorum.

Parker yaklaşan zihinsel kırılmamı hissetmiş olmalı çünkü bana tekrar bakıyor. Çenemi kaldırıp bakışlarını karşılıyorum ve ellerimi çatal bıçak takımından uzak tutmaya odaklanıyorum. Gözleri gözlerime kilitlenmiş, "İlk izlenimler yanıltıcı olabilir, Bayan LaFontaine." diyor.

Küçümseyerek cevap veriyorum, "Ya da inanılmaz derecede doğru olabilirler."

Gözleri kararıyor. Ruh halinde soğukluktan sıcaklığa doğru belirgin bir değişim hissediyorum. Kendi kendine mırıldanıyor gibi, "Umarım öyledir."

Sonra gözlerini kırıştırdı, doğruldu ve Darcy'ye döndü. "Hayır. Affedersiniz, umarım değildir demek istemiştin."

Darcy ve ben bakıştık. Telaşlandı mı? Burada bir alt akım hissediyorum, ama ne olduğundan henüz emin değilim.

Parker tekrar bana döndü. "Victoria Price, değil mi?"

Gözleri gözlerimi tutarken aklıma korkunç bir düşünce geliyor: Beni tanıyor ve bunların hepsi bir oyun.

Hayır. Bu mümkün değil. Çok fazla para harcadınız, hastanede iyileşmek için çok fazla zaman harcadınız, çok fazla iş yaptırdınız. O köy faresi çoktan gitti.

Küçük zihinsel moral konuşmamdan güç alarak sorusunu duymazdan geliyorum ve sanki başka, daha ilginç birinden yardım bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyorum. "Kai'den masamıza dönmesini rica edebilir misiniz? Onunla konuşmak istediğim konu-"

"Neye ihtiyacın olursa benimle konuşabilirsin," diye araya giriyor Parker. Bakışları göğsüme düşüyor. Bir saniye sonra yanakları kızarıyor. Şimdi, dakikalar önce hissettiğim alt akıntıdan eminim.

O beni istiyor. O piç beni istiyor. Beni, bir milyon yıl önce duyusuzca kaldırıma attığı kızı.

Bakışlarımız bir kez daha kilitleniyor ve öylece kalıyor. Usulca, "Şimdi yapabilir miyim?" diyorum. Neye ihtiyacım olursa. Hmm."

Ona yavaşça yukarıdan aşağıya bakıyorum, acele etmiyorum, bundan zevk alıyorum, ondan nefret ediyorum, artık kim olduğumu bilmediğinden eminim, bunun kanlı, esir almayan, İncil'deki büyüklükte bir intikam için hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat olduğundan daha da eminim.

Kural 4: Sürtükler sinirlenmez. Kötü olurlar.

İçimde çırpınan ve uluyan her şey çeliğe dönüşüyor. Gülümsemem yavaş ve ölümcül bir şekilde ortaya çıkıyor. Neredeyse köpek dişlerimin uzadığını hissedebiliyorum.

"Sanırım siz şef garsonsunuz, Bay Maxwell?"

İfadesi bozuldu. "Ben sahibiyim. Ve bana Parker de. Bay Maxwell benim babam."

Bilmiyor muyum, seni kendini beğenmiş orospu çocuğu. Peki o yaşlı yobaz nasıl?

Banketin yumuşak derisine geri yaslanıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve saçlarımı yüzümden silkeliyorum. Tüm bunları, yemeğini düşünen bir avcının odaklanmış yoğunluğuyla izliyor.

"Bay Maxwell, Darcy'nin de belirttiği gibi, gerçekleriniz iğrenç. Kai kadar kendini işine adanmış bir şef düşünemiyorum."

"Madem bu kadar resmiyiz, ben Şef Fürst-"

"-Yeni dostumuz Kai onları temin etmekten sorumlu olabilir. Bunlar senin işin mi?"

Parker ince bir gülümsemeyeyle tekrarlar, "İğrenç mi? İlginç bir kelime seçimi."

Benim gülümsemem de genişliyor. "Aslında bu sadece tek bir kelimeydi. Ve sen soruya cevap vermedin."

"Ve sen de benimkine cevap vermedin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi? Hangi soruydu o?"

Parker'ın çenesindeki bir kas esniyor. Belli ki ona yem attığımı biliyor ve belli ki bundan hoşlanmıyor.

Güzel. Bırakın demlensin. Onun kadar güzel bir adam şüphesiz kadınların ayaklarına kapanmasına alışkındır. Bir meydan okuma onun ilgisini çekecektir. Ve ben onun ilgisini çekmesini istiyorum. O kadar meraklanmasını istiyorum ki, kafasının tepesi sivrilecek.

"Ben Victoria," diyor yavaşça. "Doğru mu?"

Ona yaratabildiğim en tatlı gülümsemeyi gönderiyorum, ki bu gülümsemenin tadı bir limon dilimi kadar tatlı. "Arkadaşlarım için Victoria. Sizin içinse Bay Maxwell, Bayan Price."

Parker yavaşça tekrarlıyor, "Bayan Price." Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Ününüz sizden önce geliyor."

Parker takımına bir puan.

Limon salkımı gülümsemem daha da buruşuyor. "Teşekkür ederim," diyorum, kazmayı fırçalayarak. "Madem buradasınız, belki bir sonraki yemeğimiz için o kadar da iğrenç olmayan bir şeyler önerebilirsiniz?"

"Elbette," diye yanıtlıyor benim kullandığım aynı yumuşak tonda. "Bu akşamki salata mükemmel. Sosunu tatlandırmak için doğru miktarda hamamböceği var."

Darcy büyülenmiş gibi bir ileri bir geri bakıyor, sanki Wimbledon maçı izliyormuş gibi kafası bir o yana bir bu yana gidip geliyor.

"İşte geldik!" diyor Kai parlak bir sesle, masamızın yanında belirerek. Elinde iki tabak var. Onları Darcy ve benim önüme koymak üzereydi ki Darcy'nin meze tabağındaki hüzünlü parçalanmış haliyle duran wagyu parçasını gördü. Dehşetle geri çekildi ve Parker'a döndü. Yüzü kıpkırmızı, Almanca bir şeyler havlıyor.

İltifat gibi gelmedi.

Parker gülümsüyor. Bu ölümcül bir gülümseme, onu daha önce hiç görmediğim bir gülümseme ve kesinlikle karşı tarafta olmak isteyeceğim bir gülümseme değil.

Diyor ki, "Şef. Hasta mısınız? Eğer öyleyse, Javier sizin yerinize bakabilir. Bu gece mutfağı mükemmel bir şekilde idare edebilir. Ya da gerekirse başka bir gece."

Kai'nin yüzü bu tehdit karşısında morarır. Gözleri şişti. Çırpınmaya başlıyor ama Parker sakince iki tabağı onun elinden alıyor ve birini Darcy'nin önüne, diğerini de benim önüme koyuyor. Darcy'nin ilk tabağını alıp Kai'ye uzatıyor ve kenarını sertçe kısa boylu adamın göğsüne saplıyor, böylece Kai elleriyle tabağı kavrayarak bir adım geri çekilmek zorunda kalıyor.

Kai homurdanarak ve Almanca birkaç kelime daha mırıldanarak topuğunun üzerinde döner ve uzaklaşır.

Parker'ın tehlikeli gülümsemesi hala yüzünü sertleştiriyor. Bana baktığında, gözlerinde de tehlike var. Omurgamdan aşağı hızlı ve ürpertici bir ürperti gönderiyor.

"Hanımlar. Patlamamı başışlayın. Şefim biraz... huysuz olabilir."

Darcy, "En iyilerin hepsi öyle!" diyor. Tabağına bakıyor ve neşeyle parmaklarını oynatıyor. "Oooh! Kaz ciğerli istiridye! Eğer bu görüldüğü kadar iyiye, Bay Maxwell, her şey affedildi."

Daha fazla uzatmadan yemeğe başladı. Parker ve ben sessizce birbirimize bakıyoruz.

Yakıcı, kavernöz sessizlik.

Sonunda, "Sizi yemeklerinizle baş başa bırakayım hanımlar. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

Aramızda son bir sessizlik oluyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor.

Darcy bir lokma yemek yerken, "Kızım, ben istirdiyelerime konsantre olmaya çalışırken Brad Pitt'in şeytani ikiziyle göz göze gelme. Bu şey dikkatimi dağıtıyor."

Martinimi çoktan bitirdiğim için uzanıp onun şarap bardağını alıyorum. Bir yudumda içiyorum.

Darcy koltuğuna geri oturur, yutkunur ve gözlerini kısar. "Demek öyle, öyle mi?"

Ben de masumca "Ne gibi?" diye sordum.

"Onu tanıyor musun? Güzel çocuk eski sevgilin falan mı?"

Yüzün, taş olsun. Bir granit levha ol. "Onu hayatımda daha önce hiç görmedim."

Homurdanıyor. "Gerçekten mi? En iyi arkadaşına yalan mı söyleyeceksin?"

İnkâr etmek yerine, konuyu saptırıyorum. "Yalan söylediğimi düşündüren ne?"

"Çünkü senin poker suratın da gerçekler kadar boktan."

Bazen muhteşem Bayan Darcy LaFontaine'in Broadway şovunun altında bir ödül avcısı kadar keskin gözlü ve kurnaz olduğunu unutuyorum. Sanırım bunu, el falına ve kristal kürelere bakan ve tanışmanızdan sonraki iki dakika içinde kendiniz hakkında bilmek istediğiniz her şeyi size söyleyebilen New Orleans'lı bir Creole falcısı olan annesinden almış.

Elli dolarınızı cebe indirdikten sonra, çok teşekkür ederim.

Uzun, kararsız bir nefes veriyorum. "Diyelim ki yollarımız bir kez kesişti, eski bir hayatta."

Darcy yüzümü inceliyor. "Anladığım kadarıyla sonu iyi bitmemiş." "Hayır, iyi bitmedi."

"Ve tüm 'Bayan Victoria Price, sanırım' konuşmasına bakılırsa, sizi tanımadı, anladığım kadarıyla."

"Hayır, yapmadı."

Uzun, rahatsız edici bir duraklama oldu.

"Anladığım kadarıyla bana söyleyeceğin tek şey bu."

Uzaklara, restoranın ön tarafındaki pencere duvarına bakıyorum. Dışarıda, soğuk New York akşamında, hafif hafif yağmur yağmaya başlamış.

Kolumda bir dokunuş hissettim. Döndüğümde Darcy'nin bana baktığını görüyorum. Bir süre sonra, "Bob Marley, 'Güçlü olmak elinizdeki tek seçenek olana kadar ne kadar güçlü olduğunuzu asla bilemezsiniz' demiş. Değil mi?"

"Biliyor musun Gloria," diye cevap veriyorum, sesim titreyerek, "bazen seninle evlenmek istediğimi düşünüyorum."

Gülüyor, kolumu sıkıyor ve garsona bir içki daha getirmesini işaret ediyor. "Tatlım, kendimle evlenmek istiyorum. En azından bu şekilde her gece ateşli bir kışa sahip olacağımı bilirim."

Kendime engel olamıyorum. Gülüyorum. Yüksek sesle ve bilinçsizce, tıpkı Darcy'nin kapıda karşılaştığımızda yaptığı gibi ve ona buranın beyaz kız anoreksiya kongresine ev sahipliği yapıyor gibi görüldüğünü söyledim.

Gülme krizimin sonunda mutfağa doğru baktığımda, Parker Maxwell kapı aralığında yarı gölgede durmuş, sanki beni daha önce nerede gördüğünü anlamaya çalışıyormuş ya da belki de kafama bir kurşun sıkıp sıkılmamayı düşünüyormuş gibi ciddi bir yoğunlukla beni izliyor.

Ona en samimiyetsiz gülümsememi atıyorum. O da gülümsemiyor.

İşlerin karışacağını şimdiden söyleyebilirim.

"A Tamam. Bana Victoria Price hakkında bildiklerini anlat."

Bailey'nin saz kolunu kavradım. O da mutfağa giderken yanımdan geçip gitmeye çalıştı ama daha fazlasını bilmem gerek. Ve şimdi bilmem gerek.

Bailey elime bakıyor. Kaşlarını çatarak tekrar yüzüme bakıyor. "Tamam Tarzan, sana söyleyeceğim. Ama o lanet elini kolumdan çek."

O haklı. Haddimi aştım. Arada bir, Bailey beni şaşırtıyor.

"Özür dilerim." Onu bırakıyorum ve avuçlarımı teslimiyetle yukarı kaldırıyorum. "Aptalca bir hareketti."

"Dick move." İlk kelimeyi vurguluyor.

Başımı salladım. "Anlaştık. Dick hamlesi. Özür dilerim."

Şaka yapıp yapmadığımı anlamak için birkaç saniye bana dikkatle bakıyor. Gerektiği kadar özür dilememeliyim. Kahretsin, ben bir pislik miyim?

Kahretsin, babama mı dönüşüyorum?

Bu düşünce yüzümdeki tüm kanı boşaltıyor. Ellerimi iki yanıma bırakıyorum ve Bailey'nin doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Özür dilerim, Bailey. Sana o şekilde dokunmamalıydım. Düşünmüyordum ama bu bir mazeret değil." Yeni bir şey

aklıma geliyor ve dehşet içinde çıplak koluna bakıyorum. "Seni incittim mi?"

Bailey gözlerini devirir. "Hayır, bana zarar vermedin, Tanrı aşkına!" Duraksıyor. "Yine de eğer istersen, kesinlikle bir şeyler ayarlanabilir." Kalçasını uzatıyor, akıllıca arkasına vuruyor ve sonra bana göz kırpmıyor.

Bu küçük mücevher kendimi toparlayana kadar birkaç saniye göz kırpmama neden oldu. "Sanırım bu akşam için uygunsuz işveren-çalışan davranışını ödeşmiş sayacağız. Ama gururum okşandı. Gerçekten. Kadınları dövmekten hoşlanıyor olsaydım, eminim bu karşı konulmaz bir davet olurdu."

"Şaplak atmak dövmekle aynı şey değil patron. Ve bilirsiniz, pek çok kadın biraz sert oyundan hoşlanır-"

"Bailey."

"Evet, patron?"

"Konuşmayı kes artık."

Alaycı bir şekilde suratını asıyor. "Yani Victoria Price hakkında bir şey bilmek istemiyorsun?"

Cezalandırıldığımın farkındayım. Bailey'nin koluna dokunduğum için değil, en başta Victoria Price'a ilgi gösterdiğim için. Sinirlendim, Bailey'e değil, kendime. Daha iyi bilmeliydim. Bailey bana olan ilgisini açıkça belli etti ve ben de ilgi duymadığımı açıkça belirtmiş olsam da, hiç kimse rekabetin yüzüne vurulmasından hoşlanmaz.

"Eğer bana söylemek istemiyorsan, hayır. Özür dilemem gereken başka bir şey var."

Şimdi göz kırpmaya sırası Bailey'de. "Ne?"

"İçeri girdiğinde yaptığım yorum."

Hiç de kadınsı olmayan bir ses çıkarıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Onun çok sikilebilir görünmesiyle ilgili olanı mı diyorsun? Tanrım, neden bunun can sıkıcı olacağını düşündün ki?"

İç çekerek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Haklısın. Kabaydı, şovenistlikten bahsetmiyorum bile. Bu gece neyim var bilmiyorum. Tam bir aptal gibi davranıyorum. Özür dilerim."

Bailey bana acıyor. Dirseğiyle beni dostça itiyor ve kıkırdıyor. "Bunun için endişelenme. Sen bir erkeksin: tam bir aptal olmaktan kendini alamazsın. Bu da beraberinde geliyor."

Kasıklarına bir bakış atıyor ve sonra sırtıyor.

Ben de sırtıyorum. "Daha iyisini yapacağım. Yani, deneyeceğim. Aletlerim yoluma çıkabilir ama çabam için beni takdir eder misiniz?"

Hakkını vereyim, Bailey gerçekten gülümsediğinde bunu tüm vücuduyla yapıyor.

"Anlaştık," diyor, yatıştırılmış. "Madem bu kadar iyi davranıyorsun, sana beyazlar içindeki buz kraliçesinden bahsedeceğim. Ama kendini hazırla. Hiç hoş değil."

Etrafımda dolanıyor, restoranın kapısından Victoria ve Darcy'nin oturduğu yere doğru bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum. Victoria başını bize doğru çeviriyor ve Bailey duvarın arkasına atlayarak gözden kayboluyor.

"Yakalandım," diye nefes alıyor, elini kalbinin üzerine koyuyor.

"Bailey, neden saklanıyorsun? Burada kadının ölümünü planlamıyoruz ki."

"Kaltak suratını dinlendirmek diye bir şey duydun mu hiç?"
Kıkırdıyorum. "Evet."

"Her şeyi dinlendiriyor. O buzdağı gözleriyle beni taşa çevirmesinden korkuyorum."

Victoria'ya bakıyorum. Bir kez daha bana hançer gibi bakıyor. "Bu etkiye aşınayım." diyorum.

Bailey şöyle diyor: "Kraliçe B olarak biliniyor. Böcek gibi arı ya da Jay-Z'nin karısı değil. B harfi, beyotch gibi. İlk olarak yazdığı Bitches Do Better adlı kişisel gelişim kitabıyla para kazandı ve bu kitap henüz yirmi bir yaşındayken New York Times'ın en çok satanlar listesinde bir numara oldu. Sonra yarım düzine daha Bitch kitabı yazdı, konuşmalar yapmaya başladı ve bazı über-swank müşterileri için yaşam koçu oldu. Görünüşe göre onlara başarı için şirret sırlarını öğretiyor. Bunların hepsi oldukça kazançlı olmalı, çünkü Flatiron bölgesinde yirmi beş milyon dolara mal olan bir çatı katında yaşıyor."

Bailey burada
duraklar. "Başka ne
var?"

"Şey... onun biraz ünü var."

"Kraliçe B olmanın ötesinde mi? Sabırsızlıkla bekliyorum. Yavru kedilerin derisini canlı canlı yüzüyor mu?"

"Daha çok erkeklerin canlı canlı derisini yüzüyor. Ya da, daha doğrusu, onları canlı canlı yiyor. Onları sever ve terk eder, bam, bam, teşekkürler, dostum, paran şifonyerin üzerinde. Asla birkaç randevudan fazla kalmaz, asla bağlanmaz. Hiç evlenmemiş ya da nişanlanmamış, kimsenin bildiği kadarıyla hiç uzun süreli bir ilişkisi olmamış." Sonradan ekliyor, "Senin gibi."

Son kısmı görmezden geliyorum. Bir mayın tarlası gördüğümde anlarım. "Hassas bir konuyu gündeme getirmek istemem ama daha önce onun sevişmeyi sevmezdi. Ve şimdi bana onun erkek yiyen biri olduğunu mu söylüyorsun? Bu iki çizginin nasıl kesiştiğini anlamıyorum."

Bailey sanki dünyanın gelmiş geçmiş en büyük aptalımışım gibi gözlerini deviriyor.

"Ne?"

"Kadınlar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" "Elbette biliyorum. Onların seninle ilgilenmesini bekleme.

spor, zamanında ya da mantıklı. Bilinecek başka ne var ki?"

Daha fazla göz devirme. "Umutsuz vakasın, Parker."

"Devam edelim, onun hakkında tüm bunları nereden biliyorsun?"

Bir sonraki duraklamada, Bailey'nin yanaklarında iki renk lekesi belirir. Kirpikleri aşağı doğru iniyor. "İçeri girdikten sonra onu Google'da aratmış olabilirim."

Victoria'nın masasına dönüp bakıyorum. Şu anda beni görmezden geliyor ama ona baktığımı bildiği izlenimine kapılıyorum. Kadın hayatımda gördüğüm en kendini beğenmiş, en gizemli gülümsemeye sahip.

Başarılı, zeki, güzel, Mona Lisa gülüslü, kutup lazer ışını gözlü ve sadece acımasız bir kaltak değil aynı zamanda

doymak bilmez bir aşık olarak da ün salmış bir kadın mı?

Ağzımın suyu akmaya başladı, sanırsınız ki biri burnumun dibinde köfteli sandviç salladı.

"Uh-oh." Bailey'nin tonu alaycı.

Ona baktım. "Ne?" "Sende o bakış var." "Ne bakışı?"

İç çeker ve duvardan uzaklaşır. "Orospu surat buraya girdiğinde de aynı bakışı takınmıştın. O tazi gözlü, dikenli kulaklı, burnu havada koklayan av bakışı. O bakış. Cidden Parker, otuz dört yaşındasın. Ne zaman bu kovalamacadan sıkılıp yuva kuracak güzel bir kız bulacaksın?"

Hiçbir iyi kız benim gibi bir erkeği hak etmez. Dikkatimi tekrar Victoria Price'a ve onun küçümseyen profiline çeviriyorum. Acımasız, kararlı bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Ancak Kraliçe Kaltak başka bir hikâye.

Mutfaktan kulakları yırtan bir çığlık geliyor ve ardından büyük bir gürültü kopuyor. Bailey ve ben birbirimize baktık ve sonra neler olduğunu öğrenmek için mutfağa doğru ilerledim.

Olan şey kaos.

Gözleri dönmüş olan Kai, dört büyük endüstriyel ocaktan birinin önünde duruyor. Ocakların üzerinde içinde çeşitli yiyecekler bulunan altı tava cızırdıyor. Etrafında, yerde dağınık bir şekilde duran çeşitli tencere ve tavalar, paslanmaz çelik kaseler ve pişirme aletleri var. Birkaç metre ötedeki Sub-Zero buzdolabının kapılarına yaslanmış olan aşçı yardımcısı ve pasta şefi dehşet içinde Kai'ye bakıyor.

Büyük bir satır sallıyor.

"Bu koşullar altında çalışamam!" diye bağıyor ve her kelimesini parıldayan bıçağını sallayarak nokt alıyor. "Ben Kai Fürst'üm, bir lokantada aşçı değil!"

"Sorun mu var beyler?" diye sordum.

İki yeni aşçı ve Kai ile kapı arasında bir köşeye sıkışmış olan bir garson benim ortaya çıkmamı fırsat bilerek kaçmaya başladılar. Mutfaktan kaçıyorlar. Mutfak personelinin geri kalanı, ki onlar çok daha

Az önce kaçan üç kişiden daha deneyimli olanlar, görevlerine devam ederken sadece hafif bir ilgiyle izliyorlar.

Napa'daki Aşçılık Enstitüsü'nden yeni mezun olan yirmi yaşındaki pasta şefi biraz yeşil görünüyor. Ayrıca titriyor. Görünüşe bakılırsa en iyi yemek işletmelerindeki yönetici şeflerin genellikle deli olduğunu henüz öğrenmemiş.

Kekeliyor, "Şef ganajlı t-tartın kabuğundan memnun değil!"

Şef yardımcısı ekliyor: "Ya da yumurta havyarı için krema."

"Anlıyorum." Kai'ye bakıyorum. "Olumlu bir not olarak, Darcy LaFontaine istiridyelerin mükemmel olduğunu söylüyor. Kaz ciğeri de..." Dudaklarımı büzüyorum ve tavana bakıyorum. "Nasıl koydu?" Parmaklarımı şıklatıyorum. "Ah, evet-orgazmik."

Kai satırı düşürür. Metalik bir şangırtıyla ayaklarının dibine düşer. "Gerçekten mi? O kelimeyi mi kullandı, orgazmik?"

Şimdi sanki bir düğmeye basılmış ve öfkesine giden kanal kesilmiş gibi son derece sakin, yerdeki dağınıklığın üzerinden adım atıyor ve önümde duruyor. Gözleri parlak ve umut dolu. Saçlarını en son ne zaman taradığını merak ediyorum.

"Gerçekten de öyle. Aslında Şef, bir sonraki yemeği dört gözle beklediğini biliyorum." Kaşlarımı çatarak omzunun üzerinden bakıyorum. "Ona gecikeceğini söyleyeyim mi?"

"Hayır! Hayır, hayır, her şey mükemmel bir şekilde programa uygun! Tanrıça beklemeyecek!" Dönüp fırına koşar ve orada çılgınca bir faaliyete başlar, personele talimatlar yağdırır.

Yıllardır benim için çalışan komilerden biri olan Julian'la göz göze geliyorum ve yerdeki dağınıklığa bakarak başımı sallıyorum. Julian gülümseyerek işe koyuluyor. Kai Kasırgası'ndan sonra ilk kez temizlik yapmıyor. Son olmayacağını da biliyorum.

Etrafa hızlıca bir göz attığımda her şeyin rayına oturduğunu görüyorum ve onları kendi hallerine bırakıyorum.

Sallanan kapılardan mutfığa geri döndüğümde Bailey, "İtiraf etmeliyim ki bu konuda oldukça iyisin," diyor. Dışarıda beni dinliyordu.

"Tam olarak neye?"

Gülümsüyor. "İnsanları idare etmek. Özellikle de çılgın olanlarla."

Omuz silktiğimde ekledi, "Darcy gerçekten öyle mi dedi? Kaz ciğerinin orgazmik olması hakkında mı?"

"Hayır. Ama Kai'nin ağzının suyunun akmasına bakılırsa, küçük bir cinsel imanın çok işe yarayacağını düşündüm."

Bailey kıkırdar. "Haklı olduğun ortaya çıktı. Ona tanrıça dediğini duydum mu? Bunu, annesi ve Julia Child dışındaki herkesin havuz pisliği olduğunu düşünen adam mı söylüyor?"

Birlikte mutfaktan restoranın ana salonuna açılan kapıya doğru yürüyoruz, daha önce durduğumuz yere. Victoria ve Darcy'nin masasına baktığımda, Victoria'nın bana doğru baktığını görmek beni memnun ediyor. Gözlerimiz buluşuyor, ama o hemen gözlerini kaçırıyor. Bir garson masalarında duruyor ve birkaç kelime konuşuyorlar. Garson uzaklaşmadan önce, Victoria ona kocaman, dişlek bir gülümseme bahşediyor.

Seni yemek için daha iyi, tatlım. Acaba zavallı garson Büyük Kötü Kurt'a hizmet ettiğinin farkında mı?

Tam Bailey'e dönmek üzereyken Victoria elini yüzüne götürüyor. Başını eğiyor ve uzun, siyah saçlarından bir tutamı zarif, kız gibi ve aynı zamanda rahatsız edici derecede tanıdık bir hareketle kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Bu hareketi daha önce nerede görmüştüm?

BDarcy ve ben yemeğin sonuna geldiğimizde neredeyse gece yarısı olmuştu, hafif akşam yağmuru öfkeli bir sağanağa dönüşmüştü ve yüzüm

Üç saat boyunca zoraki gülümsemelere ev sahipliği yapmaktan ağrıyordu.

Ve Parker Maxwell'in düşeceği konusunda her zamankinden daha kararlıyım.

Gizlendiğini sanıyor ama ben izlendiğimi anlıyorum. O ve sıska sarışın yardımcısı bütün gece bana kaçamak bakışlar göndermeyi bırakmadılar. Birden fazla kez, onları bana doğru bakarken fısıldaşırken yakaladım.

İkisinin arasındaki anlaşmanın ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Eğer kendime karşı dürüst olursam, muhteşem bir çift olurlardı. Altın rengi bronzlukları ve mükemmel saçlarıyla tam bir Amerikan Ken ve Barbie. Ama aralarında hiçbir kimya algılayamıyorum. Belirgin bir flört ya da başıboş, hayran bakışlar yok. Eğer birlikteler ise, çok ihtiyatlı davranıyorlar.

Ancak Şef Kai, Darcy'ye karşı filizlenmekte olan saplantısı konusunda ketum davranmıyor. Masamızın başında

Göz kamaştırıcı bir dizi egzotik tatlıyı -nci kez- başını saygılı bir şekilde eğerek ona sundu,

Kraliçenin önündeki soytarı gibi. Neredeyse gözlerinde parlayan yıldızları görebiliyorum.

"Häschen," diye yalvarıyor, "lütfeñ bir tatlı dene. Ya da dört.

Yapmalısın!"

Darcy, "Neden bütün tabağı bırakmıyorsunuz, Şef? Muhtemelen dörtten fazla yiyeceğim."

Kai'nin gülümsemesi göz kamaştırıcı. Tabağı masaya bırakıp selam verdikten sonra kaşlarını çatarak Darcy'ye dönüyorum.

"Sana ne dedi?"

"Bilmiyorum. Bakalım." Çantasından cep telefonunu çıkarıyor ve birkaç kelime tuşluyor. Bir süre sonra, "Google çeviriye göre bana 'küçük tavşan' demiş." diyor. Yüzünü buruşturuyor. "Bunun seksi olması mı gerekiyor? Tavşanlar pek seksi değildir."

"Bugs Bunny biraz seksi."

Darcy beni görmezden geliyor. "Peki 'küçük'?" Homurdanıyor. "Doğduğumdan beri küçük değilim. Aslında o zaman bile değildim."

"Bence çok şirin, Darse. Bu bir evcil hayvan ismi. Tam anlamıyla."

Gülüyor, başını sallıyor, tabaktan bir şey seçiyor ve ağzına atıyor. Bir süre çiğniyor ve sonra kendinden geçerek inliyor.

"Seni yemek yerken izlemek neredeyse pornografik." Espressomu yudumluyorum. Darcy masanın kenarına tutunup kabine kuru kuru vurmaya başladığında boğulmamaya çalışıyorum.

"Eve getir bebeğim!" diye bağılıyor, yumruğunu masaya vurarak. "Onu annene ver!"

Ben gülmeye başlıyorum, o başını arkaya atıyor ve sahte bir orgazmla inliyor ve sonra eğlenen bir ses "Umarım bölmüyordumdur" diyor.

Darcy hareketsiz kalıyor. Masamızın yanında duran Parker'a bakıyor. Zerre kadar üzüntü duymadan, "Bay Maxwell. Korkarım beni bir hamur işiyle suçüstü yakaladınız." Ona gülümsüyor. İnce bir toz

Pudra şekeri dudaklarının kıvrımını belirginleştiriyor. "Şefe saygılarımı sunarım."

"Bunu duyunca çok heyecanlanacak. Bence bu gece onun bütün yılını değiştirdin. Onu hiç böyle görmemiştim..." Parker bana baktı. Sesi düştü. "Aşık oldum."

Espresso bardağımın kenarından ona bakıyorum. İkimiz de başka tarafa bakmıyoruz. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

Darcy peçetesiyle nazikçe ağzını sıvazlıyor. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var. Ve eğer buraya yemek hakkında ne yazacağımı öğrenmek için geldiyseniz, üzgünüm ama hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Herkes gibi siz de makalemi beklemek zorundasınız."

"İlgilendiğim senin makalen değil," diye mırıldanıyor Parker.

Bana öyle bir gülümseme gönderiyor ki midem bulanıyor.

Yoksa düşer mi? Dönüyor mu? Midemin tam olarak ne yaptığına karar veremiyorum. Her neyse, garip ve bundan hoşlanmıyorum.

Parker Darcy'ye bakmıyor, bu yüzden Darcy'nin ona gönderdiği öfkeli Oh hayır yapmadın! bakışını fark etmiyor. Onu aşağıladığı için değil, beni koruduğu için olduğunu biliyorum.

Haklı olabilir. Ya Parker kim olduğumu anladı ve aklında haince bir plan var ya da destansı boyutlarda çapkın bir pislik. Kim, restoranı hakkında son derece kötü bir yazı yazabilecek ve ona paraya mal olabilecek bir yemek eleştirmeni üzerinde iyi bir izlenim bırakmaktan çok flört etmekle ilgilenir ki?

Destansı boyutlarda çapkın bir pislik, işte o.

Rahatsız edici durumlarda yüzü kızaran ya da kontrolsüzce kıkırdayan kadınlardan olmadığım için şükrediyorum. Hayır. Ben göz temasını bir temas sporuna dönüştürmüş bir kadınam. Parker'ın bakışlarını tutuyorum. Dudaklarımın kenarlarında şiddetli bir gülümseme geziniyor. Aramızda bir şey çatırdıyor, tehlike kadar parlak.

"Fırsat bulduğunuz her an çek için hazırız, Bay Maxwell." diyorum.

Parker bir kaşını kaldırdı. "Bu kadar erken mi ayrılıyorsun?"

Darcy ve benim buradaki son masalardan biri olduğumuzu anlamak için restorana bakmama gerek yok. Sadece öldürücü gülümsememi genişletiyorum ve sessiz kalıyorum.

Bir süre sonra, "Sizi ağırlamak benim için bir onurdu. Yemekler müesseseden."

"Bunu yapmanıza izin vermemiz mümkün değil," diyorum.

Parker şimdi gülümsüyor. "Tabii ki yapabilirsin. Benim için zevktir."

Darcy kirpiklerini ona doğru savurdu. "İyi bir eleştiri satın almaya çalışmıyorsun, değil mi Parker?"

Parker'ın gülümsemesi kaybolur. Stiffly ona döner. "Pandering benim tarzım değil, Bayan LaFontaine." Başka bir şey söylemeden çekip gider.

Darcy şaşkınlıkla onun gidişini izler. "Çok mu gururlandın, Kaptan Amerika?"

Evet, söylemek istiyorum. O hep böyleydi. On yedi yaşındayken bile gururlu, inatçı ve kolayca aşağılanan biriydi. Eğer egolar hayvan olsaydı, onunki Siyam kedisi olurdu.

Yine de asla kibirli değildi. Kasabanın en zengin ve en yakışıklı çocuğu olmasına rağmen kendini beğenmiş ya da kibirli değildi.

Tüm bu anılara yolculuk başımı ağrıtıyor.

"Hesabı beklememiz gerekmiyorsa, sanırım ben gideceğim Darcy. Çok yorgunum."

Tatlı tabağını karıştırıyormuş gibi yaparken göz ucuyla beni dikkatle inceliyor. "Hmm."

İç çektim. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ama buradan ne kadar çabuk çıkarsam, onu görmeyi o kadar çabuk unutabilirim ve baş ağrım da o kadar çabuk geçer. Benim için endişelenme. Paslanmaz çelik gibi bir derim olduğunu biliyorsun."

Bana sert bir bakış gönderdi. "Paslanmaz çelik bile eninde sonunda paslanır."

Eğilip yanağından öpüyorum ve cildini yumuşatmak için kullandığı organik hindistan cevizi yağının tatlı kokusunu alıyorum. "İyi geceler büyükanne."

Kıkırdıyor. "İyi geceler, John Boy."

Şoförüne almaya hazır olduğuma dair bir mesaj gönderiyorum, kabinden kayıyorum, el çantamı ve kaşmir şalımı topluyorum ve sonra başım dik, arkam sallanarak restorandan ön kapıya doğru yavaşça yürüyorum. Arkama bakmıyorum.

Parker'ın son on beş yılda nasıl bir adam olduğunu bilmiyorum ama erkekleri tanıdığım kadarıyla önsezim, kadınların onun girişimlerine kayıtsız kalmasına alışkın olmadığı yönünde. Diğer önsezim ise gururunun bundan hoşlanmayacağı ya da buna izin vermeyeceği. Eğer haklıysam, arabaya binmeden önce dikkatimi çekmek için bir şeyler yapacaktır.

Kapının hemen içinde durup yağan yağmura bakıyorum, düşüncelere dalmış gibi yapıyorum ama aslında 10'dan geriye doğru sayıyorum.

Dört. Üç. İki.

"Umarım yemeğinizi beğenmişsinizdir, Bayan Price."

Otuz üç yıl boyunca yaptığım en zor şeylerden biri şu anda sıırtmamak oldu.

Dönüp omzumun üzerinden Parker'a bakıyorum. Ne kadar uzun olduğunu unutmuşum. Oldukça yukarıdan bakıyorum. "Bu... ilginçti." Kayıtsızca pencereye dönüyorum.

Parker bir adım daha yaklaştı. Yanımda duruyor. Omzu neredeyse omzuma değiyor. Aramızdaki mesafenin, yakınlığının neredeyse ama tam olarak değilliğinin aşırı farkındayım. Kıpırdamadan durmak nefes kesici derecede zor, dilimi ve yumruklarımı kontrol altında tutmak daha da zor.

Hâlâ bütün gece olduğu gibi farkında olmadan tehlikede. Her an sinirlenip dönmeyeceğimin ve başparmaklarımı göz çukurlarına sokmayacağımın garantisi yok.

Yanımda, sessizce yağmura bakıyor. Sessiz ve melankolik bir sesle, "Ben

yağmuru hep sevmişimdir. En güzel anılarımdan bazıları yağmurla ilgilidir."

Aramızda asılı kalıyor. Beni yemliyor mu yoksa sadece sohbet mi ediyor anlayamıyorum. Şu anda yukarıdan aşağıya pek fark edemiyorum.

Çünkü on altı yaşındayken bir fırtına sırasında bekaretimi bu adama kaybettim. Hem de bir ahırda. Hala samanların ve atların kokusunu alabiliyorum, gök gürültüsünü duyabiliyorum, geceyi aydınlatan kısa, parlak şimşek çakışını görebiliyorum. Onu hala tepemde, gözlerinde merakla bana bakarken görebiliyorum.

Ağzını hâlâ tenimde hissedebiliyorum.

İçimde yeni bir duygu yükseliyor. Düşmanlığımdan bir kıl koparıyor ve gözlerime yaşların sıcak dikenini getiriyor. Bu duyguyu tanımıyorum ama bir daha asla hissetmemeyi umuyorum.

Boğazımda oluşan kayanın etrafında yutkunuyorum. "Nefret ediyorum. Hayatımın en kötü gecelerinin hepsinde yağmur yağdı."

Onun delici yan bakışlarını hissediyorum. Keşke dünya yok olma düzeyinde bir olay yaşasa ve ben de bu anın akut sefaletinden rahatça kurtulsam. Dev bir asteroid işimi görür.

Sonra -merhametle- şık siyah bir Mercedes köşeyi döner. Kaldırımın önünde yuvarlanarak durur.

"O benim." Bu erteleme için minnettar bir şekilde Parker'a dönüp elimi uzatıyorum. "Yemek için teşekkür ederim. Cömertliğiniz için minnettarım."

Ergenlikten beri sahip olduğu bir başka özellik. Ve şimdiye kadar unuttuğum başka bir şey. Her zaman çok verici, her zaman çok düşünceli, her zaman diğer herkesle çok ilgili olduğunu.

Olmayana kadar.

Parker elimi tutuyor. Gözleri benimkileri yakıyor. "Bayan Price. Sizinle tanışmak büyük bir zevkti."

Eli büyük ve sıcak. Bu his çok hoşuma gidiyor. Soğukkanlılıkla geri çekiliyorum.

"Bay Maxwell. İyi akşamlar."

Kapıya doğru döndüm. Ben daha kapı koluna uzanamadan Parker kapıyı benim için açıyor. Restorandan çıktığımı görünce şoförüm arabadan atlıyor ve arka kapıyı açıyor.

Parker beni restorandan arabaya kadar götürüyor, bir yerlerden sihirli bir şekilde bulduğu şemsiyeyi başımın üzerinde tutarak beni yağmurdan koruyor. Bir su birikintisinin üzerinden dikkatlice geçiyorum. Sürücünün önünü kesen Parker, kendimi arabaya bırakırken elimi tutuyor.

Bana bakmak için eğildi. Yağmur şemsiyeden dökülüyor, alt bacaklarını, pantolonunu ve ayakkabılarını ıslatıyor. O bunu görmezden geliyor. Gözlerimin içine bakarak kısık bir sesle, "Seni tekrar görmek istiyorum. Önümüzdeki Cuma akşamı katılacağım bir hayır galası var. Benimle gel."

Bir şeye yakalanmış olmalıyım. Yıllardır bu kadar ateşli ve titrek hissetmemiştim.

"Evli olmadığımı nereden biliyorsun?"

Ağzında bir gülümseme beliriyor. Başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor ve ardında kıvılcımlardan oluşan bir iz bırakıyor. "Yüzük takmıyorsun."

"Ciddi bir ilişkim olabilir." "Değilsin."

"Hayır mı? Bunu nereden biliyorsun?"

Gülümsemesi derinleşiyor. Alçak ışıktaki gözleri sanki onun da ateşi varmış gibi parlıyor. "Çünkü öyle olsaydınız Bayan Price, bana böyle bakmazdınız."

Sinir. Bu adamın bencil, kendini beğenmiş, egomanyak cüreti!

Haklı olduğundan şüpheleniyor olmam da bu konuda yardımcı olmuyor.

Buz gibi bir sesle, "Belki de gözlerinizin muayene edilmesi gerekiyordur, Bay.

Maxwell. Ya da kafanı."

Kıkırdıyor. "Bu evet mi hayır mı?"

Elimi onun elinden çekiyorum ve profilimi ona veriyorum. "İkisi de değil. İyi bir hayatınız olsun Bay Maxwell."

Şoföre hazır olduğumu söyledim. Parker yine kıkırdadı ve sonra doğruldu. "Siz de aynısını yapın, Bayan Price."

Kapıyı kapatıyor.

Araba kaldırımından uzaklaştı. Arkama bakmıyorum. Ama çantamı açıp kompakt aynamı çıkarmadan ve yüzüme tutmadan önce birkaç dakika bekliyorum. Arka camdan, gecenin içinde kaybolan restoranı ve Parker Maxwell'in yağmurdan ıslanmış kaldırımın kenarında, bir şemsiyenin gölgesinde durup gidişimi izlediğini mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Saatlerdir ilk kez nefes alabiliyorum. Ellerimdeki hafif titreme geçene kadar bekliyorum ve sonra koltuğuma yerleşip plan yapmaya başlıyorum.

Oyunlar başlasın.

T Ertesi gün öğlen saatlerinde Tabby ofisimin kapısını çaldı ve at kuyruğu saçlarını içeri gir. Beni telefonda görüp geri çekilmeye başladığında ona el sallıyorum. Haftalık on buçuk randevum neredeyse bitmek üzere ve dün akşam yemekten döndükten sonra Tabby'ye verdiğim projeye başlamak istiyorum.

"Bu konuya daha önce de değinmiştik Katie. Bu düşünceler seni felç ettiğinde ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra müşterim şöyle der: "Biliyor musun Victoria, bir kez olsun bana ne yapacağımı söylemeni istiyorum, tüm düşünme işini bana yaptırmak yerine."

"Yaşam koçunuz olarak amacım empoze etmekten ziyade geliştirmek. Brokaw sana NBC'de ne yapman gerektiğini söylemeye çalıştığında ne kadar sinirlendiğini hatırlıyor musun?"

İç çekiyor. "Keşke seni o zaman tanısaydım. Beni on beş yıllık ülserden kurtarmış olurdun."

"Sadece sürece güvenin. Kendinize temel soruları sorun ve durumu yeniden değerlendirin. Sonra ne yapacağınıza karar verin."

"Bana bir ipucu bile vermeyecek misin?"

Gülüyorum. "Küçük bir tane bile değil. Bu işi çözebileceğinize inancım tam. Clinton mülakatında da iyi şanslar. Harika olacağını biliyorum."

"Teşekkürler Victoria. Gelecek hafta aynı saatte mi?" "Haftaya aynı saatte. Bye."

"Güle güle."

Telefonu beşiğe yerleştiriyorum ve Tabby'nin alaycı bir gülümsemeye bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Hillary Clinton'ın mülakatında Sarah Palin'in '08'de gösterdiğinden çok daha iyi bir performans göstereceğinden eminim" diyor.

Gülümsüyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Bir levye bundan daha iyi performans gösterirdi. Başkan yardımcılığına aday oluyorsun ve Amerika'nın Sevgilisi'yle röportaj için hazırlanmıyorsun, öyle mi?" Başımı sallıyorum. "Palin beni işe almalıydı."

"Onunla çalışmayı kabul eder miydin?"

Tabby şaşırmış görünüyor, bu da beni şaşırtıyor. "Tabii ki.

Neden yapmayayım ki?"

"O sadece çok...

Cumhuriyetçi." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve?" "Ve sen değilsin."

"Hiçbir siyasi partiye üye olmadığımı çok iyi biliyorsun Tabby. Ya da dini bir partiye, bu konuda. Tüm bu bölücülük iş için kötü. Ayrıca beş numaralı kurala da aykırı."

Tabby gülümser. "Bir kaltağın tuttuğu tek taraf kendisidir." "Kesinlikle. Bu kadar gevezelik yeter. Otur ve bana ne olduğunu söyle buldun."

Tabby itaatkâr bir şekilde masamın karşısındaki sandalyeye oturuyor. Taşıdığı iPad'i açıyor, ekrana dokunuyor ve sonra yüksek sesle okumaya başlıyor.

"Parker Jameson Maxwell, otuz dört yaşında. Amerikalı restoran işletmecisi ve hayırsever, Las Vegas'taki abartılı amiral gemisi Bel de dahil olmak üzere ABD'de yirmiden fazla restoranın sahibi-"

"Hayırsever mi? Lütfen bana Maxwell House adında bir adil ticaret kahve organizasyonu kurduğunu söylemeyin."

Tabby kahkahalarını savurarak gülüyor. "Hayır. Okullara

yemek sağlayan bir hayır kurumu olan Açlık Projesi'ni kurdu.

Güney'deki kırk bin yoksul çocuk için."

Duraksadı. Sonra başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Ayrıca her yıl Musküler Distrofi Derneği'ne milyonlarca dolar bağışta bulunuyor."

Göğüs kafesimin altında bir acı düğümü beliriyor. Güneşin altındaki bir çiçek gibi, yavaş yavaş açmaya başlıyor.

Musküler Distrofi. İlerleyici zayıflığa ve kas kütlesi kaybına neden olan, sonunda kas dokusunun ölümüne ve muhtemelen yürüme yeteneğinin kaybına, solunum sorunlarına, kalp sorunlarına ve hatta ciddi vakalarda ölüme yol açan bir grup hastalık.

Tıbbi tanımını ezberden hatırlayabilirim. MD'yi aynadaki kendi yüzümü tanıdığım gibi tanıyorum.

Daha fazla oturmaya ve Tabby'nin sempatik bakışlarına dayanamayarak ayağa kalkıyorum ve odanın doğu duvarını oluşturan pencerelere doğru ilerliyorum. Camdaki yansımam bir hayalet kadar solgun.

Tabby okumaya devam ediyor. Ani solgunluğumu fark ettiyse de bundan bahsetmeyecek kadar nazik.

"İthalat-ihracat kralı Bill Maxwell ve ev hanımı eşi Dorothy'nin çocuğu olarak Teksas, Laredo'da dünyaya gelen Parker, adını annesinin idollerinden biri olan caz ustası Charlie Parker'dan almıştır."

Ama babasının değil.

Parker'ın babasının aksine, annesi derisinin rengi nedeniyle kimseye karşı önyargılı değildi. Cömert ve açık bir kalbi vardı ama aynı zamanda çivi gibi sertti. Çocuğuna siyahi bir müzisyenin adını vereceğini söylediğinde, kocası ne kadar bağırırsa bağırırsın bu gerçekleşecekti.

Ve çığlık attı. Ve kendi küçük yöntemiyle misilleme yaptı. Bill Maxwell oğluna bir kez bile kendi adıyla hitap etmemiştir. Her zaman "Oğlum" derdi.

Bill Maxwell'in bana her zaman söylediği şeyin anısını acımasızca bastırıyorum.

"Ailesi varlıklı olmasına rağmen annesi Parker'ın devlet okuluna gitmesi konusunda ısrar etti ve Parker da son sınıfa kadar bu okulda okudu. Daha sonra İngiltere'ye taşındı ve Oxford Üniversitesi'ne gitti. O kadar başarılı oldu ki diplomasını bir yıl erken aldı."

Hava belirgin bir serinliğe bürünüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kollarımı kendime sarıyorum.

İngiltere. Demek oraya kayboldun.

Tabby, "Bu garip bir geçiş. Teksaslı bir iş adamının devlet okulunda eğitim görmüş oğlu İngiltere'de üniversiteye mi gidiyor? Teksaslılar Oxford'un nerede olduğunu biliyorlar mı?"

Yaşlı Piç Bill bir yobazdı ama aptal değildi.

"Affedersiniz?" Tabby diyor ki.

Son düşüncemin yüksek sesle söylendiğini fark ediyorum. Pencereden dönüp elimi sallıyorum. "Yok bir şey. Özür dilerim. Devam et."

Tabby devam etmeden önce bir an duraksıyor. "Mezun olduktan sonra Parker Fransa'ya taşındı ve burada bir araba kazası sonucu dünyaca ünlü şef Alain Gérard ile tanıştı. Parker, Gérard'ın arabasına çarpan bir taksiye biniyordu ve kazada kendisi de yaralanmasına rağmen yaşlı adamın yardımına koştu ve kalp masajı yaptı. İkili son derece yakın arkadaş olmuş, hatta Gérard Parker'ı Paris'teki evinde birlikte yaşamaya davet etmiş ve Parker da bir yıl boyunca şefi sağlığına kavuşturmuştur."

Pencereye doğru gözlerimi deviriyorum. "Kusmak." "Ne?"

"Yoksul çocukları beslemek mi? Kas distrofisiyle mücadele için milyonlar vermek? Yaralıyken yaşlı bir adamın hayatını kurtarmak ve sonra bir yıl boyunca o yaşlı adama bakıcılık yapmak?" Başımı sallıyorum. "O çok mükemmel. Bu biyografinin sahte olduğu çok açık."

Eğlenen bir kahkaha duyuyorum. Döndüğümde Tabby'nin bana sırtıttığını görüyorum, başını eğmiş, perçemleri yana düşmüş ve parlak yeşil gözleri bir kez olsun açıkça görülebiliyor.

"Demek ikinizin ortak bir noktası var."

Ona ters ters baktım. "Seni mizah anlayışın için işe almadım, Tabitha."

"Hayır, beni işe aldınız çünkü uygunsuz kişisel bilgileri ortadan kaldırma konusunda uzmanlaşmış son derece yetenekli bir hackerım, çünkü inanılmaz bir Cuma kızıyım ve çünkü ağzımı bir rahibenin amından daha sıkı tutabiliyorum." Gülümsüyor. "Ayrıca muhtemelen üstün moda anlayışım yüzünden."

Homurdanıyorum. "Oh, kesinlikle o."

Tabby'nin moda stili en iyi Harajuku kızının Harlem fahişesiyle buluşması olarak tanımlanabilir. Bugün siyah gladyatör platform çizmelerle eşleştirilmiş uyluk yüksekliğinde elektrik pembesi çoraplar, minicik ekose bir okul eteği ve göbeğini açıkta bırakan ve sütyen giymediği gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmayan dar, kolsuz bir Philadelphia Eagles tişörtü giyiyor.

Siyah deri parmaksız eldivenleri de unutmayalım.

Birden fazla dövmesi, akla gelmeyecek yerlerinde piercingleri ve Hello Kitty aksesuarlarına karşı oldukça şüpheli bir düşkünlüğü var. Ayrıca tanıdığım en zeki insan. MIT'yi bıraktı çünkü çok kolaydı ve sıkılmıştı.

En çok hayranlık duyduğum diğer büyük B ismi: Baş belası. "Devam edeyim mi?"

İç çekerek sandalyeme dönüyorum. "Sulu kısımlara geç. Herhangi bir pislik? Tutuklama? Ağır suç mahkumiyetleri?"

Düz yeşil bakışları benimkileri delip geçiyor. "Karısı hakkında bir şey bilmek istemiyor musun?"

Yüzüm kızardı. "Evli mi?"

Tabby'nin yüzüne memnun bir gülümseme yayılır. "Hayır. Ama artık bunun dün gece bana söylediğin gibi Xengu'ya yatırım yapmanla ilgili olmadığından eminim. Bu adamla ilgili ilgilendiğin başka bir şey var. Bu kişisel bir mesele, değil mi?"

Bu ihtimal karşısında heyecanlanarak öne doğru eğilir, gözleri parlak ve meraklıdır.

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "Seni ne zamandır çalıştırıyorum Tabitha?"

"Beş yıl, altı ay, on dört gün," hemen cevap geliyor. Saatini kontrol ediyor, üzerinde Hello Kitty logosu olan pembe plastik bir saat. "Ve üç saat."

"Beş yıl," diye tekrarlıyorum soğukkanlılıkla. "Ve tüm bu süre boyunca, benim bir adamla kişisel olarak ilgilendiğimi hiç gördünüz mü?"

Tereddüt ediyor, gülümsemesi soluyor. "Hayır." "İşte cevabın."

iPad'i bana bakacak şekilde çeviriyor. Araştırması sırasında derlediği bilgilerin yer aldığı listenin üzerinde iki fotoğraf var. Birinde Parker resmi bir iş pozunda, takım elbiseli ve kravatlı, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bacaklarını açmış bir şekilde kameraya gülümsemeden bakarken görülüyor. Üniformalı şeflerden oluşan bir ekip arkasında sıra halinde duruyor. Belli ki bu bir tanıtım çekimi. Yakışıklı ama mesafeli görünüyor; odaklanmış, başarılı bir girişimcinin timsali.

Diğer fotoğraf ise yüzünün yakın çekimi. Sıradan ve pozlanmamış, açık havada çekilmiş. Güneş saçlarında parıltıyor. Gözleri ışığa karşı yarı kapalı. Başı biraz arkaya eğik ve çocuksu, kendinden emin bir sırtıyla, gözlerinde hülyalı bir parıltıyla fotoğrafı çekene bakıyor.

Onun muhteşem, yatak odasındaki gözleri.

Hazel. Yaprakların üzerindeki benekli güneş ışığı gibi sürekli değişen bir tuvalde birbirine karışan altın, kahverengi ve zümrütün ihtişamı için ne kadar da cansız bir kelime.

Tabby diyor ki, "Bana bu yüzün sana hiçbir şey yapmadığını mı söylüyorsun? Tüm vibratörlerin anası! Bu yüz vajinanızdaki buz sarkıtlarını bile eritebilir!"

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Pek çok sırrımı biliyor ama Parker Maxwell'in vajinam üzerindeki etkisini asla öğrenemeyecek.

"Tabitha. Lütfen. Sana verdiğim son zammı tekrar gözden geçirmeden önce devam et."

Bir omzunu kaldırıyor ve kayıtsızca, "Tamam. Buz sarkıtları buzlu kalacak."

"Buz sarkıtlarının doğası budur."

"Hayır, buz sarkıtlarının doğasında erimek vardır." "Tabitha."

Atkuyruğunun ucunu parmaklarının arasında döndürüyor ve bana gülümsüyor. "Bana kızdığında Tabitha demen çok tatlı. Sanki annemmişsin gibi."

"Annen olsaydım, seni dokuz yaşındayken doğururdum. Otuz yaşını geçen herkes huzurevine hazır değildir, dahi kız."

Henüz yirmi beşinde bile olmayan Tabby ikna olmuş görünmüyor. "Parker Maxwell," diyorum hiçbir şey belli etmeyen bir ses tonuyla.

tartışmaya yer yok.

Dramatik bir iç çekişle iPad'i ters çeviriyor.

"Doğru. Parker Maxwell. Ben neredeydim? İşte bu ilginç. Fransa'daki görevinden sonra Amerika'ya döndüğünde, iki yıl boyunca ortadan kaybolmuş. Yer yarıldı içine girdi. İş geçmişi yok, bilinen bir adresi yok, hiçbir şey yok. Sonra bir gün aniden ilk restoranını açıyor ve büyük beğeni topluyor. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha, vesaire, on yıl boyunca durmadan tekrarladı. Bu da bizi bugüne getiriyor. Yirmi üç başarılı restoran, dört yüzden fazla çalışan, milyonlarca dolarlık bir imparatorluk, New York, Aspen ve Karayipler'de evler, Victoria's Swimsuit kataloğu gibi bir eski kız arkadaş listesi, bir ya da iki hayır kurumu ve dünyada tek bir arkadaş bile yok."

O başarılarını sayarken ben manikürümü inceliyordum ama şimdi irkilerek başımı kaldırdım. "Dünyada tek bir arkadaşım bile yok da ne demek?"

"Ben de öyle dedim. Adam tam bir yalnız. Zengin bir playboyun boş zamanlarında diğer zengin playboylarla takılacağını düşünürsünüz ama sizin Bay Maxwell'in boş zamanlarında yaptığı tek şey çalışmak."

Dudaklarım bükölüyor. "Ve süper modellerle çık."

Bana bir bakış attı. "Anladığım kadarıyla, onun 'randevu' gereksinimleri tam olarak seninkilerle aynı: güzel görün, sessiz ol, bana biraz kafa ver, defol git."

"Bu küçük, büyüleyici gözlemlerinizden hoşlanıyorum. Başka bir şey var mı?"

Tekrar iPad'e bakıyor. "Hobileri arasında eski Porsche koleksiyonuyla yarışmak, eski Porsche koleksiyonuna çarpmak... ve çalışmak var."

Kendi kendime gülümsüyorum. Hiçbir zaman çok iyi bir sürücü olmadı. Dikkati her zaman çok kolay dağılırdı, çoğu zaman eli bacağımdaydı ya da ağzım boynundaydı-

Tabby boğazını temizler.

Başımı kaldırdım. "Evet? Ne?"

Tabby uzunmuş gibi gelen bir süre duraksıyor. "Sen iyi misin?"

"Elbette. Neden sordunuz?"

"Çünkü biraz kızarmış görünüyorsun. Ve sen kızarmazsın.

Hem de hiç. Bunun fiziksel olarak mümkün olduğunu düşünmemiştim." Oh lanet olsun.

Zeki insanlar çok rahatsız edici olabiliyor.

"Ben iyiyim, Tabitha."

"Ve Tabitha'ya geri döndük." diye mırıldanıyor.

Rolex'ime bakıyorum. "Beş dakika içinde başka bir telefonum var.

Bulduğunuz başka bir şey var mı?"

Tabby bana öyle bir bakış atıyor ki, onu ektiğimi bildiğini, benim de onun bunu bildiğini bildiğimi ve bu işin peşini bırakacağını söylüyor. Ayağa kalkıyor. "Gerçekten ilgi çekici bir şey yok. Mükemmel kredi, sabıka kaydı yok, iflas yok, dava yok, bilinen dövmeler, alerjiler, sağlık sorunları veya sapkın fetişler yok."

Kaşlarımı kaldırdığımı görünce omuz silkti. "Her şeyi söyledin."

"Tamam. Teşekkürler. İstedğim listeyi derledin mi?"

"Önümüzdeki Cuma günü şehirdeki tüm hayır etkinliklerinden mi? Evet, ben yaptım. Kısa bir liste. Sana e-posta ile gönderirim."

"Harika. Teşekkürler, Tabby."

Gitmek için ayağa kalktı. Rolodex'imi karıştırıp bir sonraki randevumun numarasını arıyorum. Tam eşiği geçecekken masa telefonum çalıyor. Gösterge alt kattaki kapıcı olduğunu söylüyor. Cevap vermek için hoparlör düğmesine basıyorum.

"Alo?"

"Bayan Price, ben konsiyerjden Carlton. Sizin için bir teslimatımız var. Yukarı gönderebilir miyiz?"

"Bir teslimat beklemiyordum."

"Çiçekler, hanımefendi."

Kafamı kaldırdığımda Tabby'nin kapı aralığından bana eğlenen bir ifadeyle baktığını görüyorum. Nedense kendimi elim kurabiye kavanozundayken yakalanmış gibi hissediyorum.

"Yukarı gönder, Carlton. Teşekkür ederim." Telefonu kapattım.

Sonra Tabby'nin sırtışını görmezden geliyorum.

Birkaç dakika sonra asansörün kapıları açılıp ön büro personelinin dördü kocaman beyaz gül demetleri taşıırken Tabby'nin neşeyle "Acaba Bay Kişisel Değil'den mi?" demesini duymazdan geliyorum.

"Onları yemek masasının üzerine koyun lütfen," diye çocukları yönlendiriyorum. "Elbette, Bayan Price. Geri kalanını nereye koymamı istersiniz? onları?"

"Diğerleri mi? Daha fazlası mı var?"

Ön büro müdürü olan lacivert takım elbiseli genç adam başını sallıyor. "Çok daha fazlası var. Sanırım on bir tane daha."

"Vay canına," diyor Tabby, abartılı buketlerden birini incelerken. "Bu adam şaka yapmıyor."

Bir kez daha onu görmezden geldim. Müdüre diyorum ki, "Tamam, geri kalanları oturma odasında ve ofiste yer bulabildiğiniz herhangi bir yere koyun. Ben onları sonra taşıyım."

Başını salladı ve diğer üç adamı dışarı çıkardı. Buketlerden birine iliştirilmiş bir kart var ve Tabby onu çıkarıp bana uzatıyor. "Tanıştığımızdan beri seni düşündüğüm her saat için bir düzine gül" yazıyor. Sonra

baş harfleri, telefon numarası ve son iki kelime. "Ara beni."

Tam da benim elime oynuyor... Peki bu son talimat beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

Sonra aklıma geldi: çünkü bu tamamen itaat edilmesini beklediği bir emir. Kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyor.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum ve kartı küçük parçalara ayırıyorum.

"Dikkat et, Buz Sarkıtı!" diyor Tabby odadan çıkarken parlak bir sesle. "Bu şüpheli bir şekilde bir duyguya benziyordu."

A r k a s ı n d a n seslendim, "Kovuldun!" Güldü ve sonra gitti.

Tabii ki kovulmadığını biliyor. O zaman bütün iskeletlerimi kim saklayacak?

S Altı gün sonra ve üç saat gecikmeyle Musküler Distrofi Derneği'nin New York şubesinin yıllık galasına geldim, üzerimde on bin

Dolarlarca Bulgari pırlantası ve kuyruk sokumumun üzerindeki gamzelere kadar tüm çıplak sırtımı ortaya çıkaran uzun, dar beyaz bir Armani elbisesi.

Giriş bileti elmaslarımdan daha pahalı. O orospu çocuğu bu gece burada olsa iyi olur, yoksa ona isimsiz olarak bir torba at pisliği postalarım.

Tabby bunun için internette bir kaynağı olduğunu söyledi.

Gelişim hesaplanmış bir risk. Parker bu gece hangi hayır kurumunun etkinliğine katılacağını belirtmemiş olsa da, Tabby'nin bana e-posta ile gönderdiği diğer olasılıklar, her yıl milyonlar bağışladığı etkinlik kadar olası görünmüyordu. Sanırım biraz keşif yapabilirdim, belki Tabby'den Parker'ın ofisini aramasını ve rezervasyonunu onaylayan hayır kurumundan bir asistan gibi davranmasını isteyebilirdim, ama dürüst olmak gerekirse, kendimi kumar oynuyor gibi hissettim.

Ölümcül düşmanıma bir torba kaka göndermemle sonuçlanacaksa on iki bin dolar iyi bir anlaşma gibi görünüyor.

Ama ne yazık ki, kaka başka bir zaman beklemek zorunda kalacak, çünkü kapıdan girer girmez onu fark ediyorum.

Parti tüm hızıyla devam ediyor. Bu yıl gala, yekpare sütunları, Yunan Revival mimarisi ve muhteşem Wedgwood kubbeli yetmiş metrelik tavanı ile lüks bir etkinlik alanı olan saygıdeğer Cipriani Wall Street'te gerçekleşiyor. İçerisi yemek yiyen, gülen ve içen şık giyimli insanlarla dolu. Çiftlerle dolu dans pistinin bir tarafındaki yükseltide on parçalık bir grup çalışıyor. Parti atmosferi, duvarlardaki dramatik mor ışıklandırma ve her yerde bulunan devasa pembe orkide aranjmanları ile daha da zenginleştirilmiştir.

Ve odanın uzak tarafında, ustaca düzenlenmiş bir saksı palmyesinin yanında Parker duruyor. Elinde içkisi, mükemmel kesimli siyah takım elbisesi ve geriye taranmış saçlarıyla süper model bir suikastçı gibi görünüyor.

Yanında iki genç kadın var. Biri, şehvetli bir çamaşır suyu sarışını, o kadar yakın eğiliyor ki, göğüsleri neredeyse adamın koluna dayanıyor. Diğeri, neredeyse kemer yerine geçecek kadar kısa kırmızı bir etek giyen esmer bir kadın, içkisindeki pipeti emerken kirpiklerini müstehcen bir şekilde ona doğru savuruyor.

Parker başını çevirip bana doğru bakıyor. Odanın diğer ucunda gözlerimiz kilitleniyor. Gülümsemesi yavaş ve hararetli. Çenemi kaldırıp kötü bir koku almışım gibi burnumu çekiyorum ve sonra ellerimi neşeyle birbirine sürterek başka tarafa bakıyorum.

"Victoria!"

Sese dönüyorum. Sevincim buharlaşıyor. Hiç heyecan duymadan, karşımda duran adama "Merhaba Miles" diyorum.

Diğer adıyla Bay Kırk Saniye Öfke.

Kahretsin.

Uzun boylu, yakışıklı ve harika giyiniyor. Hakkını vermeliyim. Ama bana attığı o müstehcen bakış, kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Bu adamla seks yaptığıma inanamıyorum. Açık bir mezarın tüm cazibesine sahip.

Yaklaşıyor, gözleri yarı kapalı. "Aramalarım cevap vermedin."

Bira fabrikası gibi kokuyor. Sıkıca gülümseyip uzaklaşıyorum. "Oh, sadece meşguldüm. Nasıl olduğunu bilirsin. Yine de seni görmek güzel. İyi akşamlar."

Dönüyorum ama kolumu öyle aniden kavırıyor ki hazırlıksız yakalanıyorum. Beni kabaca göğsüne doğru çekiyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Meşguldün, değil mi? En son ne zaman uçurulduğumu biliyor musun?"

Sertleştim ve "Bırak beni Miles!" diye bağırdım. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. O çok güçlü.

Talimatımı görmezden gelerek kendi sorusuna cevap veriyor. "Asla. Kimse beni ekemez. Ben milyar dolarlık bir şirketin başıyım! Kimse beni sikip sonra da elli dolarlık bir fahişeymişim gibi arkasını dönüp bakmadan yatakta bırakamaz. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Gülüyor. Sarhoş olduğuna beni ikna eden çirkin, dengesiz bir ses. Sonra kıs kıs gülüyor. "Oh, doğru ya. Sen bir sürtüksün."

Kolumu çekip gözlerini oymak istiyorum ama yakınlarda duran yaşlı bir çift bize bakıyor ve olay çıkarmak istemiyorum. Burada gazeteciler var. Fotoğrafçılar. Özel hayatımla ilgili spekülasyonlar gazetelerde yeterince yer alıyor zaten.

Sadece ona yönelik bir sesle, "O küçücük, işe yaramaz aletine dizimi geçirmeden önce kolumu bırakman için iki saniyen var. Şimdi siktir git. Defol."

Parmakları kolumu öyle bir sıkıyor ki acıdan nefesim kesiliyor. "Seni frijit amcık." diye hırlıyor.

Sonra birden Miles yerde kış üstü yatar. Ellerini yumruk yapan Parker, Miles'ın üzerine çullandı, aşağı bakıyor. "Bir kelime daha edersen hastanede uyanırsın. Ya da cehennemde."

Sesi sakın. Yüzünde hiçbir ifade yok. Ama Tanrım, gözleri. Gözlerinde cinayet var. Ayak parmaklarıma kadar bir heyecan gönderiyor.

Korku heyecanı değil. Sanki delicesine yüksek bir hız treninin zirvesindeymişim, uçurumun kenarından atlayıp kollarımı havaya kaldırmak zereymişim gibi bir heyecan.

Neden mi? Çünkü o benim için ayağa kalktı.

Zor durumdaki bir genç kızı kurtardığını sanıyor ama aslında yaptığı şey, kahraman kompleksine sahip olduğunu, sinirlerine hakim olamadığını ve toplumsal gelenekleri hiçe saydığını açıkça kanıtlamak oldu. Belli ki düzinelerce insanın küçük melodramımızla tutuklanmış bir şekilde etrafımızda dikilip bize bakıyor olması umurunda bile değil. O benim erdemimi korumakla ilgileniyor.

Ve şimdi onu nasıl kandıracağımı biliyorum. Parlak zırhlı şövalyeler en büyük aptallardır.

Bu ocuk oyuncağı olacak.

Yaklaşan zaferimin düşüncesi beni o kadar heyecanlandırdı ki fiziksel olarak tahrik oldum. Meme uçlarımla hayatımda hiç bu kadar sertleştiğini sanmıyorum.

Miles sendeleyerek ayağa kalkıyor ve kalabalığın arasından tökezleyerek uzaklaşmadan önce bana bir hakaret daha savuruyor.

Gidişini izlerken titreyen elimi ağzıma götürüyorum ve uydurma bir sıkıntı çığlığını bastırıyorum. Parker hemen bana döndü, elini uzattı.

"Gel hadi."

Cevap beklemeden elimi tutuyor ve beni fısıldaşan kalabalıktan uzaklaştırıp dans pistine götürüyor. Onu takip ediyorum, yüzümü bir travma taklidi haline getirmeye çalışıyorum. Umarım çok fazla votka içip az uyuduğumda yaptığım gibi bir surat değildir, çünkü o surat son derece itici. Ayna olmadan emin olamıyorum.

Sonra dans ediyoruz. Nasıl olduğuna dair hiçbir farkındalığım yok çünkü plan yapmaya ve perişan görünmeye o kadar konsantre olmuştum ki Parker beni vücuduna yasladı, eli çıplak belimdeydi. Sanki hayatımız boyunca birlikte dans etmişiz gibi, diğer çiftlerin arasında sorunsuzca ilerliyoruz.

Birkaç sessiz dönüşten sonra, "Bayan Price."
dedi. "Bay Maxwell."

"Seni tekrar görmek çok güzel. Harika görünüyorsun.
Elbisen göz kamaştırıcı."

Çıtlatıyorum ama çenemi kaldırıyorum, az önce
olanlardan dolayı travmatize olmuşum ama bunu bilmeni
istemiyorum havasına giriyorum. "Teşekkür ederim."

Bakışlarını üzerimde hissediyorum. Omzunun üzerinden
bakıyorum, gözleriyle buluşmak çok zormuş gibi
davranıyorum.

"Randevun muydu?"

Başımı sallıyorum.

"Güzel." Duraksama. "Eski sevgilin, anladığım kadarıyla?"

Fısıldıyorum, "Sadece bir hata." Titrek bir kahkaha
atıyorum. "İş hayatında asla bu tür hatalar yapmam ama
özel hayatımda..." Uzun, titreyen bir nefes alıyorum ve
sonra kelimeler bulmakta zorlanıyormuşum gibi
duraklıyorum. "Boş ver onu. Beni kurtarmaya geldiğin için
teşekkür ederim. Ve şimdi bundan bir daha asla
bahsetmeyelim."

Sanki daha fazla koruma için kolları etrafımda sıkılaşıyor.
"Elbette" diye mırıldanıyor ve sonra ikimiz de sessizliğe
gömülüyoruz.

Dışarıda sessizim. İçeride, bir sürü halüsinojenik
uyuşturucu ve death metal müzik içeren bir tür çılgın parti
devam ediyor.

Girmek üzere olduğum yoldan, bana yaptıklarından
dolayı ona acı çektirme kararlılığımdan çok eminim ama
intikam için duyduğum kana susamışlığı Parker Maxwell'in
yakınlığına verdiğim hormonal tepkiyle uzlaştırmak zor. O
sadece çok erkeksi. Evet, öğrenilemeyecek, taklit
edilemeyecek, hatta gerçekten açıklanamayacak şekilde
erkeksi. Hareket etme, konuşma ve kendini tutma şekli,
hatta lanet olası kokusu bile bir kadının yumurtalıklarının
fazla mesai yaparak yumurta üretmeye başlaması için
tasarlanmış gibi görünüyor.

Ona hala fiziksel olarak derin bir çekim duyduğumu,
küçük bir kızken hissettiğim elektriksel bağın hala devam
ettiğini inkar edemediğim için ondan daha da nefret

ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda Parker bana gülümsüyordu.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Siz bir muammasınız Bayan Price. Bir bulmaca." "Oh?"

Başını sallıyor ama detay vermiyor. "Ne şekilde?" diye soruyorum. Gülümsemesi kayboluyor. Gözlerindeki yoğunluk nefes kesici.

"Her şekilde. Seni bir türlü anlayamıyorum."

"Anlayacak bir şey yok Bay Maxwell. Ne görüyorsanız onu alırsınız."

"Hayır. Çok iyi bir yalancısınız Bayan Price, ama gördüğünüz şey kesinlikle aldığınız şey değil."

Nefesim kesiliyor. Benim hakkımda ne biliyor? Bir şey mi keşfetti, gerçekte kim olduğumu mu?

Ama yapamadı. Çok dikkatli davrandım. Tüm izlerimi kapattım. On beş yıl, yeni bir yüz, yeni bir isim, her türlü zararlı ayrıntıdan arındırılmış bir biyografi... Artık o sade taşralı kız değilim, tüm kalbi ve ruhuyla seven o kız değilim.

O kız öldü. Sadece bu kız kaldı, buzdan ve intikamdan yapılmış olan.

"Bulmacaları sever misin?" Onun yoğun bakışlarını tutarak sessizce soruyorum.

Parker başını eğiyor. Kulağıma fısıldıyor, "Dünyada en sevdiğim şey onlar."

Burnunun ucu kulağımın kenarını sıyrıyor. Bu sefer ürperdiğimde, sahte değildi.

"Çiçeklerimi aldın mı?" diye soruyor.

Cevap vermeden önce sakinleştirici bir nefes almam gerekiyor. Elinin omurgamda gezinmesi son derece dikkat dağıtıcı. "Oh... onlar senden miydi?"

Kıkırdayarak başını kaldırıyor. "Ve o geri döndü." "Kim?" Masumca sordum.

"Zeyna, Savaşçı Prenses."

Aşırı şeker yüklemesinden kendimi kusturmadan yapabildiğim en cilveli hareketle

Başımı geriye atıyorum ve dalgalanan kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Bu, aşk romanlarında anlatıldığından çok daha zor. Bayılmak üzere olduğumu düşünmesinden endişe ediyorum. Tamamen gülünç görüldüğümünden eminim ama yine de devam ediyorum.

"Neden Bay Maxwell, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim."

Başını arkaya atıp kahkaha atıyor ve çevredeki birkaç çiftin irkilerek bize bakmasına neden oluyor. "Bu korkunçtu. Asla nazlanmaya çalışmamalısın. Zeyna, Scarlett O'Hara'dan çok daha iyidir."

Özel dikim yakasına bir şaplak attım. "Bir bayana seslenmek kabalıktır."

"O zaman bir hanımefendi olmaman iyi, değil mi?" Sırtışı o kadar göz kamaştırıcıdır ki, partneriyle birlikte süzülen bir kadın kendi ayaklarına takılır.

Ağzım onunkine uyacak şekilde kocaman bir sırtışa dönüşme tehlikesiyle karşı karşıya ama eğlendiğimi anlamasını istemiyorum, onun yerine kaşlarımı çatıyorum. "Ve sen, Rhett Butler, bir centilmen değilsin."

Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Bir süre sessiz kaldıktan sonra ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

"Pekala, bu konuyu hallettiğimize göre, devam edelim. Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Seninle aynı şey. Değerli bir amaca destek olmak."

"Ne büyük hayal kırıklığı. Kazara olduğu izlenimini verirken bana çarpmaya çalışabileceğini düşünmüştüm."

Güle güle Süpermen, merhaba ukala piç. İşi daha da kötüleştiren şey ise, çivilemiş olmasıydı. "Siz bile bilet başına on iki bin dolar etmezsiniz, Bay Maxwell." dedim.

Sırıttıyor. "Oh, ama sizi temin ederim, öyleyim."

"Ha! Çok mu egoistsin? Hep böyle kendini beğenmiş misin?"

Ciddi bir şekilde düşünüyor gibi görünüyor. "Hayır. Bazen haklıyım."

Yine güldüm. Beni döndürüyor, ikimizin toplamından daha ağır bir adamın ve terleyen, kırmızı yüzlü, doktora ihtiyacı varmış gibi görünen karısının yolundan düzgünce uzaklaştırıyor. Bir kez daha kurtuldum.

"Söyleyin bana, Bay Maxwell-" "Lütfen, bana Parker de."

Nedense acı çekmiş gibi görünüyor. Restoranda Bay Maxwell'in babası olduğunu nasıl söylediğini düşünüyorum. O zamanki yüz ifadesini hatırlıyorum. Şimdi de aynı ifadeyi takınıyor, neredeyse... utanmış. Onun için kısa bir acıma hissi duyuyorum ama onu boğuyorum.

"Pekala. Parker. Söylesene, sevgilin onunla değil de benimle dans ettiğin için kızacak mı?"

Kaşları çatılır. "Bir randevum olduğunu nereden çıkardın?" "Affedersiniz. Tarihler, çoğul."

"Neden bahsettiğinize dair en ufak bir fikrim olsaydı memnuniyetle cevap verirdim ama maalesef yok."

"Hayır mı? Çünkü şuradaki saksı palmiyelerinin yanındaki esmer arkadaşın bana güzellik okulundaki baş düşmanıymışım gibi bakıyor ve diğer arkadaşın, endişe verici derecede büyük göğüslü sarışın, bana üçüncü haşlayıcı voodoo bakışını gönderdi. Sanırım kadınlar tuvaletine gidip iğneler batırmak için benim balmumundan bir heykelciğimi yapmak üzere."

Gülerek beni döndürüyor ve sonra tekrar göğsüne doğru çekiyor. Kolunu belime doluyor ve iri elini sırtımın küçük kısmına bastırıyor. Bu el, sarışının bakışlarından bile daha yakıcı geliyor. Biraz başım dönene kadar dönüp duruyoruz.

"Buraya yalnız geldim Bayan Price. Bunlar bir mil öteden gördüğüm iki hata."

Yanaklarımda ısı yükseliyor. Ona Miles'ın bir hata olduğunu söylediğim için utanıyorum. Her ne kadar benim için üzülmesini sağlamaya yönelik olsa da gerçek buydu, ama şimdi kendimi ifşa olmuş hissediyorum. Dünyadaki en korkunç, en dehşet verici şeyi hissediyorum, bir daha hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Savunmasız.

Rahatsızlığımı görünce bakışları keskinleşiyor. "Seni yargılamıyorum. Bir kadın için bir erkekten daha zor olduğunu biliyorum... özellikle de senin gibi ünlü, başarılı biri için... Bir ilişkiye sahip olmak senin için kolay olamaz..."

Sadece yargılayıcı olmayıp aynı zamanda anlayışlı olmasına da şaşırarak göz kırptığımda, iç çekip başını sallıyor.

"Tanrım, her şeyi berbat ediyorum. Özür dilerim. Niyetim bunu yüzüne vurmak değildi. Bazen düşünmeden ağzımı açıyorum."

"Bu konuda sana imreniyorum. En son ne zaman düşünmeden konuştuğumu hatırlamıyorum."

Duraksadım, şok oldum. Aslında hatırlayabilirim, çünkü az önce hatırladım.

Parker uzun ve sessiz bir süre bana baktıktan sonra mırıldandı: "Demek ki doğruyu söyleyebiliyor."

Midemde bir his başlıyor, önce yavaşça yayılıyor, sonra bir anda her yere yayılıyor. Kısmen korku, kısmen şaşkınlık, kısmen saf, katıksız bir sevinç, tüm uzuvlarımı ağırlıksız hissettiriyor ve kalbim saatte bir milyon mil hızla atıyor.

Az önce görüldüm. Bakılmadım ama görüldüm.

Gözlerimi kaçırıyorum, kendimi yeniden kontrol edebilmek için çaresizce saklanmaya çalışıyorum. Parker yavaşlıyor ve sonra duruyor, dans eden insan denizinin ortasında hareketsiz durana kadar. Yüzümü ellerinin arasına aldığı anda, bu o kadar beklenmedik bir şey ki, donup kalıyorum.

Anlaşılmaz derecede çığ ve karanlık bir sesle, "Benden saklanmak zorunda değilsin," diyor. Bakışları ağzıma düşüyor. Başını benimkine doğru eğiyor.

Aman Tanrım. Ne oluyor?

Beni öpüyor. Gezegendeki herkesten daha çok nefret ettiğim adam tarafından öpülüyorum ve lanet olsun ki bu çok iyi hissettiriyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki, nefesim kesiliyor ve yüzümü boynu ile omzu arasındaki boşluğa sokuyorum. Kokluyorum

ten, misk ve biraz da baharatlı kolonya, hatıraların kokusu.

Uzun zamandır kayıp bir evin kokusu.

Bir saniye ya da yüz yıl sonra, hızlı mekanik tıkırtıların telaşını duyuyorum. Kapalı göz kapaklarımın altında ışık yanıp sönüyor. Gözlerimi açıp etrafıma baktığımda bir grup fotoğrafçıya bakıyorum.

Sanki başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi kendime geliyorum.

Parker'ın kollarından sıyrılıyorum. Bana öylece bakıyor, gözleri parlıyor. Kameraların sesi silah sesi gibi geliyor. Fotoğrafçılar itişip kakışıyor. Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Yüzüne tokat attım. Sertçe.

Sonra dönüp dans pistinden hızlı adımlarla çıkıyorum, koşmaya başlamamayı başarıyorum ama sadece birazcık.

Playboy ve Buz Prensesi Yardım Galasında Eldivenlerini Çıkardı

Cuma akşamı Cipriani'de Musküler Distrofi Derneği'nin yıllık bağış toplama galası yapıldı. Geçtiğimiz yıllarda etkinlik renkli eğlencelere ev sahipliği yapmıştı ancak hiçbiri bu yıl Victoria Price ve Parker Maxwell tarafından sunulan havai fişek gösterisiyle kıyaslanamaz. Bay Maxwell, Global Oil'in CEO'su Miles Campbell'ı iterek yere düşürdüğünde ve görünüşe göre Bayan Price ile hararetli sözler sarf ettikten sonra konuklar şok oldu. Bayan Price'ın daha sonra dans pistinin ortasında Bay Maxwell ile tutkulu bir öpücük paylaşması ve ardından yüzüne bir tokat atmasıyla daha da şok oldular.

Bay Campbell'ın saldırı suğlamasıyla dava açıp açmayacağı henüz belli değil, ancak bu beklenmedik aşk  çgeni herkesin dilini dolaştırıyor ve Post'taki edit rlerimizin daha fazlası için ağzı sulanıyor.

Son birkaç saattir yaptığı gibi, masamdaki telefon çalıyor.
Son birkaç saattir yaptığım gibi.

A saatlerce görmezden geliyorum. Gazeteyi bir kenara atıp sandalyemde arkama yaslanıyorum. Canavar bir baş ağrısının başlangıcı kafatasımın tabanını dövüyor.

Bugün Pazar sabahı ve ortalık karıştı.

Tabby bana çok ihtiyacım olan bir fincan kahveyi uzatıyor. "Sana kötü olduğunu söylemiştim. Şimdiden edebiyat ajansından, dört müşterinden ve TMZ'den telefonlar aldım."

Sıcak sıvıyı bir an için minnetle yudumluyorum ve sonra iç çekiyorum. "Annem arayana kadar gerçekten kötü değil."

Tekir masanın kenarına tünemiş, uzun bir bacağını ileri geri sallıyor. "Belki görmez."

İkimiz de bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyoruz. Annem adımın geçtiği her gazete, dergi ve çöp paçavrasını didik didik eder. Parker'ın yanında benim adımı gördüğünde, 3. Dünya Savaşı çıkacak.

Onu yakalayıp kafasına bir kurşun sıkarsa hiç şaşırmam.

"Yine de harika görünüyordun. Elbisen harikaydı." Tabby duraksıyor. "Bay Kişisel Değil'i bir daha görecek misin, yoksa tokat her zamanki gibi bir erkeğe çiçek için teşekkür etmenin sıcak ve bulanık bir yolu değil de gerçek bir "siktir git" miydi?"

Şakaklarıma masaj yapıyorum. "Zeki olmak için kahvemi içene kadar bekleyebilir misin lütfen? Kafein olmadan zekâyla başa çıkamam."

"Elbette." Hello Kitty saatini kontrol ediyor. "Sana üç dakika veriyorum. Zekâyı ancak bu kadar tutabilirim. O kadar çok var ki, pat diye ortaya çıkma eğiliminde."

Kahvemi içiyorum. Masamın üzerindeki telefon çalmayı kesiyor ve bir anlık duraksamadan sonra tekrar çalmaya başlıyor.

Tabby, "Biliyor musun, onun hakkında araştırma yaparken, aslen Laredo, Teksaslı olmasının gerçekten ilginç olduğunu düşündüm. Senin gibi. Ve J.B. Alexander Lisesi'ne gitmiş. Senin gibi."

Kahretsin.

Ona söylemelisin. Neyin üstünde durması gerektiğini bilmeli. Senin adın da basında onunkiyle birlikte anılıyor ve ortaya çıkarılabilecek bir şey varsa-

"Bu o."

Tabby göz kırpmıyor ve masumca soruyor, "O mu? O kim?" Başımı eğip ona bakıyorum. "O."

Şüpheli bir duraklama oldu. "Oh."

İnanamayarak "Zaten biliyor musun?" dedim.

Gerçeği itiraf ederse ne yapacağımın korkuyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Sayılır mı?"

"Sayılır mı? Şaka mı yapıyorsun? Darcy ile gitmeden önce Xengu'nun sahibi olduğunu biliyor muydun?"

Dudaklarını dişlerinin arasına alıyor ve bana bakıyor.

Ayağa fırladım. "Aman Tanrım, Tabby! Beni uyarmadan oraya girmeme nasıl izin verirsin?"

"Gitmeyeceğini mi söylüyorsun?" "Tabii ki giderdim! Burası benim şehrim!"

"Yani kendinizi farklı şekilde idare edebileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Mesele bu değil!"

"Farklı mı giyindin? Saçını farklı mı yaptın?"

"Bundan akıllıca kurtulmaya çalışmayı bırak! Bu tür şeyleri takip etmen için sana para ödüyorum!"

Açıkça şöyle diyor: "O zaman bana onun kim olduğunu daha önce söylemeliydin. Eğer bilmemi isteseydin bana söyledin diye düşündüm. Ama söylemedin. Ve sana saygı duyduğum için, tüm cesetlerin nereye gömüldüğünü bilsem bile mahremiyetine hakkın olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, o gece orada olmaması gerekiyordu. Kontrol ettim."

Gözlerimi kısıyorum ve boğazımdan kısık, hırıltılı bir ses çıkarıyorum.

İç çekiyor. "Biliyorum. Kovuldum. Devam edelim. Sen olduğunu biliyor mu? Sen misin?"

Sandalyeme çöküp başımı salladığımda rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor. "Yani o zaman bilmiyor-"

"Hayır." Sert ve kırılmış bir şekilde, ustura gibi bir kenarla çıkar.

Tabby ayağa kalkıyor ve yavaşça masanın etrafında yürüyor. Pencereden parlak sabah ışığına bakarak, "Ona söyleyecek misin?" diye soruyor.

"Saçmalama."

Dönüp bana baktı. "O zaman bu neyle ilgili?"

Kahvemden uzun bir yudum alıyorum. Bir süre sonra usulca "Adalet" diyorum.

"Başka bir deyişle, intikam."

Sessiz kalıp düşünüyorum. Acaba Parker'ın da benim gibi geçmişinde yok etmesi gereken şeyler mi var? Tabby'nin bana bahsettiği o boşluğu, yeryüzünden kaybolmuş gibi görüldüğü o iki gizemli yılı merak ediyorum.

Ve aniden fark ettim ki, onu kendime aşık edip terk etmekle ilgili önceki planım çok basitti. Çıtayı yükseltmeliyim.

Onun hayatını mahvetmeliyim.

Göze göz, sevgili piç kurusu.

"Tabby, onun hakkında daha derin araştırma yapmanı istiyorum. Her şeyi öğren. Gidebildiğin kadar geriye git. Orada bir şeyler olmalı, kullanabileceğim bir şeyler. Ailesine bak, özellikle de babasına. Temiz olmasına imkan yok. Bana kullanabileceğim bir şey bul. Herhangi bir şey."

"Ne yapmak için?"

"Bizi bir araya getirmek için."

Telefon tekrar çalmaya başladı. Arayanın kimliğine bakıyorum ve inliyorum. "Buna bakmam lazım."

Tabby'nin daha fazla şey söylemek istediğini sandalyesinden kalkmak istememesinden anlayabiliyorum. Daha fazla konuşmamak için telefonu açıyorum.

"Hola, mama. Nasılsın?"

Kulaklıktan yayılan küfürler o kadar yüksek ki, yüzümü buruşturarak kulaklığı çekiyorum. Akıllıca, Tabby

ayağa fırlayıp aceleyle odadan çıkıyor ve ofisimin kapısını arkasından kapatıyor.

Annemin tiradını daha önce de duymuştu. Ne kadar kötüleşebileceğini biliyor.

"Anne, lütfen," diyorum İngilizce. "Sakin ol."

"Sakinleşmek mi?" diye bağırıyor, öfkeli bir şekilde. "Gazetede kızımın El Diablo'nun kendisini öperken çekilmiş bir fotoğrafını gördüğümde bana sakın olmamı mı söylüyorsunuz?"

İç çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve alnımı ovuyorum. İşte başlıyoruz.

İngilizce devam ediyor, her birkaç kelimeyi bir İspanyolca küfürle nokt alıyor. "Bunca yıl sonra o pendejo'yu görüyorsun ve aletini kesmiyorsun, onu öpüyorsun? Que chingados? Aklını mı kaçırdın sen? O putoyu vurmalıydın! Puta çocuğunun mahvettiği tek hayat seninki değildi, Isabel!"

Acı. Öfke. Utanç. Kendi aptallığınızın bu kadar çok kaosa neden olduğunu hatırlamak ne kadar harika. Bu kadar çok paramparça hayatın.

Fısıldıyorum, "Biliyorum anne."

"Baban, kardeşin, ben, Eva... Hepimiz onun yüzünden acı çektik! Tüm ailemiz acı çekti! Ve en çok da sen! Ona kaç mektup gönderdin, miya, kaç kez ona anlatmaya çalıştın-"

Ayağa fırlıyorum ve yumruğumu masaya öyle bir vuruyorum ki bilgisayar monitörü zıplıyor. "Anne! Biliyorum!"

Annem sessizliğe gömülüyor. Odanın sessizliğinde tek duyduğum kendi kesik nefesimin sesi.

Sessizce, "O zaman bana o öpücüğün ne olduğunu söyle, Isabel. Bana ne yaptığını düşündüğünü söyle. Çünkü oturduğum yerden, on beş yaşındayken yaptığın şeyin aynısını yapıyormuşsun gibi görünüyor. Bir yalancıya aşık oluyorsun."

Yavaşça kendimi sandalyeme bırakıyorum. Sesim bir çan gibi boş çıkıyor. "Tesadüfen New York'ta bir restoranı olduğunu öğrendim. Akşam yemeği için gittim ve o da oradaydı. Ve beni tanımadı." Sesim kesildi. Aldım.

Devam etmeden önce birkaç sığ nefes aldı. "Ama o... benden etkilenmiş gibiydi. Victoria'ya. Ve ben düşündüm ki..."

Keskin bir nefes alış verişini duyuyorum. "Skoru eşitleyebileceğini düşündün."

I Yapma. Cevap ver. Bu a özel nazik . Cehennem, Birinin seni bu kadar iyi tanınması.

Bir anlık duraksamadan sonra annem tekrar konuşuyor. "Zengin mi?"

"İğrenç bir şekilde. Sadece bir restoranı yok. Yirmiden fazlası ona ait."

Zihninde dönen çarkları neredeyse duyabiliyorum. "Ve belli ki ünlü biri. Ya da en azından kötü şöhretli. Gazeteler ona playboy diyor."

Kısıp kahaaham kendi kulaklarıma bile çirkin geliyor. "Görünüşe göre kadınlardan su gibi geçiyor."

"Bastardo" diye mırıldanıyor. Sonra: "Ahlaki değerleri olmayan zengin bir playboyun -çünkü ikimiz de biliyoruz ki ahlaki değerleri yok- insanların bilmesini istemediği her türlü şeyi olmalı. Ortaya çıkarsa ona kesinlikle acı çektirecek her türlü şey."

Acı çekmek kelimesini söylerken sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. Annem mükemmel bir mafya üyesi olurdu.

"Aynen öyle."

Nefes veriyor. Zihnimin gözünde onu mutfak lavabosunun başında, eski püskü ev önlüğünün içinde, ön bahçeye bakarken görüyorum, uzun saç örgüsü telefon kablosu bileğine dolanmış.

Eskiden, ben çocukken, yılın bu zamanlarında çimenler kuru ve kahverengi olurdu, bahçenin ötesindeki tarlalar da öyle, ama ilk kitabım büyük başarı kazandıktan sonra kurduğum fıskiye ve sulama sistemleri artık her şeyin yeşil olmasını sağlıyor.

Güzel, bol yeşil, paranın rengi. "Dikkatli olmalısın, mija."

"Benim olduğumu asla bilmeyecek anne. Ona yaklaşacağım, bilmem gerekeni öğreneceğim ve sonra onu mahvedeceğim. Girip çıkacağım. Hızlı ve ölümcül."

"Hayır, mija. Öyle demek istemedim. Sen zekisin. Bilmen gerekenleri öğrenebileceğini biliyorum. Başka bir şeye dikkat etmelisin."

Sesindeki sessiz uyarı tonu beni alarma geçiriyor. "Ne?"

"Bir daha incinmeyesin diye."

İçimi kavurucu bir sıcaklık kaplıyor. "Ben artık çocuk değilim anne," diye cevap veriyorum öfkeyle. "Ve sen az önce akıllı olduğumu söyledin. Neden onun tarafından tekrar incitilmeme izin vereceğimi düşündün ki?"

Ağır bir duraklama olur. Sonunda, "İkinizin resmine bak, Isabel. Uzun ve sert bak. Yüzüne bak. Sonra bana neden endişelenmem gerektiğini düşündüğünü söyle."

Ben bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Telefonu yuvasına geri koydum. Gazeteyi elime aldım ve Parker ile benim resmimize yakından baktım. Özellikle de yüzümü inceledim. Ve sonra annemin tam olarak neden bahsettiğini anladım.

Resimdeki kadın, yıllarca profesyonel şirretlik yapmış acımasız bir iş kadını değil. Sert biri değil. Hesapçı değil. Öpüşme anında, kötü bir intikam planının beyni değildir.

O çözüldü.

Sanki hayatı buna bağlıymış gibi adama sarılmış, kollarını adamın omuzlarına dolamış, parmakları adamın takım elbisesini, saçlarını kazıyor. Herhangi bir aptalın bile görebileceği bir ifade takınıyor, mutlak bir zevk, mutlak bir terk edilmişlik, sanki dünyanın kendisi artık yokmuş gibi, sanki sadece ağzı adamınkiyle kaynaşmış, vücudu adamınkine bastırılmış gibi.

"Lanet olsun" diye mırıldandım ve kâğıdı bir kenara fırlattım. Bir süre oturup düşündüm, en iyi hareket tarzına karar vermeye çalıştım.

Sonra Tabby'yi odaya geri çağırıp Parker'ın cep telefonu numarasını bulmasını söyledim.

Annemle konuştuğum iyi oldu. Zordu ama aynı zamanda tehlikede olan her şeyi, ödemesi gereken her şeyi hatırlatmak için de gerekliydi. Şimdi eskisinden daha da kararlıyım.

Bunu yapmak için tüm dünyayı yakmam gerekse bile, o piç kurusu aşağı inecek.

Tam da doğru zamanda geldi. Eğer Elliot Rosenthal'ın konuşmasına katlanmak zorunda kalırsam.

Mevcut marjlar ile geçmiş satış verileri hakkında bir dakika daha konuşursam, kendi bileklerimi kesmek zorunda kalacağım.

Ceketimin cebinden cep telefonumu çıkarıyorum. Tanımadığım bir numara, bu da kaşlarımı çatmama neden oluyor. Şahsen vermediğim hiç kimsede bu numara yok.

"Bu Parker Maxwell."

"Ve bu da dans partneriniz, şapkası elinde."

Gırtlaktan gelen ses beni öylesine şaşırttı ki, hiç düşünmeden ayağa kalktım. Vegas'taki şirket merkezimde konferans masasının etrafında oturan yönetici ekibimin hepsi bana bakıyor. Elliot Rosenthal bile neler olduğunu anlamak için duraksadı.

Victoria Price'a "Bir dakika izin verir misiniz?" diyorum ve telefonu göğsüme dayıyorum. "Bensiz devam edin."

O toplantı odasından öyle hızlı çıkıyorum ki başları dönüyor olmalı.

Koridorda ilerleyip boş bir ofis buluyorum ve içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Telefonu kulağıma dayadım.

"Bunun için üzgünüm. Geri döndüm."

"Şu an uygun bir zaman mı? Daha sonra tekrar arayabilirim-"

"Hayır, zamanlaman mükemmel. Şimdiye kadar yapılmış en sıkıcı toplantıdaydım. Aslında az önce beni bir damarı açıp eski ve pahalı bir el dokuması Türk halısını mahvetmekten kurtardınız."

Boğuk kahkahası tüylerimi ürpertiyor. Tanrım, bu kadının sesi gülerken bile seksi çıkıyor.

"İyi, güzel. Ödeşтик o zaman."

"Nasıl yani?"

"Beni bir goril saldırısından kurtardın, şimdi de ben seni intihardan kurtardım."

"Bana hâlâ borçlu olmanı tercih ederim." "Nedenmiş o?"

"Çünkü o zaman bana nasıl geri ödeyebileceğinizi müzakere edebilirim."

Bunun bu kadar güçlü bir şekilde söylenmesine biraz şaşırdım. Hattın diğer ucundaki kısa sessizliğe bakılırsa, Victoria da öyle.

Sonunda şöyle dedi: "Sana borcumu ödemeye fazlasıyla hazırım. Aslında teknik olarak sana hala borçluyum, çünkü son görüşmemiz çok garip bir şekilde sona erdi." Beni tamamen etkisiz hale getirmek için usulca ekliyor: "Yaptığım şey için çok özür dilerim. Tokat için. Sadece... şey, muhtemelen hayatımda yaşadığım en ateşli öpücüktü." Sesi çapkınlaşıyor. "Ve korumam gereken bir itibarım var, biliyorsun. Kraliçe Kaltak, güzel bir yabancıнын öpücüğüyle donu erirken görülemez, değil mi?"

Arka arkaya iki şey oluyor. Birincisi gülüyorum. Aldığı kadar iyi vereceğini şimdiden söyleyebilirim ve buna bayılıyorum. İkincisi, onu çıplak, külotu ayaklarının etrafında bir su birikintisinde erimiş halde önümde dururken hayal ediyorum ve sikim sanki silah çağrısını duymuş gibi davranıyor ve dikkat kesiliyor.

Yavaşça ofis pencerelerine doğru yürüyorum ve fermuarımın altındaki zonklamayı görmezden gelmeye çalışarak puslu çöl silüetine bakıyorum. Şimdiye kadar, yönetim kurulu hakkında hiçbir şey umurumda değildi.

İdeal olarak geri dönmeyeceğim bir toplantı, çünkü bu görüşmenin bitmesini hiç istemiyorum.

Ben de onun cilveli tonuna uyuyorum. "Şimdiye kadar yaşadığın en ateşli öpücük, hmm?"

Kız gibi bir ses çıkarıyor, kısmen utangaç bir kahkaha ve kısmen utanmış bir inilti ve bu beklenmedik bir şekilde erotik, neredeyse kendim inleyeceğim. Bana ne yapıyor böyle?

Beni derimin altına alıyor, bana yaptığı şey bu. Onu gördüğüm andan beri onu düşünmeden edemiyorum. Ve sonra o öpücük. Tanrım. Muhtemelen benim de yaşadığım en ateşli öpücüktü.

Kesinlikle tokat atmaya değerci. Aslında, onu tekrar öpebilmemin tek yolunun beni bağlaması ve kışımında deri bir kemerle Grinin Elli Tonu oynaması olduğunu söyleseydi, yalvarırdım, Evet, lütfen. Şimdi, lütfen.

Beni dans pistinde kupkuru bıraktıktan sonra o kadar uzun süre ereksiyon halinde kaldım ki, bir doktora danışmam gerekebileceğini düşündüm.

Victoria alaycı bir sesle sorar, "Biri iltifat mı bekliyor?"

"Kesinlikle. Vur bana."

"Peki... Tamam." Sesi boğuklaşıyor. "Tadını gerçekten seviyorum."

Fuuuuuuuuck.

Sert bir nefes veriyorum ve kendimi ayarlıyorum. "Adil davranmıyorsun. Bir noktada içinde bulunduğum bu boş ofisi terk edip gerçek dünyaya dönmek zorundayım, biliyorsun. Bunu pantolonumda göze çarpan bir şişkinlikle yapmamayı tercih ederim."

"Çıkıntılardan bahsetmişken, geçen Cuma gecesi cebindeki churro muydu, yoksa beni gördüğüne sevindin mi?"

"Churro'nun ne olduğunu bilmiyorum. Umarım kocaman bir şeydir."

Gülüyor. "Evet, öyle. Lezzetli, kalın, uzun, şekerle kaplı kızarmış bir hamur işi." Duraksıyor. "Yemek için en sevdiğim şeydir."

Bir kahkaha patlattım. Derin, göbeğimi titreten, en son ne zaman attığımı hatırlayamadığım türden kahkahalar. "Neden Bayan Price, benimle telefon seksi yapmaya çalışıyorsunuz?"

Kıkırdıyor. "Bilmiyorum, Bay Maxwell. Olmamın bir sakıncası var mı?"

Anında kahkahalarım kesildi. "Hayır. Buna bayılırım."

Ardından gelen duraklama o kadar cinsel gerilimle dolu ki, vücudumdaki her sinir karıncalanmaya başlıyor.

"Kadınlarla olan ününü biliyorum." diyor.

Sesi tüm mizahını, tüm hafifliğini kaybetti. Tamamen karardı. Şakalaşmamızın bittiğini hemen anladım. Şimdi bir şeyi ortaya koyuyor. Beni test ediyor.

Bu, başarısız olmamaya kararlı olduğum bir test.

"Ve erkeklerle olan ününü biliyorum. Ama birlikte olduğun başka biri ya da biz tanışmadan önce olan herhangi bir şey umurumda değil. Tek umursadığım seni daha iyi tanımak. Seni tanımak, güzelliğinin altındaki gerçek seni. Dans pistinde gördüğüm kadını tanımak istiyorum, sadece kimsenin bakmadığını düşündüğünde ortaya çıkan kadını. Hüzünlü gözleri olan, saklanan, rol yapan ve dünyadaki son iki dakikasıymış gibi öpüşen kadını."

Kısık, titrek bir nefes aldığını duyuyorum. Parmaklarım kenetlenmiş, kalbim çarparak konuşmasını bekliyorum.

"Ben ilişki kurmam Parker. Bağlanma olayını yapmam. Seni tanıma şeyini. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ben de öyle. Herhangi bir garanti istemiyorum. Sadece bir şans."

Sessizlik.

"Bir randevuya ne dersin?" diye sordum. "Bir randevu, daha fazlası değil. Bunun ötesini düşünmek yok."

Daha fazla sessizlik.

"Bana hâlâ borçlu olduğunu söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Bunu ödeme olarak düşün. Eğer eğlenmezsen, tüm bahisler

kapalı. Söz veriyorum sapık değilim." Duraksıyorum.

"Sapıklardan hoşlanmıyorsan tabii."

Yumuşak kahkahasını duymak beni memnun etti. "Pek sayılmaz."

"Anlaştık o zaman?"

Bir süre sonra yumuşuyor. "Bir randevu."

İçimden seviniyor olsam da, kırılmış gibi yapıyorum. "Bu kadar hevesli olma Victoria. İdam sehпасına götürülmüyorsun ya."

"Hmm" demesi pek ikna olmuşa benzemiyor.

Saatimi kontrol ettim. "Dört saat içinde New York'a dönebilirim. Seni ne zaman alayım?"

"Bekle, New York'ta değil misin? Neredesin?"

"Vegas. Önemli olduğundan değil. Ay'da olsaydım, bu geceki randevumuza yetişmenin bir yolunu bulurdum."

Şimdi biraz daha şevkle gülüyor. "Bu gece mi? Bu gece hakkında hiçbir şey söylemedim! Bugün pazartesi, dostum. Yarın yapacak işlerim var!"

Sırıtiyorum. "Yarın gece o zaman."

"Hayır, mümkün değil. Bu hafta doluyum. Cumartesi gecesi açık olabilirim ama programımı kontrol edip size geri dönmem gerekecek."

"Pantolonunda nefis bir churro olan adama hayır deme Victoria," diye homurdanıyorum.

Cevap olarak verdiği kahkaha o kadar içten ve özgür ki, sırtışıım yüzüm acıyana kadar büyüyor.

"Tamam. Bak ne diyeceğim. Cuma günü gitmem gereken bir kokteyl partisi var, ama bu kişi en kötü partileri veriyor ve sanırım onu ekebilirim. Sadece bu seferlik. Pantolonunda lezzetli churro olan adam için."

O çapkın ses tonu geri geldi. Beraberinde sanki galibiyet golünü atmışım gibi baskın bir zafer hissi geliyor.

"Cuma o zaman. Seni yedide alırım."

Kabul etti ve vedalaştık.

Konferans odasına geri dönmeden önce on dakika daha boş ofiste duruyorum, yüzümde kocaman bir sırıtış var.

Pazartesi ile Cuma arasındaki süre hiç bu kadar uzun olmamıştı.

"H Nasıl görünüyorum?"
"Her zaman görüldüğün gibi."
"Nasıl yani, tam olarak?"

Darcy, geniş gömme dolabımdaki püsküllü deri koltukta yalınayak uzanmış, bir elmayı çıtırdatıyor ve sonra bir süre düşünceli bir şekilde çiğniyor. "İlk arabamdan daha pahalı olan beyaz kıyafetli kahverengi bir hatun."

Önünde endişeyle kendimi incelediğim aynaya dönüyorum ve ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "Kendine güvenen biri değilsin. Cidden, Darse, nasıl görünüyorsun?"

Yavaş bir dönüş yapıyorum. Dudaklarını büzüyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Çok seksi görünüyorsun, kızım. Ne dememi istiyorsun, sana aşık olduğumu mu? Lütfen vajinanla seks yapmama izin ver?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Umutsuz vakasın."

Bacaklarını uzatıyor ve esmer teninde kan lekesi gibi duran sıcak pembe pedikürünü inceliyor. "Ne zamandan beri sana nasıl görüldüğünü söylememe ihtiyacın var?"

"El Diablo ile randevum olduğu için," diye mırıldandım. "Ne?"

Yansımama bir el sallıyorum. "Yok bir şey. Unut gitsin. Eğer bu işe yaramazsa, hiçbir şey yaramaz."

Darcy başını eğip tek gözle bana bakıyor. "Ne numarası bu?"

Cevap vermeyeceğim.

Bugün cuma gecesi. Parker yirmi dakika içinde evimde olacak. Moral desteği için Darcy'yi davet ettim ama ona sadece bir randevuya hazırlandığımı söyledim. Kiminle çıkacağımı değil.

Beni vazgeçirmeye çalışmasını istemiyorum.

Darcy koltuktan kalkıyor, elmayı köşedeki aynalı çöp kutusuna atıyor, koşarak yanıma geliyor ve yanımda duruyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana annemin bile gurur duyacağı, gerçekten müthiş bir ters bakış fırlatıyor.

"Neyin peşindesin?"

Masum numarası yapıyorum. "Ben mi?"

Katil Balmain mini elbisemle uyumlu olması için seçtiğim yüksek topuklu, kristal kaplı Alexander McQueen sandaletlerimi giyiyorum. Elbise uzun kollu, yüksek yakalı ve bunun dışında ağırbaşlı, ancak o kadar kısa ki, koşullar tamamen dik durmamı gerektirdiğinde kukum planlanmamış bir görünüm sergileme tehlikesiyle karşı karşıya. Parker'ın arabasına binip inmek konusunda belli belirsiz endişeliyim ama o an geldiğinde bununla başa çıkmaya karar verdim.

"Evet, vous," diyor Darcy, hâlâ bana bakarak. "Bir tuzak gördüğümde anlarım. Ben N'awlins sokaklarında büyüdüm, hatırladın mı kızım? Eğer annem bana bir şey öğrettiyse, o da bir kadının masum bir güvercine sahip olduğu her şeyi almak üzereyken nasıl görüldüğüdür."

Neredeyse tavana kadar uzanan kadife kaplı tekerlekli raflardan oluşan mücevher vitrinime dönüyorum. Çekmecelerden birinden bir çift damla küpe seçiyorum ama sonra yerine koyuyorum.

Parker kulak memelerimi kemirmeye karar verirse, araya bir şey girsin istemem.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde.

Darcy iç çeker. "Boktan gerçek poker suratın geri döndü. Yine yalan söylüyorsun, skinita."

Bana sıska demeye çalışıyor. Sıska kelimesi İspanyolca sıska. Ya da bildiğim kadarıyla başka bir dilde.

"Rahatla Gloria. Yakında öğrenirsin!"

Sanki bir işaretmiş gibi, telefon çaldı. Dolaptaki dahili telefonu açtım. "Evet?"

"Bayan Price, ben alt kattan Carlton. Bay Price diye biri var.

Maxwell senin için mi?"

Donup kaldım. Şimdiden burada mı? Yirmi dakika erken geldi!

"Anlıyorum. Onu yukarı gönder, Carlton." Telefonu yere bıraktım, az önce bedenimde patlayan gök gürültüsü ve şimşek fırtınasını görmezden gelmeye çalışıyordum.

Pedikürünü gösterişli bir fuşya kaftan ve başının üzerinde bir karış yükselecek şekilde sarılmış uyumlu bir saç eşarbyıla koordine etmiş olan Darcy gözlerini bana diyor. "En iyi arkadaş kartını iptal etmeden önce bana neyin peşinde olduğunu söylemek için iki saniyen var."

Zaman kazanmak için başparmağımdaki var olmayan bir tırnağı çiğniyorum, ama beni lazer ışını bakışlarından kurtarmıyor, ben de sonunda pes ediyorum.

"Xengu'daki Kaptan Amerika'yı hatırlıyor musun?"

Homurdanıyor. "Cipriani'de dans pistinin ortasında sakso çektiğin kişiyi mi kastediyorsun?"

Yaltaklanıyorum. "Bunu gördün mü?" "Ben bir kayanın altında yaşıyorum."

Doğru. Muhtemelen tüm dünya o resmi gördü. Derin bir nefes alıyorum. "Bu gece beni randevuya çıkaracak olan o."

Kaşları havaya kalkıyor, neredeyse eşarbın kenarının altında kayboluyor. "Ah, gerçekten." Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, başka bir şey söylememi bekliyor.

"Ve o burada. Hemen şimdi. Gidip kapıyı açmam lazım."
Döndüm ve koşarak uzaklaştım. Darcy de peşimden geliyor. "Eğer yanılmıyorsam, ki asla yanılmam, bu aynı Kaptan Amerika ile bir 'geçmişiniz' olduğunu söylemiştiniz?"

Arkamda ama onu tanıyorum ve geçmiş kelimesinin etrafında tırnak işareti yaptığını söyleyebilirim. Yürümeye devam ediyorum.

"İyi bitmeyen bir geçmiş mi? Seni tanımadığı için hatırlamadığı bir geçmiş mi? Ve geçen hafta onu dört yüz kişinin önünde öptün ve sonra onu aptalca tokatladın ve şimdi o seni bir randevuya götürmek için burada ve sen de kuku yakan bir elbise, beni beceren topuklu ayakkabılar ve Kırmızı Başlıklı Kız'ın büyükannesini yiyen kurt gibi bir surat giyiyorsun ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

Şu anda koridordayız, gömme oturma odasının önünden geçiyoruz.

"Neden bir şey söylemek istemediğimi anlıyor musun? Aşırı tepki veriyorsun."

Bir kahkaha atıyor. "Aşırı tepki mi veriyorsun? Kızım, seni tanıyorum. Silahın olduğunu bilseydim, şu anda polisi arayıp cinayet işlendiğini ihbar ederdim."

Kapı zili çaldı. Elim boynumda, boğazımda bir kedinin kızgın tıslaması yükseliyor. Darcy yavaşça dönüp bana bakıyor, dudaklarında alaycı bir bükülme var. Çenesini bana doğru salladı.

"Bu kötü bir büyü, V. Bunu bir mil öteden görebiliyorum. O kapıya cevap verme. Kaptana düşüp bileğini kırdığını ya da tavuk kemiğiyle boğulduğunu söyle ama bu gece onunla çıkma. Ya da başka bir gece. Bu işin sonu iyi bitmeyecek."

Ona bakıyorum. "Olmayacağını biliyorum, Darcy. Buna güveniyorum." "Victoria-"

"Başlarına gelen her kötü şeyi hak eden bazı insanlar vardır. Ve o da onlardan biri. İnanın bana, o da onlardan biri."

Bir süre sessizce yüzümü inceliyor ve sonra iç geçiriyor. "Sana inanıyorum. Ama eski bir deyişi bilirsin."

"Hangi eski deyiş?"

"İntikam yolculuğuna çıkmadan önce iki mezar kaz."
Gülümsememin ne kadar kötücül olduğunu hissedebiliyorum. "Biri cesedinin üst yarısı için, diğeri de alt yarısı için mi?"

Gözlerini kırptırıyor. "Onu ikiye bölmeyi mi planlıyorsun? Kahretsin, kızım, sana ne yaptı?"

olmadan Düşünüyorum, I söyle şiddetle,
"O kırıldı Beni, Darcy. Sadece kalbimi değil, ruhumu da kıldı. Ve bu onun sorumlu olduğu diğer tüm kötü şeylerden önceydi."

Kapı tekrar çaldı. Darcy ve ben sessizce birbirimize bakarken ben arkamı dönmeye başladım.

"Bekle." Bir elini omzuma koydu.

Durup ona baktığımda, söylemek üzere olduğu şeye inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Kapıyı açmama izin ver. Eğer bu güvercini yuvarlayacaksak, bunu doğru yapmalıyız."

Yardım ettiği için heyecanlıyım, alkışlıyorum. "Sana güvenebileceğimi biliyordum! Ne yapacağız?"

Kapıya bir göz atar. "Sen odana dön. Dışarı çıkmadan önce onunla birkaç kelime konuşmama izin ver. Bana beş dakika ver. İhtiyacım olan tek şey bu."

"Ne söyleyeceksin?"

Kuru bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bir erkeğin bir kadından gerçekten istediği sadece iki şey vardır, kızım. Biri şefkat. Diğeri de hayranlık. Ama sen yapmacık, cilveli bir tip olmadığın ve Antarktika'daki bir iglo kadar sıcak olduğun için, bunun büyük bir göstere olduğunu düşünmesini sağlamamız gerekecek. Donmuş toprağın altında gerçek bir insan var. Ve tüm o buzları eritebilecek tek kişinin o olduğunu."

Ona ışınlanıyorum. "Tamamen aynı fikirdeyiz! Cuma gecesi ben de tam olarak bunu yapıyordum!"

"Büyük beyinler benzer düşünür," diye mırıldanıyor. Bu bir iltifat gibi gelmiyor.

Kapı zili üçüncü kez çaldığında Darcy homurdanır. "Her ne yapıyorsan işe yarıyor çünkü"

O lanet kapı ziline gösterdiği sabra bakılırsa, Kaptan Amerika'nın sana karşı ciddi bir ilgisi var."

Ona hızlı ve sert bir şekilde sarılıyorum ve sonra gidiyorum. Koridora geri dönüyorum ama yatak odama kadar gitmiyorum. Onun yerine tuvalet odasına saklanıyorum, duyabilmek için kapıyı bir santim aralıyorum. Kısa bir sessizlik oluyor ve sonra ön kapının açıldığını ve alçak seslerin geldiğini duyuyorum.

Duymak için zorlasam da kelimeleri çıkaramıyorum.

Kahretsin.

Bana tam olarak ne dediğini sonra söyleyebilir. Saatile baktım. Beş dakika.

Tuvalette oturuyorum, ayak parmağımı mermere vuruyorum, tırnağımı çiğniyorum, göğsümün içindeki açık bir ovada vahşi bir aygır sürüsü gürliyor gibi hissediyorum. Nihayet süre dolduğunda, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, ayağa kalktığımda biraz titriyorum. Aynadaki yansımama bakıyorum. Orada gördüğüm şey kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuyor.

Yüzüm kıpkırmızı. Gözlerim vahşi. Damarıma bir şey kaçmış gibi görünüyorum.

Yansımama tıslıyorum, "Sen belalı bir kaltaksın ve kimse seninle uğraşamaz! Şimdi kendini topla ve odaklan!"

Anında kendimi daha iyi hissettim. Belki bir dahaki sefere Katie Couric ile telefonda konuşurken bu cümleyi ona da söylerim.

Banyo kapısını açıyorum, omuzlarımı geriye atıyorum, derin bir nefes alıyorum ve başım dik bir şekilde koridorda yavaşça yürüyorum.

Oturma odasına gittiğimde Darcy ve Parker ortalıkta görünmüyordu.

Duruyorum, kaşlarımı çatıyorum ama sonra mutfaktan gelen sesleri duyuyorum. Ne halt etmeye mutfaktalar?

Mutfak, yatak odamdan sonra evimin en sevdiğim ikinci bölümü. Evin geri kalanı gibi tamamen beyaz mermer ve camdan oluşuyor, ancak onu yemek odasından ayıran ve yılın hemen her gecesi yaktığım gömme bir şömine var, bu da ona sıcak ve ev gibi bir his veriyor.

Ve genellikle biraz dağınık oluyor. Yemek yemek için genellikle lavabonun üzerinde dururum ve bulaşıkları ve dağınıklığı temizlikçiye bırakırım. Ve sabah gazetesini kahvemle birlikte kahvaltı masasında okurum, ki bu masada genellikle başka gazeteler ve dergiler, bazı postalar, vitaminlerim, ilaçlarım bulunur...

Benim ilacım.

Yüce Tanrım. Darcy az önce evimdeki en kişisel alana girdi.

Mutfağa doğru koşuyorum. Topuklarım mermere çarpıyor. Yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Köşeyi dönüyorum ve duruyorum, çünkü oradalar.

Parker kahvaltı masamda, benim sandalyemde oturmuş, en pahalı viskim olduğunu bildiğim viskiden bir bardak içiyor, çünkü kristal sürahi önündeki masada duruyor. Sanki tepenin kralıymış gibi memnun bir sırıtışla sandalyesinde arkasına yaslanmış, elleri kalçalarında ve gülümseyen yüzünde bir anne şefkati ifadesiyle onun üzerinde duran Darcy'ye bakıyor.

Onun hain, arkadan bıçaklayan yüzü.

Neden ezeli düşmanıma gülümsüyor?

"Ne kadar rahat, değil mi?" diyorum yüksek sesle ve bir gram bile sıcaklık duymadan.

İkisi de bana bakıyor. Parker'ın gülümsemesi kayboluyor. Yakıcı bakışları üzerimde geziniyor. Yavaşça viski bardağını masaya koydu.

Darcy parlak bir sesle, "İşte buradasın! Bu kadar çabuk hazır olacağını düşünmemiştim. Biz de tam benim Xengu incelemem hakkında konuşuyorduk." Gülüyor. "Ona pazartesiye kadar yayınlanmayacağını söyledim ama içi rahat olsun, çünkü gerçekler dışında A+ aldı."

A artı. Hayatımı mahveden adama A-artı mı veriyor? Neler oluyor burada? Öfkelenerek bir adım öne çıktım.

İlacımın açık şişesi, ortadaki tembel Susan'ın üzerinde oturan Parker'ın elinden on santim bile uzakta değil.

çıplak ve meraklı gözlerle karşı savunmasızdı.

Sesim soğuk ve kontrollü, "Gerçekten mi? Ne kadar ilginç. Daha önce hiçbir restorana bu kadar yüksek puan verdiğini sanmıyorum."

Gözleri parlıyor. Bu bir uyarı ya da bir tür mesaj, ama anlamını çözmeye çalışamayacak kadar öfkelenmekle meşgulüm.

Parker ayağa kalkıyor. Kravatsız, boğaz kısmı açık lacivert bir gömlek, güzel kesimli kömür grisi bir pantolon ve Patek Philippe olduğunu anladığım kalın platin bir saat giyiyor. Muhtemelen yüz bin dolardan fazlaya mal olmuştur. Kıyafetinin zarafetine karşıt olarak, sanki ellerini üzerinde gezdiriyormuş gibi biraz dağınık olan saçları ve çenesindeki bakır parıltısı. Tıraş olmamış.

Ralph Lauren reklamı gibi görünüyor.

Piç kurusu.

Piç kurusu çakıllı bir sesle "Victoria" dedi.

Başka bir şey yok, sadece adım, ama sanki beni masanın üzerine yüzüstü atmış, elbisemi yukarı kaldırmış, külotumu çekip çıkarmış ve kendini içime gömmüş gibi söylüyor.

Yüzümü terk eden tüm kan yüzüme geri akıyor. Kulaklarım zonklamaya başladı. Sıkılmış dişlerimin arasından, "Parker." dedim.

Ses tonumu duyan Darcy'nin ifadesi kendini beğenmiş bir hal aldı. Artık resmileşti. Onu öldüreceğim.

"Gitmem gerek! Seni tekrar görmek güzeldi Parker. Sonra görüşürüz kızım." Darcy yanıma yaklaşıyor ve yanan yanağıma bir öpücük konduruyor. Uzaklaştığında göz kırpmıyor ve kafamın tamamen karışmasına neden oluyor. Sonra da gitti.

Şeytan kahvaltı masamın diğer tarafında duruyor ve sanki evrenin tüm gizemleri gözlerimin içindeymiş gibi bana bakıyor.

"Kızgınsın."

Bir elimle saçlarımı düzelterek arkamı dönüyorum. "Öyle olacağını söyledi," diye eklediğinde dönüp ona bakıyorum.

"Ne?"

Ona planımızı anlattı mı?

Parker yavaşça masanın arkasından çıkıp bana yaklaşıyor. Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bir kol mesafesine geldiğinde duruyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Çünkü erkenciydim. İnsanların erken gelmesinden, geç kalmalarından nefret ettiğinden daha çok nefret ettiğini söyledi. Hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmıyormuşsun. Ayrıca mutfağında olduğum için çıldıracağını -çünkü mutfağına asla erkek sokmazsın, çünkü orası evin kalbi gibidir, dolayısıyla senin de kalbin gibidir-benden hoşlandığını ve senin de hoşlandığını bildiğini ve acı veren her şeyi dışarıda tutmak için inşa ettiğin o fildişi kuleye tırmanabilmemin tek yolunun en iyi arkadaşının yardımı olduğunu söyledi."

Dudaklarımdan küçük, şaşkın bir nefes çıkıyor.

O şeytani, zeki cadı! Sadece onunla değil, benimle de oynadı! Bende gerçek bir duygu uyandıracak, herhangi bir rolden çok daha inandırıcı olacak bir şey yaptı ve sonra ona neden kızgın olacağıma dair gerçeği söyledi ve sonra her şeyi önceden planladığımız yalanla bağladı. O kadar rahatlamıştım ki başım dönüyordu.

Yine de şu A+ saçmalığı yüzünden hâlâ eleştiriliyor.

Parker, "Ayrıca seni olabildiğince çabuk öpmem gerektiğini söyledi," diyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Boğazımı temizliyorum. "Şey. Kesinlikle çok şey söyledi, değil mi?"

Daha da yaklaştı. Ona baktığımda gözlerinde ateş vardı. "Evet" diye fısıldıyor ve uzanıp yüzüme dokunuyor.

Donup kaldım. Farlara yakalanmış bir tavşan gibi, Parker'ın benimkine yaklaşan yüzüne hareketsizce bakıyorum.

Dudakları ağızıma değdiğinde, küçük, sözsüz bir zevk sesi çıkarıyorum.

Bir kolunu belime doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Yüzümdeki eli boynuma doğru hareket ediyor. Parmaklarını saçlarıma doluyor. Ağızını yavaşça çenemde gezdiriyor, tenimi sıyrıyor ve sonra kulağıma, "Ama bunu benden istemeni istiyorum" diyor.

Ellerimi göğsüne bastırdım. Kalbinin gömleğinin içinde attığını hissediyorum. Kendi kalbim de ona ayak uyduruyor, göğüs kemiğime neredeyse acı verecek şekilde çarpıyor.

"Peki bunu neden yaptığımı sorabilir miyim?"

Saçlarını karıştırıyor. Hafifçe, dişlerini kullanarak kulak mememi çekiştiriyor. İçimden istemsiz bir ürperti geçiyor.

"Çünkü sen istiyorsun."

Biraz soluksuz gülüyorum. "Hayır, gülmüyorum. Kızgınlım, unuttun mu?"

Bana bakıyor. Boynunda bir damar zonkluyor. "Çünkü ben istiyorum. Çünkü geçen Cuma gecesi sana hayır deme fırsatı vermedim. Çünkü daha fırsatım olmadan seni korkutup kaçırmak istemiyorum."

Ağızı benimkinden birkaç santim ötede duruyor. Vücudunun sıcaklığı elbisemin içinden beni ısıtıyor. Elektriklenmiş hissediyorum. Elektrik çarpmış.

"Ne yapmak için bir şans?"

Sonra söylediği şey kalbimin atışını tamamen durduruyor, ama gözünü bile kırpmıyor.

"Seni bana aşık edeceğim."

Başka tarafa bakamıyorum. Bakmak da istemiyorum. Bu, katliama tanıklık etmek için ilkel, inkar edilemez bir dürtü, neredeyse ölümcül bir araba enkazının yanından geçip, cesetleri ve kanı görmek için boynunuzu kırmak gibi.

"Parker-"

"Bana sor."

"Sadece bir randevu için anlaşmıştık, unuttun mu?" "Victoria. Bana sor."

Bunun yerine, cevabını zaten bildiğim bir soru soruyorum. "Hep böyle inatçı mısın?"

Bunu görmezden geliyor. Gözlerimin içine bakarak, "Seni öpmemi iste, Victoria." diye emrediyor.

Öfkeli bir ses çıkarıyorum.

Yüzüme o kadar yakın eğiliyor ki konuşurken dudakları yüzüme değiyor. "Tadım hoşuna gitti, hatırladın mı? Şimdi sor bana. Ve sonra, seni öptükten sonra, benden isteyeceğin başka bir şey olup olmadığını görmek istiyorum."

Bu ses tonundaki karanlık vaat. Tüyler ürpertici, bariz bir cinsellik. Meme uçlarım sertleşti. Nefesim hızlanıyor.

Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.

Dudaklarımı yalıyorum, güçlendirici bir nefes alıyorum ve fısıldıyorum, "Parker, lütfen ki-"

Ağzını benimkine yapıştırıyor.

I Lisenin ilk günü ve ben sinirden hasta oluyorum. Bu benim için yeni bir okul. Ortaokuldan çok daha büyük ve evden çok daha uzak bir okul. İlkbaharda ayrıldığım okul. Boğucu sıcak ve kusmuk gibi kokan otobüse binmek zorundayım.

Otobüsten iner inmez umutsuzca kayboldum. Kampüs sonsuz görünüyor. Sırt çantamda bir harita ve ders listemin yanı sıra kitaplarım ve kahverengi kâğıttan öğle yemeğim var. Endişeyle titreyerek avlunun çimlerine diz çöküyorum ve sırt çantamı yırtarak açıyorum. Geç kalacağım. Haritayı o kadar hızlı çıkarıyorum ki, ikiye ayırıyorum. Son sınıftan iki kız yanımdan geçiyor, yemek çantama, gözlüklerime ve ikinci el kıyafetlerime bakıp kıs kıs gülüyorlar. Yürümeye devam ettiler. Titreyen ellerimle haritanın yarısını birleştirip B binasının yerini bulmaya çalışıyorum.

"Sınıfını bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

İrkilerek yukarı baktım. Bir çocuk üzerimde duruyor. Çok güzel bir çocuk. Aynı zamanda gülümsüyor, altın sarısı başının etrafında halelenen sabah güneşinden daha göz kamaştırıcı bir gülümseme. Bir an onun bir melek olabileceğini düşündüm. O kadar şaşırdım ki konuşamıyorum.

"Dur, sana yardım edeyim." Altın çocuk çimenlerin üzerinde yanımda diz çöküyor. Umarım çimenlere leke bulaştırmaz.

Mükemmel ütülenmiş, pahalı görünen pantolonunun dizleri. "Nereye gitmen gerekiyor?"

"B-Building B," diye kekeliyorum, yüzüm kızarmış ve terliyorum. Gözlüklerimi burnumun daha yukarısına itiyorum.

Çocuk bana bakıyor. Gözleri bile gülümsüyor. "Ben de oraya gidiyorum! Hadi, seninle geleyim." Ayağa kalktı. Ben aptal aptal ona bakarken gülüyor ve elini uzatıyor. "Hadi, geç kalacağız!"

Elimi onunkine koydum. Beni nazikçe ayağa kaldırdı. "Ben Parker. Senin adın ne?"

"Isabel," diye fısıldıyorum, ayakkabılarıma bakarak. "Güzel bir kız için güzel bir isim," diyor.

Zaten incinmiş bir halde ona sertçe baktığımda, benimle dalga geçmediğini ya da ikinci el elbise giymiş garip kıza nazik davranmaya çalışmadığını fark edince şok oluyorum. Ciddiydi. Parker adındaki bu çocuk az önce bana güzel dedi. Gerçekten.

Hayatımda daha önce kimse bana güzel dememişti.

Nefes nefese öpüşmeyi kesiyorum ve başımı sertçe çeviriyorum, görüşüm anılarla bulanıklaşıyor. Parker'ı itmeye çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor, kaslı kolları bir mengene gibi.

"Sakin ol," diyor. "Sadece bir dakika onunla otur. Henüz kaçma."

Onun sesi, babamın fırtına sırasında atları sakinleştirmek için kullandığı sestir. Hava kötü olduğunda her zaman ahıra gidip onlarla birlikte olur, zarif boyunlarını okşar ve sevgi dolu, yumuşak bir sesle güven verici sözler mırıldanırdı, "Sakin ol, aşkım. Estoy aquí."

Kardeşim ve ben karanlıkta yataklarımızda tek başımıza sinmek zorunda kaldık.

Gözlerimi sımsıkı kapalı tutuyorum çünkü Parker'a bakma konusunda kendime güvenmiyorum. Onun ne

görebileceğine güvenmiyorum.

Gözlerim.

Yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Önce sakın bir yerde bir şeyler atıştırırız, sonra da akşamın bizi nereye götüreceğine bakarız diye düşünüyordum. Belki biraz müzik dinleriz - harika bir caz kulübü biliyorum - ya da parkta yürüyüş yaparız." Duraksıyor. "Gerçi giydiğin ayakkabılar parkta yürümek için pek uygun görünmüyor, o yüzden belki de bunu atlarız. Ne dersin? Kulağa hoş geliyor mu?"

Hafif, rahat davranıyor, neredeyse eriyip gitmem hakkında başka bir şey söylemeyeceğini bilmemi sağlıyor. O öpücüğün içinde nasıl kaybolduğum, nasıl boğulduğum ve titreyerek ve nefes nefese geri döndüğüm hakkında.

Başımı salladım.

"Harika. Ayrıca, tam bir ifşa ruhuyla, elbiseden çok görsel Viagra'ya benzeyen bu elbisenizin bu gece yanından geçeceğiniz tüm zavallı piçler arasında bir salya okyanusuna neden olacağını söylemeliyim, bu yüzden söz konusu salyaya kaydığınızda cesur bir el uzatmaya hazır olmak için size çok yakın durmam gerekecek. Karşılaşacağımız salya miktarı düşünüldüğünde bu kaçınılmaz. Yani."

Biraz titrek bir şekilde gülüyorum. "Yani bir Parker midyesi yemeye hazır mısınız?"

Ciddi bir şekilde başını sallıyor, ancak gözlerinde bir kahkaha parıltısı var. "Evet."

"Not edildi."

Derin bir nefes alıyorum, sonra yavaşça bırakıyorum. Parker kollarını üzerimden çekip bir adım geri atıyor ve sanki fikrimi değiştirip dolu bir tüfek taşıyan neon yelekli bir adamdan kaçan bir geyik gibi kaçacakmışım gibi bana dikkatle bakıyor. Ama şimdi daha iyiyim. Ayaklarımın üzerinde daha sağlam duruyorum.

Eğer onu kendime aşık edeceksem ve böylece onu terk edip hayatını mahvedeceksem, bu adamı öpmekle başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerektiği aklıma geliyor. Muhtemelen çok fazla öpüşme olacak. Onunla yatmak zorunda bile kalabilirim.

Farkına öyle bir varıyorum ki nefesim kesiliyor.
Muhtemelen onunla yatmak zorunda kalacağım!

Bu nasıl oluyor da şimdi aklına geliyor? Kafamın içindeki kahkaha uluması Darcy'ye ait.

Parker yüzüme bakarak, "Çok ilginç iç konuşmalar yapıyorsun," diyor. "Bir gün onlardan birine dahil olmak isterim."

"Sadece seninle yatmayı düşünüyordum." diye geveledim.
Bana bakıyor. Hiç böyle bir açlık bakışı görmemiştim.
Yavaşça, "Devam et." dedi.

"Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum."

Parker gözünü kırpmadı. Göz bebekleri büyümüş. Acaba benimkiler de öyle mi?

"Cidden, bunu söylememişim gibi davranalım, tamam mı? Geri sar. Sil. Tekrar oynat."

Gevezelik etmeye başladığımın farkına vararak ağzımı kapatıyorum. Parker elini kaldırıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirene kadar sessizce durup birbirimize bakıyoruz.

"Tamam. Sen söylememişsin gibi davranacağız. Lütfen pantolonumdaki churro'yu görmezden gelin, çünkü o rol yapma konusunda bizim kadar iyi değil."

Bakışlarım istemsizce Parker'ın kasıklarına düşüyor. Ve orada, tüm ihtişamıyla, büyük ve kararlı görünen bir çıkıntı var.

"Sadece görmezden gel dedim Victoria, gözlerini dikip bakma. Biraz merhamet göster, kadın."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Benden asla alamayacağı tek şey merhamet.

Ona bakarken başparmağını hafifçe dişlerimin arasına alıyorum ve şakacı bir şekilde ısırıyorum. "Elimde değil. Sana churroları ne kadar çok sevdiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Senin churro'n özellikle büyük ve nefis görünüyor."

Nefes verir, sertçe. "Tanrım. Gülsem mi, seni öpsem mi, yoksa tezgâhın üzerine eğilip seninle sevişsem mi karar veremiyorum. Bu çok kötüydü."

Kıkırdıyorum. "Kötülük benim uzmanlık alanım. Seni uyarmıştım."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve ağızma sert, güçlü bir öpücük konduruyor. Boğuk bir sesle, "Yemeğe gideceksek, gitsek iyi olur, çünkü Bay Büyük Nefis Churro vücudumun geri kalanını kontrol altına almadan ve elbiseni yırtmadan önce sadece otuz saniyemiz kaldı. Dişlerimle."

Bu şimdiye kadar duyduğum en bariz teklif. Benden bu kadar etkilendiği için çok heyecanlıyım.

Ondan ne kadar etkilendiğim konusunda çok daha az heyecanlıyım.

Ancak hayatın bana öğrettiği bir şey varsa, o da her değerli çabanın zor, zorlu ve genellikle acı verici olduğudur. Gerçekten değerli olan hiçbir şey kolay elde edilmez. Kolay kazanılan bir savaş, savaş değildir.

Ve biz savaştayız, o ve ben. Kan dökülecek. Sonunda ikimizin de kanı akacak.

Ama ölecek olan tek kişi o.

Parmak uçlarımda duruyorum, göğüslerimi göğsüne değdiriyorum ve kulağına fısıldıyorum, "O zaman gidip yemek yiyelim. Ben acıktım. Ama belki elbise yırtma işini tatlıya saklarız."

Arkamı dönüp uzaklaşıyorum, onu mutfakta dikilmiş, kendi kendine kıkırdarken ve "Lanet olası şeytan" diye mırıldanırken bırakıyorum.

Bay Maxwell, sanırım gülümseyerek, gerçekten hiçbir fikriniz yok.

"Peki, beni nereye götürüyorsun?"

Gözleri yoldan çok bacaklarımda olan Parker, "Göreceksin. Neredeyse geldik."

Para kokan şık siyah Porsche Panamera'sının içindeyiz. Binamdaki asansörden inerken elimi tuttu. Lobi boyunca elimi tuttu.

arabayı sürmek için bırakana kadar valeye götürdü.

"Oh, bir sürpriz. Sürprizlere bayılırım."

Gülümsüyor. "Bunu unutmayacağım. Tamam, geldik."

Bir kaldırımda yavaşlayarak duruyoruz. Pencereden dışarı baktığımda gerçekten şaşıyorum. Görünüşe göre ıssız olan Xengu'dayız.

"Kapalı görünüyor."

Parker'a döndüğümde sırtıyordu. "Sakin bir yere gideceğimizi söylemiştim, değil mi?"

Şimdi gerçekten kafam karıştı. "Restoranınız Cuma geceleri kapalı mı? O gece sizin için haftanın en yoğun gecesi değil mi?"

"Hayır, Cuma geceleri açığız, sadece bu Cuma gecesi değil. Tüm rezervasyonları iptal ettim. Yedi yüz rezervasyonun hepsini."

Ağzım açık ama hiç ses çıkmıyor.

Parker'ın sırtışı göz kamaştırıcı bir hal alıyor. "Sırf yüzündeki o ifadeyi görmek için buna kesinlikle değdi."

"Parker... Ben... bu... vay canına."

Gülüyor. "Ve şimdi binlerce insana doğaçlama konuşmalar yapan kadının nutku tutuldu. Buna bayılıyorum. Egom için gerçekten çok iyisin, biliyor musun?"

"Anladığım kadarıyla egonuz kendi başına gayet iyi gidiyor, Bay Maxwell." diyorum.

Elimi tutuyor ve arkasına bir öpücük konduruyor. "Bana tüm bu rezervasyonları neden iptal ettiğimi sormayacak mısınız Bayan Price?"

"Dur tahmin edeyim. Seni tekrar tokatlamaya karar verirsem diye seyirci istemedin mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Çünkü sana söylediğim gibi, seni daha yakından tanırken dikkatimin dağılmasını istemedim."

Bakışlarındaki sıcaklık koltuğumda kıvranmama neden oluyor. "Eğer ilgileniyorsan sipariş verebilirdik."

konusmamda."

"Ama o zaman senin için yemek yapamazdım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Benim için pişirmek mi? Gerçek mi söylüyorsun?"

Gerçekten yemeğimizi yapacak mısın?"

Alınmış gibi davranıyor. "Yemek yapamayacağımı nereden çıkardın?"

Neredeyse "Çünkü biz birlikteyken su kaynatmayı bile bilmiyordun" diyeceğim ama tam zamanında kendimi tutuyorum. Ona tatlı tatlı gülümsüyorum ve elimi onunkinden çekiyorum. "Yok bir şey. SpaghettiOs konservesinin lezzetli olacağına eminim."

Kıkırdıyor. Bir vale kapımı açıyor ve arabadan inmeme yardım ediyor. O da bakışlarını kibarca kasık bölgemden kaçırıyor, ben de yaklaşık bir kartpostal büyüklüğünde olan ve bu nedenle kasıklarımı örtmekte oldukça işe yaramaz olan el çantamla kapatmaya çalışıyorum. Ama sonra Parker yanıma geliyor, eli sırtımda beni restorana götürüyor ve ben şaşkınlıktan ağzım açık kaldığı için aşırı açıkta kalan kukumu unutuyorum.

"Şey," dedim bir süre sonra. "Çiçekçiniz sizi tanıdığı için gerçekten mutlu olmalı."

Tüm restoran beyaz gül demetleriyle dolu. Her masaya, hostes standına, bara, yani mevcut her düz yüzeye yerleştirilmiş vazolardan onlarca ve düzinelerce gül fışkırıyor. Beyaz gül yaprakları da halının üzerine serpilmiş, ince bir çiseleme halinde, sanki zemine kar serpilmiş gibi. Tek ışık, masa üstlerinde ve duvarlardaki nişlerde titreşen yüzlerce mumdan geliyor.

Aşırı romantik.

Hiç de beklediğim gibi değil.

Orospu çocuğu gerçekten kendini aşmış.

Yavaşça etrafımda dolaşıyor, yüzümü izliyor. "Kesinlikle buna değer." diye mırıldanıyor.

Başımı sallayarak gülüyorum. "Oldukça ele avuca sığmaz birisin, değil mi?"

Gülümseyerek yaklaşıyor. "Yine benim churro'mdan mı bahsediyoruz? Ona gerçekten takıntılısın, değil mi?"

Bayan Price?"

"Bacaklarıma sizin kadar takıntılı değilim Bay Maxwell. Yolda bir trafik kazasına karışacağımızı düşünmüştüm."

O kadar yakınımda duruyor ki vücudunun sıcaklığını hissediyorum. "Aslında takıntılı olduğum şey bacakların değil." "Hayır mı?"

"Hayır. Bu senin tenin. Tenin o kadar güzel ki ağlamak istiyorum."

"Aman Tanrım. Bunun bir şarkıdan olduğunu biliyorum. Hadi ama, bundan daha iyi bir malzemen olmalı. Senin çapkın bir playboy olduğunu sanıyordum ve sen bana bununla mı vurdun? Utanç verici."

Gülümsemesi eğlendirici. "Uygunsuz bir şekilde zekisiniz, Bayan Price."

Çenemi kaldırdım ve yanından geçip bara doğru yürüdüm. "Kendine çeki düzen versen iyi edersin, yoksa seni Musküler Distrofi Derneği'nin partisindeki güzellik okulu sürtüklerine geri gönderirim. Şimdi bana bir içki hazırla."

Çok hoşuma giden kahkaha sesine gülümsememeye çalışıyorum.

Uzun, cilalı meşe bara oturdum. Parker diğer tarafa doğru yürüyor. Tek kelime etmeden barın arkasındaki duvardaki raflardan birinden bir şişe Grey Goose alıyor, paslanmaz çelik bir miksere buz koyuyor, miksere biraz votka döküyor, kapağını kapatıyor ve çalkalıyor. Sonra bir şişe vermut ve bir martini bardağı alıyor, vermutu bardağın içinde döndürüyor ve sonra lavaboya döküyor, soğutulmuş votkayı ekliyor ve bana sunuyor.

"Oh," diyor, parmağını kaldırarak. "Bekle." Tezgâhın altındaki buzdolabından bir şişe alıyor, açıyor, tahta bir kokteyl şişiyle üç zeytin mızraklıyor ve garnitürü içkime koyuyor. Sonra biraz meyve suyu döküyor ve şişle karıştırıyor.

"Üç mavi peynirli zeytinli pis bir Grey Goose martini. Beni mi gözetliyordunuz, Bay Maxwell?"

"Müşterilerin nelerden hoşlandığını fark etmek benim işim." "Yani artık ben de bir müşteriyim. İlginç."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, ödeme yapan bir müşteri değilsiniz."

"Garip ama öyle. Zor kazandığım paradan hiçbir şey almadığınızı bilmek hoşuma gidiyor."

Gülümsemesi bilerek. "Tabii ki biliyorsun."

Buz gibi ve lezzetli martinimden bir yudum alıyorum ve sanki tüm sırlarımı biliyormuş ve bunu ne zaman anlayacağımı bekliyormuş gibi bana bakmasını görmezden geliyorum.

Bir şişe cabernet açıyor, askıdan iki kadeh alıyor ve mutfağa doğru ilerliyor. "Gidelim mi?"

"Umarım benden aşçı yardımcılığı yapmamı beklemiyorsunuzdur, çünkü dürüst olmak gerekirse, hayatımı kurtarmak için yemek yapamam. Bildiğim tek şey rezervasyon yaptırmak."

"O zaman restoran işinde bir arkadaşınızın olması iyi bir şey."

Lezzetli martinimden bir damla bile dökmemeye dikkat ederek tabureden kayıyorum. "Biz böyle miyiz Bay Maxwell? Arkadaş mıyız?"

Barın iki yanında, göz temasını koruyarak yavaşça mutfağa doğru yürüyoruz. Diyor ki, "Şimdilik. Gerçi bana Bay Maxwell demeye devam edersen seni dizime yatırmak zorunda kalabilirim."

Gülüşüm alçak ve boğuk. "Sözler, sözler." Boynunda bir renk değişimi görmek beni memnun etti.

Mutfakta, bembeyaz örtüler, güllerden oluşan alçak bir orta süsü, bir ekmek sepeti ve bir çift yanan beyaz konik mumla tamamlanmış iki kişilik bir masa bekliyor. Parker şarap ve bardakları masaya koyuyor ve sandalyemi çekiyor.

Gözlerinin çıplak kalçalarımı nasıl yalayıp yuttuğunu fark etmemiş gibi yaparak kendimi rahatlatıyorum. "Bu gerçekten bitmiş olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

Masayı ve mutfuğı işaret ediyorum. "Tüm bu restorani kapatma ve şefçilik oynama olayı. Eminim bunu yaptığınız kadınlar bunu çok seviyorlardır. Kelime oyunu yapmıyorum."

Çenesindeki bir kas esniyor. Bakışları kararıyor. "Bunu daha önce bir kadın için hiç yapmadım," diyor ve arkasını dönüyor.

Haklısın. Sırtı bana dönük olduğı için gözlerimi deviriyorum.

Sert omuzlu Parker, duvara dayalı büyük paslanmaz çelik buzdolaplarından birine gidiyor ve plastikte sarılmış dikdörtgen ahşap bir tepsi çıkarıyor. İçinde siyah pullarla toz haline getirilmiş bir parça soluk sarı tereyağı bulunan küçük bir tabakla birlikte masaya koyuyor.

Tepsiyi işaret ediyor. "Manchego, Saint-André ve Humboldt Fog peynirleri, yanında kaz ciğeri terrine, portakal marmelatı, Marcona bademleri ve taze incirler." Tereyağını işaret ediyor. "Ve ekmek için tuzlu truffle tereyağı."

Normalde bu noktada boktan gerçekler hakkında zekice bir yorum yapardım ama en sevdiğim üç peynirin ve bu peynirlere en sevdiğim eşlikçilerin bambu bir tepside bana bakıyor olmasının bir tesadüf olup olmadığını düşünmekle meşgulüm. Parker'a baktığımda, yüzü hiçbir şey ele vermiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, aynı şekilde düz bir yüzle. "Çok güzel görünüyor."

Başını eğiyor. Soğukkanlı tavrının ardında, fesatlıkla karışık bir kızgınlık seziyorum. Bu ilginç bir karışım ve sezgilerim bana biraz daha yakından koklamamı söylüyor. Araştırmaya karar veriyorum.

"Peki bu akşamın menüsünde başka neler var?"

Bana bakıyor, gözleri okunmuyor. "Ton balıklı tartar, pırasa ve kuşkonmaz pürelı İskoç somonu, sote cremını mantarı ve tres leches."

Az önce en sevdiğim yemeklerin listesini okudu.

Yüz ifademi nötr tutmaya dikkat ederek ona bakıyorum. "Beni gözetlemediğini söylediğini sanıyordum."

Gülümsemesi esrarengiz. "Google'ın inanılmaz bir bilgi kaynağı olduğu ortaya çıktı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten beni Google'da aradığını itiraf mı ediyorsun?"

"Beni Google'da aratmadığını mı söylüyorsun?" "Tabii ki hayır."

Bunu sadece iyi bir yalancı olduğum için değil, aynı zamanda doğru olduğuy için de ikna edici bir güçle söylüyorum. Onu Google'da ben aratmadım. Tabby yaptı.

"Güzel," diyor. "Zaten internette okuduğın şeylere asla inanamazsın."

Bu ifade beni durduruyor, tıpkı onu takip eden sivri bakış gibi. Birbirimize bakıyoruz. Acaba göğsümün içinde çarpan kalbimi duyabiliyor mu?

Tekrar arkasını döner ve tezgâhtaki yiyecekleri bir araya getirmeye başlar. Buzdolabından bir şeyler alıyor ve tavaları asılı raflardan indirerek pişirmeye hazırlanıyor. Kendimi toparlamak için bir an duruyorum ve sonra iki kadeh cabernet doldurup ocağın başında ona katılıyorum.

Parker'a bir bardak uzattım. "İzlememin sakıncası var mı?"

Bardağı benden aldı. Gözlerindeki o belli belirsiz muziplik parıltısı geri döndü. "İzlemeni çok isterim."

Yemek yapmaktan bahsetmiyor. O kadarını biliyorum. Bu adamın söylediğı her şey, puslu bir yanlış yönlendirme ve ima perdesinin altında bir alt metin içinde bir alt metin taşıyor. Çıldırııcı.

"Politikacı olmalıymışsın." Bir tavayı ocağın üstüne koyup içine bir parça zeytinyağı döküp tavanın altındaki ocağı yakarken şarabımı yudumluyorum.

"Bunu söylemeniz komik. Yakın zamanda Kongre'ye aday olmaya karar verdim."

"Şaka yapıyorsun."

"Korkarım ki çok ciddiym."

"Gerçekten mi? Sizi politik bir tip olarak görmezdim."

Bana bakıyor. Kahretsin, o gözler muhteşem. "Beni hangi tipe benzetmiştin?"

Acımasız, yalancı, kendine hizmet eden bir pislik. En zararsız gülümsememi takınıyorum. "Neden, girişimci tip, elbette."

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan şaraptan uzun bir yudum alıyor, kadehi indiriyor ve dudaklarını yalıyor.

"Hayatında yalan söylemediğin kimse var mı?"

Tavana bakıyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum.

"Hmm. Evet, aslında birkaç tane var. Jinekoloğum. Muhasebecim. Ve annem." Annemin yüzünün canlı görüntüsü beni ayıltıyor ve sesimdeki şakacı tonu yok ediyor. "İstesem bile ondan hiçbir şey saklayamam."

Başını eğip beni inceliyor. "Demek Kraliçe B'nin bir annesi var. Her nasılsa senin kendini salt irade gücüyle var ettiğini düşünmüştüm."

Ona sertçe bakıyorum, tüm şakalar bitmiş. Şimdi daha tehlikeli bir bölgeye giriyoruz. Gerçek bölgeye. Parker'ın kendi Tabitha'sını maaşa bağladığını, derinlere inmeyi ve eski, zarar verici yalanları ortaya çıkarmayı bilen biri olduğunu düşünmek beni dehşete düşürüyor.

Eğer öyleyse ve işinde iyiye, oynadığımız bu saklambaç oyunu çoktan bitmiş demektir. Ve Parker kazandı.

Eğer öyle bir şey yaptıysa, ben gidiyorum.

"O da var," diyorum sessizce, bakışlarını tutarak. "Çünkü buna zorlandım. Çünkü bana ve dolayısıyla tüm aileme korkunç bir şey oldu ve iki seçeneğim vardı: yatıp ölmek ya da ayağa kalkıp savaşmak. Ben savaşmaya karar verdim."

Bana yakından bakıyor, yüzümü, sert duruşumu, şarap kadehinin sapına dolanmış parmaklarımı inceliyor. "Ve o zamandan beri kavga ediyorsun." Yanıt vermeyince daha yumuşak bir sesle, "Ve şu anda da kavga ediyorsun. Neden?"

Arkamı dönüyorum ama kolumu tutuyor, şarabını tezgâha koyuyor, benim şarabımı elimden alıp tezgâha koyuyor ve sonra beni omuzlarımdan tutup yüzümü ona dönmeye zorluyor. Onun yerine huysuzca ayakkabılarıma bakıyorum.

Alçak ve aceleci bir sesle, "Seni iyi tanımıyorum. Hatta seni hiç tanımıyorum. Ama yalan söylemediğin insanlardan biri olmak istediğimi biliyorum."

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. Gözleri yoğun bir şekilde benimkilere odaklanmıştı.

Ona meydan okumaya karar verdim. "Neden?"

Çenesi çalışıyor. Bir an cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama sonra şöyle diyor: "Çünkü ne zaman bir odaya girsen, deja vu gibi oluyor. Her gülüşün beni mutlu ediyor. Seni her gördüğümde bu duyguya kapılıyorum... Bilmiyorum. Bilmiyorum." Durdu, hayal kırıklığına uğramıştı. "Tarif edemiyorum."

Beni tanımıyor. Vücudumdan bir rahatlama titremesi geçiyor. Elleri kollarımdan omuzlarıma doğru hareket ediyor ve yaklaşıyor.

"Bana katlanamıyormuş gibi davranıyorsun ama beni açlıktan ölüyormuş gibi öpüyorsun. Bana kalbimi oymak ister gibi bakıyorsun ama sana dokunduğumda titriyorsun."

"Öfkeyle."

"Saçmalık," diye tersledi. "Bana yalan söyleme!"

Başımı çeviriyorum. Çenemi avucunun içine alıyor ve hafif bir baskıyla başımı geriye çevirerek beni ona bakmaya zorluyor. Gözleri öfkeli ama korunaksız. Söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu görüyorum. Ona karşı dürüst olmamı ne kadar istediğini, karışık sinyallerimin onu ne kadar şaşırttığını görüyorum.

Ve -ben bir kaltağım- yeniden plan yapıyorum.

"Tamam. Sana gerçeği söyleyeceğim. Ama önce sen söyle." "Ne demek istiyorsun?"

"Bana dünyada kimsenin senin hakkında bilmediği bir şey söyle. Bana bir sır söyle. Kimsenin bilmesini istemeyeceğin bir şey. Kötü bir şey. Eğer bunu yaparsan, artık sana yalan söylemeyeceğim."

Gözleri kararıyor. Uzun, gergin bir an sessiz kalıyor, bana bakıyor. Hiçbir şey söylememesine rağmen, içinde büyük bir duygu savaşı olduğunu hissediyorum. Bana güvenip güvenmeyeceğine, talebime boyun eğecek kadar beni isteyip istemediğine karar vermeye çalıştığını hissediyorum. Sonunda, birkaç dayanılmaz andan sonra, ellerini iki yanına indiriyor, ayakkabılarına bakıyor ve derin bir nefes alıyor.

Sonra yukarı baktı. Doğrudan gözlerimin içine bakarak, kesik kesik bir fısıltıyla, "Ben... bir zamanlar... birini öldürdüm," dedi.

T Hazırlandığım her şeyin çok ötesinde. ile benim ağız Açık, bakıyor at onu aptalca, boş bir şekilde, "Ha?" dışında hiçbir kelime oluşturmamadan. "Dedim ki-"

"Evet, anladım. Ben sadece...anlamıyorum. Bu doğru olamaz."

Parker yutkunur. Bir elini saçlarında gezdiriyor. Aramıza mesafe koyarak uzaklaşıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. Donmuş bir halde tekrar ocağa dönmesini, tavanın altını kısmasını ve tezgahın üstündeki küçük kavanozdan bir tutam taze sarımsak atmasını izliyorum. Yağın içinde cızırdıyor ve patlıyor. Seramik bir kaptan tahta bir spatula alıyor ve hızlıca karıştırmaya başlıyor.

Cinayeti itiraf etti ve şimdi de sarımsak mı kızartıyor? Kiminle uğraşıyorum ben, Hannibal Lecter mı?

Parker tavaya ciddiyetle, "Aldığın şu ilaç, Coumadin. Ne işe yarıyor?"

İlaçlarımın markasını fark etti. İlki kadar büyük olmasa da bir bomba daha. Normal nefes almaya dikkat ederek kendimi sabitledim. Kaçmamaya dikkat ediyorum, çünkü bu ayakkabılarla fazla uzağa gidemem.

Ayrıca, ondan korkmuyorum. Korkmalıyım - bana bir katil olduğunu söyledi - ama melankolik tavrı

her ne olduysa, gerçekten pişman olduğunu söyledi.

Ayrıca, tezgahın üzerinde bir kol mesafesinde bir kasap bıçağı var. İtirafıyla korkunç bir hata yaptığına karar verirse ve bunu düzeltmenin tek yolunun tavayla kafama vurmak, beni parçalara ayırmak ve parçalanmış cesedimi derin dondurucuya koymak olduğuna karar verirse, tek bir adım bile atmadan çelikle dolu bir karnı olacak.

"Bu bir kan inceltici."

Parker kıpırdanıp duruyor, bakışları tavaya odaklanmış. "Ne için?"

Bir an için bocalıyorum, bu sözsüz çekişmeden nefret ediyorum, ölümcül düşmanımın artık en büyük zayıflığını bildiğini bildiğim için kendimi ne kadar savunmasız ve çaresiz hissettiğimden nefret ediyorum. Ancak, ona istediğini vermediğim sürece ondan daha fazla bir şey alamayacağımı biliyorum, ki bu da şu anda ilaçlarım hakkında daha fazla bilgi.

Yani şimdi kısasa kısas. Bu oyundan nefret ediyorum. Neden en başta bunu önerdim ki?

Oh evet: Onu gömmeye yemin ettim. Mezarı kazarken biraz çizilmemeyi ve yaralanmamayı bekleyemem.

Dişlerimi sıkarak itiraf ediyorum, "Kalbim zayıf."

Karıştırmayı bıraktı ve bana baktı. "Time dergisi tarafından 'Kalpsiz Harika' olarak tanımlanan kadın zayıf kalbi için ilaç mı alıyor? Bu muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en ironik şey."

Öfke içimde kabarıyor, ateş püskürüyor. Bu piç beni dışarı mı çağırıyor? Yüzümün garip bir şey yaptığını hissediyorum. Midem bir simit gibi bükülüyor. Acımasız bir soğukkanlılıkla, "Kalpsiz bir mucize olabilirim ama en azından kimsenin hayatına son vermedim," diyorum.

Henüz.

Parker bir süre sessizce bana bakıyor ve sonra dikkatini yeniden neşeyle cızırdayan sarımsağa veriyor. "Sanırım bunu hak ediyorum."

Elini ensesinde sıkıp gözlerini kapatıyor ve ben de ona uzanıp özür dilememek için kendimi zor tutuyorum. Ki bu hiç bana göre değil.

Bu yüzden onunla gitmeye karar verdim.

Bu orospu çocuğunu gerçekten bir kalbim olduğuna ikna edeceksem, öyle davranmaya başlamam gerekecek.

Nefes alıyorum, oyun suratımı takınıyorum ve pişman görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Özür dilerim. Kabalık ettim."

Durdu, bana baktı.

"Ben... Çok az insan kalp rahatsızlığımı biliyor. Tam olarak üç kişi. Nefret ediyorum... Zayıflığımı itiraf etmekten hoşlanmıyorum. Utanç verici. Ve daha önce söylediğin şey... Senin gibi bir adam için mümkün olabilecek bir şey gibi görünmüyor. Senin karakterin hakkında bildiklerime uymuyor. Sanırım sadece şok oldum."

Kafam karışmış ve duygusallaşmış gibi davranarak başka tarafa bakıyorum, oysa aslında tüm bu iğrenç gerçeğin tadını ağızımdan silebilmek için bir şişe Listerine için can atıyorum.

Parker yavaşça ocağın gazını çalıştıran düğmeye uzanıyor. Düğmeyi kapatır. Kollarını göğsünde kavuşturup başını öne eğiyor ve hiçbir şeye bakmıyor. "Yıllar önceydi. Bir ömür boyu."

Bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Sessizce durup nefesimi tutarak daha fazlasını bekliyorum. Çaresiz küçük sineğin kıvranmasını, çırpınmasını ve ağımın daha da derinlerine saplanmasını bekliyorum.

"O sevdiğim tek insandı."

Bu da bana defalarca söylediğinin aksine, beni hiç sevmediği anlamına geliyor. Boğazımın arkasında acı bir safra ısırtığı yükseliyor. "Ne oldu?"

Kelimeleri bulmakta zorlanarak başını sallıyor. "Kendini vurdu."

Hayal kırıklığı sanki başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi üzerime çöküyor. Çılgılık atmak istiyorum. Bir şeyler fırlatmak istiyorum. Öfkelenmek, bağırmak ve ellerimi onun boğazına dolamak istiyorum, çünkü bana öyle bir

Gözümün önündeki kışkırtıcı, yıkık iskelet ve şimdi ortaya çıkıyor ki o hiç kimseyi öldürmemiş.

"Ama 'Bir keresinde birini öldürmüştüm' dediniz."

"Tetiği ben çekmedim ama benim hatamdı. Ben olmasaydım, o hala hayatta olacaktı."

Gözlerimi kapatıyorum, yenilgiden midem bulanıyor. Bu moron bir katil değil. Sadece aptal beyinli bir sürtüğün kendini öldürmesini engelleyemediği için suçluluk duygusuyla dolup taşıyor! Bununla onun hayatını nasıl mahvedeceğim?

Saçma detayları duymak istemediğim için şöyle dedim: "Kulağa çok sert gelebilir ama başka birinin intiharından kendine pay çıkaramazsın. Böyle bir şey yapmayı düşünebilmesi için en başta çok depresyonda olması ya da en azından akli dengesinin yerinde olmaması gerekir. Aranızda ne yaşanmış olursa olsun, bu sizin suçunuz değil. İnsanlar her zaman korkunç ayrılıklar yaşar ve bu kadar şiddetli bir şey yapmazlar."

Gülümsemesi muhtemelen hayatımda gördüğüm en hüznü şeydi. "Bunu söylemen çok nazıkçe. Ama bu benim hatam. Depresyonda değildi. Dengesiz değildi. O mükemmeldi. Biz de mükemmeldik. Ve sonra ben her şeyi berbat ettim. Onun yaptıkları benim yaptıklarım yüzünden. Sebep ve sonuç, bu kadar basit. Onun ölümünün sorumlusu benim. Ve hayatımın geri kalanında bu bilgiyle yaşamak zorundayım."

"O mükemmeldi. Biz mükemmeldik."

Kusacağım.

Parker'ın yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama her neyse, kollarını açmasına ve aramızdaki kısa mesafeyi kapatmasına neden oluyor. Yüzüme uzanıyor ama sonra vazgeçip elini yanına bırakıyor.

Kısık sesle, "Bu hikayeyi kimseye anlatmadım" diyor.

Ağırbaşlı bir şekilde gömleğinin önündeki düğmelere bakıyorum. "Ve ben hikayemi kimseye anlatmadım. Sanırım ödeştik."

"Bu teknik olarak doğru değil." Ona bakıyorum.

"Benden başka üç kişi daha kalp rahatsızlığınızı biliyor, doğru mu?"

Gülümsemem alaycı. "Aslında, tam gerçeği istiyorsan, dört. Daha önce doktorumu saymıyordum."

"Tamam. Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Sesindeki hafif mizah tonu beni hem gittiği yön konusunda temkinli yapıyor hem de tüm bu duygusal saçmalıkları geride bırakmış olabileceğimiz için rahatlatıyor. "Ne?"

"Bana kimsenin bilmediği bir şey söylemelisin. Ancak o zaman ödeşmiş oluruz." Uzanıp yanağımı okşuyor. Sesi düşüyor. "İyi olsun."

Kaşlarım kalktı. "Kalp rahatsızlığından daha mı iyi? Sizce kaç tane sırrım var Bay Maxwell?"

Mutfağa girdiğimizden beri ilk kez gülümsemesi gerçektir. "Tüm iskeletlerinizi saklamak için uçak hangarı büyüklüğünde bir dolaba ihtiyacınız olduğunu tahmin ediyorum Bayan Price."

Kendime engel olamıyorum. Ben de gülümsüyorum. "Birine hakaret ederken bu kadar çekici olabilmek çok kullanışlı bir yetenek. Bunu cephaneliğime eklemem gerek."

Şimdi de gülüyor. Bu ses kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Yüzümü iki elinin arasına alıyor. Sesi alçalıyor. "Bence cephaneliğin zaten yeterince dolu."

"İşte yine büyüleyici hakaretlere başladınız. Seninle ne yapacağım ben?"

Parker'ın gözleri ısınıyor. Yüzü benimkine yakın. Ellerimi onun geniş göğsüne yaslama dürtüsüne karşı koyuyorum ve bunun yerine ellerimi yanlarımda gevşekçe asılı bırakıyorum.

"Ve işte yine Scarlett O'Hara'yı kanalize ediyorsun. Size bu konuda ne demiştim Bayan Price?"

"Hatırladığım kadarıyla, Bay Maxwell, Zeyna'nın, Savaşçı Prenses'in, benim şeffaf nazlanma girişimlerimden çok daha tercih edilir olduğunu söylemişsiniz. Belki de sizi bir kılıçla ezip geçmeliyim?"

Ben konuşurken hevesli bir dikkatle dudaklarımı izliyor.
Bir adım daha yaklaştı ve vücudu benimkiyle aynı hizaya
geldi. Ben yapamam

Daha fazla geri çekilemem. Mutfak tezgahı popoma bastırıyor.

Kapana kısıldım.

Parker inanılmaz samimi ve seksi bir sesle, "Bana kimsenin senin hakkında bilmediği bir şey söyle Victoria. Doktorun değil. Ne arkadaşın Darcy. Annenin bile. Bana sadece benim için olan bir şey söyle. O zaman ödeşmiş oluruz. Ve o zaman gerçekten başlayabiliriz."

Ağzım kurudu. "Neye başlayacaksın?"

Başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "İkimizin de istediği şey."

"Hangisi?" Sesim nefes nefese çıkıyor. Aptal ses.

Parker pelvisini benimkine bastırıyor. Ereksiyonu ne istediğine dair çok az şüphe bırakıyor, ama sadece bunun altını çizmek için Parker mırıldanıyor, "Her şey."

Göz göze geldik, düzensiz nefes alıyoruz, ikimiz de kıpırdamıyoruz. Aramızdaki gerilim canlı bir tel gibi çatırdıyor. Gözlerimde bir şüphe titreşimi ya da onu uyarmaya iten başka bir duygu görüyor, "Ve bana tüm, yalın gerçek dışında bir şey söylemeye cesaret etme, yoksa seni dizime yatırırım ve bu eğlence için olmaz."

Kısa bir an için ondan kaçmak için gözlerimi kapatıyorum.

Onları tekrar açtığımda, neşeyle kazdığım bu altı metrelik çukurun dibine ulaştığımda birkaç çizik ve çürükten daha fazlasına sahip olabileceğimi fark ettim.

Gözlerinin içine bakarak uçurumun kenarından atlıyorum ve itiraf ediyorum.

"Karanlıktan korkarım. Palyaçolar ve küçük çocuklar beni korkutuyor. Çok fazla kediyle yalnız başıma öleceğimden ve cesedimin bulunmasının haftalar alacağından eminim çünkü tüm dünyada kimse beni umursamıyor çünkü hayatım boyunca tam bir pislik oldum."

Sanki soğuk füzyonun nasıl çalıştığını yeni keşfetmiş ya da kansere çare bulmuş gibi, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor

Parker'ın yüzü.

"Çok güzelsin." diye nefes alıyor.

Bu gece ikinci kez ağzını benimkine yapııştırıyor.

T Hese Öpücükler . onun, onlar
Bağımlılık yapıcı. Seksi, talepkar
ve çok lezzetli, eminim

onları sokakta satıp milyonlar kazanabilirdi.

Bu sefer önce o koptu. İkimiz de nefes nefese, aç ve azgın gençler gibi birbirimize sarılmış durumdayız.

Ağzını kaybettiğim için inliyorum. "Neden durdun?"

Göz kapakları açılır. Sesi hırçın ve yoğun çıkıyor, gözlerindeki bakıştan bile daha yoğun. "Çünkü bu tezgâhta sana öyle pis bir şey yapmak üzereydim ki, arkadaşın Gloria Tartenberger'in kalıcı bir kapatma emri çıkarmasına neden olacaktı. Tüm restoranı yıkıp yeniden inşa etmek zorunda kalırım."

Memnun oldum, güldüm. Bu sefer ben kontrolümü korudum ve o da yavaş yavaş kontrolünü kaybediyor. "Şimdi ilgimi çekti. Bana bir ipucu ver."

Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Bir kaşık dolusu dört bin dolarlık beluga havyarından daha lezzetli ne var biliyor musun?"

"Hayır, ne?"

Ellerinden biri belimden kayıyor, kıcımın yanağını kavırıyor ve sıkıyor. "Yeni cilalanmış bir amdan yenen bir kaşık dolusu dört bin dolarlık Beluga havyarı."

Sözleri o kadar şehvetli, sesi o kadar sıcak ve karanlık ki nefesim boğazımda düğümleniyor. Parmaklarım omuzlarındaki kaslara saplanıyor. Vücudumda bir arzu ürpertisi dolaşıyor.

Kıkırdıyor. "Bu fikri sevdiğini görüyorum."

Hayır, bu fikri büyük harflerle söylüyorum. Doğrudan ortaya çıkıp ondan bunu istemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum, bu yüzden onu şaşırtmak için ses tonumu hafif ve eğlenceli tutuyorum.

"Aslında kulağa biraz hijyenik gelmiyor. Jinekoloğumun onaylayacağını sanmıyorum. Ayrıca, külotumun altında yetmişlerden kalma bir kıl olmadığını nereden biliyorsun?"

Hızlı, kalp durdurucu bir hareketle eli aşağıya kayıyor, mikroskobik eteğimin kenarının altından geçiyor ve yukarı çekerek çıplak popomu ortaya çıkarıyor. Kuyruk sokumumun üzerinde, tangamla tenim arasında bir parmağını kaydırıyor.

"Bu külotları mı diyorsun?"

İpeğin üzerinde sarsılıyor. Vücudumun en hassas bölgesine sürtünüyor. Sıçradım, nefesim kesildi, gözlerim büyüdü.

Sıcak nefesi boynumda geziniyor. Konuşurken dudakları kulak mememe değiyor. "Evinin mutfağına girdiğinden beri yüzümü gömmek istediğim bu ıslak külotlar mı?"

Kumaşı tekrar çekiştiriyor, klitorisimin üzerinde sürüklüyor ve benden düşük bir inilti çıkarıyor. Nefesimi ve kontrol duygumu korumak için mücadele ediyorum. "Islak değiller."

Parker'ın göğsünden derin ve tehlikeli bir ses yükseliyor. "Artık yalan yok, Victoria."

Gözlerimi kapatıyorum. Sonra fısıldıyorum, "Yalan değil. Külotum ıslak değil. Sırılsıklam."

Bununla birlikte, geri çekiliyorum.

Buna izin veriyor ama bana saldırmayacağından emin değilim. Gözlerindeki bakış açılıktan başka bir şey değil.

Dönüp tezgahıtan cabernet bardağımı alıyorum. Sonra masaya geri döndüm, oturdum, çapraz

Bacaklarımın arasına girip şaraptan bir yudum aldım ve kadehin kenarından büyük, masum Bambi gözleriyle ona baktım.

Gülümsemesi eğlendirici. "Oyun oynamayı seviyorsun, değil mi?"

"Sadece kazanabileceğim oyunlar."

Parker bir elini gür saçlarında gezdiriyor. Boynundaki damar yine çılgınca zonkluyor. Bana cevap vermiyor. Onun yerine ocaktaki zeytinyağı ve sarımsak tavaına dönüyor ve ocağı yeniden yakıyor. Biberiyeli krakerin üzerine bir parça üçlü krem Saint-André sürüp bir ısırık alıyorum, bir yandan da hormonlarımı dizginlemeye çalışıyorum. Bu, kedileri gütmeye çalışmak kadar etkili.

Adam sigara içiyor. Sigara içiyor. Ateşli.

Zihnimi dolduran anılar kasırgasını itiyorum. İçime hücum eden, kanımı ısıtan, damarlarımda fokur fokur atmasına neden olan arzuyu elimin tersiyle itiyorum. Sırtının ve omuzlarının ne kadar büyük olduğu, ne kadar güçlü olduğu, üzerindeki gömleği çıkarıp dişlerimi etine geçirmeyi ne kadar çok istediğimle ilgili tüm düşünceleri bir kenara itiyorum.

Bunun yerine oturmuş, sakın bir şekilde krakerimi atıştırıyor ve güzel bir cabernet yudumluyorum, oysa içimde kaynayan zehirli kimyasallar fıçısı var.

Sahte bir sükuneti sürdürme yeteneğim yılların pratiğinden geliyor. Artık ikinci doğam.

Aldatma yeteneğim gibi.

Parker'ın sakince kızarmakta olan sarımsağını karıştırmasını izlerken, onunla düşündüğümünden çok daha fazla ortak noktamız olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Yemek enfes.

Parker onu bana yediriyor, çatal çatal, tuhaf ve tamamen şehvetli bir deneyim. Daha önce hiç elle beslenmemiştim.

Önce ne yapacağımı tam olarak bilemiyorum ama ilk birkaç garip ısırıktan sonra dilime vuran yemeğin mutluluğuna teslim oluyorum ve tadını çıkarmaya başlıyorum.

Aldığım her iki ısırık için, o bir tane alıyor. Şaraptan aldığım her birkaç yudumda, o bir tane alıyor. Beni sarhoş etmeye çalıştığından şüpheliyim ama yemek bitip restorandan ayrıldığımızda biraz çakırkeyif hissediyorum ve bunu ona söylüyorum.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Gülümsüyor ve Porsche'ye binmeme yardım ediyor. Sanki kaderimi mühürlemiş gibi kapıyı sert bir gümbürtüyle arkamdan kapatıyor.

Dansa gidiyoruz.

Kırlı yılların Paris'inde geçen kara filmlerden fırlamış bir caz kulübü, dumanlı ve bir şekilde yasadışı, girişi işaretlenmemiş, müzik havadaki ter ve puro kokusuna karışıyor. Bayıldım. Parker odanın arka tarafındaki gölgeli, yüksek bir köşede, görünmeden her şeyi görebileceğimiz, gizli gülümsemelerimizi takınabileceğimiz, gizli oyunlarımızı oynayabileceğimiz ve bunların hiçbirisi önemli değilmiş gibi davranabileceğimiz özel bir masaya el koyuyor.

Şampanya sipariş ediyoruz. El ele tutuşuruz. Konuşmadan dans ediyoruz, bedenlerimiz ritme göre sallanıyor, gözlerimiz kapalı. Gece ilerledikçe, sık sık sessizce bana bakıyor, gözlerinde garip bir ışık, gözlerimi kaçırarak, bir içki alarak, gülmeye zorlayarak kaçtığım samimi bir özlem.

Kulüp saat üçte kapandığında, en son biz ayrılıyoruz. Dışarıda soğukta dururken, Parker ceketini omuzlarıma yerleştiriyor ve ben onun sıcaklığına, kokusuna sarılıyorum. İkimiz de eve gitmek istemiyoruz, bu yüzden aptal turistler gibi davranıyoruz ve bizi Central Park'ta dolambaçlı bir tura çıkarması için bir at arabası kiraliyoruz. Battaniyelerin altında sarmalanmış bir halde, at kişnerken ve nefesi havayı buğulandırırken, kısık seslerle her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyoruz. Sonra kuş sesleri geliyor, gökyüzünde bir şimşek çakıyor ve derin bir şaşkınlıkla bütün gece ayakta kaldığımızı fark ediyorum.

Daha da derin bir şaşkınlık duygusuyla, gecenin bitmesini istemediğimi fark ediyorum.

Parker Porsche'yi binamın vale bölümüne çektiğinde gergin, mutsuz ve pişmanlık doluydum. Bu gecenin bu kadar... bu kadar...

Mükemmel.

"O mükemmeldi. Biz mükemmeldik."

Parker ve onun mükemmel, ölü aşkı. Onun hakkında söylediği keder dolu sözlerin hatırası, sonunda beni sıkıntımından kurtaran ve hedefe yeniden odaklanmamı sağlayan şey oldu:

Onun yok edilmesi.

Lobideki girişte asansör kapıları açılırken "Teşekkür ederim," diyorum. "Harika bir akşam geçirdim."

"Beni yukarı davet etmiyorsun."

Hayal kırıklığına uğramış olmasa da teslim olmuş gibi görünüyor. Ne de olsa bir şeylerin peşinden koşmayı seven bir adam. Kolay bir zafer boş bir zafer olurdu.

"Belki başka bir zaman. Yorgunum. Yine de benim için bir zevkti."

Yüzüme dokunuyor. Bunu yapmaktan hoşlanıyor. Parmaklarının elmacık kemiğimin üzerinden ağzıma doğru kaymasını izlemekten hoşlanıyor, tıpkı gençken bana başka bir isimle seslenirken hoşlandığı gibi.

Acaba kaç kadınla daha birlikte oldu?

"Yani geçtim mi? Başka bir zaman olacak mı?"

Gülümsüyorum. Bakışlarımız tutuştu. "Göreceğiz."

Bir adım daha yaklaştı. "Bu hayır demek değil. Bunu bir ilerleme olarak kabul ediyorum. Ve Victoria..." Dudaklarını ağzıma değdiriyor. "O zevk bana ait." diye fısıldıyor.

Ani ve sert bir kucaklaşmanın ardından lobiye doğru adım atarak uzaklaştı, ayakkabıları mermerde yankılanıyordu, adımları uzun ve emindi.

Asansöre bindim ve çatı katı için düğmeye bastım. Kapılar kapanırken aynalı panellerde kendime bakıyorum. Yansımam benimle alay ediyor.

Gazetede ki resimdeki kadın gibi tanınmaz haldeyim. Yüzüm yumuşak ve korumasız. Gözlerim her zamanki şahin parlaklığından yoksun. Parker yüzünden bir kez daha zayıfladım. Zayıfladım.

Savunmasız.

Aynadaki o savunmasız kadına sırtımı dönüyorum. Ama onu terslemeden önce değil.

I Birinin alnıma vurmasıyla uyandım. Gözümü açtığımda Tabby yatağımın yanında duruyor ve elinde dumanı tüten bir fincan kahve tutuyor, Sırtarak

Neşeyle, "İşte göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzara: Malefiz, Uyuyan Güzel ile yer değiştirdi."

Homurdanıyorum, "Git başımdan."

"Saat neredeyse 10 oldu patron." "Belki bir gün izne ihtiyacım vardır." "Sen izin yapmazsın." "Belki hastayımdır."

"Psh. Sen hiç hastalanmazsın. Ayrıca, dün gece ne yaptığını biliyorum. Akşam yemeği, dans ve intikam yemini ettiğin adamla Central Park'ta romantik bir tur mu?" Bir tavuk gibi gıdıklıyor. "Bu kadar yorgun olmana şaşmamalı. Tüm o kötülükler yorucu olmalı."

Huysuz ve donuk gözlerle yatakta doğrulup kahveyi elinden alıyorum. Sert ve sade, tam sevdiğim gibi. "Lütfen bana ayakkabılarıma GPS cihazı takmadığını söyle."

Burnunu kırıstırıyor. "Ben bir hacker'ım patron, Jason Bourne değil."

"O zaman dün gece ne yaptığımı nereden biliyorsun?"

"İlla bilmek istiyorsan, başından beri TMZ'den bir kuyruğun vardı."

Neredeyse kahvemde boğulacakken, sakince ekliyor, "Ama endişelenme. Sunucularından senin adına bir ping aldığımda, sistemlerini çökerttim ve yaklaşık elli terabaytlık veriyi bozdum, bu yüzden bu hikaye tost oldu. Diğerleriyle birlikte."

"Oh. İyi iş. Ama fotoğrafçı hala-" "Hayır, yok."

Gülümsemesi sfenks gibi.

Yatak odasının pencerelerinden içeri süzülen parlak ışığa karşı gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. "Nasıl?"

Dudaklarını büzüyor. Bir süre sonra, "House of Cards'da Başkan Underwood'un yardımcısı Doug Stamper'dan çirkin bir şey yapmasını istediği ve onun da yaptığı, sonra Başkan'ın yapılıp yapılmadığını sorduğu, Stamper'ın evet dediği, Başkan'ın ayrıntıları istediği ve Stamper'ın da daha sonra bazı yasal sonuçlar doğması ihtimaline karşı bilmemesinin daha iyi olacağına dair bir şeyler söylediği sahneyi hatırlıyor musun? Başkan hiçbir şey bilmediğini iddia edebilsin diye mi, çünkü gerçekten bilmiyor?"

"Öyle mi?"

"İşte böyle. Gerçekten bilmek istemezsin."

Düşüncelerimi toparlayarak kahvemi yudumluyorum. "Kulağa oldukça uğursuz geliyor."

Omuz silkiyor. "Tüm Kötülüklerin Sahibi'nin emrinde çalıştığım bir gün daha."

"Çok komik." Ne giydiğine daha yakından bakıyorum. "Tanrım, bunlar Hello Kitty çizimleri mi?"

İnce bir bacağını uzatıyor, bacağında parlak insan yapımı bir malzemeden yapılmış sakız pembesi bir platform çizme var, çizmenin her yerinde saçında fiyonk olan beyaz bir karikatür kedi var ve elinde bir beslenme çantası tutuyor.

"Çok tatlılar değil mi? Kasım'daki Hello Kitty Con için aldım. Bütün kıyafetimi çoktan planladım."

Hayatım boyunca Hello Kitty'ye adanmış bir kongre olduğunu bilmeden yaşayabilirdim.

"Gökkuşuğu taytları ve payetli bebek elbisesiyle kesinlikle harika bir uyum sağlıyorlar. Electric Daisy Karnavalı için hazır gibi görünüyorsun."

EDC, yirmili yaşlardaki dans müziği hayranlarının çirkin kostümler giydiği, kafayı bulduğu ve herkesin içinde seks yaptığı dev bir açık hava konseri ve festivalidir. Y kuşağı için yıllık Woodstock.

Tabby gülererek uzun kırmızı atkuyruğunu omzunun üzerinden atıyor. "O Haziran'a kadar değil, şapşal!"

Şüphesiz biletleri çoktan almıştır.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum, kahvenin kalanını içiyorum ve boş bardağı Tabby'ye geri veriyorum. "Pekâlâ. Ben kalktım. Güvertede ne var?"

"Katie ile 10:30'da haftalık telefon görüşmesi. Saat 1'de Per Se'de editörünüzle öğle yemeği. Saat üçte PR firmanla bir sonraki kitap lansmanını görüşmek üzere toplantı. Saat beşte antrenörün gelecek ve Alyssa ile Jenny'nin saat tam altıda randevuları var. Ama her zaman on beş dakika geç kaldıklarını biliyorsun, bu yüzden Duke gittikten sonra hızlı bir duş alma şansın olacak. Seni en geç yedi buçukta hazır etmeleri gerekiyor, böylece sekizde vaktinde orada olacaksın."

Alyssa ve Jenny, bir etkinlik için güzelleşmem gerektiğinde yanıma gelen saç ve makyaj kızları. "Hatırlatsana, saat sekizde ne var?"

"Belediye başkanının kokteyl partisi."

"Kahretsin. Dün gece olduğunu sanıyordum."

"Belediye başkanının evinde olman gerekirken dün gece Bay It's Not Personal ile şehirde dolaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Mırıldanıyorum, "Kokteyl partilerinden nefret ediyorum. Karısı her sarhoş olduğunda ve onunla nasıl daha fazla seks yapabileceği konusunda tavsiye almak için beni tuvalete kadar takip etmeye çalıştığında. Sanki ben Dr. Ruth'muşum gibi. Ve misafir listesi berbat. Ve evi her zaman sosisli sandviç gibi kokuyor."

"Bundan nefret etmeyeceksin."

Tabby'nin sesindeki inanç ona bakmamı sağlıyor.
"Neden olmasın?"

Sfenks gibi gülümsemesi geri döndü. "Bu yıl belediye başkanı arkadaşınız özel bir konuk davet etti."

Başımı eğiyorum.

"Yaklaşan kampanyası için ne kadar yerel destek toplayabileceğini görmek için suları test ediyor olabilir ya da olmayabilir."

Kaşlarım kalktı.

"Kongre için."

Birbirimize bakıyoruz. "Cidden, evren beni seviyor mu yoksa?" diyorum.

"Pornografik yan yırtmaçlı ve dalan yakalı yeni Armani siparişin de bu sabah geldi."

"Bu fıçıdaki yavru köpekleri vurmak gibi olacak."

Ayağa kalkıyorum, geriniyorum ve Tabby'ye genişçe gülümsüyorum, zayıflık ve kırılganlık duygularım sabah güneşiyle birlikte silinip gidiyor.

Bunu yapabilirim. Parker'ın yanında hissettiğim şey sadece sinir. Onun hayatıma yeniden girmesinden dolayı tedirgin olmam son derece normal, ama şimdi ödüle odaklanmalı ve bu sinirleri bir kenara bırakmalıyım.

Canlanmış bir şekilde banyoya gidiyorum. Tabby de arkamdan geliyor.

"Küçük bir öneride bulunabilir miyim?"

"Beni planımdan vazgeçirmeye çalışmayı içeriyorsa hayır."

İç çekişi yüksek ve aşırı dramatik. "Hayır. Bunun faydasız olduğunu biliyorum."

"Konuş o zaman, köle."

Diş fırçama bir damla diş macunu sıkıyorum, musluğun altında hızlıca gezdiriyorum ve sonra ağızma sokup kuvvetli bir fırçalamaya başlıyorum.

Tabby, "Şey, dün gece Parker ile aranız oldukça gergin olduğu için düşünüyordum da-" der.

"Yoğun olduğunu nereden biliyorsun?" Araya giriyorum. Ancak ağızım köpük dolu olduğu için "Ow ouuno ewuz ennenze?" gibi çıkıyor.

Dudakları alaycı bir şekilde büzülüyor. "Paparazzi fotoğraflarını gördüm patron. Yavaş dans mı? Arabada bir yığın battaniyenin altında sarılmak? Her ikisini de yaparken bol bol öpüşme? Oldukça ateşli şeyler."

Oh. Doğru ya. Lavaboya tükürdüm ve diş fırçamı sallayarak devam etmesi gerektiğini belirttim.

"Her neyse, dün gece gergin geçtiğine göre, belki bu gece onu biraz şaşırtmalısın. Sadece şaka ve kıkırdama için. İşleri karıştır."

Fırçalamayı bırakıyorum ve kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Manikürünü inceledikten sonra, "Mesela belediye başkanına bir randevuyla gitmiş olsaydın," diye lafı geveliyor.

Diş macununun geri kalanını lavaboya tükürüyorum, ağızımı çalkalıyorum ve "Sen, dahi kız, sana ödediğim her kuruşa değersin. Aklında kim var?"

Çünkü elbette aklında biri var. Yoksa bundan bahsetmezdi.

Bana tekrar baktığında yeşil gözleri parlıyor. Sırıttı. "Luciano Mancari."

Nefesim kesildi, heyecanlandım. "Aman Tanrım. Sen benden bile daha kötüsün!"

Kıkırdıyor. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Beğendin mi? Bayıldım!" Ona doğru koştum ve sarıldım. Birdenbire nükleer savaş planları yapan iki despot gibi birlikte çılgınca kıkırdamaya başladık.

Luciano Mancari, ortak bir arkadaşımızın verdiği akşam yemeğinde tanıştığımızdan beri, altı aydır onunla çıkmam için beni ikna etmeye çalışıyor. Son derece güzel, son derece İtalyan ve hepsinden önemlisi son derece başarılı.

Kendi televizyon programı bile var. Mancari ile Mangia. O ünlü bir şef.

Ayrıca Kanada büyüklüğünde bir egosu, pire büyüklüğünde bir IQ'su ve gezici denebilecek bir gözü var, ancak bu Godzilla'ya sevimli küçük bir kertenkele demek gibi olurdu. Vajinası olan hiçbir insan onun şehvet dolu bakışlarından korunamaz.

Ancak ellerini kendine saklıyor. Sadece bakmayı seviyor. Ve bak.

Ve bak.

Önemli değil. Bir koca ya da sevgili arayışında değilim. Sadece Parker'ı kızdırmak için birkaç saat kolumda onunla zıplamak istiyorum. Hiçbir şey bir erkeği, bölgesinin yağmalandığı düşüncesi kadar motive edemez.

Tabby dönüp gidiyor ve omzunun üzerinden, "Onu telefonla ararım. Onu bulduğumda seni ararım."

"Bekle, bir şey daha var." Geri dönüyor.

"Parker'ın çıktığı ve kendini öldüren kız hakkında bir şeyler bulabilecek misin bir bak."

Yüzünü buruşturuyor. "Ne oluyor be?"

"Evet, ben de bilmiyorum. Dün gece bana bahsetmişti. Kullanabileceğim bir şey olabilir."

Omuz silkiyor. "Tamam. Bunu kaos listeme ekleyeceğim."

"Sen bir bebeksin."

O gittikten sonra pijamalarımı çıkarıyorum, duşu açıyorum ve sıcak su spreyinin içine giriyorum, kendi kendime gülümsüyorum ve mutlu bir melodi ıslık çalıyorum.

Bu geceyi dört gözle bekliyorum.

Dokuz buçuk saat sonra, cilalanmış ve süslenmiş bir halde, binanın lobisinin yüksek cam kapılarından içeri adımımı atıyorum. Yolun karşısında, Luciano gülünç derecede uzun bir limuzinin arka kapısına yaslanmış, sigara içiyor. Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, acele etmiyor, bakışları

Her kıvrımına bakıyor ve sigarasını söndürüyor. Gülümseyerek elini uzatıyor.

"Buonasera, belíssima."

Yavaşça ona doğru yürüyorum, kalçalarım sallanıyor. Armani bir eldiven gibi oturuyor. Yırtmacı çok yüksek olan beş bin dolarlık bir eldiven, daha çok kadınsı organlarıma göz atmak için açık bir davetiye gibi.

"Buonasera, Luciano," diye mırıldandım. "Seni tekrar görmek ne güzel."

Bir gözüyle göğüs dekolteme, diğeriyle bacaklarıma bakarken elimi öpüyor. Öğürmemeye çalışıyorum. Doğrulduğunda koyu renk gözleri yarı kapalı, sanki beni çoktan sikmiş gibi. İtalyanca bir şeyler söylüyor ama bu dili bilmediğim için emin olamıyorum. Sadece gülümsüyorum ve limuzine binmeme yardım etmesine izin veriyorum.

Luciano geniş deri koltukta yanıma oturuyor, şoför kapısını kapatıyor ve uzaklaşıyoruz. Sonra bana dönüyor ve pek çok kadının karşı konulmaz bulduğu o resmi, aksanlı, hafif yanlış İngilizcesiyle şöyle diyor: "Sonunda randevu teklifimi kabul etmeye karar vermenize çok sevindim, Bayan Victoria. Sizi her zaman çok güzel bir kadın olarak görüyorum."

Aww. Bu çok tatlıydı. Ona katlanamamam çok kötü.

"Teşekkür ederim, Luciano-"

"Lütfen." Koluma dokunuyor. "Bana Lucky de. Bu daha kişisel, değil mi?"

Hayır. Bu daha çok Jackie Collins romanlarındaki bir karaktere benziyor.

Gülümsüyorum. "Tabii ki."

Bakışları kolumdaki eline düşüyor ve sonra devasa yan yırtmaç sayesinde muhteşem bir şekilde sergilenen çapraz bacaklarıma kayıyor. Ellerini kucağında birleştiriyor ama bacaklarıma bakmayı bırakmıyor, bu da bana onu incelemek için bolca zaman veriyor.

Mükemmel bir burnu, dolgun dudakları, yüzüne doğru savrulan gür siyah saçları ile klasik yakışıklı bir adam.

Cildi kusursuz, Starbucks macchiato rengine. Kendini iyi, rahat bir şekilde taşıyor, sanki içinde doğmuş gibi, ikinci bir deri gibi güzel bir ısmarlama siyah takım elbise giyiyor.

Tüm bu güzelliğe rağmen hiç de ilham verici değil.

Takındığı bu ifadeyi tam olarak hatırlıyorum. Bacaklarım gibi bir şeyle yakından ilgilendiğinde bile nazik bir ilgisizlik ifadesi. Sanki zihni sürekli uykunun eşiğindeymiş gibi. Onunla iletişim kurmak imkansız, çünkü Gertrude Stein'ın bir zamanlar meşhur bir şekilde söylediği gibi, "Orada bir şey yok."

O boş.

Televizyon için mükemmel bir şekilde yaratılmış, dışı parlak ve ışıltılı, içi ise incecik. Babamın deyiimiyle "Sadece cızırtı, biftek yok."

Buna kıyasla, Parker Maxwell bir filet mignon.

Bu düşünce beni kıkırdatıyor. Luciano bana bakıyor. Yontulmuş kaşlarının arasında bir çatık beliriyor.

"Beni komik mi buluyorsunuz, Bayan Victoria?"

"Hayır, Lucky, hiç de değil! Sadece geçen haftaki gösterinizi düşünüyordum. Bolonez sosu yapmana yardım etmesi için seyircilerin arasından çıkardığın o kadın çok tatlıydı. Sana bu kadar yakın durmaktan bayılacak sandım!"

Şaşırdı ve memnun oldu. Yüz ifadesinden anlayabiliyorum. "Programımı mı izliyorsun?"

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Hiç kaçırmam! Bu benim favorim!" Gizli bir fısıltıyla ekliyorum, "Emeril'inkinden çok daha iyi."

Kirpiklerimi ona fırlatıyorum. O da bana karşılık veriyor. Ve gidiyoruz.

Programını hiç izlemedim. Saçımı yaptırırken Tabby bana CliffsNotes versiyonunu verdi, böylece onunla konuşacak bir şeyim olacaktı. Kazançlı bir konu olacağını biliyordum.

Luciano kendinden emin bir şekilde, "Certo. Çünkü o bir Amerikalı, değil mi? Güneyli bir ırkçı." Kendini beğenmiş Avrupalıların Amerikalılardan bahsederken yaptıkları o küçümseyici el hareketlerinden birini yapıyor. "Bataklıklardan gelen bu iğrenç kerevit yaratıklarını pişiriyor. Biri bunun gerçek yemek olduğunu nasıl düşünür, bilemiyorum. Estúpido."

Öfke içimde bir gülle gibi patlıyor. Neredeyse dilimi yutacaktım.

Bir numara: Kereviti çok severim. Onları yiyerek büyüdüm. Annem, sağ olsun, çok iyi bir aşçı değildi ama elimizde olan ve paramızın yettiği şeylerle idare ederdi. Arazimizdeki gölette tel huni tuzaklarımız vardı ve yazın neredeyse her hafta sonu kerevit kaynatırdık.

İkincisi: Güneyli olmanın eşittir ırkçı olmak anlamına geldiği varsayımından nefret ediyorum. Irkçılık nerede doğduğunuzla ilgili değildir. Kalbinizin ne kadar küçük olduğuyla ilgilidir.

Üçüncüsü: Güneyli olup olmadığım ya da kerevit sevip sevmediğim konusunda hiçbir fikri yok - sormak da aklına gelmedi. Bunun da ötesinde, ülkeme hakaret etti. Ya da milliyetime. En azından ulusal gururuma.

Eğer bu gece fırsat bulursam, ona çelme takıp o güzel yüzünün üstüne düşmesini sağlayacağım.

Ona en kazanan gülümsememi veriyorum. "Oh, Lucky, çok zekisin. Ekonomik istikrar ve kadın hakları gibi aptalca şeylerle uğraşmayan bir ülkeden olduğun için de çok şanslısın!"

Sanki kafamdan güneş fışkırıyormuş gibi bana bakıyor. "Evet," diye nefes alıyor, gözleri kocaman, "her zaman söylediğim şey bu!" Bakışları ciddileşiyor. "Bir kadına göre çok zekisin."

Gülümsememin daha anlayışlı bir adamı öldüreceğinden eminim. Bunu hakkı olarak kabul ediyor ve sanki az önce şaşırtıcı derecede zekice bir şey söylemiş zihinsel engelli bir hizmetçiymişim gibi kolumu sıvazlıyor.

Sıradan bir kahkaha olması gereken ama sanki öğürüyormuşum gibi çıkan bir ses çıkarıyorum. Endişeli, Luciano

Limuzinin bir tarafındaki gömme bardaki soğutulmuş şışeden bana bir kadeh şampanya dolduruyor. Bana uzatıyor, ben de yudum yudum içiyorum.

Uzun bir gece olacak.

Bitirdiğimde bardağı ona geri veriyorum. "Biraz daha?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Şampanyaya bayılırım. Şampanyadan daha çok sevdiğim tek şey limoncello."

Şampanya ya da limoncello sevmem ama Luciano'ya şu ana kadar söylediğim her şey yalandı, "Seni tekrar görmek ne güzel," diye başlayarak, bu yüzden akışına bırakıyorum. Şu anda sekiz mi yoksa dokuzuncu yalandayım, hatırlayamıyorum. Takip etmeye çalışmak eğlenceli olabilir.

En azından ilginç olacak, ki bu benim yol arkadaşım için söyleyebileceğimden daha fazla.

Luciano parmaklarını şıklatır. "Ah! Fantastico! Kendi limoncellomu yapıyorum! Bu kokteyl partisinden sonra restoranıma gelin ve deneyin."

Son kısmı sanki bir kral fermanıymış gibi söylüyor. Belli ki bu konuda söz hakkım yok. Bu adamın nasıl gerçek bir randevu bulduğunu merak ediyorum.

Yolculuğun geri kalanını Luciano'nun limoncello yapım sürecini uzun uzun anlatmasını dinleyerek geçiriyorum ki bu, boyanın kurummasını izlemek kadar heyecan verici. Belediye başkanının evine vardığımızda, gözlerim sıkıntıdan neredeyse şaşı olmuş durumda. İşvereni hakkında benimle aynı düşüncelere sahip olduğunu ima eden bir sırıtışla arabadan inmeme yardım eden şoföre minnetle gülümsüyorum. Sonra Luciano'nun koluna giriyorum ve belediye başkanının ön kapısına çıkan büyük mermer merdivenlerden yukarı yürüyorum.

Ve kapının önünde duran da, kollarını genç ve güzel bir kadının omuzlarına sımsıkı dolamış olan El Diablo'nun ta kendisidir.

A Sanki karnıma tekme yemişim gibi nefesim
vücudumu homurtuyla terk ediyor.
Doğal olarak, Luciano değıl BİLDİRİM
benim ani

Sıkıntı.

"Ah! Sevgili dostum!" diye haykırır. Elini kaldırıyor ve gelen insanları karşılayan belediye başkanına doğru ilerliyor. Luciano beni dirseğimden tutup sürüklüyor. Geniş avluda duran küçük, iyi giyimli kalabalığın arasından ilerliyor, insanların şaşkınlık ve kızgınlık dolu haykırışlarına aldırmadan onları kenara itiyor.

Eşiğe ulaştığımızda Luciano belediye başkanının elini coşkuyla sıkmak için beni uzun süre serbest bırakıyor. Sonra kollarını ona doluyor ve dramatik bir şekilde sarılıyor, ardından daha da dramatik bir İtalyan erkek selamlamasıyla yanaktan öpüyor ve sırtını sıvazlıyor. Ufak tefek, kel ve baykuş gözlü bir adam olan belediye başkanı tüm bu ilgi karşısında afallamış görünüyor.

Sonra Luciano beni hatırladı. "Size, diğeri iyi yönlerinin yanı sıra çok akıllıca fikirleri olan güzel Bayan Victoria Price'ı takdim edebilir miyim?"

Tanrım, az önce hamile olduğumu mu söyledi?

Luciano beni bileğimden tutup öne doğru çekiyor. Topuklarımın üzerinde neredeyse tökezliyordum ama kendimi tam zamanında yakaladım. Bileğimi onun elinden kurtarıyorum, kendimi tam boyuma çekiyorum, Luciano'ya ölümcül bir bakış fırlatıyorum ve sonra belediye başkanına tatlı tatlı gülümsüyorum.

"David. Seni görmek çok güzel. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Partilerini hep dört gözle bekliyorum."

Belediye Başkanı uzattığım elimi sıcak bir şekilde sıktı ve bana gülümsedi. "Victoria, geldiğin için teşekkür ederim! Christine geldiğine çok memnun olacak. En sevdiği misafiri olduğunu söylüyor. Aslında o da tam seni soruyordu."

Harika. Yakın geleceğimde belediye başkanının karısının sarhoşken tuvalete girmesi var.

Yanımdaki Luciano göz kırpmıyor. "Oh, belediye başkanını tanıyor musun?"

Hayır, tüm hayatım sen bu gece aptal limuzininle gelene kadar başlamadı.

"Birbirimizi yıllardır tanıyoruz," diye neşeyle cevap veriyorum ve Luciano'nun mükemmel yüz hatlarında bir hayal kırıklığı titreşimi görmekten mutlu oluyorum.

Belediye Başkanı, "Victoria, Luciano, Parker Maxwell ile tanıştınız mı? Kendisi bu akşamki özel konuğum."

Parker'a gülümseyerek döndüğünde, sonunda ona bakmak zorunda kalıyorum.

Bunu yaptığımda, sert gözleri, sert çenesi ve zar zor görülebilecek kadar incelmış dudaklarıyla bana bakıyor. Belli ki beni görmeyi beklemiyordu. Daha da açıkçası, hiç memnun değil. Bakışları Luciano'ya kayıyor, o da hemen yanıma yapışıyor.

Bu gece ilk kez Luciano ve benim ortak bir noktamız var: İkimizin de Parker'a attığı iğrenme bakışı.

O zevk sana ait, değil mi? Sanırım, dumanı tütüyor. Yalan söylemediğim insanlardan biri olmak isterdin, değil mi? Her güldüğümde mutlu oluyorsun, değil mi, seni alçak, yalancı bit?

Ve işte ertesi gün kolunu muhtemelen aynı şeyi söylediği ateşli bir küçük parçaya dolamış

Boktan. Acaba partiye gelmeden hemen önce seks yaptılar mı?

İçimdeki her şey, bir canavar doğurmadan önce evdeki tüm sigortaları attırmaya hazır, dengesiz bir Dr. Frankenstein elektrik deneyi gibi yüksek ve tehlikeli bir frekansta titreşiyor. Bu kibar parti müdavimleri, kolayca ulaşabilecekleri keskin nesneler olmadığı için şanslı, yoksa kan banyosuna tanık olacaklardı.

"Onu tanıyorum," diyor Luciano asidik bir küçümsemeyle.

Yanağından öpmek isterdim. Onun yerine elini tutup kendime doğru çekiyorum. Memnuniyetle kabul ediyor ama sonra göğüs dekolteme bakarak dikkati dağılıyor, diğer her şeyi unutuyor.

Parlak bir şekilde, "Aslında hiç tanışmadık. Gerçi ününüz sizden önce geliyor Bay Maxwell." Yanındaki genç ve güzel esmere bakıyorum. Gülüşüm alçak, gırtlaktan ve kötülük dolu.

Kelimenin neredeyse tükürüldüğü kadar kısık bir sesle, "Victoria," diyor. Luciano'yu tanımıyor ya da çenesini kaldırmış ve dar omuzlarını dikleştirmiş olan sevgilisini tanıtmıyor. Ona bakıyorum. Bir köpekbalığı gibi dişlerimi gösteriyorum. Yüzü kızarıyor ve Parker'a yaklaşıyor.

Belediye başkanı dördümüzün arasında bir ileri bir geri bakıyor, bu tuhaf gerginlik karşısında kafası karışmış durumda.

"Ahem. Lütfen hepiniz içeri girmez misiniz?"

Kolunu uzatmış, kibar bir gülümseme ve sıcaklıkla bir kenarda duruyor. Luciano'yu göğsünün neden olduğu komadan uyandırmak için elini çekiyorum ve onu arkamdan sürükleyerek arkama bakmadan belediye başkanının evine doğru ilerliyorum.

Ev, ordövr dağıtan garsonlar ve sohbet eden gruplar halinde odaların etrafında dolaşan konuklarla dolu. Bir koku karmaşasıyla birlikte sıcaklık çarpıyor yüzüme; parfüm, yemek, sigara ve hepsinin ötesinde seslerin ve müziğin gürültüsü. Büyük, tonozlu oturma odasının iki yanında iki bar görüyorum ve birine yöneliyorum. Luciano uzun bacaklarıyla bana kolayca ayak uyduruyor.

Biraz soluk soluğa bara varıyorum ve on iki yaşlarında görünen bir barmene siparişimi bağırarak söylüyorum.

"Belíssima, iyi misin?" Luciano yanağıma dokunuyor. "Yüzün olgun bir domates gibi."

Göz ucuyla Parker'ı görüyorum. Herkesten bir baş daha uzun, bir şey arıyormuş gibi odanın etrafına bakınıyor. Arkamı dönüyorum.

"Bilmen gerekiyorsa, Lucky, Parker denen kişinin sana bakış şeklinin çok saygısızca olduğunu düşündüm. Bu beni gerçekten kızdırdı. Yani, sen Luciano Mancari'sin!"

Göğsünü şişiriyor. "Sizi kızdırmasına izin vermeyin, Bayan Victoria. Bu adam beni çok kıskanıyor. Bu hep böyleydi."

"Oh? Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Genç barmen bana martinimi uzatıyor ve ben de bir yudum alıyorum. Parker'ın bana yaptığı kadar iyi değil, bu da öfkemi bir kademe daha artırıyor.

Luciano omuz silkiyor. Bakışları yakınlarda duran bir kadına kayıyor. Göğüsleri göğsünün yukarısında, gergin ve parlak. Belli ki yeniler. Konuşurken onlara bakmaya devam ediyor.

"Restoran sahibi. Ama o bir şef ya da sanatçı değil, anlıyor musunuz? O bir tüccar gibi. Sadece parayla ilgileniyor. Yeteneği yok, sadece para istiyor. Bu yönüyle çok Amerikalı."

Bu aptala bu gece sadece çelme takmayacağım. Muhtemelen onu belediye başkanının olimpik yüzme havuzuna iteceğim.

"Belli ki senin yerinde olmak istiyor."

Luciano sonunda bakışlarını parlak nesnelerden ayırıp bana bakıyor. Gülümsemesinden kendini beğenmişlik akıyor. "Bu benim için en büyük zorluklardan biri belíssima. Her hediye'nin bir bedeli vardır, değil mi? Ve benim için, tüm yeteneklerimin bedeli, daha küçük adamlardan gelen bu sürekli kıskançlıktır."

Ona bakıyorum. "Seni zavallı şey."

Luciano'nun koyu renk gözleri hayranlığa benzer bir şeyle ısınıyor. Kulağıma yaklaşıyor ve şöyle diyor: "Sen daha önce düşündüğümde farklı bir kadınsın. O kadar güçlü Amerikan dolandırıcı kadını değilsin. Daha geleneksel. Erkeği anlayan. Sahip olduğun bu iş, bu orospuluk olayı, sanırım bu senin için komik bir şey, değil mi? Doğru erkeği bulup evlenebileceğin zamana kadar sahip olduğun iş gibi mi?"

Geri çekilip bana bakıyor, kendini beğenmiş, kaşları kalkık, "Seni yakaladım, değil mi?" der gibi gülümsüyor, ben de kendimi kaybedip martinimi suratına fırlatıyorum.

Ama yapmıyorum. Sadece tüm dürüstlüğümlle "Lucky, hayatım boyunca senin gibi bir erkekle hiç tanışmadım" diyorum.

Bunun için göz kamaştırıcı bir sırtışla ödüllendirildim. Parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Aha! Çok net görüyor! Luciano Mancari'den saklanamaz!"

Ülkeme, zekama, feminist ideallerime, genel olarak tüm kadınlara ve en sevdiğim çocukluk yemeğine hakaret eden ve bir cümlede hem kendisinden hem de benden üçüncü şahıs olarak bahseden herkes otomatik olarak Varlığımın Her Zerresiyle Nefret Ettiklerim listesinde onursal bir yer alır. Şimdi küçük bir hayvanı tekmelese, en üst sırayı hak edecek.

"Yerinde olsam bundan o kadar emin olmazdım," diyor derin bir ses. Luciano ve ben döndüğümüzde Parker orada durmuş bize bakıyordu. Bimbette ortalıkta görünmüyordu.

"Ah. Sensin." Luciano dudak büküyor ve sonra kolunu omuzlarıma atıyor. "Gerçek bir erkeğin bir kadına nasıl davrandığını görmeye mi geldin?"

Parker'ın yanakları kızarıyor. Kulaklarından her an buhar çıkmasını bekliyorum ve kendime zehirli bir sırtıma izni veriyorum.

Bana bakıyor. Yumuşak, tehlikeli bir yoğunlukla, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Çok üzgünüm ama gördüğünüz gibi şu anda meşgulüm."

Birbirimize bakıyoruz. Luciano boğazını temizliyor. Parker ve ben birbirimize bakmaya devam ediyoruz.

Luciano, "Maxwell, neden insanların yere düşürdüğü bozuk paraları aramaya gitmiyorsun?" diyor.

"Ve neden gidip erkekliğini aramıyorsun, Mancari."

Kafası karışan Luciano gözlerini kırpıştırır. "Ne?"

Parker yaklaşıyor, gözleri parlıyor. "Çünkü seni bir horozdan bir tavuğa dönüştürmek üzereyim, seni kendini beğenmiş küçük pislik."

Gülüyorum ve Luciano şok olmuş bir ihanetle bana bakıyor. Güven verici bir şekilde kolunu sıkıyorum.

"Bu Amerikalı erkekler çok kaba, değil mi Lucky? Bahse girerim İtalya'da hiçbir beyefendi bir hanımefendinin önünde böyle bir şey söylemez."

Lucky'nin gözlerindeki gururdan, kurtarıldığımı görebiliyorum. Diyor ki, "Tabii ki hayır. Kabalık alt sınıfların işaretidir." Parker'la tekrar alay ediyor ve sonra İtalyanca bir şeyler söylüyor.

Parker şaşırtıcı bir şekilde İtalyanca cevap verir.

Söylediği her neyse Luciano'yu küplere bindirdi. Kaskatı kesildi, kolunu omuzlarımdan indirdi ve "Bu ne cüret!" diye bağırdı.

Parker'a saldırıyor.

Bir çığlıkla yolumdan çekiliyorum. Luciano üzerine atlarken Parker hızla kenara çekiliyor. Momentum Luciano'yu Parker'ın yanından geçiriyor. Elinde yemek tepsisi tutan bir garsona çarpıyor ve ikisi de yere çakılıyor. Luciano kafasını çatırdayarak mermere çarpar ve hareketsiz düşer. Bir kalabalık toplanır. Garson ayağa kalkmaya çalışır, haşlanmış yumurta parçaları ceketinin her tarafına bulaşmıştır. Yüzüstü yatan Luciano inliyor.

Bu fırsatı martinimi yudumlamak ve barmenden yeniden doldurmasını istemek için kullanıyorum.

Parker yanıma geldi. Uzun boylu ve heybetli, ben ona soğuk davranırken bana bakıyor. "Bu oynadığın çok tehlikeli bir oyun Victoria."

Sesi beklenmedik şekilde sertti. Ona bakmadan, "Benimle oyunlar hakkında konuşmaya cüret etme Parker," diye cevap veriyorum.

"Bu da ne demek oluyor?"

İki adam Luciano'nun ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışıyor ama başarılı olamıyor. Düşmeye devam ediyor, ayakları altında durmak istemiyor. Toplanan kalabalık fısıldaşıyor. Kıkırdıyor.

"Lütfen zekama hakaret etme. Bu gece yeterince aşığıldım zaten."

"Sevgilinden mi bahsediyorsun? Oda sıcaklığında IQ'su olan mı?"

Döndüm ve ona ters ters baktım. "Sevgilime hakaret mi ediyorsun? Seninki yasal oy verme yaşında mı?"

Gözlerinde öyle bir ateşle bana bakıyor ki, tutuşmadığıma şaşıriyorum. Beni kolumdan sıkıca tutuyor ve bardan uzaklaşıyor.

"Daha içkimi almadım!"

"Daha sonra alırsın. Önce ihtiyacın olan başka bir şey var."

Kızgın bir yılan gibi tısladığımda, beni sert vücuduna doğru çekti ve kulağıma, "Tanıştığımızdan beri o şaplak geliyor. Ona ihtiyacın var. Şimdi."

Parker bizi odanın öbür ucuna, kıvrımlı bir merdivene ve bizden başka kimsenin olmadığı gölgeli bir üst kat koridoruna götürmeden önce çenemi yerden kaldıracak zamanım olmuyor.

PArker beni merdivenlerin başındaki ilk odaya çekiyor. Burası bir kütüphane, loş ışıklı, o d a n ı n karşısındaki meşe masanın üzerinde tek bir banker lambası var,

odayı koyu yeşil bir ışıltıyla yıkıyor. Duvarlar yerden tavana kadar kitaplarla dolu. Ara sıra kullanılan bir masanın yanında iki koltuk var. Bordo kadife bir kanepe yanmayan bir şömineye bakıyor. Daha fazlasını görmeye vaktim yok çünkü içeri girer girmez Parker dönüyor, kollarımın üstünden kavriyor, beni kitaplardan oluşan bir duvara doğru itiyor ve öpüyor.

Tanrım, tadı nasıl. Cennet gibi.

Zor nefes alarak uzaklaşır. "Luciano Mancari mi? Şakadan anladığın bu mu?"

"Benim centilmenlik anlayışım bu! Onun beni bir mağara adamı gibi saçımdan sürüklediğini görmediniz!"

Bu cevaptan hoşlanmadı. "Sana mağara adamı gibi davrandığımda, Victoria, bunu anlayacaksın!" diye hırlıyor. Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha sert, ellerini başıma bastırıyor, dili ağzımı işgal ediyor.

Kendimi geri çekmeden, kolumu geri çekmeden ve yüzüne bir tokat atmadan önce bunun tadını çıkarmak için kendime birkaç saniye veriyorum.

Başını geriye atıyor. Gözleri öfkeyle parlıyor. Boynundaki o tanıdık damar çılgınca zonkluyor, düzensiz bir nabız

kalbimin atışıyla eşleşiyor.

Sert, zorlukla kontrol edilebilen bir sesle, "Beni öpmekten ne kadar hoşlandığın konusunda ne kadar rahatsız olduğunla başa çıkmanın başka bir yolunu bulabilirsen çok memnun olurum" diyor.

"Seni kendini beğenmiş
orospu çocuğu!" "Seni
korkak."

Nefesim kesildi, öfkelen dim. "Seni... seni... zampara!"

Kıkırdaması karanlık. "Tencere dibin kara, seninki benden kara."

Bebeğim. Bana böyle seslenmesi iç çekmeme mi yoksa çığlık atmama mı neden oluyor karar veremiyorum.

Birbirimize bakıyoruz. An uzadıkça uzuyor. Gerilim neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar yükseliyor. Sonra tek kelime etmeden bileklerimi avuçlarının arasına alıyor, başımın üzerinden kitaplara doğru bastırıyor ve göğsünü benimkine bastırıyor. Yanağını şakağıma dayıyor. Yüzünün ne kadar sıcak olduğunu, çenesindeki kasların ne kadar gergin olduğunu hissediyorum.

"Dün çok iyiydin Victoria," diye mırıldanıyor kulağıma. "Tüm o doğruyu söyleme işi. O iğrenç küçük yalanlar bir daha ortaya çıkamayacaklarından endişelenip seni ölmekten korktuğun o pislik gibi davranmaya mı zorladı?"

O kadar kızgınım ki tüm vücudum titriyor. Ona herhangi bir konuda gerçeğı söyleyecek kadar aptal olduğum için kendimi tekmelemek istiyorum, bu onu silahsızlandırma planının bir parçası olsa bile. Bu adama gerçeğın tek bir zerresi için bile güvenilmez.

"Bunu yüzüme vurmaya nasıl cüret edersin?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Yüzünü kulağımdan çekip gözlerimin içine bakıyor. "Çünkü bütün saçmalıklarını yüzüne vuracağım. Çünkü senin şamar oğlanlarından biri olmayacağım. Çünkü ben senin kandırabileceğın bir adam değilim." Ekşi bir şekilde ekliyor, "Belíssima."

Gülüşüm vücudumdan çıkan en şirret ses olabilir. "Bana saçmalıklarımı mı söylüyorsun? Bay 'seni her gördüğümde içimde tuhaf bir his oluyor' mu? Ne saçmalık ama!"

"Komik bir his olduğunu söylemedim. Bir his olduğunu söyledim. Ve tarif edemeyeceğim bir his, çünkü daha önce hiç hissetmedim ve bu lanet olası gerçek!"

"Oh, gerçekten mi? Tüm bu tarifsiz duygular ve yirmi dört saat bile geçmeden kolunda Lolita ile mi ortaya çıkıyorsun? Burada kiminle uğraştığını sanıyorsun, Parker? Aldatma kelimesini neredeyse ben icat ettim!"

Gözleri parlıyor. Elleri bileklerimi sıkıca kavlıyor. "Lanet olsun. Onu kıskanıyorsun, değil mi?"

"Canın cehenneme." Gözlerinden kaçarak arkamı dönüyorum.

Göğsünden bir titreme geçiyor. Bir süre sonra bunun kahkaha olduğunu anlıyorum.

Bana gülüyor.

Öfkeli, aşağılanmış, gözlerini oymak istiyorum ama ellerimi başımın üzerinde tuttuğu için yapamıyorum, ona ters ters bakıyorum.

Hâlâ gülerek, "Sırf beni kızdırmak için seçildiğinden yüzde doksan emin olduğum aptal, güzel evcil hayvanınla geliyorsun ve Marie-Thérèse'i kıskanacak cesaretin mi var?" diyor.

Alay ediyorum. "Güzel isim. Onu çocuk pornosu kataloğunun Fransız bölümünden mi seçtin?"

Kahkahası kesilir. "Bu hiç komik değil. O benim küçük kız kardeşim gibi."

"Bu iğrenç!"

Bir süre bana baktı. Sonra kararlı bir şekilde "Doğru." dedi.

İri ellerinden biriyle iki bileğimi kavıyor, dönüyor ve itiraz çığlıklarımı duymazdan gelerek beni de yanına alarak kadife kanepeye doğru yürüyor. Kanepeye oturdu, beni yüzüstü kucağına çekti ve ne yaptığını anlamama ya da nefesimi tutmama bile fırsat vermeden elbisemi bacaklarımın üzerinden yukarı çekerek çıplak popomu ortaya çıkardı.

Açık avucuyla kıcıma akıllıca bir şaplak attı.

Sarsıldım. Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Boğazımda bir çığlık düğümleniyor. Başımı çevirip omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Seni oturduğun yerde öldüreceğim.

Yüzümdeki ifadeyi görünce Parker'ın ifadesi sertleşiyor. "Bilmelisin, bunu gerçekten hak ediyorsun." diyor.

Ardı ardına, arkama dört tane daha keskin, can yakıcı tokat indirdi.

Öfkeyle ciyaklayıp kıpırdanarak kurtulmaya çalışıyorum ama bir eli omuzlarımda düzleşiyor ve beni şaşırtıcı bir kolaylıkla yerinde tutuyor. Diğer eli -az önce beni tokatlayan ve ilk fırsatta kesip atacağım hain, nefret dolu eli- kalçamın etrafında sıkıyor.

Beni sırt üstü çevirdi.

Kafamda, yüzümde, vücudumdaki her uzuvda kan dolaşıyor. Parker eğiliyor, ağırlığını üzerime bastırıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Bir bacağını iki bacağımın üzerinden geçirip beni sıkıştırıyor.

Tıslıyorum, "Eğer şimdi beni öpmeye kalkarsan, o lanet dilini ısırp koparırım!"

Zor nefes alıyor. Öfkeli mi, heyecanlı mı, yoksa ikisi birden mi anlayamıyorum.

Benim gibi.

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır!"

"Güzel. Bunu yapmamalıydın."

Gözlerimi kapatıyorum. Nefesim kesiliyor. Başımın uğuldamasını engelleyecek kadar havayı ciğerlerime zorlukla çekebiliyorum. "Daha önce hiç kimse bana bunu yapmamıştı. Babam bile."

Fısıldıyor, "Özür dilerim."

Gözlerimi açıyorum. Parker bana bakıyor. İtiraf etmeliyim ki üzgün görünüyordu.

Ellerinden birini yavaşça yüzümden uzaklaştırıyor. Omzumdan çıplak koluma, belimden kalçamın üst kısmına - elbisemdeki aptal, devasa yırtmaç tarafından açığa çıkarılmış- ve sonra yavaşça yukarı ve etrafına kayıyor. Avuçluyor

kıçımı. Acıyan popomu en yumuşak dokunuşlarla okşarken nefesim kesiliyor.

"Özür dilerim," diye tekrar fısıldar.

"Hayır, değilsin."

Neden onu uzaklaştırmıyorum? Onu uzaklaştırmalıyım. Ama bu şekilde hissettiriyor, Tanrım.

Bir an sessiz kalıyor, yanan tenimi okşuyor. "En çok ben üzgünüm."

İkimiz de hâlâ derin derin nefes alıyoruz. Kalçama bastırarak büyüyen ereksiyonunun farkına varıyorum.

"Öpüp daha iyi hale getireyim mi?"

"Hayır. Şu anda senden nefret etmekle meşgulüm." Bakışları dudaklarıma düşüyor.

"Sakın beni öpmeye kalkma."

"Gerçekten istiyorum ama."

"Hayır."

"Beni biraz daha aşağılamana izin versem nasıl olur? Belki bana birkaç isim daha takabilirsin, kendini daha iyi hissedersin."

Hâlâ ağzıma bakıyor. Dudaklarını ıslatıyor. Buna karşılık meme uçlarım sertleşiyor.

"Bir deneyeyim. İşte başlıyoruz. Sen kendini beğenmiş, hiçbir işe yaramayan, yalancı, egoist, kalpsiz, para düşkünü bir piçsin."

Kaşları kalktı. "Para hırsı mı? Şimdi de dar kafalılık ediyorsun."

"Daha bitirmemiştim."

Sertleşmiş siki kalçama doğru seğiriyor. "Affedersiniz. Lütfen devam edin."

"Kendine aşırı güveniyorsun. Ve otoriter. Ve...acımasısın."

Parker'ın gözleri yumuşuyor. Sıcak arkamdaki okşamaları biraz daha sertleşiyor, yatıştırıcı olmaktan çok şehvetli bir hal alıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Yutkunuyorum. Sesim düşüyor. "Hayır."

Alt dudağını ısıyor. Birbirimize bakıyoruz, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Ereksiyonu şimdi ısrarla bacağıma doğru zonkluyor.

Keşke onu görmezden gelebilseydim. Bunun yerine -ne kadar ü z ü l s e m de- onu dışarı çıkarıp bir oyun randevusu yapmak istiyorum.

Luciano ve Marie-Thérèse ile ilgili tüm düşünceler artık yok oldu.

Fısıldıyorum, "Ve sen... korkutucusun."

Parker ne demek istediğimi çok iyi biliyor. Kaşları çatıldı. "Oh, bebeğim." diye nefes alıyor.

"Lütfen bana öyle demeyi kes." "Neden?"

Şimdi dudağımı ısırma sırası bende. "Çünkü çok seviyorum."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, muhteşem ela gözleri hem sıcak hem de yumuşak. "Dün sana bahsettiğim o his var ya? Hani şu tarif edemediğim, senin saçmalık dediğin?"

"Öyle mi?"

Fısıldıyor, "Geri döndü. Ve her zamankinden daha büyük."

Bu beni gerçekten şaşırttığı için dikkatini dağıtmaya karar verdim. "Pantolonundaki churro gibi her zamankinden daha mı büyük?"

Küçük planım işe yaradı. Parker'ın gülümsemesi hıznırca. "Aynısından. Sanırım yemeyi en sevdiğin şey olduğunu söylemiştin?"

"Genel olarak Churros, özel olarak sizinki değil."

Kıkırdıyor. "Ahh. Bir erkeği nasıl özel hissettireceğini çok iyi biliyorsun Cruella."

"Ve tüm düğmelerime nasıl basılacağını çok iyi biliyorsun. Bu arada nefret ediyorum."

"Hayır, sevmiyorsun. Onu seviyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Ego iniş yaptı."

Parker homurdanıyor, "Az önce bana gözlerini mi devirdin?" Donup kaldım. "Um. Hayır mı?"

"Evet, yaptın."

Arkamı çimdikliyor. Hem şaşırdığım hem de iyi hissettirdiği için nefes nefese kalıyorum. "Sana bir şaplak daha atmam gerekiyor mu?" dedi.

Altında kıpırdanıyorum, hain kalçalarımın istemsiz küçük bir seğirmesi, kasıklarımı pantolonundan kaçmaya çalışan çelik çubukla doğrudan temasa getiriyor. Nefesini keskin bir şekilde içine çekerken dişlerinin arasından tıslıyor.

Yüzündeki şehvet ifadesini görünce, "Beni öpmeye kalkarsan ne olacağını söylediğimi unutma!" diye uyarıyorum.

Hiç vakit kaybetmeden, "Şansımı deneyeceğim." diyor.

Sonra dudakları benimkilere değiyor. Öpücük sıcak, ipeksi ve talepkâr ve tadı çok lezzetli olduğu için ağzına doğru inliyorum.

Bu ses zincirleme bir reaksiyon başlatır.

O da inliyor ve parmaklarını çıplak etime batırarak kendini bana daha çok bastırıyor. Kalçalarımı esnetirken ereksiyonunun sıcaklığıma sürtünmesine izin vermek için kalçalarımı açarak ona karşı eğiliyorum. Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor ve kuyruk sokumumun hemen üzerinde parmaklarını tangamın altından geçiriyor. Parmaklarımı saçlarına batırıyorum ve tırnaklarımı kullanarak onu kaşıyarak çekiyorum. Elini kalçamın tepesinde kaydırıyor, sonra açık avucunu bacaklarımın arasına koyuyor. Nemli külotumun üzerinden beni okşuyor.

İnleyerek elini itiyorum.

Parmaklarını ipeğin altından geçirerek homurdanıyor.

Parmakları ıslak merkezimi bulduğunda bir kedi yavrusu gibi miyavlıyorum, yine başparmağıyla klitorisimin etrafında dönerken. Parmakları içime kaydığında öpücüğü kesik kesik bir nefesle kesiyorum.

"Lanet olası güzel hain engerek," diyor nefes nefese ve sonra tekrar ağzımı alıyor.

Ağzı yiyip bitiriyor ama parmakları nazik. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

Tanıdığım o tatlı, beceriksiz genç, tecrübeden çok hevesli çocuk bu değildi. İlk sevişmemizden sonra mutluluktan ağlayan çocuk.

Vücudumdaki her hücre bunu tanıyor ve muhtemelen alt kattakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle haykırıyor.

Parker. Parker. Parker.

Başım dönüyor. Nefesim kesildi. Ağrıyor. Karnımda bir zevk sarmalı gittikçe daha sıkı sarılıyor. Parmakları daha derine itiyor. Elim onun sertliğini buluyor. Parmaklarımı ereksiyonunun etrafına doladığımda inliyor.

Parker.

Parker mı?

Kafamın içinde Parker'ın adını söyleyen sesin kafamın içindeki bir ses olmadığını fark ettiğim anda Parker nefes nefese öpüşmemizi kesiyor. Kulağını kapıya doğru eğiyor.

"Parker, neredesin? Biri onur konuğunu bulsun. Ortadan kayboldu!"

Dağınık kahkahalar, bir mikrofondan gelen keskin bir cızırtı ve ikimiz de alt katta bir yerden belediye başkanının Parker'ı kalabalığa seslenmesi için çağırdığını fark ettik.

Parker alnını göğsüme dayıyor. "Yüce T a n r ı m . Beni öldürüyor."

Ben de, ama bu kesinti için minnettarım. Altmış saniye daha geçseydi Tüm Kötülüklerin Sahibesi kadife bir kanepede baş düşmanı tarafından beceriliyor olacaktı.

Bu benim gibi bir kaltağa hiç yakışmıyor.

Parker'ın göğsüne bastırıyorum. O geri çekiliyor. Doğruluyorum, elbisemi düzeltiyorum, şişmiş dudaklarımı parmak uçlarımla siliyorum. Parker bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor ve bana bakıyor.

"Burada kal," diye emrediyor, kanepeyi göstererek. Cevap vermedim.

"Victoria."

"Dinleyicileriniz sizi bekliyor, Bay Maxwell."

Soğukkanlı ses tonum karşısında yüzü kararıyor. Ayağa kalkıyor ve beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırıyor. Bir kolunu belime doluyor ve çenemi kaldırarak beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Burada kal. Burada kal."

"Tamam."

Beni sessizlik içinde değerlendiriyor. "Bu bir yalan mıydı?" "Muhtemelen."

Nefesinin altında küfrediyor. Aşağıda, belediye başkanı karısının yemekleriyle ilgili korkunç bir şaka yapar.

"Aşağıda sesler korkunç geliyor, Parker. Gerçekten harekete geçmelisin. Siyasi kariyerini daha başlamadan bitirmek istemeyiz."

"Bunu söylerken gülümsediğine inanamıyorum."

Onu itiyorum. "İster inan ister inanma. Benim sorunum değil."

Öfkeli bir ses çıkarıyor ve gitmek için dönüyor. Kapıda geri döndü ve bana baktı. "Döndüğümde burada olacak mısın?"

Gülümsemem genişliyor. "Sanırım bekleyip görmen gerekecek, değil mi?"

Bana uzun ve sert bakıyor, gözleri yanıyor. Boğuk bir sesle, "Eğer yapmazsan, gecenin geri kalanını sana daha sonra ne yapacağımı düşünerek geçirirsin" dedi.

Sonra elini ağzına götürüyor ve az önce içimde olan parmaklarını emiyor.

Topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

"Ah! İşte geldi! Arama ekibini geri çağırın. Onur konuğu ortaya çıktı!"

Belediye başkanı ben adımlarımı atarken bana bakıyor.

Kalabalık, ceketimi ilikliyor ve Victoria Price'ın beni indirgediği tek hücreli organizma gibi değil de akli başında, sorumluluk sahibi ve siyasi hedefleri olan bir yetişkin gibi görünmeye çalışıyorum.

Şu anda, ben yürüyen dev bir sikim. Başka bir şey değilim.

Her şeyim bacaklarımın arasında.

Bu kalabalığın önüne çıkıp nasıl tutarlı bir cümle kuracağım konusunda hiçbir fikrim yok. Hala onun tadını alabiliyorum. Vücudunu hala altımda hissedebiliyorum. Açgözlü parmaklarımı onun kaygan sıcağına batırırken boğazından çıkan erotik, baştan çıkarıcı iniltileri hâlâ duyabiliyorum.

Tanrım. Bana verdiği karşılık. Benim ona karşılık verme şeklim. Kimyamız termonükleer. Şu anda pantolonumun önünde kocaman bir yapışkan nokta olmadığı için şanslıyım.

"Teşekkür ederim David," diyorum nezaketle. "Korkarım erkekler tuvaletine giderken yanlış bir yola sapmışım."

Toplanan kalabalık kıkırdar. Belediye başkanı rahatlamış görünüyor. Genişçe gülümsüyorum, bana uzattığı mikrofону alıyorum ve kalabalığa dönüyorum. "Bunu kısa tutacağım, böylece herkes

kokteyllerine geri dönsünler." Horoz. Oh, Tanrı aşkına. "Çoğunuz beni tanıyorsunuz. Bazılarınız tanımıyor ve bu akşam bunu düzeltmeyi umuyorum. New York son altı yıldır benim evim ve dünyada yaşadığım tüm yerler arasında dürüstçe söyleyebilirim ki kendimi en bağlı hissettiğim yer burası. Kendimi en çok burada hissediyorum..."

Victoria merdivenlerin başında belirdi. Tam bana bakıyor. Yüzünde Cheshire Kedisi sırtışı vardı. Dudaklarını yalıyor, saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve merdivenden inmeye başlıyor. Muhteşem çıplak bacakları, terzilik tarihinde yaratılmış en mükemmel kalça yüksekliğindeki yırtmacı sayesinde ışıpta parıldıyor.

"Yaşıyor."

Ben düşünmeye vakit bulamadan söze giriyor. Eğlenmiş görünen Victoria kaşlarını çatıyor ve sonra gülümsemesi sertleşerek başını sallıyor.

Benimle alay mı ediyor?

Mikrofonu bırakıp odanın öbür ucuna koşmak, onu yakalayıp omzuma atmak, en yakın odaya taşımak ve ikimiz de bayılana kadar onu becermek istiyorum.

Hayatımda daha önce sadece bir kez bu seviyede bir sıcaklık, mutlak, ruhumu sarsan bir ihtiyaç hissettim.

Her şeyi berbat ettim. Aynı hatayı ikinci kez yapmama izin vermeyeceğim.

"Evlat edindiğim evimde sevilecek pek çok şey var ama her şeyden önce burayı bu kadar özel kılan insanlar."

Neredeyse merdivenin dibine gelmişim ki Victoria güldü. Cüretkârlığım karşısında şaşırmış gibi tekrar başını sallıyor - çünkü ikimiz de doğrudan onunla konuştuğumu biliyoruz - ve bana alay ya da arzu olabilecek bir bakış fırlatıyor.

Sikeyim. Ona sahip olmalıyım. Ona şimdi sahip olmalıyım.

Zaten hatırlayamadığım hazırlıklı konuşmamı bir kenara bırakarak, "Bu benim muhteşem insanlara olan bağlılığımdır.

New York'un bu büyük eyaletini temsil etmek üzere Kongre'de aday olmaya karar vermemi sağladı."

Salon alkış ve tezahüratla inliyor. Şimdi merdivenin en alt basamağında, hâlâ bakışlarımı tutan Victoria sahte bir esnemeyi bastırıyor.

Sana öyle bir şaplak atacağım ki, bir hafta boyunca oturamayacaksın, seni imkansız, sinir bozucu kadın.

Bu oyunda iki kişi oynayabilir.

Mikrofona yüksek sesle "Marie-Thérèse, lütfen bana katılır mısınız?" diyorum.

Victoria sertleşir. Gözleri öldürücü bir ışık kazanıyor. Marie-Thérèse kalabalığın arasından gülümseyerek ilerliyor ve Victoria'nın arkasını dönmek istediğini ama dönemediğini anlayabiliyorum. Marie-Thérèse'in yaklaşıp uzattığım elimi tutmasını ısıltılı bir kötülükle izliyor.

Ve o kadar derin bir tatmin hissediyorum ki neredeyse cinsel bir tatmin. Haklıydım. Victoria kıskanıyor.

Onu her zaman ele veren gözleridir. Yüz ifadesi sıkılmış olabilir, kayıtsızlığı sahte olabilir, hatta sözleri bile yalan söylüyor olabilir. Ama o bıçak gibi gözler bana her zaman gerçeği söyler.

Bunu bilseydi, onları asitle söndürürdü diye düşünüyorum. Kolumu Marie-Thérèse'in omuzlarına doluyorum. O da beni belimden kavırıyor, hayranlıkla bana bakıyor.

Victoria'nın eli, cilalı ahşap merdiven korkuluğunun etrafında kıvrılıyor.

"Akıl hocam merhum Alain Gérard bir keresinde bana hayatın gerçek anlamının ancak başkalarına hizmette bulunabileceğini söylemişti. Kendisi özverili olma ve hizmet etme değerlerini benimsemişti ve bu miras, kısa bir süre önce Güney kırsalındaki yoksul çocuklara hizmet veren vakfım The Hunger Project'in başına atadığım kızı Marie-Thérèse'de yaşıyor." Ona sevgiyle bakıyorum. "O ve ben bir nevi kardeş sayılırız ama tabii ki ben çok daha büyüğüm ve bu nedenle ona göre pek de havalı değilim."

Gülömsöyör ve beni kaburgalarımđan dürtöyör. Odanın diğör ucunda, Victoria şaşkın görünüyör.

Bu çok eğlenceli olmaya başladı.

"Bu akşam karşınızda durmaktan ve Birleşik Devletler Kongresi Temsilciler Meclisi adaylığını açıklamaktan büyük gurur ve minnet duyuyorum; böylece başkalarına hizmet ederek, sessizlere ses vererek ve pratik iş deneyimimi ve bu topluma olan tutkumu herkes için daha iyi bir yer haline getirmek için kullanarak akıl hocamın anısını onurlandırmaya devam edebilirim."

Kalabalık alkışlayıp ıslık çalarken, Marie-Thérèse'in alnına iffetli bir öpücük konduruyorum ve Victoria'ya bakarak bu hareketin romantik bir yanı olmadığını görmesini sağlıyorum.

Uzattığım bu zeytin dalı karşılığında Kraliçe B ne yapacak?

O golf alkışları.

Üç yavaş, alaycı alkış, gözleri yarı kapalı, yüzünde bir barakuda üzerinde ev gibi görünecek paralı bir sırtış.

Parmaklarım Marie-Thérèse'in omuzlarında sıkışıyor. Benim baktığım yöne bakıyor ve ürperiyor. "Bu kadın korkunç," diye fısıldıyor gülümseyerek. "Havlıyor ama ısırmıyor," diye cevap veriyorum.

Ağzımı açıp kalabalığa başımı salladım. "Bir kedicik."

Marie-Thérèse homurdanıyor. "Kedilerin uzun pençeleri ve keskin dişleri vardır ve yılda milyarlarca küçük memeliyi öldürürler. Onlar aslında sevimli seri katiller."

İnsanlar elimi sıkmak ve tebriklerini sunmak için ilerlerken, Victoria'nın hâlâ sallanmakta olan Luciano Mancari'yi bulup kolundan tutarak ön kapıya götürmesini göz ucuyla izliyorum. Omzunun üzerinden, izlediğimi onaylamak için duraklıyor ve sonra bana alaycı bir gülümseme gönderiyor.

Göğsüm öfkeyle geriliyor. Marie-Thérèse'in muhtemelen haklı olduğunu kabul etmek zorundayım.

T o önce şey I yap ne zaman Ben geri Luciano'nun saçma limuzininin içinde Tabby adında bir kadın var. Tabby.

Yaptığım ikinci şey, Luciano inleyerek ve yüzünü tutarak kapıya doğru yığılırken onu susturmak oluyor.

Burnu kan içinde. Düşüşünü engellemek için burnunu kullanmayı İtalyan aygırına bırakın.

"Tabby!" Cevap verdiğinde telefonuma bağırıyorum.

"Uh-oh. Kötü imparatorlukta işlerin iyi gitmediğini şimdiden söyleyebilirim. Uçan maymunları göndereyim mi?"

"Merhum Fransız şef Alain Gérard'ın kızı Marie- Thérèse bilmem ne hakkında her şeyi ve her şeyi öğrenebilirsin ve bunu ben dönmeden önce yapabilirsin."

İnançsız bir ses çıkarıyor. "Geri mi döndün? Bir saat önce gitmiştin!"

Bunu görmezden geliyorum. "Peki diğer şeyler hakkında ne öğrendin?" Şu anda ağlıyor gibi görünen Luciano'ya bakıyorum. Kafasına bir şaplak atmak istiyorum.

"Eğer 'diğer şeyler' derken Parker Maxwell hakkındaki kirli bilgileri kastediyorsanız, maalesef hiçbir şey yok. Çocuk tertemiz. Trafik cezası bile yok."

"Emin misin? Derin kazdın mı? Derinden daha derine mi?"

"Başka yollara da bakıyorum ama şu ana kadar elimizde hiçbir şey yok."

Küfrediyorum. "Peki ya babası?"

"Hayır. Babası yaklaşık on yıl önce emekli oldu. Yaptığı tek şey golf oynamak gibi görünüyor. Annesi Laredo operasının başkanı, kiliselerindeki tüm hayır etkinliklerini yönetiyor. Maxwell'ler neredeyse Cleaver'lar gibi patron."

"Drat!"

Hattın diğer ucunda ağır bir sessizlik var. "Sadece 'lanet olsun' demedin, değil mi? Çünkü eğer dediysen, istifamı vermek zorunda kalabilirim. 'Lanet' senin gibi bir süper kötü adam için bile çok klişe. Özellikle de senin gibi bir süper kötü için. Darth Vader'ın böyle dediğini asla duyamazsın."

"Lütfen Star Wars göndermelerini bir kenara bırakıp bana çalışabileceğim bir şey bulman gerektiği gerçeğine geri dönebilir miyiz?"

Tekir hoşnutsuz bir ses çıkarır. "Belki de orada hiçbir şey yoktur. Bunu hiç düşündün mü?"

"Saçmalama. Herkesin sakladığı bir şey vardır. Mesele sadece onu nerede sakladıklarını bulmaktır."

"Biliyorum. Sadece olumlu olmaya çalışıyordum." "Ya da olumsuz, bu durumda!"

"Ben olsaydım ve saklayacak cesetlerim olsaydı, onları kendi arka bahçeme gömerdim, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Yanımda, Luciano ceketinin cebinden monogramlı bir mendil çıkarıyor ve şişmiş, kanlı burnunu nazikçe silmek için kullanıyor. İnlediğinde ona bıkkın bir bakış fırlatıyorum.

"Kalın kafalılık etme Tabby. Hiç havamda değilim."

İç çekiyor. "Bakın, eğer gerçekten akıllıysa, suçlayıcı kanıtları yakmış, parçalamış ya da benim gibi birine para vererek internet sitelerini temizletmiş olacaktır. Yani bir şey bulmak için en iyi yer, tabiri caizse ejderhanın ininde olacaktır."

Koltukta dikleştim. "Onun evinde!"

"Bir kasası var. En sevdiğim Hello Kitty çantam üzerine bahse girerim."

"Kasa mı? Neyim ben şimdi, banka soyguncusu mu? Bir kasaya nasıl gireceğim?"

"Neden aynanın karşısında sürekli pratik yaptığını gördüğüm o kadınsı kurnazlıklardan birini denemiyorsun?"

Düşünerek dudağımı çiğniyorum. "Ya da belki bana biraz uyuşturucu getirebilirsin. Ya da molly, her ne deniyorsa. Ben anahtarı ararken onu bayıltacak bir şey."

Luciano kocaman gözlerle bana dönüyor. Ona gülümsüyorum, elini okşuyorum ve fısıldıyorum, "Sen değil, sevgilim."

Cevap gülümsemesi biraz korkmuş olsa da minnettar. Kapıya yaslandığı yere geri döner.

Tabby kibirli bir şekilde, "Ben uyuşturucu kullanmıyorum, Victoria." diyor.

"Ama insanları tanıyor olmalısın! Yeraltından falan. Electric Daisy Carnival arkadaşların!"

"Eğer EDC'nin yeraltı dünyası olduğunu düşünüyorsanız, bir kasaya girmekten çok daha ciddi sorunlarımız var demektir."

"Peki, Burning Man. Her neyse."

Tabby diyor ki, "Şimdi telefonu yüzüne kapatıyorum." "Bekle!"

Bir kez daha iç geçiriyor. "Ne?"

Luciano'ya bakıyorum. "Durmak bilmeyen kan akışını durdurmak hakkında bir şey biliyor musun?"

Neredeyse gözlerinin yuvalarından fırladığını duyabiliyorum. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım. Ve bu eve bir ceset getirme, Victoria. Ben sana mecazi iskeletleri saklamanda yardım etmek için katıldım, gerçek olanları değil. Ve bu arada, cesetler birkaç gün sonra kokmaya başlar. Çürüyen etin kokusu senin Chanel No. 5'inle çatışacaktır."

Bununla birlikte, telefonu yüzüme kapattı.

"Nankör," diye mırıldanarak telefonu tekrar elime aldım.

Luciano inliyor. "Belíssima, I gerekir git için hastanelerde. Yüzümde çok fazla ağrı var. Sanırım

burnum kırıldı."

Umarım öyledir. "Şoför?" Öne doğru eğilip sesimi yükseltiyorum ki şoför alçaltılmış cam bölmeden beni duyabilsin. Beni eve götürmesini, sonra da Lucky'yi hastaneye götürmesini söylüyorum.

Lucky kıllanır. "Seni eve götürmeden önce tıbbi yardıma ihtiyacım var, belíssima!"

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Sanırım hastane yolda."

Sulu gözlerle bakması açıkça inanmadığını gösteriyor. Daha az umursayabilirdim ama ona tekrar ihtiyacım olursa diye tüylerini düzeltmeye karar verdim. Mendilini alıp şampanyanın buz kovaına daldırıyorum ve ardından çenesindeki ve üst dudağındaki kanı dikkatlice siliyorum.

"İşte, burun deliklerini çimdikle. Sanırım bu kanamayı durdurmaya yardımcı olabilir."

Lucky mendili alıyor, burnuna tutuyor ve baskı uyguluyor, dev bir korkak gibi yüzünü buruşturuyor ve inliyor. Ben on iki yaşındayken attan düşüp burnumu kırmıştım ve onun yarısı kadar bile sızlanmamıştım.

"Ve endişelenme. Senin için mükemmel bir avukatım var. O benim bir müşterim, gerçek bir bulldog." Kafası karıştı, göz kırptı.

"Suç duyurusunda bulunuyorsun tabii ki." Tekrar göz kırıyor.

"Suçlama mı?"

Haklı olarak öfkelenmiş birinin en iyi taklidini yapıyorum. "O canavara karşı, Parker Maxwell! Sana yaptığı şey açıkça saldırıdır!"

Saldırıya yakın bir şey değildi. Ancak en azından Parker'a karşı açılacak bir dava, yakında seçmenleri tarafından sorulacak bazı ilginç sorulara yol açacaktır. Luciano'ya elini bile sürmemiş olması önemsiz. Geçtiğimiz ay içinde iki kez kamuoyu önünde tartışmış olması da değil. Ondan çok daha iyi adamların siyasi kariyerleri daha azı yüzünden raydan çıktı.

Lucky kaşlarını çatar ve mendili indirir. "Ama düşünüyorum da, insanların bu durumu bilmesini gerçekten istemiyorum."

Bu. Bu benim için bir utanç kaynağı, değil mi? Herkes güldü." Yüzü karardı. "İnsanların bana gülmesinden hoşlanmıyorum."

Yüce Tanrım, bizi bir adamın kırılgan egosundan koru.

Elini nazikçe kendi elime alıyorum ve gözlerinin içine derin derin bakıyorum. "Şanslısın. Parker Maxwell sana ne isterse yapabileceğini düşünüyor. Seninle kavga ettiğini sanıyor... ve kazandığını sanıyor."

Bunu iyice anladıktan sonra saldırıyorum. "Aşâğılık bir adamın büyük Luciano Mancari'ye bu şekilde hakaret etmesine izin veremezsin. Aşâğılık bir Amerikalı. Sadece sana hakaret etmedi, tüm vatandaşlarına hakaret etti. İtalya'ya hakaret etti!"

Luciano'nun yüzü daha da kararır. "Ve anneme hakaret etti!" diye hırılıyor.

Şimdi göz kırpma sırası bende. "Annen mi?" "Evet! Onun bir keçi olduğunu söyledi!"

Gölmekten iki büklüm olmamak için elimden geleni yapıyorum. Yanaklarımı dişlerimin arasına alıp ona bakıyorum ve inanmamaktan aptallaşmış gibi başımı sallıyorum.

Lucky koltuğunda daha dik oturarak, "Haklısın," dedi. "Bunun böyle kalmasına izin veremem." Bir an düşündükten sonra hızlıca başını sallar. "Adamlarıma bunu planlamalarını söyleyeceğim."

"Ne programı?"

Bana bakıyor. "Düello."

Ben tekrar konuşmadan dışarıda koca bir şehir bloğu geçti. "Özür dilerim. O martini gerçekten aklımı başımdan almış olmalı. Az önce 'düello' dediğinizi duyduğumu sandım."

Lucky elimin arkasını sanki yeni doğmuş bir bebeğin yanağıymış gibi nazikçe okşuyor. "Erkekçe yöntemlerin korkutucu olduğunu biliyorum Bayan Victoria, ama güçlü olmalısınız. Benim ülkemde erkekler arasındaki meseleleri bu şekilde çözeriz."

"Gerçekten mi? İtalya'da hangi yüzyıldayız? Çünkü Amerika'da yirmi birinci yüzyılda olduğumuzu

düşünüyorum."

Elini umursamazca sallıyor. "Eski yöntemler asla ölmez. Ayrıca silahlarla aram çok iyidir." Kaşlarını çatıyor. "Tabii o

kılıçları seçer. Bu durumda, biraz daha fazla endişe duyuyorum."

Adam ciddi. Gerçekten çok ciddi.

Bu gelişme hakkında ne hissedeceğimi tam olarak bilemiyorum. Bir yandan çok komik. Luciano'nun Parker'ı araması ya da daha doğrusu adamlarına Parker'ı aratarak bir düello ayarlaması düşüncesi eğlenceli olmanın ötesinde. Tanrım, basın bayram eder. Manşetleri şimdi görebiliyorum: Central Park'ta Ünlü Şefler Yarışıyor! Televizyonda yayınlasalar, tüm Kuzey Yarımküre izler.

Öte yandan, rahatsız edici.

Ya Luciano Parker'a zarar verdiyse? Ya da onu öldürdüyse?

Luciano'nun Parker'ı öldürme düşüncesi neden rahatsız edici?

Eğer bir şey varsa, bu sizi mutlu etmeli.

Çünkü onu öldüreceğim, tabii ki! Mecazi anlamda yani. Benden önce başkasının onu yok etmesine izin veremem!

Ama asıl mesele, bunu kimin yaptığından bağımsız olarak, onun yok edilmesi değil mi?

Hayır, bütün mesele benim intikamımı almam! Ben, başkası değil!

Bundan emin misin, Malefiz? Bay I've Got a Funny Feeling About You'ya karşı minicik bir zaafın olmadığına emin misin?

Oh, kapa çeneni.

Kafamdaki hayali konuşmalarda bile Tabby'nin mantığı sinir bozucu.

"Biliyor musun Lucky, sana asla karşı çıkmam, çünkü belli ki sen benden çok daha zekisin, ama bir öneride bulunabilir miyim?"

Başını krallara layık bir şekilde eğiyor. Belli ki egosunu okşadığım için burnu daha iyi hissediyor.

"Eğer insanların bu gece olanları bilmesini istemiyorsanız, düello yapmak en iyi yol olmayabilir. Çok erkeksi ve

Açıkçası onu öldüreceksiniz - hatta dehşetten ölebilir - ama bu biraz... kamusal olabilir. Sizce de öyle değil mi?"

Dudaklarını büzüyor. İkna olmadığını görebiliyorum.

"Tanıdığım bu avukat, her şeyi çok gizli tutabilir. Ona milyonlar için dava açabilir, siyasi şansını mahvedebilir ve intikamını alabilirsin, hem de kimsenin sana gülmesine fırsat vermeden. Onu yok edebilirsin ve bu gece o odanın dışında kimse ne olduğunu asla bilemez."

"Ama dava kamuya açık bir bilgi, değil mi?"

Kahretsin. Şimdi de zeka pırıltısı göstermeyi mi seçiyor?

"Bir düellodan çok daha az kamuya açık. Dünyanın en iyi şefinin birini vuracağı duyulursa televizyon kanalları çılgına döner. Biz Amerikalıların reality TV konusunda ne kadar aptal olduğumuzu bilirsiniz. Ayrıca, insanlar Parker için üzülebilir bile. Onu nasıl öldüreceğini düşününce yani. Onun bir tür şehit olmasını istemeyiz."

Son cümlenin tabuta çakılan çivi olduğunu görebiliyorum ama kadınsı fikirlerimle onun incecik egosunu ayaklar altına almadığımdan emin olmak için nazikçe ekliyorum: "Ama tabii ki en iyisini sen bilirsin."

Gözüme tiftik kaçmış gibi kirpiklerimi kırptırdığımda eriyor. "Ah, belíssima," diye iç geçiriyor. "Bir gün çok iyi bir eş olacaksın." Elimi öpüyor. Üzerinde gezinerek, "Belki ben bile, değil mi?" diye mırıldanıyor.

Um, hayır.

Evren bana acıyor, çünkü tam da bu taze dehşetle nasıl başa çıkacağıma karar verdiğim anda telefonum çalıyor. O kadar hızlı cevap verdim ki, kim olduğuna bakmadım bile.

"Victoria Price konuşuyor," diye cıvıldıyorum, Luciano'nun bayıltıcı açıklamasından sonra kendimi toparlamam için bana biraz izin vermesi gerektiğini anlaması için iş adamı gibi davranıyorum. Neyse ki öyle yaptı, elimi bıraktı ve

Koltuğa yaslanmış, tüm o güçlü maçoluğuyla üzerimde yarattığı etkiden emin bir şekilde.

"Yaralı yavru köpeğinizi veterinerlere bıraktıktan sonra size geleceğim. Konuşmamız gerek."

Bu Parker. Sesindeki hırıltıya bakılırsa mutlu değil. Kalbim güm güm atmaya başladı.

"Oh, merhaba anne! Sesini duymak çok güzel. Ama şu an pek uygun bir zaman değil. Harika bir adamla randevum var."

Luciano'nun gülümsemesi kendini beğenmişliğin tam tanımı. "Victoria."

Parker'ın adımı söyleme şekli neden tüm kızsızal organlarımı karıncalandırıyor? Gözlerimi kapatıyorum, onun sesi dışında her şeyi engelliyorum.

"Evet, anne?"

"Geliyorum. Geliyorum. Tamam."

Oh, bu ses tonu. Her şeyi vaat ediyor. Tüm karıncalanmalarım topluca zonkluyor. Ve sonra, aynı anda hem zonklamanın tadını çıkarırken hem de durmasını dilerken, ilham geliyor.

"Hayır. Senin evine geleceğim."

Hat elektrikle çatırdıyor. Parker'ın sesi alçalıyor, alçalıyor, alçalıyor. "Eğer bu gece evime gelersen, Victoria, yarın sabaha kadar gitmiyorsun."

Birden boğazım kurudu. Ellerim titriyor. Ve daha önce sadece gümbür gümbür atan kalbim şimdi o kadar sert çarpmaya başlıyor ki bir elimi göğsüme bastırmak zorunda kalıyorum.

"Bana adresi ver." dedim.

"Ne zaman?" diye sorar. "Saat 10'da."

"Eğer orada

olmazsan-" "Orada

olacağım."

Sesimdeki bir şey onu rahatlatmış olmalı, çünkü "O zaman saat onda," diyor ve telefonu kapatıyor.

Telefonu çantama geri koyduktan sonra Luciano, "Annenin adresini bilmiyor musun?" diye sordu.

Nefes nefese gülüyorum. "Yeni taşındı."

Beni sorgulamıyor. Ben adrenalinin dalga dalga üzerime çöküşüne hayret ederken o sadece başını sallıyor, sakinleşiyor.

En son ne zaman bu kadar canlı hissettiğimi hatırlamıyorum.

Parker, Park Avenue'de ultra modern, yepyeni bir gökdelende yaşıyor. Binanın kendisi New York'la ilgili bir filmde fırlamış gibi görünüyor.

2300 yılının York'u. Keskin uçlar, tuhaf açılar ve dev bir buz sarkıtını andıran ışıltılı camlar.

Sevmeme şaşmamalı.

Saat 10'a 2 var. Eve geldim, pornografik yırtmaçlı elbisemi çıkarıp daha rahat bir etek ve bluz giydim ve Tabby'den Marie-Thérèse hakkında bilgi aldım. Görünüşe göre merhum Alain Gérard ile kendisinden otuz yaş küçük bir model olan dördüncü karısının çocuğuymuş. Parker, Gérard'la birlikte yaşadığında Marie-Thérèse sadece on yaşındaymış. Amerika'ya döndüğünde de yakın kaldılar, o kadar yakınlardı ki Eylül ayındaki düğününde ona eşlik edecekti.

Bu da doğruyu söylediği anlamına geliyor. Onun küçük kız kardeşi gibi.

Bu da gereksiz yere, aptalca kıskandığım anlamına geliyordu, ama daha da kötüsü Parker bunu biliyordu.

Ve bunu yüzüme vurdu.

Bunu hak ettiğimi kabul ediyorum ama mesele bu değil. Önemli olan bu duyguyu en başta benim yaşamış olmam, düşmanımın bu duyguyu yaşadığını doğru tahmin etmiş olması,

Ve beni çileden çıkaracağını bile bile onu sahneye çıkardığında sadece beni çağırmakla kalmadı, bıçağı biraz daha derine sapladı.

Başka bir deyişle, orospu çocuğu benimle oynadı.

Uzun süre sallanmama izin vermedi. Ona kardeşçe bir alın öpücüğü verdi ve kardeş gibi olduklarını söyledi. Ama benimle nazıkçe oynadığı için ona kredi vermeyi reddediyorum. Yüzündeki ifadeden benimle eğlendiğini anlayabiliyordum.

Kıskançlığımdan zevk alıyordu.

Bunu düşündükçe daha da öfkeleniyordum.

Binanın lobisine yürüyorum ve resepsiyondaki gülümseyen genç adama yaklaşıyorum. En iyi kılıç kullanan Zeyna sesimle, "Benim adım Victoria Price ve buraya-" diye bağıriyorum.

"Evet, Bayan Price. Hemen yukarı çıkabilirsiniz. Bay Maxwell sizi bekliyor."

Asansör boşluğunu işaret ediyor. Gözlerimi ona diktiğimde bile gülümsemesi hiç bozulmuyor.

Bu adam iyi.

Dönüyorum ve hızlı adımlarla asansörlere doğru yürüyorum. Kırkinci kat zaten seçili. Asansör daha yukarı çıkmıyor. Yukarı çıkarken, Parker'a söyleyeceğim her kötü şeyi hayal ederek, kafese kapatılmış bir hayvan gibi arabanın içinde volta atıyorum.

Asansörün kapıları açıldığında, tam orada, yalınayak, kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş, nefes kesici bir yakışıklılıkla duruyor... ve sırtıyor. Saatine baktı.

"Saat tam onda. Dakikliğiniz bir iltifat, Bayan Price. Bir dakika daha uzak kalmaz mıydınız?"

"Sakin bana sırtayım deme, seni kendini beğenmiş piç! Aklımın yarısı-"

Asansörün içine giriyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor.

Beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Öfke ve zevk arasında donup kalıyorum. Sonra içimde bir sıcaklık patlıyor.

Bomba gibi.

Kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm.

Beni asansörün duvarına doğru itiyor ve orada sabitliyor, ağzımı yalayıp yutuyor, dili içeri giriyor, elleri başımı kavıyor. Hayatımda hiç böyle bir öpüşme yaşamamıştım. İkimiz de açgözlüyüz, doyumsuzuz, şehvetten kör olmuşuz. Bir alarm çalana kadar hava almak için ara vermiyoruz - asansör, birinin kat seçmesi için vızıldıyor.

Parker tek kelime etmeden beni kollarına aldı. Asansörden çıkıp evinin karanlık sessizliğine doğru ilerlerken geniş omuzlarına tutunuyorum. Tavandan tabana pencereler dışarıda parıldayan şehir manzarasını muhteşem bir şekilde sergiliyor ve modern mobilyaları gösterecek kadar ışık veriyor. Oturma odasına geçiyoruz, kuyruklu bir piyanonun yanından geçiyoruz ve büyük, açık bir mutfağın önünden devam ediyoruz.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Fısıldıyorum. "Yatak odasına."

Sesindeki ihtiyaç beni ürpertiyor.

İtiraz edebilirim. Ama etmiyorum. Kendime, buraya tam olarak ne yapmaya geldiğimi bildiğim için, yani onun yıkıcı sırlarını bulana kadar gözetlemek ve gizlice girmek için geldiğimi söyleyebilirim, ama yalan söylemiş olurum.

Şu anda onun sırları umurumda değil. Onlar için sonra endişelenirim.

Şu anda sadece beni gelecek haftaya kadar becermesini istiyorum.

Parker yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyor, birkaç uzun adımda yatağına geçiyor, beni şiltenin üzerine fırlatıyor, böylece bir kez zıplıyorum ve sonra hızla üzerimde sürünüyor, böylece benden birkaç santim yukarıda duruyor, bükülmüş bacakları kalçalarımın her iki yanında, kolları başımın yanında duruyor.

Gözlerimin içine bakarak, "Artık saçmalık yok. Daha fazla oyun yok. Artık bu Luciano Mancari saçmalığı yok. Seni o kadar çok istiyorum ki, sana sahip olmak için neredeyse her şeyi yaparım ve sanırım sen de beni aynı şekilde istiyorsun. Ama yalvarmayacağım. Bana yalan

söylenmeyecek. Ve taşaklarımdan tutulup sürüklenmeyeceğim. Sadece gerçekse istiyorum. O yüzden bana gerçek olup olmayacağına şimdi karar ver. Evet ya da hayır."

Nefesim kesiliyor. Sanki yüksek, rüzgârlı bir uçurumun tepesinde durmuş, aşağıda kayalara çarpan dalgalara bakıyormuşum gibi hissediyorum. "Parker-"

"Evet ya da hayır."

Onun yoğunluğu beni korkutuyor. Onun manipüle edilemeyeceğini bilmek de öyle. Benim içimi görüyor. Eğer bu şeyi yapacaksam, eğer gerçekten intikam planımda ilerleyeceksem, bunun bana pazarlık ettiğimden çok daha fazlasına mal olabileceği ihtimalini kabul etmek zorundayım.

Bu bana soğuk, ölü kalbimden geriye kalanlara mal olabilir.

Neyse ne. Daha kötülerini de yaşadım.

En hafif fısıltıyla "Evet" diyorum.

Parker'ın tepkisi anlık oldu. "Şükürler olsun," diye nefes alıyor ve ağzını bir kez daha benimkine yapıştırıyor.

Onu üstüme çekiyorum. Bana ağırlığını veriyor. Bacaklarımı beline doluyorum. Ellerinden biri kalçamdan yukarı kayıyor, eteğimi kalçalarımın doğru itiyor ve ben pelvisimi esnetiyorum, istiyorum, istiyorum, istiyorum. Boğazımdan bir inilti kaçıyor.

Parker geri çekildi ve bluzumu yırttı. Düğmeler uçuşurken şok içinde nefes alıyorum.

"Sütyen yok," diye homurdanıyor ve sonra iki çıplak göğsümü elleriyle kavırıyor, muhteşem, ateşli ağızla sert meme uçlarımdan birine yapışıyor ve emiyor.

Çıkardığım ses tamamen hayvani. Ellerine doğru eğildim, başımı arkaya attım, gözlerim kapalı, kayboldum.

Emmediği meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlayarak sıkıyor. Leğen kemiğimi onunkine sürtüyorum, sert aletin uzunluğunu hissediyorum, içimde olması için çaresizce çırpınıyorum. "Lütfen Parker," diye inliyorum. "Lütfen."

Bana istediğimi vermek yerine, göğsümden kopuyor, eteğimi belime kadar itiyor, külotumu kenara çekiyor ve yüzünü açık kalçalarımın arasına gömüyor.

Dudakları şişmiş klitorisime yaklaştığında ve sertçe emdiğinde, haykırıyorum. Bedenim yatağa doğru eğildi.

"Evet. Ver onu bana," diye mırıldanıyor ve sonra iki parmağını içime sokup emmeye devam ediyor.

I.

Am.

Açık.

Ateş.

Ahlaksızca, kırık bir şekilde inliyorum. Ağzının lezzetli sıcaklığına karşı kıvranırken adı dudaklarımdan tekrar tekrar dökülüyor. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve çekiyorum, kalçalarımı yüzüne sürüyorum, zevk artıyor ve artıyor, kıvrılıyor, sıkılaşıyor, tüm kaslarım sıkılıyor ve meme uçlarım zonkluyor.

"Aman Tanrım. Parker!" Nefesim kesiliyor, kaskatı kesiliyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Tüm yatağı sarsan kasılmalarla geliyorum.

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor, içimde yankılanan ve beni daha da ürperten bir uğultu. Orgazm sürüyor ve sürüyor, patlayıcı, bir patlama gibi içimi parçalıyor. Yüksek, parlak bir zirve, nefessiz, yoğun bir saf zevk patlaması.

Tüm zaman ve mekân izlerini, tüm hafıza ve idrakimi kaybediyorum. Ben bir yaratığım, aç ve vahşi, utanmadan şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmın tadını çıkarıyorum.

Fırtına dindiğinde ve ben kollarımla bacaklarımdan oluşan gevşek bir kütleye dönüştüğümde, Parker başını çeviriyor ve dişlerini yavaşça uyluğumun etine batırıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor. Külotumu bacaklarımdan indirip bir kenara fırlatıyor ve kot pantolonunun fermuarını yırtarak açıyor. Aleti -büyük ve sert- serbest kalıyor. Arka cebinden bir prezervatif çıkarıyor, folyoyu dişleriyle yırtarak açıyor, şişmiş uzunluğundan aşağı yuvarlıyor ve kendini bacaklarımdan arasına yerleştiriyor.

Hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Parker geriliyor, zor nefes alıyor. "Eğer düşündüğün buysa, sen kesin bir sonuç değildin. Ben sadece

umuyorum,

beklemiyorum."

"Mesele o değil."

"Ne o zaman?"

Parmaklarımı kıcının sert kaslarına batırıyorum. "Seni çıplak istedim."

Bir iniltiyle içime girdi.

Ağzını benimkine yapıştırıyor. Onun üzerinde kendi tadımı alıyorum. Dizlerimi yukarı çekip kalçalarımı sallıyorum, onun içimde sıcak ve sert olduğunu, beni doldurduğunu, gerdiğini hissediyorum. Beni yavaşça beceriyor, beni öpüyor ve göğüslerimi okşuyor, beni hızla tekrar o parlak zirveye çıkarıyor, o kadar hızlı ki başım dönüyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Sikime gel bebeğim," diye fısıldıyor, bana bakarak. "Tekrar ver onu bana."

Uçuyorum. Uçuyorum ve yanıyorum ve aniden gözlerime su kaçıyor, boğazım düğümleniyor ve göğsümde binlerce kiloluk bir ağırlık varmış gibi hissediyorum - Tanrım, neler oluyor?

Her zaman içimi gören gözlerinden kaçmak için çaresizce başımı çeviriyorum ama o buna izin vermiyor. Eliyle çenemi kavırıyor ve başımı geriye çeviriyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Saklanmayın. Bırak gireyim. Seni görmeme izin ver. Lütfen." Bu yumuşak, yalvaran "lütfen" bunu yapar.

Tekrar boşalıyorum, bu sefer daha az vahşi olmasa da sessizce. Tüm bu süre boyunca ona bakıyorum, kazınmış bir sinir gibi çiğ ve kanlı hissediyorum, sonunda içimdeki duyguları daha fazla tutamıyorum. Gözlerimin kenarlarından sular süzülüyor.

Fısıldıyor, "Evet. Tanrım, evet. Tam şuradaki. Bana sonsuza dek böyle bakman için adam öldürürüm."

Onun adını söylüyorum. Anahtarı kilide sokmak gibi bir şey.

Daha hızlı itmeye başlar. Alnından terler boşanıyor. Kolları gergin ve kordonlu. Nefesleri sert pantolonlarla geliyor. Uzun ve alçak sesle inliyor ve ben onun yakın

olduğunu biliyorum.

Başını aşağı çekip kulağına, "Beni sertçe becer, sevgilim. İçime gel."

Zevkle homurdanarak köprücük kemiğimin üstündeki uzun kası ısırıyor. Bir elini kığımın altından geçirip beni kaldırmak için kullanıyor ve içime, daha derine, daha sert pompalıyor. Göğüslerim göğsüne yaslanıyor, tırnaklarım etini ısırıyor, uyluk kaslarım gerildikçe bacaklarım titriyor.

Sonra kaskatı kesilir, başını arkaya atar ve bir çığlık atarak gelir.

İzlemesi çok güzel bir şey. Gözleri kapalı. Dudakları ayrılmış. Az ışıpta bile yüzünün renginin kızardığını görebiliyorum. İçimde zonkladığını ve seğirdiğini hissediyorum ve alışık olmadığım bir duygu yaşıyorum. Sanki göğsümün tam ortasından defalarca bıçaklanıyormuşum gibi hissediyorum.

Boğazımdan küçük bir ses kaçıyor. Parker gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Gözleri parlıyor. Eğiliyor ve beni dudaklarımdan, yanaklarımdan, göz kapaklarımdan usulca öpüyor, sıcak nefesi yüzümde geziniyor. Dirseklerinin üzerinde dengede durarak başımı ellerinin arasına alıyor. Göğsümde kalbinin çılgınca, düzensiz bir şekilde attığını hissediyorum.

Birkaç dakika sessiz kaldık, kollarımızı birbirimize doladık, nefes alış verişlerimizin normale dönmesine izin verdik. Sonunda, "Tamam, bu gerçekten inanılmazdı." dedi.

"Ya da cidden harika bir sikiş" diye cevap verirken sesimi sabit tutmayı başarıyorum.

Kıkırdıyor, saçlarımı kulağımdan uzaklaştırıyor. "İkisi de. Tanrım."

"Bana İsa demek zorunda değilsin. Ekselansları da olur."

Tekrar kıkırdıyor ve kulağımdan boynuma kadar inen bir yolu öpüyor. Benden uzaklaşmadan sırtüstü dönüyor, kollarını belime doluyor ve beni üzerine oturtuyor, böylece ona yaslanıyorum, aşağı bakıyorum, saçlarım yüzüme düşüyor. Uzanıp iki eliyle saçlarımı geriye doğru tarıyor.

Ellerini. Neredeyse beni öldürecek olan gözlerindeki yumuşaklıktan kaçınmak için iç çekiyorum.

"Ne?"

Utangaç bir tavırla omuz silkiyorum ve çıplak göğüslerime bakıyorum. "Bana bir gömlek borçlusun."

Bakışları göğüslerime düşüyor. Gülümsüyor. "Seni alışverişe götüreceğim."

"Bunu karşılayabileceğinden şüpheliyim."

Gülümsemesi genişliyor. Elleri bakışlarının yönünü takip ediyor ve göğüslerimi kavırıyor, başparmaklarını son derece hassas meme uçlarımın üzerinde ileri geri gezdiriyor. Dudağımı ısırmamı izliyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor. "Evet."

Bu kadar çabuk cevap vermemden memnun olduğunu söyleyebilirim. Ve yalan söylemeye ya da saklanmaya çalışmadığım için. Her iki meme ucumu da nazikçe çimdikliyor. Dudaklarım zevkle ayrıldığında, biraz daha sert çimdikliyor ve inliyorum, büyük, sert ellerinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

"Sen de bunu seviyorsun."

Bu bir soru değil. Kendi kendine konuşuyor, göğüslerimi okşamaya devam ederken beni izliyor, başparmaklarını meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor, onları çimdikliyor ve kürelerin dolgunluğunu sıkıyor. İçimde hâlâ kaya gibi sert. Göbeğimdeki küçük bir kasılma onun hızlı bir nefes almasına neden oluyor.

Ayağa kalkıyor ve kollarını bana doluyor, bu da sert aletini daha da derine sokuyor.

"Ve bu," diye fısıldıyorum, pelvisimi yavaşça sallıyorum. Başını eğiyor ve meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Dişlerini kullanarak daha sert emdiğinde eğiliyor ve titriyorum. Yırtık bluzumu omuzlarımdan ve kollarımdan itiyor, kendi gömleğini başının üzerinden çekip bir kenara atmak için kısa bir süre ara veriyor ve sonra hızla göğüslerimi dikkatle cömertçe emmeye geri dönüyor.

"Ve tenin," diye nefes alıyorum, açık ellerimi sırtındaki, omuzlarındaki ve kollarındaki kasların üzerinde gezdiriyorum. Teni ipek gibi, kusursuz pürüzsüzlükte ve tüysüz. Kendimi yeniden kaybediyorum, onun verdiği hazda boğuluyorum. İkimizin, birbirimize nasıl uyduğumuzun.

Kalçalarımın hareketini sallanmaktan yavaşça aşağı yukarı kaymaya çeviriyorum. Parker göğsüme doğru iniyor.

"Sür şu siki bebeğim," diyor kabaca, dili meme ucumu okşuyor. "O senin. Sür onu."

O benim. Benim. Evet, evet, hepsi benim.

Homurdanarak onaylayana kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmiyorum.

Sırt üstü yatması için onu aşağı itiyorum. Sonra ellerimi göğsünde ve karnında gezdiriyor, yontulmuş kaslarına hayranlıkla bakıyorum. Arkamızdan uzanıyorum ve parmaklarımla sikinin etrafında dönüyorum, onu içeri ve dışarı alırken sıkıyorum ve okşuyorum, kendi ıslaklığım parmaklarımla arasında kayıyor.

Ben ona binerken Parker başparmağıyla klitorisimi okşuyor ve sabit bir basınç uyguluyor. Diğer elini kalçama doluyor. O sırada beni izliyor, bakışları yoğun ve tereddütsüz, gözleri yüzümdeki her şeyi alıyor.

Ve ona her şeyi veriyorum. Tam olarak ne hissettiğimi, ne kadar iyi hissettiğini, ne kadar hoşlandığımı, her şeyi görmesine izin veriyorum. Umursamayı geçtim. Tedbiri geçtim.

Bunun bitmesini hiç istemiyorum.

Birden iki kalçamı birden kavradı, altımdan yuvarlandı, beni yüzüstü çevirdi, kıkırmı havaya kaldırdı, bir kolunu yatağa dayadı, diğerini belime doladı ve arkamdan içime daldı.

Haykırdım. Beni sertçe sikmeye başlıyor, belime doladığı koluyla beni yerinde tutuyor, nefesi kulağımda sıcak ve sert.

"Sen benim misin, Victoria?"

Yüzümün yarısı yastığa gömülü, inliyorum. "Söyle."

Ne istediğini bildiğimi düşünerek fısıldadım, "Amım senindir."

"Kukun değil, bebeğim. Sen. Söyle."

Yapmayacağım. Geçmeyeceğim. Bu asla ama asla geçmeyeceğim bir çizgi. Eğer müstehcen konuşmak istiyorsa, bunu yapabilir. Vücudumu istiyorsa, tabii ki ona da sahip olabilir.

Ama bana asla sahip olamaz. Gerçek anlamda değil. Bir daha asla.

Yüzümü yastığa dönüyorum. Parker yavaşlıyor, bir elini sırtımda gezdiriyor, diğer elini saçlarımda yumruk yapıyor. Ben ona bakana kadar başımı nazikçe geriye çekiyor, boynum yana eğik.

"Benim olduğunu söyle."

Fısıldıyor, bakışlarımız birbirine kilitlenmiş. Başımı sallıyorum.

Kıpırdamadan düşüyor. Odanın sessizliğinde, ağır nefeslerimiz gök gürültüsü kadar gürültülü.

"Neden korkuyorsun?"

Yutkunuyorum. Ona gerçeğin bir parçasını söylemem gerektiğini biliyorum yoksa yalan söylediğimi anlayacak, o yüzden "Sen. Bu. Her şeyi."

Saçlarımı serbest bırakıyor, topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor -beni belimden tutarak yanına alıyor- ve sonra beni göğsünde topluyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Tenime karşı yemin ediyor: "Benimle güvendesin. Sana söz veriyorum. Güvendesin."

Sessiz bir hıçkırığı yutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bunu bilemezsin. Önünde ne olduğunu bilmiyorsun."

Kolları beni sarıyor. Sırtıma yaslandığında göğsü kabarıyor. Yavaşça, her kelimeyi heceleyerek tekrarlıyor: "Benimle güvendesin."

Ama benimle güvende değilsin, yalancı sevgilim. Kendi yıkımını kollarında tutuyorsun.

Bir süre sonra, ben yanıt vermeyince, usulca boynumu öpüyor. Bizi yatağa yatırıyor, sırtımı ona dönerek yan yatırıyor, bedenlerimiz hala birleşik. Odanın öbür ucundaki pencere duvarında hayaletimizi görüyorum.

Camdaki yansıma, samimi bir kucaklaşmayla sarmaş dolaş olmuş iki sevgili.

Yavaşça, tekrar hareket etmeye başlıyor. Kolları beni sarmaya devam ediyor. Dudakları boynumdaki öfkeli nabza dayanıyor. Bir elini bacaklarımın arasına atıyor ve beni sadece onun bildiği gibi okşuyor, boğazımdan inilti çıkarıyor, bana sadece onun yapabildiği gibi keskin bir zevk ve keskin bir acı veriyor.

Gelmeden hemen önce, camdaki o hayalet kadının görüntüsünü engellemek için gözlerimi kapatıyorum, yüzü bir sefalet maskesi.

I yalnız uyanmak.

Yatağın başucundaki saat sabahın üçünü gösteriyor.

Yatakta doğruldum ve "Victoria?" diye seslendim. Cevap yok.

Ayağa kalkıp dün gece yere attığım kot pantolonumu giyiyorum ve yatak odasından çıkıyorum. Çıplak ayaklarım yere sessiz basıyor. Hafif aralık olan ofisimin kapısının önünden geçiyorum. Kaşlarımı çatıyorum, kapının önünde duraklıyorum.

Dün kapıyı kapattığımı biliyorum. Temizlikçi geldiğinde kapıyı hep kapalı tutarım. Kimse ofisime giremez, o bile. Kapattığımı biliyorum.

Öyle değil mi?

Sessizce kapıyı itip açıyorum ve etrafa hızlıca bir göz atıyorum. Her şey her zamanki gibi görünüyor: mükemmel bir düzen. Kapıyı kapatıp koridordan oturma odasına doğru ilerliyorum ve onu orada buluyorum.

Victoria pencerenin önünde çırılçıplak durmuş, sessizce geceye bakıyor. Duruyorum, oluşturduğu resme hayranlıkla bakıyorum, güzel vücudu cam duvara karşı silüet oluşturuyor, ışıklar teninin üzerinde usulca oynuyor. Beni hissediyor ve dönüyor.

"Uyanmışsın," diyorum.

"Uyuyamadım." diye mırıldanıyor.

Sanki mıknatıslanmış gibi, yaklaşıyorum. Kanepenin yanından geçerken, kolun üzerine katlanmış kaşmir kucak battaniyesini tutuyorum. Victoria ben yaklaşırken beni izliyor, gözleri gölgeler içinde okunmuyor. Sonunda önünde durduğumda, küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Seni uyandırmak istememiştim," diyor.

Battaniyeyi vücuduna sarıyorum ve şakağına bir öpücük kondurarak ona sarılıyorum. "Yapmadın."

"Oh. Sen de mi uykusuzluk çekiyorsun?"

Kıkırdıyorum, saçlarının kokusunun ve kollarımdaki hissinin tadını çıkarıyorum. "Sadece hafif bir uykucu."

Bir an için onu kucaklamama izin veriyor ve sonra başını çevirip geceye bakıyor. Çok melankolik görünüyor. Göğsümde bir endişe hissi uyandırıyor. Umarım aramızda olanlardan pişman değildir, çünkü ben pişman olmadığımı eminim.

Eğer istediğimi yaparsam, hayatımızın geri kalanında her gün olacak.

"Manzarayı beğendin mi?" "Benimki daha iyi."

O kadar umursamaz bir tavırla söylüyor ki, gülmekten kendimi alamıyorum. En azından doğruyu söylüyor. Bu da bir başlangıç.

"Bilmenizi isterim ki burası bu binadaki en iyi birim Bayan Price."

"Bu devasa bina penisini mi kastediyorsun? Hiç bu kadar fallık bir şey görmemiştim. Dur tahmin edeyim: mimarı bir erkekti."

"Peki ya bir kadın olsaydı? Uzun, yumurtalık şeklinde bir bina mı olurdu?"

"İşte bu korkutucu bir düşünce. Kırk katlı bir yumurtalık hayal edebiliyor musunuz? Kulağa iğrenç geliyor."

Onu çeviriyorum, kollarımın arasına alıyorum ve göğsüme bastırıyorum. Kollarını belime doluyor ve başını arkaya yatırarak o hafif melankolik gülümsemesiyle bana bakıyor.

"Neden üzgünsün?" Fısıldıyorum.

Gözlerini kırptırıyor ve sonra başını çevirerek beni gözlerinden mahrum bırakıyor. "Ben değilim."

Yüzünü avuçlarım. Daha önce birçok kez yapmak zorunda kaldığım ve muhtemelen yine birçok kez yapacağım gibi, bana bakmasını sağlıyorum. Saklanmasına izin vermemeye kararlıyım. Aramızda duvarlar olmasın istiyorum. "Sert davranmaya zahmet etme. Üzgün olduğunu görebiliyorum. Bana nedenini söyle."

Bunu uzun bir sessizlik izliyor. Sonra bana doğrudan cevap vermek yerine, çok iyi yaptığı gibi kaçamak cevaplar veriyor. "Neden kimse görmezken sen beni bu kadar net görüyorsun?"

Bir tutam saç gözlerine düşüyor. Alnından fırçalıyorum. Sesimi alçak tutarak, "Neden senin içindeyken kendimi sonunda evdeymişim gibi hissediyorum?" diyorum.

Başını eğip yüzünü göğsüme saklıyor ama yüzündeki acıyı görmeden önce değil.

"Victoria-"

"Lütfen. Bu sadece çok fazla. Lütfen, sadece bu seferlik, bırak gitsin."

Sesi o kadar boş, o kadar umuttan yoksun ki, beni hareketsiz bırakıyor. Kollarımı ona doluyorum, onu rahatlatmak istiyorum ama ne için, bilmiyorum. Belli ki bana söylemek istemiyor. Bir an tartışıyorum, zorlarsam ondan öğrenebileceğimi biliyorum, ama sonunda istediğini yapmaya ve bırakmaya karar veriyorum.

Sorunlarını çözmek için bolca vaktimiz olacak. Ben hiçbir yere gitmiyorum ve eğer bu konuda bir söz hakkım varsa, o da yok.

Fısıldıyorum, "Yatağa dön bebeğim."

Başını salladığında, derin bir rahatlama hissettim. En azından şimdilik kaçmıyor. Onu kolumun altına alıp yatak odasına götürüyorum, sonra da yanına yatıp kollarımın arasına alıyorum. Hala kaşmirin içinde küçük bir dürüm gibi sarılı ama umurumda değil. Güvenlik battaniyesi gibi buna ihtiyacı var gibi görünüyor. Eğer bu onu daha güvende hissettirecekse, alabilir. İsteddiği her şeye sahip olabilir.

Karanlıkta onun yanında uzanırken nefes alış verişini

dinliyor, göğsünün hafifçe inip kalkışını hissediyorum.
Bazılarında

Yıllardır hissetmediğim bir hoşnutluk hissederek uykuya daldım.

Sabah uyandığımda güneş pencereden içeri süzülürken Victoria gitmişti.

W atı katıma vardığımda Tabitha ve Darcy mutfak masamda birlikte oturuyorlardı, Tabby'nin cep telefonundan Darcy'ye gösterdiği bir şey yüzünden cadılar gibi kıkırdıyorlar. Tabby'nin üzerinde, göğüslerinin üzerinde "Memelerime bakmayı kes" yazan Day-Glo pembe bir atlet, deri bir mini etek, bir kucak dolusu gümüş bilezik ve motorcu çizmeleri var. Darcy bir çift zebra desenli streç pantolon, parlak mor bir üst ve tehlikeli derecede uzun topuklu altın rengi ışıltılı sandaletler giyiyor.

"Tanrım. Sanki buradaki striptizci fabrikasında indirim varmış gibi görünüyor."

Kafalarını kaldırdıklarında kapıda durduğumu gördüler.

"Vay, vay," diyor Darcy, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bakın kedi ne getirmiş."

"Ben kediyim."

Darcy homurdanıyor. "Daha çok kedinin öksürdüğü bir şey gibi." "Bu kimin gömleği?" diye soruyor Tabby parlak bir sesle.

"Sence kimin?" Bir sandalye çekip kendimi dramatik bir şekilde içine atarak mırıldanıyorum. Darcy ve Tabby bakıştılar.

Tabby, "Dün gece çıkarken giydiğin bluza ne oldu?" diye soruyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun, kitap mı yazıyorsun?"

Bana sırtlıyor. Ellerimi boğazına dolamak istiyorum.

Darcy, "Eve dönerken brunch için mola verirken bu utanç yürüyüşü olmaz." diyor.

Çenemi yumruklarımın üzerine koyuyorum. "Kapa çeneni. Pazar sabahı bu kadar erken saatte mutfağında ne işiniz var?"

"Çünkü buradaki asistanınız beni aradı ve dün gece eve gelmediğinizi söyledi, ben de sonunda geldiğinizde ne durumda olduğunuzu kendim görmek zorunda kaldım." Dudaklarını büzüyor. "Ve ne halde olduğunu."

Başımı masaya bırakıyorum, alnımı katlanmış kollarıma dayıyorum ve iç çekiyorum.

"Uh-oh," der Tabby.

Darcy "Ne?" diye sorar.

"Bu iç çekişi biliyorum. Bu gerçekten iğrenç bir planın habercisi. Muhtemelen şimdi bize taşınmasına yardım etmemizi istediği cesetten bahsedecek."

Darcy makul bir şekilde, "Kızım, eğer bir cesedi taşımaya yardım edeceklerine güvenemiyorsan arkadaşlar ne işe yarar?" diyor.

"Teşekkür ederim," diye homurdanıyorum masaya. "En azından buralarda birine güvenebileceğimi biliyorum."

Tabby ayağa kalkıyor. Tezgâha doğru ilerlediğini duyuyorum, sıvının dökülme sesini duyuyorum. Geri dönüyor ve önüme dumanı tüten bir fincan kahve koyuyor. "Yargılamak için bu kadar acele etme Malefiz. Bana güvenebilirsin. Önemli konularda da, mesela... Parker'ın çıktığı ve kendini öldüren kızı bulmak gibi."

Birden ayağa fırladım ve ona baktım. "Öğrendin mi? Söyle bana, söyle bana!"

Darcy "Bu da ne?" diyor.

"Parker Victoria'ya kendini öldüren bir kızla çıktığını söylemiş."

"Aslında söylediği şey 'Bir zamanlar birini öldürmüştüm' idi, ki bu çok farklı bir şey, ama sıkıştırılınca kadının aslında kendini öldürdüğünü itiraf etti. Onu buna o sürükledi."

Darcy az önce kokmuş bir suşi yemiş gibi bir surat ifadesi takınır. "Beyazlar. Hepiniz kafayı yemişsiniz."

"Hikayeye devam et, Tabitha! Ne oldu?"

Tabby oturuyor, ellerini masanın üzerinde birleştiriyor ve bana bakıyor. "Olan şey oğlunun yalan söylemesiydi."

Kulaklarımda belli belirsiz, uzak bir çınlama duyuyorum. "Ne?"

Tabby bakışlarımı tutarak başını sallıyor. "Parker'ın çıktığı hiçbir kız kendini öldürmedi. Her yeri aradım, ta lisedeki zamanlarına kadar, hatta bir şey kaçırmış olabilirim diye yaşadığı her yerdeki morg kayıtlarına bile baktım. Hiç kimse yok. Yalan söylemiş."

Yavaşça sandalyeye yaslanıyorum. "Ama... Avrupa. İngiltere'de okula gitti. Fransa'da yaşadı."

"Her yeri aradım, V. İnsanlar öldüğünde, kayıtlar vardır. Tıbbi kayıtlar, ölüm ilanları, ölüm belgeleri, gazete makaleleri. Yani, tüm flört geçmişi herkesin malumu, on yıldır ünlü. Noktaları birinden diğerine, geriye doğru birleştirebilirsiniz, ama ondan önce bile hiçbir şey yok. Bundan eminim. Yalan söyledi."

Tabby'nin işinde ne kadar iyi olduğunu bildiğim için, bana söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Hikayesini doğrulayacak en ufak bir bilgi kırıntısı bile olsaydı, onu bulurdu.

Acaba kusacak mıyım? "Anne. Şerefsiz."

Darcy mırıldanıyor, "Oh oğlum. Kaptan Amerika'ya bir orospu tokadı geleceğini hissediyorum."

"Bana yalan mı söyledi? O orospu çocuğu bana YALAN MI SÖYLEDİ?" Oturmaya devam edemeyerek ayağa fırladım ve yürümeye başladım. Buna inanamıyorum. Onun saçmalıklarına kandığıma inanamıyorum.

Tekrar.

"Tamam, şimdi sakın olalım," diyor Darcy, sesi endişeli geliyor.

"Sakin mi?" Ona bakmak için topuğumun üzerinde dönüyorum. "Sakinlik mi istiyorsun? Sana sakinliği göstereceğim! O kadar sakinim ki kafasını keserken ellerim titremeyecek bile!"

Tabby, "Victoria, lütfen bunu söylediğim için kafamı koparma ama ne bekliyordun ki? Onu herkesten daha iyi tanıyorsun. O bir yalancı. Yaptığı şey bu."

Ve bunu çok iyi yapıyor.

Aslında bana karşı bir şeyler hissettiğine inandırmıştı beni. Her şey çok gerçekçiydi.

Aslında bu, beni becerebilsin diye gardımı düşürmemi sağlamak için zekice hesaplanmış bir yalandı.

Midem bulandı, sandalyeye geri gömüldüm.

Darcy benimle Tabby arasında bir ileri bir geri bakıyor. "Pekâlâ, biri bana bu adamla tam olarak ne geçmişiniz olduğunu söyleyebilir mi? Tek bildiğim ikinizin bir geçmişi olduğu. Ne kadarlık bir geçmiş?"

O anda cep telefonum çaldı. Bir gece önce çıkarken lavabonun yanındaki tezgâhta bırakmıştım. Üçümüz de ona baktık.

Telefon çalmaya devam ederken Darcy, "Cevap verecek misin?" diye sorar.

"Tabby."

Ben söyleyince tezgâha doğru sıçradı ve telefonu açtı. "Arayan o."

Elimi boynuma götürüp boğazımı kesme hareketi yapıyorum. Bir düğmeye basıyor ve zil sesi kesiliyor.

Tabby "Kasa var mıydı?" diye sorana kadar mutfakta sessizlik hüküm sürüyor.

Başımı salladım. "Bir duvar kasası. Ofisinde saklı, bir kopyasının arkasında Magritte'in Aşıkları."

Gözleri büyüdü. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Dostum. Sembolizm hakkında konuş." Darcy iç çeker. "Çeviri lütfen."

Tabby onun için bir içgörü sağlıyor. "İki aşığın öpüştüğü ünlü bir Fransız tablosu, ancak her ikisinin de başı beyaz tüllerle sarılmış. Kumaş bariyer, aşıklar arasındaki gerçek yakınlığı engelleyerek bir tutku eylemini izolasyona dönüştürüyor. Genelde bu tablonun

hüsrana uğramış arzular, en yakın arkadaşlarımızın bile gerçek doğasını tam olarak ortaya çıkaramamanın bir tasviri."

Darcy bana baktı. "Günlerini yürüten bir ansiklopediyle geçirmenin nasıl bir şey olduğunu sana daha sonra soracağım, ama şimdilik şu soruya cevap ver: Kasanın içinde ne var?"

"Bilmiyorum. Öğrenmem gereken şey de bu. Onu bulmam biraz zaman aldı, bu yüzden anahtar aramak için daha fazla zaman harcama riskini almak istemedim." Yüzüm sertleşiyor. "Bunu bir dahaki sefere yapman gerekecek."

Tabby Darcy'ye bir göz attıktan sonra göz kırpmayan yeşil bakışlarını bana diyor. "Cevabın hayır olduğuna eminim ama yine de sormak zorundayım. Sosis saklambaç oynarken ve giyecek bir şeyler bulmak için onun dolabını karıştırırken, ona diğer şeyden bahsetmedin, değil mi?"

Darcy canlandı. "Başka ne var?"

Öfkelendim, öfkem muhakeme yeteneğimi gölgeledi, "Bebek meselesi" dedim.

Darcy şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bebeğim? Ne? bebek?"

Kahretsin. İyi iş, Victoria. Gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda, tüm öfkem gitmişti. Geriye kalan tek şey uçsuz bucaksız bir karanlık.

"Tabby, Salı gününe kadar olan programımı iptal et. Ve NetJets'i ara. Laredo'ya ilk uçuşu bana ayarla."

"Neden? Ne yapacaksın?"

Önce ona sonra da Darcy'ye baktım. Yüzlerindeki endişeyi açıkça görüyorum ama şu anda tek umursadığım başladığım işi bitirmek. Ve dünyada bana bu konuda yardım edebilecek tek bir kişi var.

"Kızımı görmeye gidiyorum."

Darcy'nin ağzı açık kalır. Tabby başını sallar ve iç çeker. Ve toparlanmak için yatak odama dönüyorum.

W Ben kıkırdayınca Parker beni susturmaya çalışıyor ama o da kıkırdıyor. Elinde değil, Gül. kıkırdamama bayılıyor.

"Bel, sessiz olmalıyız. Ailem burada olduğunuzu bilmemeli."

"Gıdıklıyor!" Kıpırdamamaya, boğazımdan kaçmaya çalışan zevk ve mutluluk çığlıklarını bastırmaya çalışıyorum.

"Gıdıklanıyorum!" Parker gücenmiş gibi davranıyor. "İyi hissettirmesi gerekiyordu!"

Tüyün ucunu yavaşça çıplak göğüslerimin arasından, göğüs kafesimden aşağıya ve göbeğime doğru sürüklüyor. Göbek deliğimin etrafında dolaştırdığında, gülmekten çığlık atmamak için ağzımı kapatmak ve dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"İyi hissettiriyor. Ama gıdıklıyor da."

Sırıttırıyor. Yanımda çırılçıplak uzanmış, bir dirseğine dayanmış, altın sarısı saçları dağılmış, ağır bacaklarını iki bacağımın üzerine atmış. Ailesinin evindeki yatağındayız, çarşaf başını ve omuzlarını sarmış, kendi güzel dünyamızda rahatız. Yağmurlu bir okul gecesinde saat on bir ve -sık sık yaptığım gibi- onu şehrin diğer ucunda ziyaret etmek için evimden gizlice çıktım.

Annem ve babam derin uyurlar ama ben küçük kardeşimle aynı odayı paylaşıyorum. Tek çocuk olan Parker'ın kocaman bir

Ailesinin malikânesinin üst katındaki yatak odasında, alt kattaki büyük salonda devam eden kokteyl partisinden uzakta.

Ailesi kokteyl partileri vermeyi seviyor. Benim ailem televizyon karşısında donmuş yemek yemeyi sever.

"Kitapta bunun çok seksi olması gerektiği yazıyor. Şu anda çok heyecanlı olman gerekiyor." Dudaklarını büzüyor, sert davranmaya çalışıyor. "Pek heyecanlı görünmüyorsun."

"Çok güldüğüm için altıma işememeye çalıştığımı sayarsanız, çok heyecanlıyım."

Parker tüyü karnımdan aşağıya, kalça kemiğimin üzerinden, üst uyluğumun eğimi boyunca sürüklüyor. Tüyü bacaklarımın arasında gezdirdiğinde ürperiyorum ve gülümsüyor.

"Pantolon giymiyorsun," diye fısıldıyor ve beni öpmek için eğiliyor.

"Sen de öyle." Elimi, bacağıma karşı huzursuzca seğiren sertliğinin üzerinde gezdiriyorum.

Her zaman hazır olan sırtışı yine ortaya çıkıyor. "Şehirdeki en dikkatli kızla birlikte olduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?"

Alınmış gibi yapma sırası bende. "Gözlemci mi? Yani beni aklım için sevdiğini mi söylüyorsun?"

Sırtışı kayboluyor. Gözlerinin içine öyle sıcak bir bakış giriyor ki, sıcaklıkla yıkandığımı hissediyorum. "Evet, seni aklın için seviyorum. Ve kalbin için. Ruhun, gözlerin, saçların, gülümsemen ve bana baktığında kendimi bir metre boyunda hissetmem için. Seni seviyorum çünkü senin yanında daha çok kendim oluyorum. Senin yanındayken, Bel, olabileceğim en iyi ben oluyorum."

Parker sıcak yanağını göğsüme yaslıyor. Vücudum sevinçle uğulduyor. Kollarımı ona doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kalbim o kadar dolu ki patlayacak gibi oluyor.

Kimse bana böyle olabileceğini söylememişti. Kimse güzel, zeki bir çocukta kendimi kaybetmenin bu kadar kolay olacağını söylememişti. Kendimi kaybetmek ve kendimi bulmak, hepsi aynı anda.

Hiçbir uyarı olmadan Parker'ın yatak odasının kapısı
uçarak açılır ve büyük bir gürültüyle duvara çarpar.
Örtülerin altında,

İkimiz de zıplarız.

"Yatağında kim var evlat?" diye gürlüyor Parker'ın babası. "Umarım o lanet orospu değildir!"

Beni şok içinde bırakan ani bir hareketle, örtüler sıyrıldı. Parker ve ben, birbirimizin kollarında cırılçıplak, dehşet içinde babasının öfkeli yüzüne bakıyoruz. Parker ayağa fırlıyor, beni çarşafla örtmeye çalışıyor ama babası suratına bir tokat atıyor ve oğlunu sendeletiyor. Tökezleyerek bir sandalyeye çarpıyor, dengesini kaybediyor, şifonyere çarpıyor ve sonra yere yuvarlanıyor. Ben yatağa sinip ağlamaya başlarken Bill Maxwell bana bakıyor.

"Seni bir daha bu evde bulursam, seni küçük Meksikalı sürtük, Maxwell'in iki adamı için de bacaklarını açacaksın."

Parker ayağa fırladı. Kıpırmızı bir öfkeyle babasına doğru hamle yapar ama çok geç kalmıştır. Eski bir oyun kurucu olan, omuzları geniş ve bir boğa kadar güçlü yaşlı adam, Parker'ın solar pleksusuna öyle bir yumruk atar ki, onu ayağa fırlatır.

Parker duvara çarparken çığlık atıyorum. Çarpmanın şiddetiyle tüm camlar sarsıldı. Yere kayıyor, karnını tutuyor ve nefes nefese kalıyor.

Babası odadan çıkmadan önce yatakta sinmiş bana, yerde nefes nefese yatan oğluna bakıyor. Kravatını düzeltiyor, bir eliyle saçını düzeltiyor. Terlemiyor bile.

"Hiçbir oğlum yardımla arkadaşlık etmeyecek. Bir karar vermelisin, evlat. Ya fahişeni tutarsın ya da mirasını. Onu seçersen, tek kuruşsuz kalırsın, duydun mu?" Bana bakıyor, gözlerinde nefret parlıyor ve hırçın bir tıslamayla ekliyor, "Tüm hayatını değersiz bir kahverengi kedi parçası için harcama."

O gittiğinde, yataktan sürünerek Parker'ın yanına uçuyorum. Yanında top gibi kıvrılıyorum, saklanıyorum, hıçkırıyorum, Parker'ın hırıltılarını ve nefes alışlarını dinliyorum, tüm gücümle farklı bir kız olmayı, onun gibi biri için yeterince iyi olmayı diliyorum,

Ailesi, geleceği ve kaderinde olan her Şey için yeterince
iyiydi,

Başka bir deyişle, keşke beyaz olsaydım.

Özel jet piste iniyor ve ben bir sarsıntıyla uyanıyorum.

Kalbim acı verici bir hızla çarpıyor. Boynumun arkası
terden sırlıslıklam. El çantamı karıştırıp ilacımı arıyorum,
önümdeki küçük masanın üzerinde duran Evian ŐiŐesinden
bir yudum alarak bir hap içiyorum. Sonra bir süre
hareketsiz oturuyorum, nefes alıŐımın yavaşlamasına,
rüyadaki korkunç görüntülerin ve duyguların dağılmasına
izin veriyorum.

Kabuslar, kendinden nefret ve eski, acı anılar. Eve
döndüğümde hep böyle olur. Bu yüzden nadiren gelirim.

Asfaltta Tabby'nin benim için ayarladığı özel araç
tarafından karşılandım. Çok az eŐya topladım -uzun süre
kalmayacağım- ve sessiz Őoförle birlikte hızla annemin
evine doğru yola çıktık. Dikiz aynasından bana bakıp
duruyor. İyi ki güneş gözlüklerimi takmıŐım ve saçıma bir
eşarp sarmıŐım. İstedığım son Şey tanınmak. Burada, her
yerde.

Eve çok nadir gelmemin bir başka nedeni.

Çiftliğe gidiŐ uzun sürmüyor ama sonunda elimde Louis
Vuitton gece çantamla annemin verandasında durduğumda
kendimi yıllardır hiç olmadığım kadar küçük hissediyorum.

Kendimi küçülmüş hissediyorum.

Etrafımdaki düz bahçeye, annemin kendi yumurtalarını
satın alabilecek duruma geldikten çok sonra bile kaldırmayı
reddettiği tavuk kümesine, beyaz fıçı tahtası evin ötesinde
yolun bir tarafındaki ekili tarlalara ve diğer taraftaki çalılık
ve mesquite'den oluşan vahşi dönümlere bakıyorum.

Tanrım, buradan nefret ediyorum.

Zili çaldım. Annem kapıyı açıyor. Konuşmadan bir süre birbirimize bakıyoruz. O daha yaşlı. Zayıflamış. Simsiyah saçlarının arasında çok daha fazla ak var.

"Hola, anne," diyorum usulca.

Elimdeki spor çantasına bakıyor ama ne kadar kalacağımı sormuyor. Koyu renk gözleri benimkilere dikiliyor. Bir an yüzümü inceliyor ve sonra İspanyolca, "Az önce pozole yaptım. İçeri gelsene. Hâlâ sıcak."

İçeri giriyoruz. Eşiği geçer geçmez cin anılarının, uzun zamandır soğuk mezarlarında dönmemi bekleyen ekşi eski hayaletlerin saldırısına uğruyorum.

Bu evin ne kadar küçük olduğunu unutmuşum. Patlamış mısırlı tavanın köşelerinden sarkan ölü eğrelti otlarıyla dolu makrome askılara ve düz tuğla ocağı çevreleyen iki kitaplığı dolduran tozlu National Geographic dergi yığınlarına kadar her şey gençken New York'a gittiğim günle tamamen aynı.

Nefes alarak çantamı oturma odasındaki kanepeye bırakıyorum. Buraya en son sonbaharda, hasat zamanı gelmiştim, havaya toprağın zengin kokusu sinmişti. Şimdi bahar, serin ve gevrek, hava gübre kokuyor.

Bu koku beni hep depresyona sokar.

Annem mutfak masasının üzerine dumanı tüten bir kâse pozole koyuyor. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum, gözlüklerimi ve atkımı çıkarıyorum, çocukluğumun tüm yemeklerini yediğim yuvarlak ahşap masaya bir sandalye çekip oturuyorum.

Karşıma oturuyor ve ben yemeğe başlarken beni izliyor. Sol bileğimdeki pırlantalı saate, boğazımdaki siyah inci kolyeye, kulaklarımdaki uyumlu bir çift inciye bakıyor. Bakışlarında bir ağırlık, bir elin dokunuşu gibi hissedilir bir sıcaklık var.

"Beş yıl. İyi görünüyorsun, mija. Yine de çok zayıfsın."

Çorbayı höpürdeterek içiyorum. Çok lezzetli, mükemmel yaptığı tek yemek. Bu doyurucu köylü çorbasını özledim. Ve bunu fark ettiğime şaşırırsam da, onu da özledim.

Anneme çok değer veriyorum ama onun yanında olmak, yaranın iyileşmesine fırsat vermeden kabuğunun koparılmasına benziyor. Tekrar ve tekrar.

"New York'ta bir tane bile düzgün Meksika restoranı yok."

"New York'ta bir tane bile düzgün bir şey yok."

İkimiz de kimden bahsettiğimizi biliyoruz ama bilmiyormuşuz gibi devam ediyoruz.

"Tarlalar iyi görünüyor."

"Eh. Onları çalıştırması için tuttuğunuz şirket çok iyi. Fazla iyi. Bütün gün yapacak bir şeyim yok, sadece burada oturup yaşlanmamı izliyorum. Hiçbir şey yapmadan oturmak çok zor." Bakışları hâlâ sıcak ama Tanrım, o kadar delici ki yüzümden hiç ayrılmıyor. "Biliyorsun."

Evet, biliyorum. Yedi ay boyunca bu evin içinde hiçbir şey yapmadan oturdum. Parker'ın bebeği içimde büyürken, yedi ay boyunca zorunlu yalnızlık, volta atma, duvarlara bakma ve delirmemek için çabalama. Babam hamilelik bitene kadar evden çıkmama izin vermedi. Utancın çok büyük olduğunu söyledi. Bu utancın onu içtikçe içirdiğini söyledi.

Sonlara doğru bana bakmaya bile tahammül edemez oldu, çoğu gece eve hiç gelmedi. Yazmaya ilk o zaman başladım, annemin odasında usulca ağladığını duyabildiğim, her saniyenin bir saat, her saatin bir ömür olduğu, saatin her tik takının kulaklarıma işkence gibi geldiği o bitmek bilmeyen kara gecelerde.

Delirdiğime dair o korkunç duygudan kaçmak için yazmaya başladım.

Çorbamdan bir yudum daha alıyorum. "Kilise nasıl?"

Annem omuz silkiyor ve uzaklara bakıyor. Çizgiler gözlerinin köşelerinden yayılıyor, ağzının etrafına derin parantezler halinde kazınmış. Saçları sıkı bir topuzla toplanmış.

ensesine kadar uzanıyor. Birkaç asi saç teli kaçmış ve yüzünün etrafında kıvrılmış, öğleden sonra ışığında gümüş renginde parlıyor.

"Hâlâ gidiyorum. Ama ben ve Tanrı arasında farklılıklar var. Artık onunla çok fazla konuşmuyorum."

Dışarıda bir yerde, uzakta bir köpek havlıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en yalnız ses.

"Seni taşıyabileceğimizi söyleyip duruyorum anne. Bu evde kalman için bir sebep yok. Yıllardır da olmadı."

Umutsuz omuz silkme yine ortaya çıkıyor. "Ve nereye gideceğiz? Ve ne yapacağım? Eh, baştan başlayamam, miya."

"Ben" üzerinde hafif bir vurgu var. Bu beni sinirlendiriyor. "Peki ne yapmamı isterdin? Burada seninle kalmamı, sonra..."

Annem masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "Hayır. Gitmen doğruydı. En azından birimiz buradan kurtuldu."

Köpek havlamaya devam ederken sessizce oturuyoruz. Sonra, o benim annem olduğu için, beni çok iyi tanıdığı için, neden geldiğimi ve ne yapmam gerektiğini sormadan biliyor.

"O çok büyük. Onu tanıyamayacaksın."

Çorba kâsemin dibine bakıyorum, yavaşça dalgalanmaya başlamasını izliyorum ve sonra gözlerimi temizlemek için hızla kırıştırıyorum. "Hâlâ okula gidiyor musun?"

"Sadece gerçekten kötü günlerde." Duraksıyor. "Gazetede senin ve... onun... resmini gördükten sonra gittim."

Parker'ın adını söylemiyor. Bana postaladığı mektubu okuduğum ve sağlık görevlileri gelip bana iğne yapana kadar çılglık atmayı kesmediğim günden beri söylemiyor.

Başımı kaldırdığımda annemin ağzında yeni, daha sert bir ifade gördüm. Gözlerinde çelik gibi bir parıltı. "Ee? Neler oluyor?"

Ne demek istediğini sormama gerek yok. Sandalyeme geri oturdum ve kaseyi iterek raporumu vermeye hazırlandım. "Onu istediğim yere götürdüm. Kasasını buldum. İçine gireceğim. Tabby açları üzerinde çalışıyor, ona bakıyor ve

aile. Onu mahvedebileceğimiz bir şeye sahip olmamız uzun sürmeyecek."

Annem büyük bir öfkeyle, "Onun babası
-Şu orospu çocuğuna bak! Geldiği kadar kirli!"

Şaşkınlıkla ona baktım. Bildiğim kadarıyla annem Parker'ın babasıyla hiç tanışmamış. Parker'la olan ilişkimin, hamileliğimin babam için olduğu kadar yaşlı Bay Maxwell için de utanç verici olduğu her zaman açıkça belirtilmişti. Bizler yanlış renk deriye sahip fakir çiftçilerdik; onlarsa ayrıcalıklı seçkinlerdi. Benim en büyük suçum yerimi bilmemektir. Onun tepkisi bana hiç mantıklı gelmiyor.

"Neden böyle söylüyorsun? Yani, sana katılıyorum ama... onunla hiç tanıştın mı?"

Yüzünde kısa süreli bir nefret ifadesi beliriyor. Neredeyse belirttiği anda kayboluyor. Aniden ayağa kalkıyor ve lavaboya gidiyor. Omzunun üzerinden, "Hayır. Tabii ki hayır. Ama bazı şeyler duyuyorum. İşçilerine davranış şekli, bunun gibi şeyler. Acımasız bir piç olarak ün salmış."

Dolabı açıyor, bir bardak çıkarıyor, musluktan su dolduruyor ve nefes almak için bile durmadan hepsini içiyor.

Onu izliyorum, omuzlarındaki sertliğe ve ellerindeki hafif titremeye dikkat ediyorum.

"Neden bu kadar üzgünsün?"

Lavabodan dönüyor, gözleri parlıyor. "Sana felç geçirten o puto bendejo'nun babası, işte bu yüzden!"

Birden bitkin düştüm, sert bir nefes verdim. "Felç değildi anne."

"Atriyal fibrilasyon, kalp hastalığı, her neyse! Buna sebep olan o! O seni kötü bir alışkanlık gibi terk edene kadar bir at kadar sağlıklısın ve sonra kalbin parçalandığı için her gün ilaç almak zorunda mısın? Bu onun suçu!"

Büyük olasılıkla kalp rahatsızlığım doğuştan vardı ama fark edilmemişti. "Hafifletici bir olay" gerekti.

Doktorun deyimiyle, sorunu ortaya çıkarmak için. Ancak annem için hafifletici olay Parker Maxwell'di ve her zaman da öyle kalacak.

Felaket çetelesine eklenecek bir işaret daha.

"Her iki şekilde de, ikisini de araştırıyorum. Bir şeyler bulmam an meselesi." Ayağa kalkıp yanına gidiyorum ve kollarımı zayıf omuzlarına doluyorum. "Ve sonra skoru eşitleyeceğim. Tamam mı?"

Vücudundaki gerginliğin azalmaya başlaması birkaç uzun an alıyor. Sonunda iç geçiriyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Özür dilerim, mija. Bağırarak istememiştim. Bugün çok yorgunum."

"Sorun değil," diye fısıldıyorum, başının üzerinden pencereye ve bahçeye bakarak. "Ben de yorgunum."

Tekrar sırtımı sıvazlıyor, kollarımdan çekiliyor, ocaktaki büyük tencerenin yanına gidiyor ve çorbanın geri kalanını tezgahın üzerinde hazır duran dondurucuya uygun plastik kaplara doldurmaya başlıyor. Sırtını bana dönerek, "Yarın öğleden sonra okula gideceğiz. Temiz çarşaf ve havlular koridordaki dolapta. İhtiyacınız olursa kamyonun deposu dolu."

Söylenecek daha çok şey var -her zaman daha fazlası vardır- ama sadece başımı sallıyorum ve tezgahımdan uzaklaşıyorum. Oturma odasında ve koridorda dolaşırken, ucuz plastik çerçevelerle çerçevelenmiş ve duvar kağıdına yapıştırılmış raptiyelere asılmış, kardeşimin ve benim solmuş resimlerimize bakmak için duraklıyorum. Resimlerde, hastalığının ilerleyişi acı verici bir şekilde açık: koltuk değnekleri, tekerlekli sandalye, metal korkuluklu hastane yatağı. Gülümsemesinin ne kadar melek gibi olduğunu neredeyse unutmuştum.

Bir sürü eski hayalet. Gitmeme izin verecekler mi merak ediyorum.

Göğsümde acı veren bir çarpıntıyla resimlerden uzaklaşıyorum. Spor çantamı eskiden benim dediğim odaya götürüyorum, kot pantolon ve tişört giyiyorum, ceketimi omuzlarıma atıyorum, saçıma bir eşarp doluyorum ve büyük siyah güneş gözlüklerimi takıyorum ve annemin kamyonetinin anahtarlarını alıyorum.

Sonra Teksas'ın serin öğleden sonrasında arabayla gezintiye çıkıp aklımdan çıkmayan yerleri tekrar ziyaret ediyorum.

Ertesi gün saat üçü on geçe annemle birlikte bir otoparkta oturmuş, gün sonu zilinın ardından okul kapılarından taşan öğrenci selini izliyorduk.

Okul iyi bir okul - özel bir okul - şehrin iyi tarafında yemyeşil, peyzajlı bir tepede kırmızı tuğlalar ve görkemli beyaz sütunlardan oluşan bir yayılma. Bir film setinden çıkmış gibi görünüyor. Bir casus gibi dürbünle bakıyorum.

"Çok geç kaldık! Onu kaçırdık!"

Yolcu koltuğunda oturan annem gözlerini kısarak parlak öğleden sonra güneşine bakıyor. "Hayır, dışarı çıkmadı-" Birden kolumu tutup işaret ediyor. "İşte orada!"

İşaret ettiği yönü takip ediyorum ve kalbim göğsümde duracak gibi oluyor.

Binanın gölgelerinden sıcak öğleden sonra güneşine çıkan bir kız. Uzun boylu, bal sarısı, uzun bacaklı, beyaz gömlek ve lacivert ekose etekten oluşan okul üniformasını giymiş, bir kolunda bir yığın kitap taşıyor.

Kızım -güzel kızım, güzel yabancı- gözlerini güneşten korumak için elini kaldırıyor.

Sesim kısık, "Çok uzun. Ne zaman bu kadar uzadı?"

"Çocuklar yabani otlar gibi büyür. Onu son gördüğünde kaç yaşındaydı? On mu? Şimdi on beş yaşında. Genç bir kadın."

On beş. Parker'la tanıştığımda olduğum yaş. Hayatım mahvolmadan iki yıl önce.

Dürbünü kaldırıp tekrar bakıyorum. Yakından bakınca Eva daha da güzel görünüyor. Babasının gamzelerine, rahat, uzun bacaklı zarafetine sahip. Birkaç arkadaşına el salladıktan sonra merdivenlerden aşağı atlayışını, köşeyi dönüşünü ve gözden kayboluşunu nefesimi tutarak izliyorum.

Dürbünü gözümünden çekene kadar yanaklarımdaki ıslaklığı fark etmedim.

Annem ve ben kendimi toparlayana kadar boğucu bir sessizlik içinde oturuyoruz. Kibarca bakışlarını başka yöne çevirdi. Arabaların çoğu otoparkı terk ettikten ve okulun kapıları kapandıktan sonra sessizce "Robert öldü" dedi.

Başım dönüyor. Ona bakıyorum. "Eva'nın üvey babası mı? Ne zaman?"

"Geçen yıl. Sarhoş bir sürücü ona çarptı."

"Anne! Neden bana söylemedin?"

Annem sonunda bana baktı. Gözleri sempati dolu ve bu beni öfkeliendiriyor.

"Neden, miya? Ne yapabilirdin ki?" "Eminim bir şeyler yapabilirdim-"

"Hayır." Annemin sesi sertti. "Yapamazsın."

Kızgınlığıma rağmen haklı olduğunu biliyorum. Ne yapabilirdim ki? Eva beni tanımıyor, hiç tanımadı. Sadece birkaç dakikalıkken onu bıraktım. Onu kucağıma bile alamadım. Doktor onu bedenimden aldı ve annemin evlat edinme işini üstlenmesi için seçtiği ajansa götürdü. Onun hayatının sadece bu şekilde bir parçası oldum, gözlerden uzakta gezindim, bir hırsız gibi kendi çocuğumun bakışlarını çaldım.

Bu bile olması gerekenden fazla.

Evlat edinme gizliydi, kayıtlar mühürlüydü. Ama Tabby'yi maaşa bağlamadan çok önce, benim için bilgi saklayan ve ortaya çıkaran başka biri vardı. Doğum yaptıktan sonra bir yas danışmanlığı grubunda tanıştığım Dooney adında bir adam. Adam öldürme suçundan terhis edilmeden önce orduda önemli bir görevde bulunmuş bir bilgi teknolojisi uzmanıydı. Karısı ve başka bir adamla ilgili bir şeydi, ancak ayrıntıları hiç vermedi. Eski hayatımın küllerinden yeni bir kimlik oluşturmama yardım etti, bebeğimi kimin evlat edindiğini bulmama yardım etti ve daha sonra kendini garajının kirislerine astı.

Tabby ödemek zorundayım. Dooney bunu bana aşık olduğu için yaptı.

Kuş tüyü kuşlar bir araya gelir, kanadı kırık kuşlar da öyle.

Annem iç geçiriyor. Eva'nın nereye gittiğini hiç öğrenmemiş olmayı dilediğini biliyorum ama bana bu gizli ziyaretlerin sağlıksız bir şey olduğunu söylemeyi uzun zaman önce bıraktı. Ayrıca, o da uzak durmayı başaramadı. Bağımlılar gibi, bizi mahveden şeye hala çekiliyoruz.

"Geçen gün babanızın mezarını ziyaret ettim."

Öfke içimde çirkin başını kaldırıyor. "Neden?" diye mırıldandım.

Annem bir an düşünüyor. "Bazen konuşacak birine ihtiyacım oluyor."

Nefesim sıkılmış dişlerimin arasından tıslayarak çıkıyor. "Ve sen de son kuruşuna kadar kumar oynayan, ölene kadar içen ve ondan önceki her dakikasını hamile kaldığım için aileye ne büyük bir utanç getirdiğim konusunda bana bağırarak geçiren adamın dostça sohbet etmen gereken kişi olduğuna mı karar verdin?"

Cevap verirken sesi boş çıkıyor. "Ondan hâlâ ne kadar nefret ettiğimi söyledim. Kardeşini öldüren şeyin onun zayıflığı olduğunu söyledim. Eğer tüm paramızı boşa harcamasaydı, Eduardo'ya daha iyi doktorlar bulabilir, daha fazla yardım alabilirdik. Hastalığı iyileşmezdi ama daha az acı çekerdi. Bu kadar acı çekmek zorunda kalmazdı, şekli bozulmuş ve çaresiz, bir bebek gibi altına sıçmak zorunda kalmazdı." Bir an sessiz kalıp pencereden dışarı bakıyor. "Umarım baban cehennemde çürüyordur."

Başımı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Eduardo'yu öldüren babam değildi. Parker'dı. Ben hamile kalmadan ve Parker beni terk etmeden önce iyiydik. Her şey yolundaydı. Ama sonra olmadı. Onun yüzünden."

Annem sessizce başını sallıyor. Bu aramızdaki eski bir konu, o kadar yıpranmış bir konuşma ki artık yüksek sesle konuşmaya gerek yok. Gerçek tartışılmaz. Parker Maxwell ailemin sefaletinin katalizörüydü. O, tüm acılarımızın üzerinde asılı olduğu çarmıhtır.

Ve Şimdi hiç tanımadığı kızı bir kez daha babasız kaldı.

Uzun bir nefes verdiğimde annem ne düşündüğümü tahmin ediyor. "Müdahale edemezsin, kızım. Seni o kızın yoluna çıkaracak herhangi bir Şey yaparsan, fark edilme riskin var. O zaman neler olacağını bir düşün."

Şimdi manşetleri görebiliyorum. Kraliçe Kaltağın Gizli Bir Aşk ocuğu Var! Eva'ya yardım etmeye çalışırsam ve öğrenilirim, hayatı perişan olur. Basın akbabalar gibi üzerine üőüşecek. Ve sonra gerçek babasının kim olduğunu öğrenecek ve tıpkı on beş yıl önce yaptığı gibi onu terk edecek.

"Haklısın. Uyuyan köpekleri rahat bırakmak ve işe yaramaz efendilerinin canına okumaya odaklanmak daha iyi."

Kamyoneti çalıştırıp park yerinden çıktım ve eve döndüm.

El antamdaki telefonum çalmaya başladı. Aynı anda annem de ben de "Őeytana bak" diye mırıldandık.

Birbirimize bakıyoruz. "Jinx" dedi.

Depresyonum aniden geçince yola dönüp bakıyorum.

Bana parlak bir fikir verdi.

Tuesdays içinde ve restoran iş genellikle haftanın en çılgın geceleri değildir, ama

Bu gece bir istisna. Kai mutfakta başka bir kriz geçiriyor - bu sefer pancar yüzünden - o kadar doluyuz ki, barda masaların doluluğu yüzünden iki kavga çıktı ve wagyu bifteği sevkiyatım yetişmedi, bu da fileminyon servis edeceğim anlamına geliyor

-Yarı kârla.

Ama ruh halimin bu kadar karanlık olmasının nedeni bunların hiçbiri değil.

"Hâlâ arayan yok, ha?" Bailey sırtıtmamak için elinden geleni yaparak omzumun üzerinden bana bakıyor. Cep telefonumu hızla ceketimin cebine sokuyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Ona verdiğim tek cevap ters ters bakmak oluyor.

"Tamam, sana söylemiştim demek istemiyorum patron, ama... kesinlikle sana söylemiştim."

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Bailey. Ayrıca bana dert yanmak yerine şu anda çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

Omuz silkiyor. "Ganimet telefonuna kafayı takmak yerine çalışıyor olman gerekmiyor mu?"

"Bu bir seks çağrısı değildi!"

Bailey kıkırdar. "Gerçekten mi? Çünkü bir kadın sizi özel bir sevişme için aradığında ve sonra gecenin bir yarısı gizlice kaçıp milyonlarca telefonunuzdan hiçbirine geri dönmediğinde, bunun bir seks çağrısının ders kitabı tanımını olduğunu sanıyordum."

Sıkılmış dişlerimin arasından "Onu aradım." dedim.

Bana sırtlıyor. "Bu konunun tamamen dışında, çünkü belli ki meşhur Maxwell Kaybolma Yasası'nı uyguladı ve ondan bir daha asla haber alamayacaksınız."

Taş gibi bir sessizlik içinde ona bakıyorum. "Bundan biraz fazla zevk alıyorsun."

Sırtışı o kadar geniş ki tüm dişlerini görebiliyorum. "Değişiklik olsun diye ayakkabının diğer teki olduğunu görmek eğlenceli. Dürüst olmak gerekirse Parker, hayalet gibi dolaştığın her kadın için bir dolarım olsaydı, çok zengin olurum."

Döndü ve beni öfkeli bir şekilde bırakarak uzaklaştı.

Buna izin vermeyeceğim. Victoria Price'ın bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeyi verip sonra da kaçmasına izin vermeyeceğim. Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve üçe kadar sayıyorum, telefonumu tekrar çıkarıp onu aramaktan kaçınmak için elimdeki tüm otokontrolü kullanıyorum. Tekrar.

Ama gözlerimi açtığımda bir mucize gerçekleşmişti, çünkü o oradaydı.

Kalbim duraksıyor ve sonra bir roket gibi havalanıyor. Ön kapının yanında duruyor, etrafa bakınıyor, üzerinde kıvrımlarını vurgulayan diz hizasında beyaz bir elbise var. Mutfakta beni fark edince donup kalıyor. Gözlerimiz kilitlendi. Bakışlarında gördüğüm şey beni odanın öbür ucuna fırlatıyor.

Dört saniye içinde onun yanımdaydım. "Parker-" dedi,

"Burada olmaz. Ofisime gel." Yavaşça tutuyorum

Koluna girip onu kapıdan uzaklaştırıyorum, ev sahibesinin meraklı bakışlarını görmezden geliyorum, yürürken yüzlerce çift gözün üzerimde olduğunu hissediyorum. Victoria gergin görünüyor -başını sert bir açıyla tutuyor, sırtı dimdik- ve ben

Buraya beni şahsen terk etmeye geldiğini düşünmek korkunç.

Siktir et onu. Beni terk etmiyor.

Ofisime geldiğimizde kapıyı arkamızdan kilitledim ve ona döndüm. "Kaçtın."

"Panikledim."

Tereddüt etmiyor, sesinde garip bir tonlama yok ama içimden bir ses hikâyenin devamı olduğunu söylüyor. Yaklaşıyorum, dikkatle yüzünü izliyorum.

"Aramalarımın cevap vermiyorsun." "Acil bir durum vardı."

"Acil durum cep telefonunuzun ölmesini mi içeriyordu? Ve ofis telefonunuzun ölmesi? Ve yüz mil yarıçapındaki diğer tüm telefonların?"

"Hayır, sorun... Aniden eyalet dışına uçmak zorunda kaldım. Kaliforniya'ya. Ailevi bir durumdu. Annem..."

Gözlerini kaçırıyor ve ona ulaşamamaktan duyduğum hayal kırıklığı ve ilişkimizin daha başlamadan bitmiş olmasından duyduğum korku bir anda yerini endişeye bırakıyor. Ona doğru bir adım daha atıyorum.

"Her şey yolunda mı? Ne oldu?" "O iyi değil. O...düşüşte."

Yüzü çimdikleniyor. Bu kalbime bir şeyler yapıyor. Uzanıp onu kollarıma alıyorum. Yüzünü göğsüme gömüp kollarını belime doladığında, yemin ederim o kadar rahatladım ki inlemek istiyorum.

Beni terk etmiyor. Ailevi acil bir durumu varmış. Tanrı'ya şükür.

Bu kadar bencil olma!

Saçlarına mırıldanıyorum, "İyi misin? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Evet," diyor, sesi boğuk. "Beni öpebilirsin."

Bu emre itaat etmem saniyenin onda biri kadar sürüyor. Dudaklarımız buluştuğunda, bana karşı eriyor. Vücudum ihtiyaçla karıncalanıyor. Kollarım onun etrafında sıkılaşıyor.

O

boğazından yumuşak, kadınsı bir ses çıkarıyor ve bu ses kasıklarıma doğru bir sıcaklık gönderiyor.

"Benden kaçmayı bırakmalısın," diye fısıldıyorum ayrıldığımızda. İkimiz de zor nefes alıyoruz ve ellerimin göğüslerine doğru kaymasını engellemek için tek yapabildiğim bu. Mükemmel, nefis göğüslerine.

"Özür dilerim. İlişkiler konusunda berbat olduğumu söylemiştim. Geceyi birlikte geçirmekten nefret ediyorum. Tüm o garip havadan sudan konuşmalar ve sabah gözlerini kaçırmalar...ugh."

Titriyor ve ben kıkırdıyorum. "Biliyorum. Benim de geceyi geçirmeye karşı bir kuralım var."

Bu gece içeri girdiğinden beri ilk kez gülümsüyor. "Öyle mi?" Başımı salladığımda şakacı bir tavır takınıyor. "Bilmem gereken başka angajman kuralların var mı Romeo?"

Ondaki bu yeni hafiflik beni mutlu ediyor. Beni başından savmak yerine gülümsediği için o kadar rahatladım ki başım döndü. "Üç tane kural var. Birincisi, ki bunu zaten biliyorsun, geceyi geçirmek yok. İkincisi, geleceğe dair beklentilerin olmaması."

"Peki ya üçüncüsü?" diye sorar.

Düzgün düşünemediğim için cevap veriyorum. "Geçmişimle ilgili soru sormak yok."

Ortaya çıktığı anda pişman oluyorum. Başka koşullarda, bir kadına asla kurallarımın bahsetmezdim. Sadece daha fazla soruya ve kendimi yapabileceğimden ya da yapabileceğimden daha fazla ifşa etmem için kaçınılmaz bir baskıya davetiye çıkarırlar.

Ama Victoria, benim ele avuca sığmaz, esrarengiz Victoria'm, söylediklerimi sanki dünyanın en doğal, en sağduyulu şeyymiş gibi kabul ediyor. Bakışlarımı tutarak başını sallıyor.

"Çok akıllıca. Ben bile daha iyi ifade edemezdim. Ama tek bir sorun var."

"Hangisi?"

"Bana geçmişini zaten anlattın Parker," diye mırıldanıyor. "Bana başka hiç kimseye söylemediğin bir sırrını söyledin."

"Söyledim. Ve sen de bana bir iki sırrını söyledin."

Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. İçimde garip bir düşme hissi var. Yüksek bir binadan atlama ya da bir ağaçtan atlama hissi, kollarım genişçe açılmış, ayaklarım artık sağlam zeminde değil.

Aşağı bakmıyorum.

Neden seni tanıyormuşum gibi hissediyorum? Neden sen yakınımdayken kendimi çok iyi hissediyorum? Beni nasıl bu kadar çabuk etkileyebiliyorsun?

"Ruh eşlerine inanır mısın?" diye sordum.

Gözleri, ince çikolata rengindeki muhteşem siyah gözleri parlıyor. "Hayır."

"Ben de," diye yalan söyledim ve derin, talepkâr bir öpücükle ağzını aldım.

Her zaman yaptığı gibi, anında tepki veriyor, bana doğru eğiliyor, parmaklarını tenime batırıyor. Öpücük sürüyor, sürüyor, her an daha da sıcaklaşıyor, ta ki ofisimin kapısı keskin bir şekilde çalınana kadar.

"Patron! Kai şef yardımcısını boğazından yakaladı! Gelip bununla ilgilenmelisin!"

Victoria ve ben ayrıldık. "Siktir" diye mırıldandım.

Victoria kıkırdıyor. "Sorun değil. Darcy ile bir şeyler içmeye gidiyordum zaten. Sadece merhaba demek için uğradım." Sesi düşer. "Ve o şekilde ayrıldığım için üzgün olduğumu söylemek için."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bunu bir daha yapmayacağına söz ver. Ne kadar korkarsan kork, en azından kaçtığını söylemek için beni uyandıracağına söz ver." Nazikçe dudaklarından öperim. "Ve söz veriyorum gitmene izin vereceğim ve eğer kaçarsan telefonunu takip etmeyeceğim."

"Bu kulağa geceyi geçirmek için bir davet gibi geliyor Bay Maxwell," diye takılıyor kirpiklerini kırıştırarak.

Tanrım, benimle flört etmesine bayılıyorum.

Sırıtıyorum. "İçkilerinizi bitirdiğinizde beni arayın, nerede olursanız olun gelip sizi alacağım."

"Ne hevesli bir kunduz! Sabah ilk iş olarak çok önemli bir toplantım olduğunu bilmeni isterim."

Ağzının kenarlarını, burnunun ucunu, taç yaprağı yumuşaklığındaki yanağını öpüyorum. "O zaman sizi iş için erkenden kaldıracağım Bayan Price. Ve pantolonumdaki şişkinliğin olduğundan daha da büyümesini istemiyorsanız, muhtemelen benim yanımda kunduz kelimesini kullanmamalısınız."

Başını geriye atar ve güler.

"Patron!" diye bağıyor Bailey kapıdan. Yumruğunu tekrar kapıya vuruyor.

Onunla bu tavrı hakkında konuşmam gerekecek. "İşine dönmene izin vereceğim. Seni sonra ararım."

Victoria dudaklarıma son bir öpücük kondurdu. Kollarımdan sıyrıldı ve kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtığımda, Bailey orada dikilmiş, boşanma mahkemesindeki eski bir eş gibi bize bakıyordu. "Sonunda!" diyor, Victoria'ya ölümcül bir bakış fırlatıyor ve sonra topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor.

Victoria gülümser. "Ah canım. Görüyorum ki yardımcın bunu onaylamıyor."

Cevap vermemenin daha akıllıca olacağına karar verdim. Elini kaldırıp öpüyorum. "Sonra görüşürüz, bebeğim."

Sevgimi görünce yanakları renklendi. Bu beni sertleştiriyor. "Görüşmek üzere, Bay Beaver." Göz kırıyor ve uzaklaşıyor.

Bailey köşede yeniden belirene kadar kulaktan kulağa sırtarak gidişini izliyorum.

"Atlarını tut, Bailey. Ben geliyorum."

Kasıklarımdaki şişkinliğe bakıyor. "Ya da kapıyı çalmasaydım öyle olacaktın!"

Sessizce, "Kendine dikkat et." diyorum.

O Sifonlar ve görünüyor uzakta. Sonra a an "Özür dilerim." diye mırıldanıyor.

Başımı sallayarak mutfağa doğru giderken yanından geçip gidiyorum. O da yanıma geliyor.

"Peki seni başından savmak için bahanesi neydi?"

"Annesi hastaydı. Onu ziyaret etmek için kısa bir süre içinde eyalet dışına uçmak zorunda kaldı."

Çevresel görüşümde Bailey'nin yüzünün düştüğünü görüyorum. "Oh. Sanırım bu neden Teksas'ta olduğunu

açıklıyor."

Olduğum yerde durdum. "Teksas mı?"

Bailey başını sallıyor, omzunu kaldırarak umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. "Evet. Drudge Report'ta okudum. Teksas'ta görülmüş, boktan bir sınır kasabasında. İnsanların sizi sürekli takip etmesi garip olmalı."

O dönüp mutfağa doğru ilerlemeye devam ediyor ama ben yere yapışmışım, sanki bir yıkım topu göğsümde bir delik açmış gibi hissediyorum.

Victoria Kaliforniya'da olduğunu söyledi ama aslında Teksas'taydı.

Teksas'ta ne var?

Kendisini öpmemi isteyerek annesi hakkında daha fazla soru sormamı nasıl ustalıkla engellediğini hatırlamam sadece bir saniye sürdü. Bunun dikkatimi ne kadar dağıtacağını biliyor muydu?

Koridorda birkaç dakika daha duruyorum, bir şeylerin çok yanlış gittiğine dair ani ve içgüdüsel bir içgüdüyle boğuşuyorum.

"G Votka sarhoşluğundan arta kalanları da mı kaybettin?
Aklın var mı?"

"Darcy, sadece beni dinle-"

"Hayır! Cevabım hayır! Bu aptalca bir plan,
ve I Yapma. var Hiçbir şey. için yap
ile aptal Planlar!"

Comprentamento?"

Darcy sinirli. Neden böyle bir öfke içinde olduğunu gerçekten anlamıyorum -ya da İspanyolca çevirisinde kelimeyi bozduğu gibi comprentamento- çünkü bunun işe yarayacağını biliyorum. Bunu bana kendisi söyledi. Sadece bu da değil, aynı zamanda Parker'la ilgili planlarımda zaten yer aldı, bu yüzden sorununun ne olduğunu anlayamıyorum.

"Bak, bana birden fazla kez, annenin birinci sınıf, kristal küreye bakan bir falcı olmasının yanı sıra New Orleans'ta efsanevi bir voodoo rahibesi olduğunu söyledin. Haklı mıyım, değil miyim?"

Darcy kaşlarını çatarak kokteyl soğanını ateş motoru kırmızısı dudaklarının arasından çıkarıp çiğniyor. Belli ki sorunun cevabı evet.

"Ve bir keresinde bana birine büyü yapmak için tek gereken şeyin saçından bir tutam olduğunu söyledin mi söylemedin mi?"

Darcy Gibson'ının geri kalanını içiyor. Zırhında bir çatlak hissediyorum, bu yüzden şahdamarına saldırıyorum.

"Daha birkaç gün önce 'Bir cesedi taşımanıza yardım etmeyeceklerse arkadaşlar ne işe yarar' dediniz mi demediniz mi?"

"Evet, bütün bu saçmalıklara evet! Ama kızım, kara büyüye bulaşmak istemezsin. Ciddiyim. İstiyorsun. Bulaşmam. Benim büyük, büyük, büyük, büyük dedem bir keresinde ruhlardan ölümsüzlük istemiş ama büyücü sonsuz yaşamla birlikte sağlık da istemeyi unutmuş. Ve ne olmuş biliyor musun?"

Gözlerimi kocaman açıp koltuğumda öne doğru oturdum.

"Ne?"

"Yüz otuz yaşındaki herhangi bir insan bedeninin başına gelebilecek aynı şey. Parçalandı. Sadece o hayatta kaldı. Eski HBO dizisi Tales from the Crypt'teki Crypt Keeper'ı hatırlıyor musun?"

Başımı salladığımda, "Bu Paw-Paw'ın iyi bir günü. Adam tıkırdayan bir kemik torbasından başka bir şey değil. Annem onu salondaki sallanan bir sandalyede tutuyor. Yeni müşterileri onun sahte olduğunu, Cadılar Bayramı iskeletlerinden biri olduğunu düşünüyor." Kıkırdıyor. "Ta ki işemek için kalkana kadar. Ayakkabılarına."

Ona dik dik bakıyorum. "Bu doğru değil." O da bana bakıyor.

"Yoksa yle mi?"

"Oh, Tanrı aşkına! Hadi Darse, Parker'ı lanetlememe yardım etmelisin! Saından bir tutamı kolayca alabilirim ve annene postalayabiliriz." Aklıma yeni bir düşünce geldi. "Bekle, büyüler uzaktan yapıldığında işe yarıyor mu? Çünkü eğer değilse, onu buraya uurabilirim."

Darcy inliyor, gözlerini deviriyor ve sanki akıllıca bir konuşma yapma umudunu yitirmiş gibi iki elini havaya kaldırıyor.

şehirdeki en sevdiğim barlardan birindeyiz, Times Meydanı'ndaki Hyatt'ın elli dördüncü katındaki çatı katında, şehrin ışıklarının muhteşem manzarasının tadını çıkarıyoruz. Darcy kıyafetini rujuna göre ayarlamış -şaka yapmıyorum, bunu gerçekten söyledi- ve çarpıcı bir dekolte

giyiyor.

Kıpkırmızı bir elbise, ona uygun sivri topuklu sandaletler, omuzlarını sıyrarak kadar büyük altın halka küpeler ve bir kucak dolusu kırmızı plastik bilezik. Bardaki her erkek ona bakıyor. Eşcinsel olanlar bile.

Çantamdayken cep telefonum çaldı. Arayan Tabby'ydi. Görmezden geliyorum ve Darcy'yi taciz etmeye devam ediyorum.

"Ben sadece tüm temellerimi korumaya çalışıyorum. Tabby'ye Parker hakkında internette ciddi bilgiler aratıyorum, evindeki kasaya gireceğim ve sen de annenin ona uğursuzluk getirmesini sağlayarak üzerine düşeni yapabilirsin."

Darcy mırıldanıyor, "Kutsal olmayan bir üçleme için bu nasıl?"

Cep telefonum cızırdıyor, Tabby'nin bana mesaj bıraktığını gösteriyor. Ben yokken hafta sonu gıda zehirlenmesi geçirdiğini ama daha iyi hissettiğini ve yarın sabah beni evde göreceğini söyleyen bir mesaj bırakmıştı. Neden tekrar aradığını merak ediyorum ama Darcy'yle işimiz bitene kadar bekleyebileceğine karar veriyorum. Telefonu sessize alıyorum.

Kafamı kaldırdığımda Darcy kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki okul müdürüymüş de kızlar tuvaletine havai fişek attığım için odasına çağrılmışım gibi hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

"O senin bebek baban mıydı?"

Uh-oh. Bu sesi tanıyorum. Sözlü bir dayak yemek üzereyim.

Ağzımı açtığımda Darcy sandalyesinde öne doğru oturuyor, manikürlü parmağıyla yüzümü işaret ediyor ve "Hayır" diyor.

"Hayır, ne?"

"Hayır, seni kaç yıldır tanıdığım halde benden iyilik isteyemezsin."

Bunun nereye varacağını bildiğimden, utangaç bir şekilde "Sekiz" diye mırıldandım.

"Sizi sekiz uzun yıl boyunca tanıdıktan ve bu süre boyunca en iyi arkadaşınız olduktan sonra, bir çocuğunuz olduğu gerçeğini bir sır olarak saklamayı seçtiğinizde."

Martini bardağımın sapıyla oynayarak yere bakıyorum. Sessizce "Bir çocuğum oldu." diyorum.

"Affedersiniz?"

Darcy'ye baktım. "Bir çocuğum oldu. Geçmiş zaman. Doğduğunda onu evlatlık verdim."

Darcy gözlerini kırptırır. "Kızınızı görmeye gideceğinizi söylemişsiniz."

"Ve yaptım."

Bir süre sonra Darcy, "Bunu detaylandırarak mısın, yoksa Armani giysili kışını tekmelemek zorunda mı kalacağım?" diye sorar.

O benim gerçekten en iyi arkadaşım olduğu için, kedi çoktan çantadan çıktı, ikinci martinimi içiyorum ve Parker'ı lanetlemek için onun yardımına ihtiyacım var, ona tüm hikayeyi baştan sona, hiçbir şeyi atlamadan anlatıyorum. Hepsini anlatabilmem için iki kadeh daha içmem gerekti.

Sonunda ağzı bir karış açık, nutku tutulmuş bir şekilde bana bakıyordu.

Sonunda, sesi şaşkın, rahatsız ve alışılmadık derecede kasvetli bir şekilde, "Vay anasını kızım. Daha önce bu kadar iç karartıcı bir şey duyduğumu sanmıyorum."

Martini'nden uzun, derin bir yudum alıyorum.

"Yani... temelde on sekiz yaşından beri hayatını farklı bir kişi olarak mı yaşadın? Farklı bir isim, uydurma bir geçmiş, yeni bir yüz, her şey? Kimse gerçek seni bilmiyor mu?"

Omuz silkiyorum.

"Tanrım. Sanki tanık koruma programında gibisin."

"Sadece çok daha fazla parayla."

Gülüştü titrek. "Vay be. Ne kadar yalnız olduğunu hayal bile edemiyorum."

Bu beni durdurdu. "Ben yalnız değilim."

İri, kara gözlerini kırpmadan bana uzun uzun bakıyor Darcy. "Kendi yalanlarınla o kadar rahat olma ki onlara inanmaya başla."

Garson geldi ve bir tur daha isteyip istemediğimizi sordu. İkimiz de reddediyoruz. Bizi bırakıyor ve birkaç dakika sessizce oturup etrafımızdaki kahkaha ve sohbet seslerini dinliyoruz. Siren sesleri geceyi deliyor, aşağıdaki caddeden yas tutanların feryatları gibi yükseliyor. Kafamın içini tırmalayan kelimeyi tekrar tekrar itiyorum.

Yalnız.

Darcy, "Küçük kardeşin için üzgünüm." dedi.

Boğazım düğümleniyor. "Teşekkürler."

"Hastalığı neydi? Neden öldü?" "Kas distrofisi."

Konuşmanın gidişatının beni çok etkilediğini görebildiği için Darcy bana acıyor. "Pekâlâ. Buraya bak. Sadece bir şey söyleyeceğim ve sonra bu konuyu kapatacağız."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttuğunda irkilerek ona bakıyorum.

"Bana ne zaman ihtiyacın olursa buradayım. Konuşmak için, her neyse. Ben senin arkadayım. Bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceğimi biliyorsun. Ama artık neden böyle olduğunu, seni bu kadar içine kapanık yapan şeyin ne olduğunu bildiğime göre, bence bu intikam planını ciddi bir şekilde yeniden gözden geçirmelisin. Belki Parker'ın hayatına geri dönmesinin bir sebebi vardır V. Belki ona söylesen-"

Elimi onunkinden çekiyorum. "Eğer ona söylersem, tıpkı ilk seferinde yaptığı gibi beni de mahveder, Darcy!"

İçini çeker, Gibson'ından bir yudum alır ve sonra şöyle der: "Tatlım, eğer her erkek lisede yaptığı tüm aptalca şeyler için para cezası ödemek zorunda kalsaydı, hiçbirinin tek bir kuruşu bile kalmazdı."

"Gerçekten mi? Geçenlerde kendini öldüren kız arkadaşı hakkında bana söylediği yalan için bahanen ne?"

Alay ediyor, "Lütfen, başkası bir şey söylediğinde sinirlenecek bir konumda olduğunu sanmıyorum."

Whopper! Zavallı piç muhtemelen sadece sevişmeye çalışıyordu!"

"Kız arkadaşının kendini öldürdüğünü söyleyerek mi?" diye bağıyorum.

Makul bir şekilde, "Sen kırılması zor bir cevizsin. Belki de kurabiyenden bir ısırık almanın yolunun acımak olduğunu düşünmüştür." Gülümsüyor. "Belli ki haklıymış."

Ona ters ters baktım. "Sana inanamıyorum. Bu arada, Parker'ın baş düşmanım olduğunu bildiğin halde Xengu'ya A+ notu mu verdin? Bu da ne demek oluyor?"

Darcy hiç de alışılmadık bir hareketle kirpiklerini ağırbaşlı bir şekilde indirir ve söylenmeye başlar. "Şey, çok güzel bir yemektir. Ortam da... harikaydı." Başını kaldırıp bana bakıyor, kaşlarını çatarak ona baktığımı fark ediyor ve hızla tekrar masaya dönüyor. "Yani, gerçekler dışında her şey birinci sınıfta, V: servis, şef, dekor, yemekler, müzik, şef-"

"Aman Tanrım!"

Ses tonumdan ve muhtemelen az önce açık avucumu masaya vuruşumdan ürken Darcy iri gözlerle bana bakıyor. "Ne?"

"Parker'ın çılgın Alman şefine karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?"

Yüzünde klasik yavru köpek-yeni-ayakkabılarımı-çiğnedi-suçluluk ifadesi var. "Um...hayır?"

Nefesim kesildi, öfkelen dim. "Sakın bana yalan söylemeye kalkma!"

Birkaç sessiz saniye boyunca birbirimize baktık. Sonra aynı anda kahkahalara boğulduk.

O kadar uzun ve sert gülüyorum ki gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Darcy elleriyle yüzünü kapatıyor, tüm vücudu titriyor. Bizi elli dört kat havadan ayıran cam duvara yanlamasına düşüyor. Her şey titriyor. Sonunda ikimiz de bitkin düşene, yanlarımızı tutana, yüzlerimiz ağrıyana kadar kıkırdıyor, homurdanıyor ve kahkahalar atıyoruz.

Sonunda peçetesiyle gözlerini silerek, "Bu paha biçilemezdi" diyor.

"Neredeyse sen ve Kai'nin bir çift olmanız kadar paha biçilemez."

Dürüst bir yüz ifadesiyle, "Benim için fazla akli başında, değil mi?" diyor ve ikimiz yeniden kahkahalara boğuluyoruz.

Belli ki sarhoş ve düzensiz olduğumuzdan endişelenen garson, istemediğimiz hesabı masamıza bırakıyor ve sonra koşarak uzaklaşıyor. Hesabı bölüştük ve gitmek için ayağa kalktık.

"Hey," diyor Darcy, "Harika bir fikrim var!"

"Neymiş o?"

"Çifte randevu yapabiliriz!"

"Bir daha böyle bir şey söylersen seni kendi peruğunla boğarım."

"Oh, hadi! Eğlenceli olacak! Tüm katliamı yakından izleyebilirim!"

Kapıdan çıkarken, "Sanırım bu, o laneti alamayacağım anlamına geliyor" dedim.

Darcy kıkırdıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Bence Parker Maxwell'i kendi başınıza gayet iyi lanetliyorsunuz, Bayan Şey."

Bunu zaman gösterecek.

Telefonumu çıkarıp o lanetli adama bir mesaj gönderdim.

On dakikadan kısa bir süre içinde Parker Hyatt'ın girişinde durdu. Zil masasının yanında sabırsızlıkla bekliyor, Darcy ve beni bardan beri takip eden ekose ceketli sarhoş bir iş adamının tekliflerini savuşturmaya çalışıyorum. Darcy'nin ilk tercihi olduğunu açıkça belirtmişti ama o çoktan gittiğine göre, ben kabul edilebilir bir ikinciyim.

Söylemeye gerek yok, sanki kıcımın altında bir ateş yanıyormuş gibi Parker'ın arabasına atlıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, etrafıma bakarak. Parker'ın bakışını görünce iş adamı dönüp geri çekildi

Otelin döner kapılarına doğru. "Ben iyiyim. Zararsız biriydi."

Trafiğe çıkarken Parker'ın çenesinin neredeyse elleri direksiyonu kavradığı kadar sıkıldığını fark ediyorum. "Sen iyi misin?"

Bana doğru bir bakış fırlattı. "Elbette. Neden olmayayım ki?"

Ses tonunda kafamda alarm zilini çaldıran bir şey var.

Kendimi bildim bileli bu alarm ziliyle yaşıyorum. Başlangıçta, New York'a ilk taşındığımda ve kitabım çok satanlar listesine girdikten sonra yeni ünlendiğimde daha kötüydü. O günlerde, keşfedilmek üzere olduğumdan, her an bir muhabirin Stanford'dan aldığım diplomadan ismime kadar her şeyin yalan olduğunu ortaya çıkaracağından emindim. Ancak birkaç yıl sonra, kimse blöfümü görmeyince, Dooney'nin Victoria Price'ı yaratmak için yaptığı işin beni sonsuza kadar korumaya yeteceğini kabul etmeye başladım.

Ancak en sağlam taş duvarın bile çatlakları vardır. Daha sonra her şeyin parçalanması riskini almaktansa şimdi biraz taze harç uygulamak daha iyidir.

Elimi Parker'ın koluna koyuyorum. "Ne oldu? Söyle bana."

Bana tekrar bakıyor, yan bakışları delip geçiyor. Bakışlarını elime indiriyor ve sonra dosdoğru önüne bakıyor. Parmaklarımın altında kol kasları geriliyor. "Özür dilerim. Sadece yorgunum. Kötü bir geceydi."

Bir yalan duyduğumda anlarım. Kalbim güm güm atmaya başlar. Ağzım kurur. Midemin çukurunda, çalkalanan bir asit topu oluşuyor.

Ne öğrendi?

Parker hızlı ve dengesiz araba kullanıyor. Birkaç yayayı kıl payı kaçırıyor, neredeyse bir otobüsü yandan sıyrıyor, kırmızıya dönen iki sarı ışıktan geçiyor. Binasına vardığımızda o kadar gergindim ki belim ağrıyor.

Vale arabayı alır. Parker beni sessizce lobiye ve asansöre yönlendiriyor.

Kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz beni göğsüne doğru çekiyor ve öpüyor. Sert, çaresizlikle kenarlı ve nefesimi kesiyor.

"Parker-"

"Gerçeği söylemeyeceksen konuşma" diye homurdanıyor.

Oh lanet olsun. Siktir, siktir, siktir!

Kesinlikle bir şeyler biliyor. Tabby'den gelen cevapsız aramayı düşünüyorum ve içimdeki paniğin ilk kıpırtılarını hissediyorum.

Çantamı onun arabasında unuttuğumu fark ettiğimde panik daha da derinleşiyor. Kahretsin! İşler kontrolden çıkmadan önce hızlıca bir telefon etmek için tuvalete gitmeme imkân yok. Tamamen kör uçuyorum.

Parker beni tekrar öpüyor. Öpüşündeki gerilimi hissediyorum. Bedenim ısınırken, onun sıcaklığını ve gücünü üzerimde hissederken bile beynim saatte milyonlarca mil hızla hareket ediyor. Eğer beni öğrendiyse, ben onu mahvetmeye fırsat bulamadan o beni mahvedebilir. Beni dünyaya bir yalancı, kendi hayal gücümün bir ürünü olarak ifşa edebilir ve her şeyi kaybedebilirim!

Ama o zaman beniöpmezdi. En kötü senaryo bu olamaz.

Ayrılıyor. Kirpikleri kalkıyor ve bilmiş bakışlarını üzerime dikeyor. "Peki. Ne söyleyeceksin? Bu gece benim için hangi gerçeklere sahipsin, Victoria?"

Aman Tanrım. Bana hiçbir şey vermiyor! Cevap vermeden önce ne bildiğini nasıl öğrenebilirim?

Sonra aklıma geldi, bir yılanı yakalamanın en iyi yolu tuzak kurmaktır.

Ve işte böyle, yalan söylemek benim için nefes almak kadar kolay olduğu için, "İstediğin her gerçeği söylerim. Bana ne istersen sor, sana söyleyeyim."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Davet değil, kaçış bekliyordu. Ama onu tuzağa düşürmek o kadar kolay değil. O kadar hızlı ters köşe yaptı ki afalladım.

"Tamam. Benim hakkımda ne hissettiğini söyle." Ona bakakaldım.

"Senin hakkında ne... hissediyorum?"

Başını sallıyor. Gözleri beni kabartıyor. Vücudumda milyonlarca duygu dolaşıyor. Aklımdan milyonlarca kelime geçiyor. Tüm hazır yalanlarım duman olup uçuyor.

Fısıldıyorum, "Bunun dışında her şey."

"Bunun yapmak isteyeceğin son şey olduğunu biliyorum. Bu yüzden bunu yapmanı istiyorum."

Ondan kaçmak için gözlerimi kapattığımda, beni uyarıyor: "Bana gerçeği verebileceğini söylemiştin. Ver onu."

Gerçek olan, sadece ona yakın olduğum için vücudumun ne kadar yüksek olduğudur. Gerçek olan, tüm yetişkin hayatımın bu adam tarafından, onun yaptıkları ve yapmadıklarıyla, onu bırakamadığım tüm yollarla nasıl şekillendiğidir.

Ona hikayemi anlattığımda Darcy'nin gözlerindeki acıma ifadesi gerçektir.

"Ne kadar yalnız olduğunuzu hayal bile edemiyorum."

Gözlerimi açmadan, "Sonsuza dek mutluluğa inanmamı sağlıyorsun," diyorum.

En derin yerimden, en karanlık yerimden, çok uzun zaman önce gömdüğümü sandığım sessiz bir çukurdan geliyor. Ham ve fısıltılı ve en kötüsü de ne?

Gerçek bu.

Parker "Bana bak." diyor.

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Önce bir gözüme, sonra diğerine bakıyor, bakışları niyetli, derin bir arayış içinde. Bir süre sonra şöyle diyor: "Beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun. Gardını indirdiğinde Victoria, hayatımda gördüğüm en güzel şey oluyorsun."

Bir an geliyor - korkunç, dehşet verici bir an - neredeyse yıkılıyorum ve her şeyden vazgeçiyorum. Her şeyi itiraf etmeye, kendimi destansı, gerçek bir şekilde arındırmaya bu kadar yakınım-

anlatmaya başladı. Ama sonra asansör kayarak durur ve çatı katının kapıları açılır ve o an geçip gider.

Parker beni dudaklarımdan usulca öptü. Beni elimden tutuyor. Beni sessizce evine, yatak odasına götürüyor. Işıkları açmıyor. Yatağın ayak ucunda duruyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor, yavaşça gömleğinin düğmelerini açıyor ve yere bırakıyor.

Elimi tutuyor ve çıplak göğsünün üzerine koyuyor. "Bunu hissediyor musun?"

Elimin altında kalbi çılginca çarpıyor. Konuşmak için kendime güvenmediğimden, başımı sallıyorum.

Kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Bana yaptığın şey bu. Seni her gördüğümde, sesini her duyduğumda. Eğer bana güvenemiyorsan, buna güven. Kalpler yalan söyleyemez."

Gözlerim kapalı, başımı göğsüne doğru eğiyorum. Ona cevap vermediğimde, Parker kendi elini göğsümün üzerine koyuyor ve bekliyor.

Ve kalbim -kırık, solmuş kalbim- ona gerçeği söylüyor. Her çarpıntıda ve çılgin atışta, kalbim bana ihanet ediyor.

Yumuşak bir iniltiyle, "Ah, bebeğim." diye fısıldıyor. Beni tekrar öpüyor, bu sefer nefes nefese bir aceleyle. Ben de onu öpüyorum, kollarımı beline doluyorum, göğüslerimi göğsüne bastırıyorum ve kalbinin hızla çarptığını hissediyorum.

Parmakları elbisemin arkasındaki fermuarı buluyor. Aşağı çekerek tenimi serin havaya maruz bırakıyor. Titriyorum, meme uçlarım sertleşiyor, vücudum alev alıyor. Elbisemi kalçalarımın üzerinden aşağı kaydırıyor. Ayaklarımın etrafında yerde birikiyor.

Parker doymak bilmez bir açlıkla vücuduma baktığında, öyle güçlü bir arzu patlaması hissediyorum ki yanaklarım yanıyor.

Yatağın kenarına oturması için onu yatağa doğru itiyorum. Bana bakıyor, yüzünde beklenti dolu bir ifade, gözleri yanıyor, nabızı ensesinde atıyor.

O izlerken, sütyenimi çözüyorum ve askılarının yavaşça kollarımdan aşağı düşmesine izin veriyorum. Sütyeni bir kenara atıyorum. O uzanıyor

Kalçalarımı okşuyor, parmaklarını külotumun altından geçiriyor, sabırsızca kalçalarımın altına aşağı çekiyor. İçimden çıkıyorum, böylece önünde sadece topuklu ayakkabılarımla cırılçırıl duruyorum.

Gözlerinde, yüzünde gördüğüm şey... sarhoş edici.

Hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Bu oyunun nasıl biteceğini zaten biliyorum. Sonsuza dek sürecektir bir mutluluk olmadığını, kaderlerimizi kurtaracak on birinci saat kurtarmaları olmadığını biliyorum. Saatler, günler ya da haftalar içinde, inşa ettiğim bu iskambilden ev yıkılacak ve ben de tatlı intikamımı alacağım.

O da gelecek. Ama şu an intikam için değil.

Hatırlamak için. Tadını çıkarmak için. İçimde barındırıyor olabileceğim her türlü vicdan azabına son bir veda etmek için.

Çünkü bu, Parker'ın kendini bana tamamen teslim ettiği an. Şüpheleri olsa da, benim hakkımda açıklamadığı bir şeyler bildiğini bilsem de, gözlerinde bana duyduğu arzusunun mantığının önüne geçtiğini ve artık kaybolduğunu görebiliyorum.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Merhaba, küçük sinek. Ağıma hoş geldin.

Parker fısıldıyor, "Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü senin bilmediğin bir şey biliyorum."

"Öyle mi? Neymiş o?"

Açılmış bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum. Hâlâ gülümseyerek, bakışlarını tutarak fermuarına uzanıyorum. "Sen, dostum, çok fena sikilmek üzeresin."

Kahkahası boğuk ama fermuarını indirip sikini elime aldığımda duraksıyor. Eğilip şişmiş kafasını ağızma aldığımda inliyor.

Ellerimi karnının üzerinde düzleştiriyorum ve itiyorum. Yatağa doğru geri düşüyor. Bu hareket kalçalarının esnemesine neden oluyor ve onu ağızımın daha derinlerine itiyor. Pantolonunun fermuarını kenara çekiyorum, boğazımı açıyorum ve onu dibine kadar alıyorum.

Titreyerek, daha yüksek sesle inliyor.

Bu doğru, Parker. Benim için inle, seni orospu çocuğu. Parçalandığını duyayım.

Sikine acımasızca saldırmaya başlıyorum, tepesini sertçe emiyorum, yumruğum şaftın etrafında kıvrılıyor, onu ağzıma alıp çıkarırken parmaklarım aşağı yukarı kayıyor. Acımasızım, Parker'ın çaresiz zevk sesleri tarafından kışkırtılan öfkeli bir tempo belirliyorum.

İçimde bir hayvan göz kırıyor. Vahşi ve tehlikeli, ateş püskürüyor, pençelerini uzatmış, saldırmaya hazır. Parker'ın dudaklarından dökülen her inilti ile hayvan daha da tedirginleşiyor, kana susuyor.

Ağzımın yukarı doğru bir hareketinde dişlerim sikini sıyırdığında, Parker kollarımdan tutup beni vücuduna çekiyor, öpüyor, sırtüstü çeviriyor ve beni yatağa yapııştırıyor.

Nefes nefese, kabaca "Neden kızgınsın?" dedi.

Beni çok net görebildiği ve bundan kesinlikle nefret ettiğim için sinirlerim tepeme çıkıyor. "Siktir git, Parker!"

Donup kalıyor. Tokat yemiş gibi görünüyor.

Altından kalkmak için mücadele ediyorum ama bu imkânsız. Adam çok güçlü. Bileklerimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor, yüzünü benimkine yaklaştırıyor, böylece burun buruna geliyoruz ve homurdanıyor, "Ne. Ne. Siktir."

Ereksiyonu açık bacaklarımın arasına bastırıyor. Alt tarafı boyunca uzanan damarın zonkladığını hissediyorum ve içime kaymasına izin vermek için kalçalarımı eğmeye direniyorum.

"Bırak beni!"

"Eğer gerçekten istediğini düşünseydim, yapardım. Sorun nedir? Kıvrınmayı kes!"

Kıpırdamadan düşüyorum, düzensiz nefes alıyorum. Gözlerine bakamıyorum. Birden klostrofobik hissettim. Bu odadan çıkmalıyım.

Gözlerimi kapatıyorum ve kalbimin yavaşlamasını dileyerek başımı çeviriyorum.

Parker burnuyla kulak mememi hafifçe dürtüyor. "Hey. Sapık. Neyin var senin?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına çekerek başımı sallıyorum.

Parker ağırlığını beni daha fazla ezmeyecek şekilde ayarlıyor ve şöyle diyor: "Meydan okumayı ben de herkes kadar severim tatlım ama bu iş saçma olmaya başladı. Şimdi dökül."

"Ben... Ben..." Nefesimi tutmak ve kendimi toparlamak için bir an durdum. Tehlikeli derecede doğru bir şey söylemek üzere olabilirdim. Sonunda, "Bana daha önce yalan söyledin." diyorum.

Parker'ın tüm vücudu sertleşiyor. Gözlerimi açtığımda bana bakıyor, gülümsemiyor, yüzünde temkinli bir ifade var.

"Ne zaman?"

Bunu sormasını ilginç buluyorum.

"Sana arabada neyin yanlış olduğunu sorduğumda. Yorgun olduğunu söylemiştin. Bu bir yalandı."

Bileklerimi bırakıyor ve dirseklerinin üzerinde doğruluyor, elleri başımın iki yanında duruyor. Ancak kalçasını hareket ettirmiyor.

Aleti belli ki aksiyona verilen bu aradan dolayı çok sabırsız.

"Yalan değildi. Yorgundum. Ayrıca kötü bir gece geçirdiğimi de söyledim. Bunların ikisi de doğru." Sesi düştü. "Şimdi bana o geceyi kötü yapan şeyin ne olduğunu sor."

Kalbim çarpmaya başladı. "Geceyi kötü yapan neydi?"

Yüzümü okşuyor, parmaklarını çenemde gezdiriyor. Sohbet eder gibi bir ses tonuyla, "Görüşüğüm bu inanılmaz kadın - beni her yönden çıldırtan bir kadın - beni yatakta yalnız bıraktı, günlerce telefonlarıma cevap vermedi ve sonra birden ortaya çıkıp Kaliforniya'daki hasta annesini ziyaret etmek zorunda kalmasıyla ilgili ilginç bir hikaye anlattı" dedi. Sesi konuşma tonunu kaybediyor ve ölümcül bir yumuşaklık kazanıyor. Bakışları benimkileri delip geçiyor. "Aslında Teksas'tayken."

Damarlarıma buzlu su enjekte ediliyor. Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım. "Teksas mı?"

Parker yavaşça başını sallıyor. Cevap vermediğimde,

nazik bir alaycılıkla, "Devam et. Bana yalan söyle. Söz veriyorum inanacağım.

Sen."

Birkaç seçeneğim var. Daha önceki dürtümü takip edip ona her şeyi anlatabilirim ve sonra yatağından çıkıp bir daha arkama bakmayabilirim, en azından onu kendime aşık ettiğimi ve sonra da terk ettiğimi bilerek. Bunun acı vereceğini biliyorum.

İğne pek tatmin edici görünmüyor.

Ayrıca ağlayabilirim - ki bunun erkekleri dehşete düşürdüğünü biliyorum - böylece en azından iyi bir kılıf uyduracak kadar uzun bir anlık rahatlama elde edebilirim.

Ne yazık ki şu anda sahte gözyaşları dökebilme ihtimalim domuzların uçması kadar olası.

Ben de üçüncü seçeneği seçmeye karar verdim: Biraz saçmalayıp neyin yapışacağını görmek.

"Annemi ziyaret etmek için Kaliforniya'ya gittim. Ama yolda Teksas'a uğradım."

Ne bildiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, belki de tüm yalanlarımı ortaya çıkaran bir haber çoktan yayınlanmıştı - ya da daha kötüsü, Parker bir nedenden dolayı beni takip ettiriyordur - sesimin ne kadar düzgün çıktığından gurur duyuyorum. Şimdi tek yapmam gereken bundan sonra ne söyleyeceğimi bulmak.

Parker yüzümü inceliyor. "Neden?"

Kardeşimin gülümseyen yüzünün görüntüsü aklımdan geçiyor. "Bir zamanlar sevdiğim birinin mezarını ziyaret etmek için."

Sesim artık sabit değil. Duygularla dalgalanıyor. Gerçek duygularla. Çünkü bir zamanlar sevdiğim birinin mezarını ziyaret ettim. Bir zamanlar çok sevdiğim, hâlâ sevdiğim ve hep seveceğim birinin.

Küçük kardeşim.

Parker'a bunu söylemedim tabii ki. O kişinin kim olduğunu sorduğunda, bir zamanlar evlenmeyi planladığım, aslen Teksaslı olan üniversiteli bir erkek arkadaşım ile ilgili bir hikaye uyduruyorum. Askerde öldüğünde, ya da benim hikayeme göre, ailesi cesedini memleketine geri gönderdi, böylece bir kahraman gibi gömülebilecekti.

Bu hikâyenin Parker'ın seyahatimle ilgili bulduklarıyla örtüşmesi için dua ediyorum.

Sesinde gerçek bir kederle, "Bunu duyduğuma üzldm," diyor.

Rahatlayarak gözlerimi kapatıyorum. "Teşekkürler. Kötü bir hafta sonuydu."

Daha fazla dürüstlük, sesimde daha fazla duygu, Parker'ın vücudunda daha fazla yumuşama.

Evet. Orası hariç.

Boğazımı öpüyor, dudakları yumuşak ve sıcak. Enfes bir his. Tenime karşı mırıldanıyor: "Ben de aslen Teksaslıyım. Bunu biliyor muydun?"

Bu konuşma tansiyonuma zarar veriyor. "Hayır. Dünya küçük."

Lütfen hangi şehri ziyaret ettiğimi sorma. Lütfen bana hangi şehirden olduğunu söyleme.

pmyor. Hikyemden tatmin olmuş gibi görünen Parker, boğazımdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden göğsüme doğru şefkatli bir yol öpüyor. Yanağını göğüs kemiğime dayıyor. Bir an hareketsiz durup dinliyor. Ne duyduğunu biliyorum, çünkü bunu vücudumdaki her damarda hissediyorum:

Bum! Crash! Thud!

Aptal, hain, doğruyu söyleyen kalp.

Parker derin nefes alıyor. Eliyle göğsümü kavırıyor. "Belki de kaderinde sadece Teksaslı erkeklere aşık olmak vardır," diye fısıldıyor ve dudaklarını sert meme ucuma indiriyor.

Ağzına aldığında usulca inliyorum.

Kalalarını esneterek sertleşmiş sikiinin başını ıslak girişime getiriyor. Ellerimi pantolonunun belinin altına kaydırıyorum, kıcını kavırıyorum ve çekiyorum.

İçimde kayarken kabaca, "İkimiz de hâlâ ayakkabılarımızı giyiyoruz," diyor.

"Onları çıkarmak için bir dakikanızı ayırmak ister misiniz, Mr. Maxwell?"

Kendini kabzasına kadar gömüyor. "Hiç şansınız yok Bayan Price."

Kayarak çıkıyor ve sonra tekrar sokuyor. Göğüslerim göğsüne çarpıyor. Nefesim kesildi, ona karşı eğildim. Benim

Parmaklar kıcının sert ve etli etine giriyor.

Kıpırdamıyor. İnlediğimde, kıvranıp kalçalarımı salladığımda kıkırdıyor. "Yine mi?"

"Evet, yine!"

Dudaklarını kulağıma indiriyor. "Lütfen söyle, benim küçük güzel yalancım."

Ah. Oyun zamanı, değil mi?

Nefes alıyorum, kollarımı başımın üzerinde gevşekçe uzatıyorum ve sonra tamamen sıkılmış gibi iç çekiyorum. Gözlerim yarı kapalı, gülümseyerek ona bakıyorum. "Ya da ne?"

Çenesindeki bir kas esniyor.

Gülümsemem daha da büyüyor. Canım, sevgili piç kurusu, seni kızdırmayı ne kadar da seviyorum.

"Ya da sana sadece lütfen dedirtmeyeceğim. Seni yalvartacağım." O bükülmüş onun kalçalar içinde a küçük Daire, sıkma dudaklarımdan istemsiz bir çığlık yükseldi ve sonra ağzını göğsüm.

"Ve yalvar." Göğüs ucumu sertçe emiyor, dişlerini sevdiğimi bildiği şekilde kullanıyor.

Nefesim

kesildi.

"Ve

yalvar."

Bir elini saçlarımdan tutuyor, diğerini popomun altına kaydırıyor ve tekrar hareketsiz kalmadan önce leğen kemiğini sert ve hızlı bir şekilde içime sokuyor.

İnlemem kesildi. Kendini beğenmiş gülümsemem binayı terk etti.

Nefes alıyorum, "Parker-"

"Ben senin oyuncağın değilim,

Victoria." "Öyle olduğunu hiç

söylemedim!"

Tıraşsız yanakları tenime zımpara gibi yapışıyor ama sesi daha da sert. "O zaman beni aletimle yönlendirmeye çalışmayı bırak."

"Şu anda oyun oynayan sensin!"

"Sadece oyun alanını eşitlemek için. Eşit şartlarda

olduğumuz tek zaman, kendini savunmasız bıraktığın
zamandır. Ve bildiğim tek şey seni

Savunmasız olmak, istediğınızı istemektir. Talep etmeye ya da manipüle etmeye o kadar alışmışsınız ki, nasıl isteyeceğinizi unutmuşsunuz."

Yavaşça, nazıkçe kalçalarını esnetiyor. Aleti içimde daha derine kayıyor ve leğen kemiğime şok zevk dalgaları gönderiyor. İnlememek için dudağımı ısırıyorum.

Fısıldıyor, "İşte bu yüzden lütfen demeni seviyorum bebeğim. İstediğin her şeyi veririm -Tanrı yardımcım olsun, sana kendi kafamı bile veririm- yeter ki lütfen de."

Titreyerek, "Bir Rolls-Royce istiyorum. Lütfen."

Kıkırdaması karanlık ve son derece tatmin edici. "Ne renk?"

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Siyah üzerine siyah düşünüyorum.

Karartılmış jantlarla."

Parker yarı yolda kayıyor ve sonra duruyor. Dudağımı daha sert ısırıyorum.

"Tamamdır. Başka bir şey var mı?" Yanaklarıma, çeneme, burnuma, dudaklarıma tatlı, saygılı öpücükler kondurdu.

Kalçalarımı yukarı kaldırıyorum ama üstünlüğü ele geçirmeme izin vermiyor. Tam olarak ilerlediğim miktarda geri çekiliyor ve sikinin sadece ucunu içimde tutuyor. Hayal kırıklığına uğrayarak yumruklarımınla çarşafıma vuruyorum.

"Kendi adamızı istiyoruz! Karayipler'de!"

"Mmm. Hallediyorum. Başka ne var?" Başını tekrar eğiyor ve meme ucumu daha da agresif bir şekilde emiyor. Sıcak ağzı sertçe çekiyor. Eli etimin etrafında sert ve sahiplenici.

Nefes nefese kalıyorum, kontrolü sağlamak için zorlanıyorum ama sonunda parçalanıyorum. Kelimeler dudaklarımdan ahlaksız bir telaşla dökülüyor. "Lütfen benimle sevişmeni istiyorum Parker lütfen oh lütfen oh Tanrım lütfen."

İçinden bir titreme geçiyor. Başını kaldırdı, bana baktı ve fısıldadı, "Kalpler yalan söyleyemez, bebeğim."

"Kapa şu saçmalığı."

Gülüyor. "Merak etme. Bana aşık olduğunu kimseye söylemem."

"Senden nefret ediyorum."

Parker güçlü pelvisini esnetiyor. Görkemli sert alet i içime kadar giriyor. Kabaca, "Tatlım, eğer bu nefretse, bir daha asla başka bir şey hissetmek istemiyorum." diyor.

Sonra bana istediğim her şeyi, ihtiyacım olan her şeyi veriyor ve göğsüme bir kazık saplıyor. doruğa ulaşıyor, adımı bir şükür gibi haykırıyor.

Saatler sonra, Parker yanımda ölü gibi uyurken, yatağından kalkıyorum ve kapalı ofis kapısının önünde durana kadar karanlık odalarda sürünüyorum.

O Bir kez daha yalnız uyandım.
Ancak hayal kırıklığım çabucak zevke dönüştü,
Çünkü var. a Not üzerinde ve
Yastık

Yanımda. Şöyle yazıyor:

Söz veriyorum kaçmıyorum. Ama sen, seksi yaratık,
komadaki bir hasta gibi uyuyorsun ve bu sabah
gerçekten erken bir toplantıda olmam gerekiyordu.
Mutfakta taze bir kahve var ve sana Fransız tostunu
yapmış olabilirim.

Kafana girmesine izin verme.

Dün gece oyunun kurallarını değiştirdi. Kafana
takmaman gereken bir şey daha. Bütün gün seni
düşünüyor olacağım.

Hala tadını
alabiliyorum.

Victoria

Adını iki i'nin üzerine küçük kalpler koyarak imzalamış.
Dakikalarca onlara baktım, deli gibi sııttım. Buna yakın bir
şeyi en son hissettiğimde - tek hissettiğimde - bir genç
kızdım, ilk aşkın baş döndürücü coşkusunun
derinliklerindeydim. Yataktan fırlıyorum, duş alıyorum,
dişlerimi fırçalıyorum ve giyiniyorum. Mutfakta gerçekten
de taze bir cezve kahve var. Bir tabak

Fırında üç kalın dilim Fransız tostı var. Mutfağında Fransız tostı için gerekli malzemelerin olduğunu bile bilmiyordum.

Bekle, yemek yapamadığını söyledi.

Bu düşünceye omuz silkiyorum. Tavada ekmek kızartmanın yemek pişirmek sayılacağından şüpheliyim.

Tereyağlı tostı şuruba bulayıp bir fincan kahveyle -ki hayatımda içtiğim en iyi kahve olabilir, çünkü o yapmıştı- mideye indiriyorum ve ılık çalarak lavabodaki bulaşıklarını yıkıyorum. Mutfak temizlendiğinde, evrak çantamı almak için ofisime gidiyorum. Bu sabah da bir toplantım var ama daha çok zamanım var.

Koridorun sonunda durdum.

Ofisimin kapısı açıktı.

Tamamen açık değil, ama tamamen kapalı da değil - ve bu sefer dün restorana giderken kapattığımı biliyorum. O zamandan beri oraya girmedim.

Boynumun arkasındaki deri sürünüyor.

Sanki transa geçmiş gibi, koridorda yavaşça ilerliyorum. Kalbim patlamak mı yoksa durmak mı istediğine karar veremiyor, bu yüzden ikisinin arasında bir şey yapıyor, hiç atmıyormuş gibi görüldüğü saniyelerin arasına serpiştirilmiş vahşi bir zonklama.

Kapıyı itip açtım ve içeri baktım.

Havada asılı duran Chanel No. Five'ın en ufak izi dışında hiçbir şey yerinde değil.

Hiçbir şeye dokunmadan ofisimde dolaşıyor, her şeyi görsel olarak tarıyorum: kitaplıklar, sehpa ve sandalyeler, düz ekran televizyonun bulunduğu konsol ve özellikle dikkat ettiğim masam. Fareyi çeviriyorum ve bilgisayar ekranı yanarak şifremi soruyor. Şifre o kadar uzun ve karmaşık ki, şifre kırıcı bir programa sahip uzman bir bilgisayar korsanının girmesi gerekir, bu yüzden orada tatmin oluyorum. Masamın tüm çekmeceleri kilitli ve kurcalanmış gibi görünmüyor. Her şey mükemmel. Tuttuğum nefesi rahatlamış bir şekilde bırakıyorum.

Magritte'e bakana kadar.

Başkası olsa fark etmesi imkansız olurdu. Sadece yarım santim, en fazla bir santim kaymış. Ama bana göre, üzerinde "Dokunuldum!" diye bağırان bir tabela da asılı olabilir.

O tablonun arkasında benim kasam var.

Donmuş bir el boğazımı sıkıyor. Kalbim hayır hayır hayır diye bağılıyor, ama zihnim, soğuk ve berrak, kesin bir evet diye homurdanıyor.

Ne kadar istesem de bunu inkar edemem. Victoria ofisime girmiş. Victoria ofisimde bir şey arıyordu.

Neden? Ve ne için?

"Belki de çıkarken yolunu kaybetmiştir," diyorum boş odaya yüksek sesle. "Burayı banyo sanmıştır."

Doğru. En son buraya geldiğinde ofis kapısının da açık olduğunu unutalım. Ve neden Magritte'e dokunmuş olsun ki?

Bir heykel gibi hareketsiz duruyorum, dün gece olanlar da dahil olmak üzere aramızda şimdiye kadar olan her şeyi düşünüyorum. Sözlerimizi hatırladığımda, tüylerim diken diken oluyor.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü senin bilmediğin bir şey biliyorum."

"Oh? Neymiş o?"

"Sen, dostum, çok fena kazıklanmak üzeresin."

Bunu bariz bir şekilde -yapmak üzere olduğumuz şeyin ışığında- kastettiğini düşünmüştüm ama belki de tamamen başka bir şeyi kastetmişti.

Uyandığımda daha önce hissettiğim her ne varsa - hassasiyet, mutluluk ve o korkunç, kör edici umut - midemde ekşi bir hastalığa dönüşüyor.

Masamdaki telefonu elime alıp ezbere bildiğim bir numarayı çeviriyorum. Karşı taraf cevap verdiğinde -her zamanki gibi ağır bir sessizlik, selamlama yok, sadece ölü hava- "Connor. Ben Parker."

Ölü hava zengin bir baritonun gürültüsüyle canlanıyor.
"Uzun zamandır konuşmadık kardeşim. N'aber?"

Magritte'e bakarak, "Sanırım yardımınıza ihtiyacım olabilir" diye cevap verdim.

Bir saat sonra şişkin pazularını devasa göğsünün üzerine katlamış halde ofisimde duran adama kibarca büyük denebilir.

Yani, lanet olsun, bu herif o kadar büyük ki Terminatör'ü cüce gibi gösteriyor.

Connor "Hollywood" Hughes, 1.80 boyunda ve iki yüz kırk kilo ağırlığında, askeri sınıf kas gücüne sahip, yıllardır çalıştığım özel güvenlik firması Metrix'in sahibi ve işletmecisi. Yarı Samoalı yarı İrlandalı ve lakabını bembeyaz film yıldızı gülümsemesinden alıyor. Connor'ın saçları olması dışında Dwayne Johnson'ın, nam-ı diğer The Rock'ın ikizi gibi.

"Connor, otur. Odayı sıkışık gösteriyorsun."

Connor kocaman bir pençesini küçümseyen bir hareketle havada sallıyor. "Ben işte oturmam kardeşim." Masamın karşısındaki beyaz deri sandalyelere bakıyor. "Özellikle de böyle bir şeyin içinde. Bu ne lan, Barbie mobilyası mı?"

"Bunlar beş bin dolarlık Barselona sandalyeleri." Kaşlarını kaldırarak bana baktığında, "Onlar tasarımcı." diyorum.

"Kolları bile olmayan sandalyeler için beş bin dolar mı ödediniz?"

"Hayır. Kolları olmayan sandalyeler için on bin dolar ödedim. Ve eğer oturmayacaksanız, oturma odasına geçebiliriz, böylece kendime bir içki hazırlayabilirim."

"Bir içki? Saat sabahın dokuzu."

Sert bir nefes veriyorum. "Bu kadar beklediğime şaşırdım."

Connor'ın obsidyen rengindeki gözleri benimkilere dikildi. "O kadar kötü, ha?"

"Belki. Bilmiyorum. Bu yüzden buradasın."

Kalktım ve ofisten çıktım. Connor da peşimden geliyor. O kadar iri bir adam olmasına rağmen şaşırtıcı derecede hafif. Arkamdan gelen ayak seslerini duyamıyorum. Oturma odasına vardığımızda, ellerini siyah kargo pantolonunun ceplerine sokarak duvara yaslanıyor ve büfedeki kristal sürahidenden kendime bir kadeh viski doldurmamı izliyor. Kadehi dudaklarıma götürüyorum, içindekileri yutuyorum ve tekrar dolduruyorum.

Connor, "Tanıştığımız geceden beri seni bu kadar gergin görmemiştim," dedi.

Connor'la tanıştığımız gece - köhne bir kovboy barında - hayatımın en kötü gecesi idi. Yirmi iki yaşındaydım, zil zurna sarhoştum ve bebek gibi ağlıyordum. O da dahil olmak üzere görebildiğim en iri adamlarla kavga ettim. Herkesi öldürmek istiyordum. Onların da beni öldürmesini istedim.

Ölmek istedim.

Bir saat önce hayatımın aşkının öldüğünü öğrenmiştim.

Beş yaş büyük, Deniz Kuvvetleri Özel Operasyonlar Komutanlığı'ndan yeni mezun olmuş ve Metrix'i yönetmeye başlamış olan Connor beni tek bir yumrukla bayılttı ve ardından arkada uyuyabilmem için beni kamyonetine sürükledi. Akşamdan kalma ve morarmış bir gözle uyandığımda, Chevy'nin kabinine yaslanmış, sakın bir şekilde sigara içiyordu. Bana baktı ve "Bu ölüm dileğin gerçekleşmeden önce bir şeyler yapsan iyi olur kardeşim" dedi.

Pencere duvarından dışarı, parlak öğleden sonraya bakıyorum. Gökdelenlerden oluşan bir orman bana bakıyor. Boş gözler gibi pencereler güneşte göz kırpmıyor.

"Bir kadın var-"

Connor gülüyor. "Senin yanında her zaman bir kadın vardır." Dönüp ona bakıyorum. Sessizce, "Bu şekilde değil." diyorum.

Uzun, sessiz bir an boyunca yüzümü inceliyor. "Devam et."

Bardağa geri dönüyorum. "Bir hedef olma ihtimalim var."

Sessizlik. Bir an sonra Connor yanımda, camın önünde durmuş manzarayı seyrediyor. "Para mı?"

Başımı salladım. "Şüpheli. Kendine ait bir şeyleri var. Belki benden daha fazla."

Bana bir bakış attı. "Şantaj mı?"

Omuz silkiyorum ve viskiden bir yudum daha alıyorum. "Bu kevaşenin bir adı var mı?"

"Victoria Price." Başımı çevirip gözlerinin içine bakıyorum. "Ve eğer ona bir daha kevaşe dersen, o lanet boğazını koparırım."

Neredeyse her erkeğin yapacağı gibi tehdidimden hafifçe bile korkmayan Connor eğlenmiş görünüyor. "Vay canına. Seni bu kadar heyecanlandırdığına göre altın çizgili bir amcığı olmalı."

"Hiçbir fikrin yok." diye mırıldandım.

Connor'ın kara kaşları birbirine yaklaşır. "Bekle. Victoria Price mı?

Bu ismi nereden biliyorum?"

Son birkaç yudum viski içiyorum. Sonuna kadar yakıyor. "Sürtükler daha iyisini yapar. Tanıdık geldi mi?"

Bir süre sonra Connor, "Benimle dalga mı geçiyorsun kardeşim?" der.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Hayır kardeşim, değilim."

Profilime bakıyor ve sonra derin, içten bariton sesiyle gülmeye başlıyor.

"Kapa çeneni, göt herif." diye homurdandım.

"Sen mi? Bir haftada iç çamaşırından çok kuyruk eskiten adam mı? Bir velociraptoru aile hayvanı gibi gösteren kadına mı aşıksın?"

"Ona aşık olduğumu hiç söylemedim!"

Connor gülmeyi keser. "Uh-huh. Ve inkâr sadece Mısır'da bir nehir değildir."

İçimden küfrediyorum ve kendime iki parmak viski daha dolduruyorum.

Connor beni birkaç saniye daha dikkatle izledikten sonra

manzaraya geri dönüyor. "Pekâlâ. Bana ne söylediğini

var."

En başından başlıyorum, Victoria'nın Xengu'ya girip bana daha önce hiç görmediğim türden bir ölüm bakışı gönderdiği andan bu sabaha ve çarpık tabloya kadar. Connor pek bir şey ifade etmediğini düşünüyor ve bana öyle söylüyor.

"Kız arkadaşın hakkında bunu söylediğimde sakın heyecanlanma kardeşim, ama o profesyonel bir kaltak. Bu konuda ünlü. Bu konuda kariyer yaptı. Deli gibi davranmak kaltaklar için altın kural gibidir."

"O da yalan söylüyor. Her konuda."

Omuz silkiyor. "O lanet olası bir kadın. Bana bir erkeğe yalan söylemeyen bir kadın göster, ben de sana başka bir erkek göstereyim. Başka neyiniz var?"

Başımı salladım. "İşte bu kadar."

"Bu kadar mı? Ciddi misin? Beni buraya bunun için mi çağırdın?"

Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum. "Başka bir şey daha var. Ama deli olduğumu düşüneceksin."

"Hiç sanmıyorum. Beni deneyin."

Düşüncelerimi toparlamam bir anımı alıyor. Sonra gözlerimi açıp eski dostuma bakıyorum. "Sanırım onu bir şekilde tanıyorum. Sanırım onunla daha önce bir yerde karşılaşmış olabilirim ama nerede ya da ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece çok... tanıdık geliyor."

Bana bakıyor. "Ne, geçmiş hayatındaki gibi mi?"

"Tanrım. Unut gitsin. Bir şey söylediğimi unut. Belki de haklısın. Belki de ona aşığım ve her şeyi berbat etmek için bir bahane bulmaya çalışıyorum, çünkü kadınlarla hep böyle yaparım. İşleri berbat etmek."

Connor elini omzuma koydu. Sesi düştü. "Sakin ol kardeşim. Yine şu suçluluk duygusu saçmalığına başlama. Geçmişte olanlar sadece geçmişte kaldı."

Elini silkiyorum. Bana her zaman geçmişte olanlardan dolayı suçluluk duymamamı söyler ama hikâyenin tamamını bilmiyor. O gece neler olduğunu, ölmek istememin gerçek nedenini ona hiç anlatmadım.

Eğer tüm hikayeyi bilseydi, kesinlikle bana suçlu hissetmememi söylemezdi.

Daha fazla hareketsiz duramayarak arkamı dönüyorum ve odanın diğer tarafına doğru yürüyorum. Connor sahip olduğu o durgunlukla beni izliyor, tek bir kası bile oynamıyor ama tüm vücudu gergin bir hazırlık hissi veriyor, şiddetli eylem kontrol altında tutuluyor. Beni bu şekilde o kadar çok izledi ki sayısını unuttum.

Tanışmamızdan sonra kendime zarar verecek aptalca bir şey yapmayacağıma güvenmesi uzun zaman aldı.

O bunu bilmiyor ama bir gün yaşarsam benim için çok daha iyi bir ceza olacağına karar verdim.

"O zaman onu araştıracağım, tamam mı?" diyor Connor, hâlâ odanın diğer ucundan beni izleyerek. "Bakalım ne bulacağım. Evinde gözlere ve kulaklara ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Sadece geçmişinde garip bir şey olup olmadığına bakın. Aramızda bir bağlantı var mı... Bilmiyorum. Ne aradığımızdan emin değilim." Birkaç santim aralık ofisimin kapısını düşünüyorum. "Ofisimin kapısına da bir kilit koy, kasanınkiyle aynı türden olsun."

"Pekâlâ. Lock bu gece hazır olacak. Cuma gününe kadar size onunla ilgili bazı belgeler getiririm. Bugün hızlı bir tarama yapabilirim, ilginç bir şey çıkarsa sizi ararım ama diğer şeyler birkaç gün sürer."

"Teşekkürler."

Connor odayı geçiyor, önümde duruyor ve elini uzatıyor. Tokalaştık.

Bakışlarımı tutarak, "Muhtemelen bir şey yoktur."

diyor. Başımı salladım.

Siyah gözleri delici bir hal alıyor. "Ama değilse, bu konuda ne yapmak istediğine şimdi karar vermelisin. Aklını başına topla, tamam mı? Çünkü bu kıza karşı bir şeyler hissediyorsan ve o da seni istiyorsa-"

"Biliyorum." Sözünü kestim, sesim kısıktı. Daha fazlasını söylemesine gerek yok ve açıkçası ben de duymak istemiyorum. Çünkü eğer

Victoria Price benim peşimde, ikimiz arasında bir seçim yapmak zorundayım.

Dün geceden sonra kazanmasına izin vermeyeceğimden pek emin değilim.

Connor vedalaşıp kendini dışarı atarken ben de pencereden dışarı bakmaya, viskimi yudumlamaya ve kara kara düşünmeye devam ediyorum.

Victoria. Sen de kimsin be?

T Asansörün kapıları açılıp çatı katımın özel girişi ortaya çıktığı anda "Neredesin!" diye bağırın.

Tabby'nin zayıf tepkisi ofisimden geliyor. "Buradayım!"

Oraya o kadar hızlı giriyorum ki, ayaklarım beni öldürse de topuklularımı çıkarmak için bile durmuyorum. Yeni Louboutin platformlarımın yüksekliği on beş santimden fazla ve kemerlerim şu anda benden nefret ediyor. Kapıdan içeri daldığımda Tabitha'nın masamda oturduğunu ve dikkatle bilgisayar ekranına baktığını görüyorum ve "Ne oldu lan?" diye bağıriyorum.

Bana bakmadan sakince cevap verdi, "Sana söyledim. Gıda zehirlenmesi nedeniyle acil servisteydim."

Oflayarak ona ters ters bakıyorum. "Telefonumu Parker'ın arabasından çıkarmak için valeye yüz dolar rüşvet verdim, son on beş dakikamı takside nefes nefese geçirdim çünkü telefonunu açmadın ve çılgınca mesajlarıma sadece ÇOK yararsız bir 'Sakin ol dostum, her şey yolunda' cevabıyla karşılık verdin - ve şimdi Saba Melikesi gibi masamda oturmuş, ben internete sızan şey yüzünden kalp krizi geçirirken bir sonraki Hello Kitty çanta takıntın için eBay'de sörf mü yapıyorsun? Tabitha, bu kabul edilemez!"

Bana bakıyor, perçemini gözlerinden uzaklaştırıyor ve gülümsüyor. "Az önce ayağını mı vurdun? Çok tatlıydı."

"Arrrrghhh!"

"Tamam, sakın ol! Biraz dinlen, ben sana 411'i vereceğim." Masamın önündeki sandalyelerden birine el sallıyor.

-masama ve bilgisayara geri dönüyor.

"Kovuldun!"

Umursamaz bir şekilde, "Biliyorum. Otur."

Hırıltılı bir ses çıkarıp sandalyeye doğru yürüyorum, oturuyorum ve el çantamı masanın üzerine atıyorum. "Konuşmaya başla, dahi kız. Ne oldu?"

Sandalyesinde geriye yaslanıp dikkatini bana çevirdi. "Olanlar Drudge Raporu'nda yazıyor."

Ağızımdan çıkan ses balondan kaçan hava gibi.

Tabby aceleyle ekliyor, "Ama sadece küçük bir söz, birkaç cümle, resim yok, sadece seni Laredo havaalanında özel bir jetten çıkarken gördüğünü iddia eden bir görgü tanığı. Bu tamamen önemsiz bir hikaye Victoria. Diğer büyük eğlence kuruluşlarının hiçbirisi tarafından alınmadı bile."

Gözlerim kafatasımdan fırlama tehlikesiyle karşı karşıya. "Hikaye yok mu? Laredo'dan bahsediyor."

Omuz silkiyor. "Seni o şehre bağlayan hiçbir şey yok, yani... ne olmuş yani?"

Ayağa kalkıyorum ve ellerimi masaya dayayarak masanın üzerine eğiliyorum. "Parker Maxwell ne olmuş yani!" Sandalyeye geri çöküyorum. "Aman Tanrım. Her şeyi anlayacak. Hiç güvenilirliğim kalmayacak. Beni mahvedecek. İnşa ettiğim her şey, uğruna çalıştığım her şey..."

Çaresiz bir iniltiyle bitiriyorum.

Tabby'nin gözlerini devirme dürtüsüne direndiğini kirpiklerinin dalgalanmasından anlayabiliyorum.

"Victoria. Bunu bir düşün. Laredo'da olmanızın garip bir tesadüf olduğunu düşünmüş olsa bile, sizi oraya bağlayacak hiçbir şey yok. Benim ve selefim merhum Bay Dooney'nin yarattığı her şey senin Kaliforniyalı olduğunu söylüyor. Okul kayıtları. DMV kayıtları. Oy kayıtları. Her şey.

Ve seni Laredo'ya bağlayan her şey yok edildi. Teksas'ta senin izini arayanlar çıkmaz sokaktan başka bir şey bulamayacaklar. Sen orada bir hayaletsin."

Yüzüm avuçlarıma gömülü olduğu için cevap vermediğimde, "Peki ona nasıl açıkladın?" diye soruyor.

Başımı kaldırıp, "Kaliforniya'daki hasta annemi görmeye giderken, çok sevdiğim eski erkek arkadaşımın mezarını görmek için durduğuma dair bir hikaye uydurmak zorunda kaldım, çünkü bir numaralı uşağım - uşak kadın - hastalandı ve firar etti!" diye bağırdım.

Tabby sandalyede arkasına yaslandı, ayaklarını masamın üzerine koydu, bileklerinden çaprazladı ve alaycı bir tavırla, "Evet, kendimi çok daha iyi hissediyorum Victoria. Sorduğun için çok teşekkür ederim."

Tekrar sandalyeye çöktüm. Birkaç saniye onunla göz göze geldikten sonra nihayet homurdanıyorum: "Kendini daha iyi hissetmene sevindim. Ne oldu?"

"Suşi, sanırım."

"Sana o iğrenç deniz kestanesi yememeni söyleyip duruyorum." "Eğer biri sana pis Grey Goose martinilerinin iğrenç, onları içmeyi bırakır mısın?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Martini bana gıda zehirlenmesi yaşatamaz."

"Siroz olmanıza neden olabilirler."

Tabby içki içmez. Normalde bunu bir insanın karakter kusuru olarak görürüm ama Tabby'nin başka kurtarıcı özellikleri de var, o yüzden bunu görmezden geliyorum.

"Lütfen asıl konumuza geri dönebilir miyiz? Yani, gelecekte böyle bir şeyin olmasını önlemek için ne yapabilirsiniz?"

Bacaklarını masanın üzerinde sallıyor. "Hiçbir şey kusursuz değildir Victoria. İşe alındığımda bunu sana söylemiştim. En iyilerden biriyim ama ben de insanım ve benden sadece bir tane var. Adının geçtiği her yerde beni uyaran programlarım var, ama eğer görevde değilsem, bu bilgi işe yaramaz. Ve bir hikaye o r t a y a çıktığında, onu kontrol altına almaya çalışmak

bir hidranın kafasını kesmeye çalışıyorum." Tırnaklarını gelişigüzel inceliyor. "Belki de personel sayısını artırmayı düşünmeliyiz."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. En az bir yıldır kendisine bir asistan tutmamı istiyordu. Ona her zaman kesin bir hayır cevabı verdim. İşimi bilmesini istediğim çok fazla insan var. Yani, bir tane. Onun.

Onu manikürünü bu kadar soğukkanlılıkla incelerken izlerken aklıma korkunç bir düşünce geliyor. Nefesim kesildi, sandalyede dikleştim. "Bunu bilerek yapmadığını söyle ki sana bir asistan tutayım!"

İç çekiyor. "Sana bir ders vermek için işimi -son derece iyi maaş aldığım işimi- riske atacağımı mı düşünüyorsun? Ayrıca, sen batarsan, ben de batarım. Stanford Üniversitesi'nin mütevelli heyetinin, Kaliforniya Dışişleri Bakanı'nın, IRS'nin ya da bir düzine başka kamu ve özel kurumun Kraliçe Kaltak'ı tahtında tutmakla ilgili tüm ders dışı faaliyetlerimi takdir edeceğinden şüpheliyim."

Mantığı her zamanki gibi kusursuz ama ben hala ikna olmadım. "Neden TMZ'deki hikayede yaptığın gibi Drudge'ın sunucularına girip çökertmedin?"

Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça, abartılı bir sabırla açıklıyor. "Birincisi: Eğer senin hakkında haber yapan her şirketin sunucusunu çökertmek zorunda kalsaydım, Birleşik Devletler'deki sunucuların yarısı çökerdi. İkincisi: Bu tür şeyleri takip eden insanlar var. FBI gibi baş harfleri üç olan devlet kurumları için çalışan insanlar. CIA. Bunun gibi çok fazla garip faaliyet olursa, sonunda kafanıza büyük bir kırmızı ok doğrulturlar. Benim kafama. Üç numara: Bir keresinde TMZ'nin sahibi olan adamla tanıştım ve bana Pippi Longstocking ile Marilyn Manson'ın aşk çocuğuna benzediğimi söyledi. O yüzden her fırsatta o herifle uğraşıyorum. Dört numara: Drudge'daki hikaye zaten yayınlanmıştı ve fiyaskoydu. Onu kaldırarak dikkatleri üzerine çekme riskine değmezdi. Bu onu daha az değil, daha çok dikkat çekti."

"Sana göre!"

Kırmızı perçeminin altından bana bakıyor. "Evet. Bana göre. Burada uzman olan kişi. Ve bu arada, böyle bir şeyin tekrar yaşanmasını engellemenin en iyi yolu Laredo, Teksas'tan uzak durmaktır."

Oyun, set ve maç: Tabby. Yenilmiş bir şekilde tekrar sandalyeye çöküyorum ve parmaklarımı çarpan şakaklarıma sürtüyorum.

Benim aksime, Tabby bir zaferin içinde debelenen biri değildir. Hemen bir sonraki konuya geçiyor. "Bu sefer kasasından bir şey çıktı mı?"

"Masasının çekmeceleri kilitliydi. Kilitliydi! Yalnız yaşayan bir adam için, birinin eşyalarına girmesi konusunda kesinlikle paranoyaktır. Ben de kasasına bir kez daha baktım ve neden bir kadran olmadığını anladım." Tabby'ye anlamlı bir bakış attım. "İlk başta anahtarın girdiğini sandığım yuvarlak gümüş şey aslında parmağınızı soktuğunuz yermiş."

Kaşları kalktı. Şimdi tüm dikkati bende. Bana hevesli gözlerle bakıyor. "Biyometri mi? Harika!"

"Hayır, tatlı değil! Son derece tatsız! Bunu nasıl atlatabilirim ki? Başparmağını mı keseyim?"

Sanki düşünüyormuş gibi dudaklarını büzüyor. Hayal kırıklığıyla inlediğimde yumuşuyor. "Şaka yapıyorum. Kesmek yok. Şimdi, dinle, bu önemli. Her zamanki yerlerde onun hakkında suçlayıcı bir şey bulamadığım için, istediğin gibi daha derine indim. Hem iş hem de ev bilgisayarlarına baktım."

Anında kulak kesildim. "Ve?"

Lezzetli bir şey bulduğunda her zaman yaptığı gibi ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Ve her iki sistemde de o kadar sofistike savunmaları var ki, külotumu nemlendirdi."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Gerçekten, Tabby. Tahrik edici bulduğun şeyler."

"Kesin olan bir şey var. Parker Maxwell'in güvenliğini sağlamak için işe aldığı kişi iyi biri. Mesela, Ulusal Güvenlik

Ajans iyi. World of Warcraft'ın 100. seviyesi gibi. Yani, Star Trek: Deep Space Nine iyi."

"Oh, Tanrı aşkına, anladım, o iyi! Ama bu bizim için kötü, değil mi?"

Başını öne eğiyor ve şişman bir fareyle karnını doyurmuş bir kedi gibi gülümsüyor. "Şifreleme anahtarını elde etmek için yönetici gizleme ve özel bir elli GPU kümesi ile bir kaba kuvvet saldırısı düzenledim bile."

Ona bakıyorum. "Ne zaman İngilizceye dönmek istersen, minnettar olurum. Buradaki yerliler bilgisayar ineği dili konuşmuyor."

"Unut gitsin. Sonuç olarak, yakında erişimim olacak. Ve sonra Bay Maxwell'in siber uzayda ne gibi kirli sırlar sakladığını göreceğiz. Kasasında sakladıklarından bile daha iyi olabilirler."

Parker dün gece bana Teksas'ı sorduğundan beri ilk kez midemdeki düğümler çözülmeye başladı. Tabby, Drudge Report haberiyle ilgili endişelerimin bir kısmını giderdi ve Parker'ın geçmişinde onu mahvetmek için kullanabileceğim uzlaşmacı bir şey bulma konusunda bana yeniden umut verdi. Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başımı sandalyenin arkasına yaslıyorum.

Birkaç dakika sonra Tabby'nin tereddütlü sesi sessizliği bozuyor. "Peki... Laredo nasıldı?"

Aslında ne sorduğunu biliyorum: Eva nasıldı?

Gözlerimi açmadan, "Tüm derimin patates soyacağı ile soyulup tuzlu su banyosuna atılmak kadar eğlenceli" diye itiraf ediyorum.

Bunu bir sessizlik daha izler. Tabby bu kez konuştuğunda sesi son derece ciddidir. "Bu işi yapmamın asıl nedeninin para olmadığını biliyorsun Victoria. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Bugün tercih ettiği kıyafet, siyah skinny jean'ine ilâştirilmiş bir çift siyah erkek jartiyeri, üzerinde elektrik mavisi Batman logosu olan küçük beyaz bir tişört, göğüslerini gergin bir şekilde

orantısız bir şekilde çekilmiş ve görünüşüne bakılırsa ortaokuldan beri sahip olduğu bağıcsız Chucks ayakkabılar. Göbeğindeki yüzüğün mücevheri Batman logosundaki maviyle eşleşiyor, ojesi de öyle.

"Bana aşık olduğunu itiraf etmek üzere misin?" diye sordum.

Gözünü bile kırpmıyor. "Tanıştığımızdan beri sana karşı büyük bir aşk besliyorum süperstar, ama sebebi bu da değil."

Kaşlarım kalkıyor. Bu iş ilginçleşmeye başladı.

"Sizin için çalışıyorum çünkü yaptığınız şeye inanıyorum" diyor.

"Hangisi?"

"Güçsüzleri güçlendirmek."

Sanki bahsettiği Gandhi ya da Nelson Mandela'ymış gibi derin bir saygı ve hürmetle söylüyor. Sesindeki sessiz tutku beni biraz şaşırttı. Onu daha önce hiç böyle konuşurken duymamıştım.

"Belki de bunu şirket sloganı yapmalıyız." diye şaka yapıyorum.

"İstediğin kadar çocuk yap, ama bu doğru. Kadınlara kendi gücümüzün kaynağının kendi içimizde olduğunu söyleyen tek kişi sizsiniz. Mutluluğumuz için başkasına güvenmek zorunda olmadığımızı. Bizim için en iyi olanın bebek sahibi olmak ve evcilik oynamak değil, kendimizi esnetmek ve gerçek potansiyelimizi bulmak olduğunu, çünkü bunun insanlığın geri kalanının da yararına olduğunu. Altmışlı ve yetmişli yıllarda cinsel devrimi ve büyük feminist hareketi yaşadık, kadınların eşitliği ve hakları için her türlü adımı attık ve neredeyse elli yıl sonra, bir erkeğin kazandığıyla karşılaştırıldığında hala sadece yetmiş yedi sent kazanıyoruz. Ve bundan memnun olmamız gerekiyor. Ben memnun değilim."

"İnan bana tatlım, senin pozisyonundaki diğer erkeklerden çok daha fazla kazanıyorsun."

Şiddetle, "Evet, öyleyim. Çünkü bacaklarımın arasında ne olduğuna değil, sadece işin kalitesine önem veren belalı bir patronum var. Ve eğer bu ülkedeki diğer tüm işverenler sizin gibi olsaydı, gerçek eşitliğe sahip olurduk. Kadınlar boktan evliliklerini terk etmekten korkmazlardı, çünkü kendilerini ve çocuklarını tek başlarına geçindirebilirlerdi. Kadınlar erkeklerden gördükleri onca saçmalığa katlanmak, birbirleriyle rekabet etmek, yaşlanmaktan korkmak, botoks, sahte meme ve dudak enjeksiyonlarıyla kendilerini deforme etmek zorunda kalmazlardı, çünkü erkekler kadınlardan daha fazla paraya, dolayısıyla daha fazla güce ve nihayetinde daha fazla değere sahiptir. Kadınlara bu kadar pasif olmayı bırakmalarını ve hayatlarının kontrolünü ellerine almalarını söyleyen tek yüksek sesli, gururlu, özür dilemeyen ses sizsiniz. İşte bu yüzden senin için çalışıyorum. Çünkü hiçbir şeyden korkmuyorsun, kimseden bir bok almıyorsun ve üzerinde herhangi bir erkeğinkinden daha büyük bir çift taşak var."

Sessizce ona bakarken gülümsüyor. "Ve ayrıca sana biraz aşık olduğum için."

Büyük bir şaşkınlıkla Tabby'nin sözlerinden etkilendim. Yüzümdeki ifadeyi görünce, "Eğer şimdi ağlarsan az önce söylediğim her şeyi tamamen geçersiz kılacaksın, seni koca ödle" diye alay ediyor.

Burnumu çektim. "Hâlâ bir baş belası olabilirim ve biraz gözlerim buğulanabilir, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor ve sandalyeden kalkıyor. "Hayır. Kız gibi davranma. Tanrım, umarım Parker Maxwell'i yakında ezeriz, çünkü hormonların kontrolden çıkmaya başladı."

Bilmiyor muyum?

Kural 6: Erkekler sürtükleri pisletir.

Tabby arkamda duruyor ve omuzlarıma masaj yapmaya başlıyor, gerçekten huysuz olduğumda ara sıra yaptığı bir şey. Böyle ufak tefek bir şey için rugby oyuncusu gibi elleri var. Sol omzumdaki asla tam olarak geçmeyen düğümle uğraşırken zevkle inliyorum.

"Pekâlâ," diye iç geçirdim, kış tekmelemeye ve isim almaya başlamaya hazırdım. "Bugün güvertede ne var?"

Tabby toplantıların, telefon görüşmelerinin ve tamamlanması gereken görevlerin listesini yaparken, Parker'ın dün gece elini kalbimin üzerine koyduğunda bana nasıl baktığını, gözlerinin nasıl yumuşak ve heyecan verici bir şekilde vahşi olduğunu hatırlamak için kendime kısa ve güzel bir an için izin veriyorum.

"Kalpler yalan söyleyemez,"

dedi. Belki de söylemez.

Ama bunun tek nedeni çok aptal olmaları.

T Saat beşte Xengu'ya doğru giderken telefon geldi. Direksiyondaki cevaplama düğmesine bastım.

tekerlek ve merhaba demek.

Connor hiçbir ön hazırlık yapmadan aniden, "Bir şeye bakmak için dükkâna gelmeni istiyorum. Mümkün olduğunca çabuk."

Porsche'yi öğleden sonraki yoğun trafiğin içinden geçiriyorum ama artık dikkatimi yola vermiyorum. "Neden? Ne oldu?"

Duraklıyor. "Görmen gereken bir şey var. Ya Parker?" "Evet?"

"Kapatır kapatmaz telefonunu kapat. Sakın unutma."

Connor aramayı sonlandırır.

Sağa sert bir dönüş yapıyorum, bu sırada bir taksinin önünü kesiyorum ve kaldırımdan inen ve neredeyse ezeceğim bir adamın bağırarak küfretmesine neden oluyorum ama tek umursadığım Connor'a gidip ne öğrendiğini görmek.

Görünüşe göre iyi değil.

Connor'ın "dükkan" Meatpacking District'te, Hudson Nehri'nden bir blok ötede, dönüştürülmüş bir depoda yer alıyor. İşyerinin adını tanıtan hiçbir tabela yok ve çevrimiçi ya da başka herhangi bir dizinde listelenmiyor. Metrix, sayılan tüm yönlerden şebekenin dışında. Tüm müşterileri kulaktan kulağa aktarılıyor ve ancak sağlam sözleşmeler imzalandıktan, kapsamlı geçmiş kontrolleri yapıldıktan ve önemli miktarda para el değiştirdikten sonra kabul ediliyor.

Metrix'in güvence altına alamayacağı hiçbir şey yoktur, ancak bu size pahalıya mal olur.

Sert çelik giriş kapısına yanaşıyorum, camımı indiriyorum, kapıyı çevreleyen dikenli tellerle kaplı tuğla duvarın üzerine monte edilmiş küçük siyah baloncuğa bakıyorum ve bekliyorum. Siyah baloncuğun arkasında hem plakamı hem de yüz hatlarımı okuyan bir tarayıcı, tarayıcının arkasında sonuçları analiz eden bir bilgisayar ve bilgisayarın başında da canı isterse nefes boruma tek bir darbeye beni öldürebilecek bir adam olduğunu biliyorum.

Taramada başarısız olursam ne olacağını düşünmekten nefret ediyorum, çünkü garaj yolunun her iki tarafındaki tuğla duvara yerleştirilmiş iki panelin patlayarak bir çift bilgisayarla çalışan makineli tüfeği ortaya çıkaracağından şüpheleniyorum.

Saniyeler içinde kapı yavaşça açıldı. İçeri giriyorum. Geçtim. depo kendisi o senin tipik Üç katlı, kurumsal görünümlü tuğla bina geçen yüzyılın başında inşa edilmiş. Ön taraftaki kapıya doğru yürürken tüm pencerelerin karartılmış olduğunu ve sadece tek bir giriş olduğunu fark etmiyorsunuz. Kapıya yaklaşır yaklaşmaz -çekikle dövülmüş çelik, üç metre boyunda ve yarı

Sessiz raylar üzerinde kayarak açılır.

Connor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış, tepeden tırnağa siyah giyinmiş, belinde Glock marka yarı otomatik bir tabanca ve yüzünde bir seri katili gururlandıracak bir ifade ile durmaktadır.

"Neden küçük bir ülkeyi işgal etmek üzereymiş gibi görünüyorsunuz?" diye ihtiyatla soruyorum.

Cevap olarak başını sallıyor ve dönüyor, benim de onu takip etmemi bekliyor.

Metrix'in dışı ortalama ve mütevazı görünse de içi hiç de öyle değil. Bir banka kasasına girmek gibi... eğer banka, dahi IQ'ları ve kaşınan tetik parmakları olan anal- retentive uzaylılar tarafından yönetilen bir uzay gemisinde olsaydı.

Tavanlar yüksek, ışıklar alçak ve sıcaklık paltomun içinde titrememe neden olacak kadar serin. Cilalı beton zemin ince, pahalı bir parlaklık yayıyor. Siyah bilgisayar kuleleri yanıp sönen, hafif uğultulu sıralar halinde kuzey duvarı boyunca uzanıyor. Doğu duvarındaki düzinelerce kabinden parlayan video ve televizyon ekranları, kulaklık takmış, klavye başında sert çeneli adamlar tarafından izleniyor. Güney duvarı boyunca askeri hassasiyetle sergilenen kilitli, arkadan aydınlatmalı silah kasaları ürkütücü derecede tehditkâr görünüyor. Ayrıca yeniler. Metrix'i son ziyaret ettiğimde bunlar yoktu.

"Bu donanım da neyin nesi?" Ofisine doğru yürürken Connor'ın arkasından soruyorum.

Omzunun üzerinden cevap veriyor, "Son zamanlarda ekstraksiyon işine girdim. İyi para kazanıyorum."

Ekstraksiyon mu? Sormamaya karar verdim.

Sonra Connor'ın ofisindeyiz. Kapı kapandığında yaptığı ilk şey bana dönüp elini uzatmak oldu.

"Telefon."

Ona bakıyorum. "Tamam, şimdi beni korkutmaya başlıyorsun." "Ver şu lanet telefonunu kardeşim." diye ısrar ediyor.

Direnmenin nafi olduğunu bildiğimden telefonumu ceketimin cebinden çıkarıp uzatıyorum. Connor inceliyor ve sonra memnun bir şekilde başını sallıyor. "Kapatmışsın. Güzel."

"Bu neden iyi?"

Bana baktı. "Telefon kapalıyken GPS devre dışı. Takip edilemezsiniz."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. "Şimdi bana neler olduğunu anlatmak için harika bir zaman."

"Neler oluyor?" diyor, en az bir metre genişliğinde siyah granitten bir levha olan masasına doğru ilerleyerek, "asıl altmış dört bin dolarlık soru bu dostum."

Bilgisayarının monitörünü bana bakacak şekilde çeviriyor. Yukarıdan aşağıya, bir o yana bir bu yana yavaşça zıplarken neşeyle el sallayan tuhaf bir animasyon karakteri dışında karanlık. Bıyıklı, beyaz, karikatürize ve belli belirsiz bir kediye andırıyor.

Kedinin kafasının üzerindeki düşünce balonunda "İyi denemeydi, aptal!" yazıyor.

"İlginç bir ekran koruyucu. Nedir bu?"

Alaycı bir şekilde, "Oh, bu mu? Evet, bu sadece piyasadaki en azılı hackerlardan birinin amblemi."

Kaşlarımı çatıyorum. Hacker mı? "Peki bilgisayarında ne yapıyor?" "Beni sinirlendiriyor, yaptığı şey bu!"

Kaşlarımı kaldırıp bakışlarımı onunkilere dikiyorum. Connor Hughes'un bilinen bir özelliği varsa o da çelik gibi sınırlara sahip olmasıdır. Eğer onu kızdıran bir şey varsa, kötü bir şey olmalı.

Gerçekten kötü.

"Bunu görebiliyorum. Nedenini bana anlatacak mısın?"

Connor kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sanki bir çift altıpatları çıkarıp patlatmaya başlayacakmış gibi bilgisayara bakıyor. Parmağını ekrana doğru uzatarak, "Bu pislik," diye tersliyor, "yıllardır başımın belası oldu. Kibirli, yıkıcı, çok zeki ve en kötüsü de izi sürülemiyor. Sözde fotografik hafızası nedeniyle Polaroid kod adını kullanıyor." "Puşt" diye mırıldanıyor.

Bu konuda içimde kötü bir his oluşmaya başladı. "Victoria Price'ın bu Bay Polaroid'le bir ilişkisi var mı?"

Homurdanıyor. "Bunu kolayca kanıtlayabileceğimden değil. Orospu çocuğu sadece kimliğini gizlemekle kalmayan, aynı zamanda Görev'deki kendini imha mesajları gibi, yük teslim edildikten sonra kaynak kodun ve konumun tüm izlerini silen matematiksel bir gizleme yazılımı geliştirmiş.

İmkansız filmler. Geride bıraktığı tek şey bu"-Connor ekrandaki çizgi kediye tiksintiyle bakarak çenesini sallıyor- "çünkü az önce seni domaltıp sikenin kendisi olduğunu bilmeni istiyor."

"Anlamıyorum - eğer kod adı Polaroid ise, neden bir kamera değil de beyaz bir kedi?"

Connor havlıyor, "Çünkü o bir pislik, işte bu yüzden!" Sonra aklıma geldi.

Beyaz: Victoria'nın giydiğini gördüğüm tek renk beyaz. Kıyafetleri, ayakkabıları, el çantaları... hepsi beyaz. Evindeki tüm mobilyalar bile beyaz. Bu onun imza rengi.

Kedi: Marie-Thérèse'e Victoria hakkında ne söylediğimi hatırlıyorum: "Havlıyor ama ısırıyor. Bir kediciik."

Marie-Thérèse cevap verdi: "Kedilerin uzun pençeleri ve keskin dişleri vardır ve her yıl milyarlarca küçük memeliyi öldürürler. Onlar aslında sevimli seri katiller."

Fotoğrafik hafıza: Victoria, biletleri tükenen seminerlerinde teleprompter yardımı olmadan yaptığı heyecan verici, zekice konuşmalarıyla tanınır. Her kelime kafasının içinde.

Connor'ın masasının önündeki sandalyeye yavaşça çöküyorum. Bana bakıyor, yüzündeki sorgulayıcı ifade şüphesiz benim yüzümdeki büyük şok ifadesinden kaynaklanıyor olmalı. "Ne?" diye soruyor.

"Polaroid'in erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

Connor tereddüt etmeden ve tam bir inançla cevap verir. "Tabii ki o bir erkek. Piliçler beceremez, becerirlerse de asla bu kadar iyi olamazlar. Bunun için beyinleri yok."

Connor'ın bir gün bu sözleri yiyeceğine dair içimde bir his var.

Sert bir nefes vererek bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bence en başından, bu sabah beni terk ettiğin andan başlamalısın. Bana neler olduğunu anlat. Ve sonra bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlat."

Connor telefonumu masanın üzerine bırakıyor ve cüssesini büyük deri kaptan koltuğuna indiriyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve başlıyor.

"Kız arkadaşınızın geçmişini araştırmaya başladım. Ağır suç ya da kabahat yok, temiz motorlu taşıtlar raporu, Warren Buffett'ı kışkandıracak bir kredi. Haciz, mahkeme kararı veya iflas yok, vergilerini zamanında ödüyor, birçok çek hesabından birinde benim bir yılda kazandığımdan daha fazla nakit var. Ve sen haklıydın, senden daha fazla parası var." Duraklıyor. "Ne kadar fazla olduğunu bilmek ister misin?"

Üstüne basa basa söylüyorum, "Kesinlikle hayır."

Connor kıkırdar. "Güzel. Çünkü bu senin erkekliğine ciddi bir darbe olurdu, kardeşim."

Dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki, kırılmadıklarına şaşıyorum. "Devam edelim."

"Doğru. Devam edelim. Küçük bir kalp rahatsızlığı için gerekli olan tek bir reçete dışında ilaç kullanmıyor. Akli dengesizlik geçmişi yok, büyük ameliyatlar geçirmemiş, jinekoloğuna yıllık kontrollerini yaptırıyor."

"Yeter." Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bana jinekoloğundan bahsetme. Zaten bu kadar meraklı olduğum için kendimi yeterince kötü hissediyorum."

Connor, "-ve cinsel yolla bulaşan hastalık geçmişi yok. Düzenli olarak test yaptırıyor. Sonuncusu geçen aydı ve temiz çıktı." Sırıttırıyor. "Yani eldivensiz gitmeye iznin var."

Ona o kadar uzun ve sert bakıyorum ki, sonunda teslim olarak ellerini havaya kaldırıyor. "Devam edelim."

"Kesinlikle," diye homurdanıyorum. Ne kadar büyük olduğu ve ne kadar uzun süredir arkadaş olduğumuz umurumda değil. Eğer Victoria'nın şöhreti ya da cinsel dürtüleri hakkında kaba bir yorum yaparsa, masasına atlar ve özür dileyene kadar onu boğarım.

Bu süreçte muhtemelen kıcıma tekme yiyeceğim ama umurumda değil.

"Eğitimi kontrol edildi, Sosyal Güvenlik numarası kontrol edildi, doğum belgesine kadar her şey yasal."

İkiniz arasında bariz bir geçmiş bağlantısı göremedim, ancak bunu doğrulamak için diğer kanalları araştırmam gerekecek. Seyahat tarihlerini, iş ve sosyal üyeliklerini çapraz referans alacağım. Özel iletişimler her zaman gerçek kırı araştırmaya başlamak için en iyi yer olduğundan, e-postasına girmeyi denedim."

Bilgisayar ekranına ters ters bakıyor. "İşte o zaman bir sorunla karşılaştım."

Victoria'nın geçmişinde herhangi bir tehlike işareti olmadığı için rahatladım ve ayrıca ilk bakışta aramızda bir bağlantı yokmuş gibi görüldüğü için de rahatladım. Ayrıca, para sorunu da yok, yani kasama girmeye çalışmasının sadece iki nedeni olabilir.

Birincisi: sadece gözetliyordu. Benim onunkini bildiğim kadar o da benim ünümü biliyor. Belki de sadece merak ediyordu. Belki de çıkarken yanlış bir yola saptı ve ofisime hızlıca bir göz atmanın zararı olmayacağına karar verdi.

İki: O da benim üzerimde pislik arıyor. Ama neden?

Ve en başa döndük.

"Yani bu Polaroid karakteri." Ekranda zıplayan kediye işaret ediyorum. "O da senin gibi kiralık güvenlik mi?"

Connor aşağılanmış görünüyor. "O güvenlik değil, kardeşim. O lanet olası bir anarşist! Oyun oynamayı, bir şeyleri havaya uçurmayı, sorun çıkarmayı seviyor! Altı yıl kadar önce sırf yapabildiğini kanıtlamak için Citibank'ın bilgisayarlarına girmiş, 'Güvenliğiniz boktan' diye bir mesaj bırakmış. Bilin bakalım o sırada Citibank'ın güvenlik firması kimdi?"

Kaşları havaya kalktı.

"Bu doğru," diyor Connor. "Saygılarımla."

Şaşkına döndüm. Connor'ın güvenlik sektöründeki itibarı rakipsizdir. Eğer biri onu geçebildiyse, bu o kişinin korkunç zeki olduğu anlamına gelir.

Ve muhtemelen biraz da dengesiz. Connor Hughes gibi bir adamı düşman olarak istemezsin.

"İhlalle ilgili bir şey duymadım" dedim.

"Çünkü hiç para çalınmadı. Yüz milyonlarca dolarlık kredi kartı ve banka hesabına erişimi olmasına rağmen Polaroid hiçbir şey çalmadı. Hiçbir müşteri verisini çalmadı. Sadece eğlence olsun diye hackledi ve bana en büyük müşterilerimden birine mal oldu. Ama sadece ben değilim. Her büyük güvenlik şirketi bir zamanlar bu pislikle uğraşmak zorunda kaldı. Bütün büyük adamların peşinde. Ordu, iş dünyası, din, aklınıza ne gelirse. Bir keresinde Scientology Kilisesi'nin bilgisayarlarını bir ay boyunca çökertmişti." "O o kadar da kötü değildi" diye hoşnutsuz bir şekilde ekliyor.

"Eğer kiralık güvenlik değilse, Victoria Price'ın e-posta hesaplarını koruyarak ne halt ediyor?"

"Dediğim gibi kardeşim, altmış dört bin dolarlık soru bu."

Karmakarışık düşüncelerim sürüklenirken bir an sessizce birbirimize bakıyoruz.

"Oyun oynamayı seviyorsun, değil mi?" "Sadece kazanabileceğim oyunları."

Sonunda Connor, "Belki de eski sevgililerinden biridir. Hala ateşi yanıyordur ve ona göz kulak olarak bir centilmen olduğunu düşünüyordur. Ya da belki onu tanımıyordur bile ya da böyle bir korumanın varlığından haberi yoktur, sadece takıntılı bir hayranın özel yeteneklerinin şanslı bir alıcısıdır." Sesi ciddileşiyor. "Ya da belki -belki diyorum sadece- Victoria Price'ın sakladığı bir sürü sır var ve bu sırların ortaya çıkmamasını sağlamak için maaş bordrosunda çok ilginç insanlar tutuyor."

Ya da belki de aslında Polaroid'in kendisidir.

Yüksek sesle soruyorum, "Nasıl öğrenebiliriz?"

Connor o acımasız gülümsemesini takındı. Zaten bir planı olduğunu biliyordum.

Ne yazık ki, hemen hoşlanmadığım bir şey.

"Evine girmemiz gerek."

"Connor. Onun evine girmen için sana yetki vermiyorum."

Sinirli bir ses çıkarır. "Dostum, sikini bir saniyeliğine beyninden çıkar. Becerdiğin bu kadın bir şekilde en çok arananlar listesinde olan ciddi bir siber suçluyla bağlantılı-"

"En çok aranan mı? Hiçbir şey almadığını söylemiştin!"

Bakışı bozuldu. "Sence hükümet Polaroid'in ulusal güvenlik sırlarını düşmanlarımıza satmadığını, sadece eğlenmek için askeri bilgisayar sistemlerimize girip etrafa göz attığını umursuyor mu? Bu adamın çok tehlikeli olduğu düşünölüyor. Ve eğer yetkililer Bayan Bitches Do Better'ın onunla herhangi bir bağlantısı olduğunu öğrenseydi, çoktan bir sorgu odasında olurdu."

Bakışları delici bir hal alıyor. "Ve sen de öyle."

O haklı. Yüce İsa, o haklı.

Uluslararası bir suçluyla mı flört ediyorum? Aklımdan ıkaramadığım kadın bir dizi dahiyane siber saldırının arkasındaki beyin mi? Suç ortaklığından tutuklanabilir miyim?

Daha da önemlisi, umurumda mı?

Connor sandalyesine yerleşiyor ve parmaklarını göğsünün üzerinde birleştiriyor. Sesi aldatıcı bir şekilde sakın çıkıyor, ama altında yatan şeyi hissediyorum.

Savaş.

"İşte benim bu konudaki düşüncelerim. Evini çok sessiz ve kapsamlı bir şekilde arayacağım. Tüm belgelere, kasalara, bilgisayarlara elimle erişeceğim. Donanımı kırmak kod kırmaktan daha kolaydır, özellikle de hacker arkadaşının savunma olarak hazırladığı yazılımı düşünürsek. Masaüstüneysem on dakikadan kısa bir sürede tüm sabit diskinin blok düzeyinde bir kopyasını alabilirim. Ayrıca bilgisayarına keylogging yazılımı yükleyebilirim, böylece yazdığı her şeyi görebiliriz ama o bunu bilmez. İstedığınız tüm cevaplara sahip olacaksınız, belki de bu Polaroid denen dangalağın kim olduğunu öğreneceğim ve tek yapmam gereken Victoria'nın birkaç saatliğine evden çıkmasını sağlamak olacak."

Suçlu olacağım ihanetin büyüklüğünü kavramaya çalıştığım birkaç dakika boyunca beni izliyor. Sessiz kaldığımda, telefonumu masanın üzerinden bana doğru kaydıldı ve sert bir şekilde, "Ya da o seni aptal yerine koyarken, sen orada elinde gevşek sikiyle oturabilirsin." dedi.

"Beni telefonumla takip ettiğini bilmiyoruz. Ya da herhangi bir şekilde beni hedef aldığını. Bu noktada bunların hepsi tamamen varsayım."

Connor'ın cevabı hemen gelir. "yle olmadığını bilmiyoruz. Ya da değilse kim olduğunu."

Connor'ın bana bakışı tüylerimi diken diken ediyor. "Derinlere kök salmış bazı güven sorunların olduğunu biliyorum Connor, ama lütfen bana dahi, suçlu bir bilgisayar korsanının elindeki casusluğun hedefi olduğumu ima etmediğini söyle."

Lütfen bana aynı şeyi dşnmediğimizi söyle.

"Dürüst olmak gerekirse Parker, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, bayan arkadaşının kağıt üzerinde tertemiz göründüğü ama bir zamanlar Uluslararası Uzay İstasyonu'nun kaynak kodunu ele geçiren ve NASA'nın bilgisayarlarını iki hafta boyunca kapatmasına neden olan birinin onun tarafında olduğu. Bu sizi ilgilendirmiyorsa, ne itiğinizi öğrenmek istiyorum."

Derin nefes alarak ayağa kalkıyorum. "Bunu düşünmem gerek."

Connor ürpertici bir yumuşaklıkla şöyle der: "Anlaşıldı. Ama bilmelisin ki kardeşim, ne karar verirsen ver, bu Polaroid şerefsiziyle görülecek bir hesabım var. Victoria Price'ı daha fazla araştırmak istemiyorsan, bu senin kararın. Ama arkadaşı bana milyonlarca dolarlık sözleşmeye mal oldu ve biraz fazla yaklaştığım için bir yılımı harcadığım bu Origin sistemindeki otuz üç sürücüyü de kızarttı."

Bilgisayar ekranında zıplayan alaycı karikatür kediye çenesini sallayarak bakıyor. "Ağı, virüs bulaşmış bir makineyi kesen kendi özel izinsiz giriş nleme yazılımımla güvence altına almamış olsaydım, tüm dükkanım

şu anda tehlikede. Başka bir deyişle, tüm işim mahvolur."

Bakışları benimkileri yakıyor. "Kimse benim işime karışamaz, kardeşim."

Duvardaki saat durmadan tik tak yaparken birbirimize bakıyoruz.

"Bana birkaç gün ver." dedim.

Başını salladı. Masasından telefonu alıp cebime koyuyorum ve gitmek için dönüyorum. Kapıya geldiğimde Connor'ın sesi beni durduruyor.

"Parker."

Dönüp ona bakıyorum. Önce bilgisayar ekranına, sonra da bana bakıyor. "Dikkatli ol."

Mutlu olmaya yakın bir şey olmasa da gülümsüyorum. "Anlaşıldı."

Ayaklarım bataklığa batmış ve boğulmam an meselesiymiş gibi hissederek Xengu'ya gidiyorum.

I Küvetin kenarına tünemiş telefonum çalmaya başladığında boğazıma kadar baloncukların içindeyim. Telefona korkuyla bakıyorum.

Jinekolog, şüpheli görünen bir vajinal yara için laboratuvar raporuyla birlikte arıyor.

Bugün kabus üstüne kabus yaşadım. Editörüm beni arayarak yeni kitabıma olan yoğun talep nedeniyle yayın tarihinin öne çekildiğini bildirdi, bu da önümüzdeki hafta içinde redaksiyonları tamamlamam gerektiği anlamına geliyor ve ben henüz onlara başlamadım bile. Sonra uzun süredir antrenörüm olan Duke, kendi spor salonunu açmak için kredi istedi, tabii ki bunu reddettim çünkü Duke'un bir sporcu kayışı kadar iş zekası var, bunu ona söyledim, o zaman benim hakkımda People dergisine son derece kötü bir hikaye satmakla tehdit etti, o zaman ona sözleşmesindeki gizlilik maddesini hatırlattım ve bunu ihlal ederse onu ezmekten çekinmeyeceğimi söyledim, bu da bana birkaç seçkin isim vermesine neden oldu, sonu unt ile biten dört harfli bir kelime ile biten.

O kelime teyze değildi.

Üstüne üstlük, Tabby'nin Cuma günkü seminerim için rezervasyon yaptırdığı otel panik içinde aradı ve arızalı bir yangın sprinkler sistemi nedeniyle balo salonlarının sular altında kaldığını söyledi. Ben de

iki bin kişilik yeni bir mekan bulması ve önümüzdeki iki gün içinde tüm bu insanlara haber vermesi gerekiyor.

Telefonu odanın öbür ucuna fırlatıp makyaj aynasına çarparak parçalanmasını izlemek istiyorum. Doğal olarak yapmıyorum.

-Swarovski kristalleriyle süslü kapağına bayıldım ama onun yerine cevap verin. Sesim bir cenaze töreninin neşesini taşıyor.

"Victoria Price konuşuyor."

"Neden sesin kedin ölmüş gibi çıkıyor?"

Dudaklarım yukarı doğru çekiliyor. Bu Parker. "Benim bir kedim yok."

Cevap olarak kıkırdaması son derece tahrik edicidir.

"Bildiğim bir şey var ki Bayan Price, çok güzel bir kediciğiniz var."

Gülümsemem daha da genişliyor. "Oh? Anlat."

"Şey, diyelim ki oldukça bakımlı ve talepkâr, ama onu tam olarak doğru şekilde okşarsanız, o kadar yüksek sesle mırıldanır ki komşular duyar. O dünyadaki en tatlı küçük kedi."

Büyük, aptalca bir sırıtışa geçiyorum. "İstediğim kadar bakımlı olabilirim. Faturaları ödeyen benim."

"Kedin hakkında konuşuyorduk, hatırladın mı?"

"Ah evet. Benim hatam." Sırf eğlence olsun diye ona biraz işkence etmeye karar verdim. Şakacı bir tonda, "Kediciğimin gerçekten nelerden hoşlandığını bilmek ilgini çeker mi?" diye soruyorum.

"Evet, bu çok ilgimi çeker." diye cevap vermeden önce yavaşça nefes alışını duyuyorum.

Bacağımı sudan kaldırıyorum ve kabarcıkların ıslak tenimden aşağıya parlak bir kıvrımla kayışını hayranlıkla izliyorum. "Öpülmeyi seviyor."

Cevap verdiğinde sesi bir oktav düşmüştü. "Bunu hatırlıyorum."

"Özellikle de aynı anda hem öpülmeyi hem de okşanmayı seviyor. Bu onu çıldırtıyor."

Boğazını temizliyor. Kravatını gevşettiğini hayal ediyorum. "Peki ya sonra?"

Boğuk bir fısıltıyla, "Beslenmeyi seviyor," diye cevap

verdim.

Telefondan elektrik sesi geliyor. "Umarım churros seviyordur, çünkü fırından yeni çıkmış büyük bir tane var. On dakika içinde orada olabilirim."

Sesinde duyduğum ihtiyaçtan dolayı gülüyorum. "Bay Maxwell, ne kadar cömertsiniz! Kedim gerçekten de churros seviyor!"

"Genel olarak Churros mu, yoksa özel olarak benimki mi?"

Gülümseme yüzümden uçup gidiyor. Bacağımı suya indirip doğruluyorum, kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor. "Özellikle senin," diyorum usulca, sesimdeki gerçeği duymasına izin vererek.

Nefes alışını duyabildiğim uzun bir sessizlik oluyor. Sonra da: "Seni görmem gerek."

Hissettiği her şeyi o beş basit kelimeye sığdırması nefesimi kesiyor. "Ben... Sabah erkenden çalışmam gerekiyor. Önümüzdeki birkaç gün için programım çok yoğun. Hafta sonuna kadar boş değilim."

"Bütün hafta sonu mu?"

Ruh halinde ani bir değişim var, seksilikten keskinliğe. Bunu sesinde duyuyorum. Sanki aklına bir şey gelmiş gibi.

"Neden? Aklında ne var?"

Kısa bir duraksamadan sonra, "Bir sürpriz. Bunları ne kadar sevdiğini biliyorum. Seni ne zaman alayım?"

"Cuma günü beşten sonra. Bir seminerim var-"

"Bana yeri mesaj at. Oradan ayrılacağız - bir gece çantanızı hazırlayın."

Hem ani yoğunluğu hem de az önce gece çantasıyla ilgili söyledikleri karşısında şaşırılmış bir halde kaşlarımı çatıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Bu sefer konuşmadan önceki duraklama yoğun bir şekilde gergin hissettiriyor. Ya da belki sadece hayal ediyorum çünkü onu tekrar görme düşüncesiyle tüm sinirlerim domuz yavruları gibi ciyaklıyor.

"Sırların olmadığı bir yere," diyor sessizce. Başka bir şey söylemeden telefonu kapatır.

Elimdeki telefona uzun süre bakıyorum, bu şifreli kelimelerin ne anlama gelebileceğini merak ediyorum.

A Victoria ile telefonu kapattıktan sonra, bakışlarımı son otuz dakikadır baktığım bilgisayar ekranına geri çevirdim.

Xengu'daki ofisimdeyim. Kapanışa saatler var. Katta işleri denetliyor olmalıydım, ama bu gece, ilk kez, iş yapabilecek durumda değilim.

Çok fazla şoktayım.

Çünkü Connor'dan ayrıldıktan sonra, Bailey'nin bana bahsettiği Drudge Report web sitesindeki Victoria hakkındaki hikayeye bakmaya karar verdim. Kısaydı, sadece birkaç cümle uzunluğundaydı. Ama bir kelime göz kamaştırıcı bir neon tabela gibi gözüme çarptı, ışıltısı retinama kazındı:

Laredo.

Bu isme - büyüdüğüm, ruhumu kaybettiğim ve kalbimi gömdüğüm, bir zamanlar şiddetli, geri dönülmez, ölümcül bir şekilde aşık olduğum şehrin ismine - bakıyorum ve içimdeki öfkenin ilk hafif titreyişlerini hissediyorum.

Bu bir tesadüf değil. Bundan eminim. Özellikle de Victoria'nın Kaliforniya hakkındaki ilk hikayesinde Laredo'dan hiç bahsetmediğini düşünürsek. Ben konuyu açana kadar Teksas'a gittiğini söylemişti... ve şimdi de

eski erkek arkadaşının mezarını ziyaret etmesi de söz konusu. Annesinin hasta olmasıyla ilgili söyledikleri de öyle.

Kendime onun bu kadar iyi bir yalancı olup olamayacağını sormama gerek yok, çünkü cevabı zaten biliyorum.

Ama neden? Onun son oyunu ne?

Bilmiyorum, ama her ne ise, eğer o kadın bana geçmişimin hayaletleriyle şantaj yapacağını düşünüyorsa, başka bir şeyi hak ediyor demektir.

Çünkü değış tokuş adil bir oyundur ve istediğimi elde etmek için ellerimi kirletmekten çekinmem. Ve istediğim şey o.

Bana neye mal olursa olsun.

T Gök gürültülü alkış sesleri beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Gülümsüyorum, başımı sallıyorum ve

Seminer sonunda bittiği için rahatlamıştı.

Cehennem gibi birkaç gün geçirdik ama Tabby bir mucizeye imza atarak hem yeni bir mekan ayarladı hem de bilet sahiplerine yerini bildirdi. Bir kez daha, salon tıklım tıklım doldu.

Tadını çıkaramayacak kadar dikkatimin dağınık olması çok kötü.

Parker'dan günlerdir haber alamıyorum. Çarşamba gecesi yaptığımız konuşmayı aklımdan çıkaramıyorum ve kedi imalarından bahsetmiyorum.

Gizemli "sırların olmadığı yer "den bahsediyorum. Bunu ne kadar çok düşünürsem, kulağa o kadar uğursuz geliyor. Bu noktada, neredeyse kendimi beni bir bodruma götüreceğine, bir sandalyeye bağlayacağına ve koluma doğruluk serumu enjekte edeceğine ikna ettim.

Bu uygunsuz olmaz mıydı?

"Tamam, toparlamadan önce, izleyicilerden birkaç kısa soru için zamanım var-"

Ben cümlemi tamamlayamadan eller havaya kalktı. Dördüncü sırada oturan ve üzerinde Mickey Mouse sweatshirt'ü olan iri yapılı bir kadını gösteriyorum. Talihsiz bir saç kesimi var.

Sanki biri kafasına bir çorba kasesi koymuş ve kenarlarını kesmiş gibi görünüyor.

"Evet, Disneyworld tişörtlü güzel bayan.
Lütfen mikrofonu ona verin."

Bir asistan koşarak kadının yanına gelir ve ona kablosuz bir mikrofon uzatır. Kadın mikrofonu sanki kaçmaya alışacakmış gibi iki eliyle sıkıca tutuyor.

"Merhaba, ben Barbara. Victoria, daha önce özgüvenin bir kadının giyebileceği en seksi şey olduğunu söylemiştin. Peki ya kendine güveni olmayan kadınlar? Nasıl elde edeceğiz?"

Yüzü kızarmış bir halde mikrofonu bekleyen asistana geri veriyor ve yerine oturuyor. Kalabalıkta birçok kafa sallanıyor. Popüler bir soru sordu.

"Size küçük bir sır vereceğim hanımlar. Başkalarının sizin kendinize güvendiğinizi düşünmesi için aslında kendinize gvenmeniz gerekmiyor. Bu kulağa saçma gelebilir, ancak araştırmalar nasıl mutsuz olduğunuzda gülümsemeye zorlamanın kendinizi daha iyi hissetmenizi sağladığını gösterdiyse, zgveniniz ve kaya gibi sağlam bir zsaygınız varmış gibi davranmak da başkalarının size daha iyi davranmasına neden olur, bu da sizin daha özgüvenli hissetmenize neden olur, bu da bir geri bildirim döngüsü başlatır ve sonunda zaten sahipmişsiniz gibi davrandığınız için zgven kazanırsınız. Bir dahaki sefere kendinizi güvensiz hissettiğiniz bir durumla karşılaştığınızda kendinize "Victoria Price olsa ne yapardı?" diye sorun. Sonra benmişsiniz gibi davranın ve yapın."

Kalabalığa gülümseyerek duraklıyorum. "Kocanızın kn kesmek dışında. Lütfen bunun için beni suçlamayın."

Kahkahalar. Balo salonunun uzak tarafında duran, aşağı yukarı zıplayan ve kollarını coşkuyla havada sallayan başka bir kadını işaret ediyorum.

"Evet, kırmızı puantiyeli elbiseli kadın."

Başka bir asistan ona kablosuz bir mikrofon uzatır. Ondan mikrofonu almıyor ama mikrofonta konuşmak için uzattığı ellerin üzerine eğiliyor.

"Victoria, ben Kearney'den Claire ve soruma geçmeden önce, pek çok kadın için ilham kaynağı olduğunuzu söylemek istiyorum. Geçen yıl sizi Good Morning America'da gördüm ve söylediğiniz bir şey aklımdan çıkmadı. 'Kazanabileceklerini hiç düşünmeyen tüm kızlar için savaşıyorum' dediniz. Ve bunun çok harika olduğunu düşündüm. Kadınlar için böyle bir şampiyon olduğunuz için teşekkür ederim."

Seyircilerden büyük bir alkış koptu. Duygulanarak elimi kalbimin üzerine koydum. "Teşekkür ederim Claire. Bunu duymak çok güzel."

Claire ışıldıyor. Sonra da "Tamam, benim sorum erkeklerle ilgili." diyor.

Seyirciler yuh alıyor ve Claire de onlarla birlikte gülüyor. "Ne zaman kocamdan evde bir şey yapmasını istesem, örneğin çöpü dışarı çıkarmasını istesem, yapacağını söylüyor ama sonra yapmıyor. Ya da daha sonra yapacağını söylüyor. Her zaman bir bahanesi vardır. Çamaşır odamdaki raf altı aydır kırık ve kocam yaklaşık on kez tamir edeceğine söz verdi. Dırdırcı gibi davranmadan bunu yapmasını nasıl sağlayabilirim, ki bu zaten işe yaramıyor?"

İki bin kadının toplu olarak kafa sallama sesi iç karartıcı. Hayatımda yaklaşık kırk milyonuncu kez, erkeklerin neden bu kadar inatçı katırlar olduğunu merak ediyorum.

"Tamam, işte cevap. Hazır mısınız?"

Bağırışlarının ve alkışlarının dinmesini bekledikten sonra şöyle diyorum: "Bazen sizi kandırdığını sanan bir aptal kandırmak için aptal rolü oynamanız gerekir."

Cırcır böcekleri. Belli ki bir açıklama gerekiyor.

"Erkekler kendilerine ne yapmaları gerektiğinin söylenmesinden nefret eder. Bir kadın kocasına bir emir verdiğinde, bu ona annesi tarafından azarlanıyormuş gibi gelir. Çöpü dışarı çıkarmasını söylemek kadar zararsız bir şey olsa bile, yanlış tonda sorarsanız veya yanlış şekilde ifade ederseniz kendini iğdiş edilmiş hissedecektir. Bir erkeğe bir şey yaptırmanın en iyi yolu, onu kendi başına yapmaya motive etmektir.

"O yüzden bir daha kocanıza o raftan bahsetmeyin. İlk fırsatta yapmanız gereken şey, mahalledeki en çekici erkeğe gidip rafınızı tamir etmede size yardımcı olup olamayacağını sormaktır, çünkü burada aslında söylemeniz gereken şeyi aktarıyorum, 'Bu işlerde benden çok daha iyisin'. Sonra, mahallenin delikanlısı rafınızı tamir etmek için geldiğinde, kocanızın ne kadar hızlı hareket ettiğini izleyin. Otuz dakika içinde size yeni bir raf ve muhtemelen yepyeni bir çamaşır odası inşa etmiş olacaktır. Hiçbir şey bir erkeği rekabetten daha fazla motive edemez."

Claire, "Aman Tanrım, kime soracağımı çok iyi biliyorum" dediğinde salon kahkahaya boğulur.

"Aferin sana, Claire! Tamam, sıradaki soru."

Ön sırada sessizce oturan ürkek bir kadını işaret ediyorum. Dinleyiciler arasındaki diğer kadınların aksine, tüm seminer boyunca bir kez bile gülümsemedi, gülmedi ya da alkışlamadı. Şimdi katılmasına şaşırdım. Sanki bütün gün acı çekmiş gibi görünüyordu.

"Evet, öndeki bayan."

Ayağa kalkıyor. Asistan mikrofonu ona uzatıyor. Mikrofonu bir süre tutuyor, yere bakıyor ve sonra gözlerini kaldırıp bana diyor. "Erkek arkadaşına bu seminere geleceğimi söylediğimde beni öldürmeye çalıştı."

Tüm oda sessizliğe gömülüyor. Tüylerim diken diken oluyor, omurgamdan aşağı ateş karıncaları gibi yürüyor.

"Havva'nın yilandan elmayı almasından bu yana kadın-erkek ilişkilerini mahvetmek için herkesten daha fazla şey yaptığınızı söyledi."

Aman Tanrım. Dini çatlak alarmı.

"Sanırım bu onu orijinal kaltak yapıyor."

Hafif bir şaka yapma girişimim boşa gitti. Herkes kadının bundan sonra ne söyleyeceğini duymak için endişeyle bekliyor. Bir kazığa bağlanıp diri diri kızartılmak üzere olup olmadığımı merak ederek endişeyle sahnenin soluna bakıyorum, kanatta duran iri yarı güvenlik görevlisinin dikkatini çekmeye çalışıyorum ama onun yerine Parker'ı görünce afallıyorum.

Gülümsemiyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni izliyor. Gözlerimiz buluştuğunda, garip bir önsezi ürpertisi içime doluyor.

Ne zamandır orada duruyor? Ve gözlerindeki o bakış ne?

Kadın devam ediyor. "Ama ilk kitabınız Bitches Do Better'ın sonsözünde yazdıklarınızı hatırladım. 'Hayatın en güzel yanı, her zaman "Benim hikâyem böyle bitmeyecek" deme gücüne sahip olmanızdır' diye yazmıştınız. Ellerini boğazıma doladığında bunu hatırladım. Hikâyemin böyle bitmeyeceğine karar verdim. Bu yüzden karşı koydum. Ve kaçtım. Şimdi hapiste ve bana bir daha zarar veremeyecek. Sanırım gerçekten bir sorum yok. Sanırım sadece şunu söylemek istiyorum... Sen benim hayatımı kurtardın, Victoria. Gerçekten hayatımı kurtardın."

Boğazım kapanıyor. Büyük, görünmez bir yumruk nefes borumu sıkıyor. Uzun bir süre sonra, "Adın ne tatlım?" diye sorabiliyorum.

Kadın cevap verir, "Jennifer."

Seyirciye bakıyorum. Sesim biraz titreyerek, "Lütfen hepimiz Jennifer'ı bu kadar harika olduğu için alkışlayabilir miyiz?" diyorum.

Kalabalıktan yükselen kükreme daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki bir rock konseri gibi. Jennifer kızardı ve yere baktı. O oturamadan ben sahneden atlayıp ona sarılıyorum.

Kalabalık çılgına dönüyor. Birden etrafımızda on kadın beliriyor, sonra yirmi, sonra kim bilir kaç tane daha, hepsi sarılıyor, alkışlıyor, bağırıyor, sırtımı, omuzlarımı, saçlarımı okşuyor. Jennifer ve ben birbirimize sırtarak ayrılıyoruz. O bana onun kahramanı olduğumu söylüyor, ben de ona benim kahramanım olduğumu söylüyorum ve sonra kaçmak zorunda kalıyorum çünkü gözlerimde su birikiyor ve toplum içinde ağlarken görülmektense anestezi olmadan kolonoskopi olmayı tercih ediyorum.

Sahneden kaybolmadan önce kalabalığa son bir el sallıyorum ve Parker olduğu anlaşılan katı, hareketsiz bir kütleye çarpıyorum.

Beni kollarımın üstünden kavradı. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. Yüz ifademi görünce yüzü yumuşuyor.

"Tüm o titanyum zırhın altında koca bir lokum gibisin, değil mi?" Beni göğsüne doğru çekti ve yüzümü paltosuna gömdüm.

"Bana kendini becermeni söyletme."

Bu onu güldürüyor. Kollarını bana doluyor ve burnunu kulağıma dayıyor. "Yapsan da umurumda olmazdı. Parlak bir zekaya ve pis bir ağza sahip bir kadın gibisi yoktur."

"Çok bakımlı kediciği unutma."

Dudaklarını şakağımdaki nabza bastırıyor. Dudaklarının kıvrımından gülümsediğini hissedebiliyorum. "Nasıl unutabilirim ki? Son kırk sekiz saattir düşünebildiğim tek şey o."

Şakalaştığımız için rahatlamış bir halde, kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum ve kaşlarımı çatıyormuş gibi yapıyorum. "Tek yönlü bir zihin görüyorum."

"Bu benim en iyi özelliğim. Bu ve Fabio gelip benden önce davranmadan önce çöpü dışarı çıkaracak kadar zeki olmak."

Gülümsememeye çalıştığım için dudaklarımın seğirmesine engel olamıyorum. "İşte bu yüzden seminerlerime erkeklerin girmesine izin verilmiyor-şimdi tüm sırlarımızı biliyorsun!"

Yüzünde bir duygu titreşimi beliriyor, sonra hemen kayboluyor. "Hepsi değil."

Bununla birlikte, daha önce bahsettiği bu gizemli sırlar ülkesiyle ilgili yüksek endişe moduna geri döndüm.

Parker yüzümdeki değişimi görüyor ve parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor. "Bunun bir sürpriz olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Tatmin olmuş bir şekilde o da başını sallıyor. "Öyle olsun. Çantayı hazırladın mı?"

Tekrar başımı sallıyorum. Elini omzuma atıyor ve sıkıyor.

"Güzel. İlk sürprizin için hazır mısın?"

Gözlerimi kısarak, "Tam olarak kaç kişi olacak?" diye soruyorum.

Gülümsemesi çıldırtıcı derecede kendini beğenmiş. "Bu bir sürpriz."

Topuklarımı sıkıp bir açıklama için ısrar etmek üzereydim ki biri adımı haykırdı. Sese doğru döndüğümde, Tabby'nin kaşlarını çatmış bir halde bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Parker'ı görünce adımları duraksıyor ama sonra gülümsüyor ve hiçbir sorun yokmuş gibi bize doğru yürümeye devam ediyor.

Yine de onu çok iyi tanıyorum. Parker'ın önünde sallanan gülümsemesi Kardashian'ın göğüsleri kadar gerçek.

Bir şeyler oldu.

Tabby, Parker'ı delici yeşil bakışlarıyla sabitliyor ve sertçe, "Hey," diyor.

Tanıştırmayı ben yaparım. "Parker, bu benim asistanım Tabitha. Tabby, Parker."

Parker, Tabby'nin o günkü kıyafetine şaşkınlıkla bakıyor; eroin şıklığı ve Elizabeth Goth'un bir karışımı olan bu kıyafet, yırtık siyah bir mini, dizleri yırtık siyah çoraplar, altı inçlik siyah ince topuklu botlar, kolsuz beyaz bir erkek atleti ve boynunda bir tespihin üzerinde kocaman, kalın siyah bir haç içeriyor, ki bunu ateist olduğu için ironik bir şekilde giydiğini biliyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Tabby'nin sahte gülümsemesi kırılmanlaşıyor. "Sen de öyle. Onu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

"Elbette." Parker nezaketle başını eğiyor. "Seni lobide bekleyeceğim." Beni yanağımdan öpüyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor.

Yürüyüşünde sanki bir fili avlamış büyük bir avcıymış gibi bir kibir, bir memnuniyet var.

Tabby de bunu fark eder. Onun gidişini izlerken mırıldanıyor, "Bundan hoşlanmadım Victoria. Sırların olmadığı bir yere yaptığın bu hafta sonu kaçamağı mı?" Başını iki yana sallar. "Bence sen

iptal et ve tüm bu intikam olayını iptal et. Özellikle de bundan sonra."

Elindeki kâğıt demetiyle koluma vuruyor. Kâğıdı ondan alıyorum, sayfalarını açıyorum ve şaşkınlıkla bakıyorum. Sayfalar anlamsız yazılarla, hiyeroglifler kadar anlaşılmaz rastgele sayı ve sembol dizileriyle kaplı.

"Bilgisayarınız kusmuş gibi görünüyor. Ne oldu?"

Beni öyle endişeli bir bakışla süzüyor ki kanım donuyor. "Birinin eve biraz fazla yaklaştığının kanıtı."

"Anlamı?"

"Yani kümese girmeye çalışan bir tilki var." Elimdeki çıktıya bakarak çenesini salladı. "Bu, birinin sistemimize girmeye çalıştığının kanıtı."

Kalbim bir takla atıyor. Cevaptan korkarak soruyorum, "İçeri girdiler mi?"

Sanki Hello Kitty çantalarından birinin içine kaka yapmışım gibi bana derin bir hakaretle bakıyor. "Tabii ki hayır! Ama bu çok üst düzey bir şey Victoria. Bu bir çekirdek rootkit solucanı, izinsiz giriş tespit yazılımını alt edebilir ve temelde tüm sistemi ele geçirip köleleştirebilir."

Yavaşça göz kırptığımda iç geçiriyor.

"Bilgisayarınız başka birinin kontrolünde olurdu. Sizi gözetleyebilirler, yaptığınız her şeyi görebilirler ve siz onların orada olduğunu asla bilemezsiniz."

Nefesim kesildi.

Diyor ki, "Aynen öyle. Bu çok kötü. Ayrıca Parker'ın sistemlerini koruyan yazılımı henüz geçememiş olmam da eğlenceli bir gerçek, çünkü artık diğer uçta şifreleri sürekli değiştiren biri var." Sesi ekşiyor. "Her iki dakikada bir."

"Bekle, ne diyorsun? Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Kâğıtları elimden alıp ezerek bir top haline getirdi. "En iyi tahminim? Erkek arkadaşının

Benim gibi onun tarafında, neyin peşinde olduğumuzu bilen ve bizim ona yapmaya çalıştığımızı bize yapmaya çalışan biri."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Boku yedik, olan bu. Şişman kadın şarkı söyledi. Parker'ın sisteminde kullanabileceğim tüm arka kapılar kapatıldı ve yöneticisi, girmeye çalışırsam onu bana geri götürecek tuzaklar kurdu. Gördüğüm tüm askeri sistemlerden daha sıkı. Papa'nın kışına fark edilmeden girme şansım daha yüksek."

İsteksizce ekliyor, "Dürüst olmak gerekirse, oldukça etkileyici. Eğer bu heriften bu kadar nefret etmeseydim, her kimse, onun güzel, piç beynini kurcalamak isterdim."

"Bir saniye geri sarın-askeri sistem mi? Ne zaman askeri sistemler üzerinde çalıştınız?"

Tabby bir süre sessizce bana bakıyor. "Daha önce sana Başkan Underwood'un bazı hain detayları gizli tutmakta ısrar eden yardımcısından bahsetmiştim, böylece Başkan sorgulanırsa cahil olduğunu iddia edebilecekti, hatırlıyor musun?"

Gözlerim o kadar açılıyor ki, kendimi çizgi film karakteri gibi hissediyorum, sanki gözbebeklerim eski moda bir araba kornası gibi bazOOO-guh! sesiyle kafamdan fırlama tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi. "Tabitha. Lütfen bana hükümeti hacklemekle ilgili bir işe bulaşmadığını söyle."

Omuz silkiyor. "Artık değil."

Aman Tanrım. Başım dönüyor. Oturmam gerektiğini düşünüyorum ama Parker'ın lobide beni beklediğini düşününce panikliyorum. Sonra aklıma korkunç bir şey geliyor.

"Parker sistemine erişmeye çalışanların biz olduğumuzu biliyor mu?"

"Saldırıların nereden kaynaklandığına dair bir kanıt yok. Şimdilik görünmezim. Ama onu hedef almamız ve ardından bunun olması tesadüf olamaz." Buruşuk kâğıt tomarını yüzüme doğru sallıyor. "Ve eğer içeri girmeye çalışmaya devam edersem, onu doğrudan bize yönlendireceğim."

"Yani yapabileceğimiz başka bir şey yok mu? Boku yedik mi?" "Pazar gününe kadar altı yol var patron. SS Cyber Revenge yelken açtı."

"Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Ellerimi saçlarıma gömüyorum ve bir an gözlerim kapalı, derin nefes alarak bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğine karar vermeye çalışıyorum ki Tabby büyük bir soğukkanlılıkla "Tabii evine girmezsem" diyor.

Ellerimi iki yanıma bırakıp ona bakıyorum. "Şaka yapıyorsun."

"Sadece siyaset, din ve erkeklerin aletlerinin büyüklüğü hakkında şaka yaparım, iş gibi önemli bir konuda asla."

Yakınlarda duran herhangi birinin bu çirkin konuşmaya kulak misafiri olabileceğinden endişelenerek etrafıma bakıyorum, ancak yarınki başka bir etkinlik için hazırlık yapmak üzere görüşen birkaç ziyafet görevlisi dışında yalnızız. Kısık bir sesle tısladım, "Delirdin mi sen? Yakalanırsanız tutuklanırsınız!"

Belli belirsiz bir Mona Lisa gülümsemesiyle gülümsüyor. "Yani bu fikre karşı değilsin. Tek itirazın yakalanma ihtimalim mi?"

İnkâr etmek için ağzımı açıyorum ama kendimi tutuyorum. "Şey... evet."

Gülümsemesinin kendini beğenmişliğe dönüştüğünü gördüğümde ısrar ediyorum: "Ama Tabby, yakalanmayacağını garanti etmenin hiçbir yolu yok! Bilgisayarında büyük bir savunma sistemi varsa -ofis kasasındaki biyometrik güvenlikten bahsetmiyorum bile- evinde ne tür bir güvenlik sistemi kurduğunu bilemeyiz!"

"Elbette var-"

"Hayır! Bunu yapmana izin vermiyorum, Tabitha. Bu senin için çok tehlikeli. Cevabım hayır."

Dudaklarını büzerek bana bakıyor, bir tutam kıvılcık saçları gözlerinin içine düşüyor. "Yani elektronik olarak haneye tecavüz etmemde bir sakınca görmüyorsun ama fiziksel olarak bu bir sorun... İkiyüzlü kelimesinin tanımını bildiğini varsayıyorum? Çünkü düşünüyorum da, eğer bunu

Sözlükte senin resmin de hemen onun yanında olurdu Malefiz."

Benimle tartıştığı için boynunu sıkmak istiyorum ama bunun yerine öfkeyle nefes veriyorum. "Son baktığımda, siberuzayda kafanıza silah doğrultmuş polisler yoktu - Parker'ın evindeki alarmı çalıştırırsanız, siz daha 'Galaksinin Koruyucuları harika!' diyemeden ev silahlı polislerle dolacaktır."

Tabby'nin burun delikleri alevlenir. "Galaksinin Koruyucuları'yla alay etme Victoria. Chris Pratt o filmde çok ateşliydi! Özel efektlerden ya da film müziklerinden hiç bahsetmeyeyim bile! Kirli çamaşırlarını bulmak için kasasına ya da bilgisayarlarına giremezsek Parker'ın hayatını nasıl mahvedeceğinizi bana tekrar hatırlatır mısınız?"

Alaycı davranıyor, küçük sürtük, ama mükemmel bir noktaya değindi. Parker'ın çok bilmiş güvenlik şirketi tarafından engellendiysem ve onun hakkında daha fazla bilgi alamıyorsam ve Tabby'nin şu ana kadar bulduğu bilgi de saçmalıkla, bir sonraki hamlem ne olacak?

Beynim büyük bir kırmızı bayrak sallıyor: Sırların olmadığı bir yer.

Bu benim son şansım olabilir.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, başımı savuruyorum ve kırmaya karar veriyorum. "Bunu bitiriyorum, Tabby. Tavşan deliğinden vazgeçemeyecek kadar aşağıdayım. Bu hafta sonu ne olursa olsun, Parker Maxwell bu kediciğe churro yedirdiği için çok pişman olacak."

Tabby kaşlarını kaldırıyor. "Aletine çörek ismi mi verdin?"

"Bu bir hamur işi."

Homurdanıyor. "Her zaman söylediğim gibi, bir kızın gerçekten ihtiyacı olan tek şey elli milyon dolar ve bir pastadır."

"Beş dakika içinde çantalarımınla birlikte lobide buluşalım. Mesanem patlamadan önce tuvalete gitmeliyim."

Banyoya gitmek için dönüyorum ama Tabby kolumu tutuyor. "Victoria, bekle."

Sesindeki yeni tondan etkilenererek duruyorum ve ona bakıyorum. Bir an sessizce bana bakıyor ve sonra iç çekiyor.

"Sadece dikkatli ol, tamam mı? Bu konuda içimde kötü bir his var."

Yüzünü inceliyorum, gözlerindeki endişeyi fark ediyorum. "Son Avengers filminden sonra hissettiğinden daha mı kötü?"

"Çok daha kötü." Bir an duraklıyor ve sonra usulca ekliyor: "Sığınak çantasına nasıl erişeceğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. "Oraya gitmiyoruz bile, Tabitha. Her şey yoluna girecek. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun."

"Endişelendiğim sen değilsin patron. Onun için endişeleniyorum. Burada neyin tehlikede olduğunu unutma. Parker'la işler ters giderse her şeyini kaybedebilirsin. Her şeyini. Ve ikimiz de hapse girebiliriz."

Kolumu bırakıyor, dönüyor ve uzaklaşıyor, beni kulaklarımda yankılanan o korkunç sözlerle arkasından bakakalıyorum.

A Söz verdiğim gibi, Parker lobide beni bekliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapıcı tezgâhına rahatça yaslanmıştı.

Yüzünde bir gülümseme. Beni görünce doğruldu. Gülümsemesi daha da genişliyor.

Yanımda yürüyen Tabby mırıldanıyor: "Şu bok yiyen sırtışa bakar mısın? Bu çok boktan."

"Şşşt!" Muhtemelen daha çok kabız bir yüz buruşturmaya benzeyen bir gülümseme üretiyorum. Tabby beni gerçekten korkutmaya başladı.

Önünde durduğumuzda Parker "Hanımlar," diyor. Bana bakıyor. "Her şey hazır mı?"

"Gitmeye hazırım!" Parlak bir şekilde cevap veriyorum. "Her nereye gidiyorsak!"

Parker'ın gülümsemesinin daha önce gizemli olduğunu düşünmüştüm ama şimdi kesinlikle gizli. Daha önce kimsenin ağzının bu kadar sinsi ve gizemli bir hal aldığını görmemiştim.

Tabby dirseğiyle beni dürtüyor. Bacağına tekme atma dürtüsüne direniyorum.

Parker parmaklarını şıklatıyor ve lobinin karşısından bir hamal koşarak geliyor. Parker çantalarımı işaret ederek, "Bunları ön taraftaki siyah Rolls'a koyun," diyor.

Görevli hemen itaat etti. Hızlanan trenlerin daha yavaş hareket ettiğini görmüştüm. Hamalın hangimizi tanıdığından emin değilim ama eminim iyi bir bahşış almayı umuyordur.

İşte bir ipucu hayatım, sanırım Parker'a kirpiklerimi kırpttırıyorum.

Psikotiğın içine seksi koydum.

Bunu yapmak için onu yakmam gerekse bile umurumda değil. Yapacağım. intikamımı alacağım.

"Pekala," diyor Tabby, "iyi hafta sonları." Bana bakışları daha da keskinleşiyor. Sesi düşüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, saat kaç olursa olsun. Senin için her zaman müsait olduğumu biliyorsun."

Parker kolunu omuzlarıma doluyor. "Victoria böyle kendini işine adanmış bir asistanı olduğu için çok şanslı."

Tabby neşesiz bir şekilde gülüyor. "Tahmin bile edemezsin." Sadece parmak uçlarını kullanarak küçük bir el sallıyor ve sonra aniden dönüp veda etmeden gidiyor.

Onun gidişini izlerken, bunun onu son görüşüm olacağına dair içimi burkan ani bir önsezi yaşıyorum. Tüm vücudum buz kesiyor.

"Sen iyi misin? Yüzün bembeyaz."

Parker endişeyle bana bakıyor. Orada donmuş bir şekilde durduğumu ve nefes almayı bıraktığımı fark ediyorum. Elimi zonklayan kalbimin üzerine koyuyorum ve zayıf bir kahkaha atıyorum.

"Ah... evet, ben... özür dilerim, saatlerdir bir şey yemediğimi yeni fark ettim! Açlıktan ölüyorum!"

Parlak bir gülümseme ve sahte kelimelerle ona dönüyorum, boğazımdaki aptal yumruyu yutuyorum. Aşırı dramatik davranıyorum. Hayal kuruyorum. Oyun yüzümü takınmalı ve konsantre olmalıyım.

"Bunu düzeltebilirim," diyor Parker o tuhaf, sinsi özgüveniyle.

Garip kıyamet hissim yoğunlaşıyor.

Beni nazikçe kolumdan tutup lobiden dışarıdaki vale alanına doğru yönlendiriyor. Çantalarımızı alan görevli aşırı heyecanlı bir Labrador gibi bağlanıyor.

"Arabanız hazır, efendim!" Hemen ön tarafa park etmiş siyah bir sedanı işaret ediyor. Şık, uzun ve güzel. Koyu renk takım elbiseli bir şoför yolcu kapısının yanında durmuş bekliyor.

Ve beynim o kadar hızlı koşuyor ki olimpiyatlarda altın madalya kazanabilir.

Kutsal Meryem Ana'ya sahip olamaz, bu ne anlama gelebilir ki? Tabby haklıydı, bu berbat bir şey!

Kayıtsızca "Yeni araba mı?" diye sordum.

"Evet, aslına bakarsan öyle." Parker kulağıma doğru eğiliyor. Tekrar konuştuğunda sesi inanılmaz derecede seksi. "Bir tane istediğini söylemiştin."

Yaptım. Mükemmel hatırlıyorum, çünkü seks sırasında siyah jantlı, siyah üzerine siyah bir Rolls-Royce talep ettiğim pek görülmemiştir.

Hiç sık değil. Yıllar önce denemeliydim.

"Bir Hayalet, daha az değil. Bir Hayaletle tatmin olmayacağımı nasıl tahmin ettin?"

Parker'ın dudakları gizemli sırıtışlarından birine daha dönüşüyor. "Benim kişisel mottom, 'Ya hep var ol ya da hep yok ol, ortası yok'. Phantom kesinlikle her şeyini ortaya koyuyor. Ayrıca, bir Hayalet senin tarzın gibi görünmüyordu. Çok daha pahalı bir model varken olmaz."

Acaba kalp sorunuma ek olarak kötü bir astım vakası mı geliştirdim, çünkü aldığım her nefes kum dolu bir pipetten hava çekmeye çalışmak gibi. Yine de oyun suratım yerinde duruyor, bu yüzden Parker'ınki kadar esrarengiz bir gülümsemeyi başarıyorum. "Yani tamamen varsın, öyle mi? Sırada Karayip adası mı var?"

"Elbette," diyor, sanki dünyadaki en bariz şey buymuş gibi. Hızlı bir yanıt veremiyorum çünkü beynim bu konuşmadan vazgeçiyor ve uyku vaktinin geldiğine karar veriyor.

Mantıkla asla kazanamam zaten. Bu hafta sonunu atlatmamı sağlayacak tek şey katıksız hayvan kurnazlığı, ki bu da tamamen farklı bir şey.

Parker'a bakıyorum - mükemmel saçlarına, yontulmuş çenesine, ukala sırtısına - tekrar gülümsüyorum, ama bu sefer gerçek. "Seni uyarmalıyım Parker, orospular tutulmaz. Onlar tutarlar."

7. kural ve kişisel favorilerimden biri.

Sırtışı kurtlaşıyor. "Sabırsızlanıyorum."

Arabaya yaklaştık. Şoför benim için arka yolcu kapısını açıyor ve "Bayan Price" diye mırıldanıyor. Kendimi tereyağı yumuşaklığındaki deriye bırakıyorum ve koltukların arasında Grimm Kardeşler'in peri masallarından fırlamış gibi duran piknik sepetini görünce isterik bir şekilde kıkırdamamaya çalışıyorum.

Hangimiz Kırmızı Başlıklı Kız, hangimiz Büyük Kötü Kurt?

Parker'ın gülümsemesine bakılırsa, kırmızı pelerinli olan benim.

Parker diğer taraftan giriyor, şoför kapımı kapatıyor ve öne biniyor, sonra yola çıkıyoruz.

Parker hasır sepeti açıp iki kristal şampanya kadehi ve bir şişe Dom çıkarırken ve her bardağa bir ölçü koyarken konuşmuyoruz. Bir tanesini bana uzatıyor. Yutulmak üzere olan pelerinli küçük kız olmayı tercih etmediğime karar veriyorum, bu yüzden kadehimi kaldırıp tehdit dolu bir kadeh kaldırıyorum.

"Benim iyiliğimi isteyenlerin şerefine, istemeyenlerin canı cehenneme." Parker'ın cevabını beklemeden başımı arkaya eğiyor ve bardağımdakileri yutuyorum.

Parker kıkırdıyor. "Ben de aynı fikirdeyim." Şampanyasını bitiriyor, kadehi sepete geri koyuyor ve plastik ambalajlı peynir tahtasını çıkarıyor. "Gouda mı?" diye soruyor, o kadar masumca ki başımın gerçekten belada olduğunu anlıyorum.

Peynirini yememi mi istiyorsun? Peynirini yiyeceğim, seni sinsi pislik. Peynirini yiyeceğim, sonra kalbini yiyeceğim ve tatlı olarak da sanırım senin kara, bencil ruhunu yiyeceğim.

Mırıldanıyorum, "Biraz Gouda isterim."

Bir çift uğursuz sırtış takas ettik ve yolculuğa hazırlandık.

Rolls'la JFK'ye yolculuk, özel bir jetle uçuş ve renkli bir liman kasabasından yoğun, tropik bir ormana doğru penceresiz ve kanvas çatılı bir Jeep'le dolambaçlı bir yolculuktan sonra nihayet sırların olmadığı gizemli yere vardık.

Casa de la Verdad, ön kapının üzerindeki lentoya çivilenmiş ahşap tabelada yazıyor.

Birebir çeviri: Hakikat Evi.

Çantalarımı taşıyan Parker yanımdan geçerken yan gözle bakıp gülümsüyor. "Sana söylemiştim."

"Oh, iyisin."

İnanamayarak başımı sallıyorum, mekânı inceliyorum. Klasik Karayip tarzı bir ev - safran rengi, duvarların olması gereken yerde açık hava, hafif ticaret rüzgarlarında esen beyaz keten perdeler - yemyeşil bitki örtüsüyle çevrili bir tepenin üzerine oturtulmuş. Ay yükseliyor ve cırcır böcekleri şarkı söylüyor. Palmetto palmiyeleri esintide hışırdıyor. Dairesel araba yolunun yanındaki küçük patikadan ahşap merdivenlerle özel bir plaja iniliyor. Gizli lambalar, mülkün yüksek tarafını çevreleyen duvarların üzerinden dalgalar halinde akan kırmızı begonvillerin üzerine altın ışık havuzları yayıyor. Diğer taraf doğrudan denize bakıyor. Gözlerimi kapatıp orkidelerin ve gece açan yaseminlerin tatlı, baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum.

Burası cennet.

Adının House of Truth olması dışında, yani muhtemelen benim kişisel cehennemim.

Parker ön kapının kilidini açar ve içeri girer. Omzunun üzerinden seslenir, "Orada ağzın açık mı duracaksın Cruella, yoksa içeri girecek misin?"

Dudaklarım bana taktığı ismi telaffuz ediş şeklinden hoşnutsuzluk duyuyor. Sesi hafif ve eğlenceli, tanıdık, sanki yıllardır birlikte tatile çıkıyormuşuz gibi. Daha da rahatsız edici olan, ne kadar neşeli görüldüğü.

Adımlarında öyle bir sıçrama var ki, adam adeta uçuyor.

Belli ki büyük bir numarası var.

Belki Tabby haklıydı. Belki de bu berbat bir durumdur ve hafta sonu ateşli bir yangınla ve hayatımın geri kalanında hapisane yulaf ezmesi ile birlikte kahvaltıda yiyeceğim kadar pişmanlıkla sona erecektir - ama beni kızdırdığını belli edersem lanetleneyeceğim. Çok az samimiyetim, daha az merhametim ve ahlaki değerlerden tamamen yoksun olabilirim ama sahip olduğum tek şey omurgamdır.

Hayat bana bir şey öğrettiyse, o da uysalların dünyayı miras alacağı fikrinin tamamen saçmalık olduğudur. Eziklerin miras alacağı tek şey, güçlülerin onlara atmaya tenezzül ettiği şeydir.

Yut ya da yutul. Daha büyük bir kanun yok.

Parker'ın gerileyen sırtına bakarak, "Hadi şu barbeküyü başlatalım," diye mırıldanıyorum ve ardından onu içeri kadar takip ediyorum.

Evin içi dışından bile daha güzel. Traverten zeminler, yükselen tavanlar ve sessiz tropikal desenli mobilyalar pahalı ve abartısız bir zarafeti haykırıyor. İtiraf etmek istemesem de etkilendim.

"Dekoratörünüz çok iyi."

Geniş, açık mutfağa girdiğimde Parker'ın bana sunduğu Chablis bardağını kabul ediyorum. Lavabonun üzerindeki resim penceresinden okyanusun ay ışığıyla aydınlanmış muhteşem manzarası sahte gibi görünüyor. Hava sıcaklığı en az seksen derece olmasına rağmen, ufukta yağmur vaat eden bir küme tombul gri bulut pusuda bekliyor.

"Teşekkür ederim. Ama benim dekoratörüm yok. Tüm bunları kendim yaptım."

Kalçamı karşısındaki tezgâha dayıyorum ve sesimden inanmadığımı belli etmemeye çalışıyorum. "Gerçekten mi? Tüm bu

Kadınların peşinden koşmak, restoran imparatorluğunuzu yönetmek ve yeni kongre üyesi kariyerinizi planlamak arasındaki boş zamanınızı nasıl değerlendiriyorsunuz? Etkileyici."

"Ne diyebilirim ki? Çok yetenekliyim."

Gülümsemesi yıkıcı. Bu tür bir güzelliğe karşı bir yasa olmalı, bir kadını bir çırpıda sersemleten ve silahsızlandıran türden. Sanki kendiliğinden yanacakmışım gibi hissettiğim için başımı çevirip şaraptan büyük bir yudum alıyorum.

"Akşam yemeğiyle başlayacağım. Izgara biftek ve yeşil salata senin için iyi mi?"

Acaba ne tür bir mucize işçi çalıştırıyor da taze biftek ve sebzeleri bir anda deniz kenarındaki ücra bir yere götürüyor? Bu kişiyi işe almalıyım.

"Biftek kulağa harika geliyor."

"Güzel. Lanai'de yeriz." Pencereden dışarı bakıyor. "Görünüşe göre fırtına vurmadan önce biraz vaktimiz var."

Bakışlarını takip ediyorum, kaşlarım kırışıyor. Ufuktaki bulutlar şimdi çok daha uğursuz görünüyor. "Fırtına mı? Yazın kasırga mevsimi olduğunu sanıyordum?"

Yıkıcı gülümseme tekrar ediyor. Parker bana yaklaşıyor ve parmaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Sakin bana Kraliçe B'nin biraz gök gürültüsü ve şimşekten korktuğunu söyleme."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum, gözlerindeki muzipliği ve derin, şaşırtıcı bir şefkati fark ediyorum. Okşayışındaki şefkat de şaşırtıcı. Tenimi okşayışında beklenmedik bir koruyuculuk var. Neredeyse babacan bir tavır, sanki benimle hem gurur duyuyor hem de benim için endişeleniyor.

Her şey düşünüldüğünde, bu oldukça şüpheli.

"Elektrik fırtınası sırasında karadaki en yüksek noktada duran bir sonraki kızıdan daha fazla değil."

Yaklaşıp şarabımı alıp tezgâhın üzerine koyarken, bir kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekerken kıpırdamadan duruyorum. Boynumun arkasını kavırıyor ve

Böylece alınlarımız birbirine değecek. "Hava ne kadar kötü olursa olsun, hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim Victoria."

Sesinde kesin bir şey var, net ve mutlak bir şey, bir söz gibi.

Bir yemin
gibi.

"Parker-"

Bitirmeme izin vermiyor. Ağzımı öyle bir öpüyor ki, tepeden tırnağa sinir uçlarımda alevler yükseliyor. Nefes alıyorum, ona doğru eğilerek kokusunu ciğerlerime çekiyorum, bedenime karşı gücünü ve sıcaklığını hissediyorum, direncimin kırıldığını hissediyorum.

Neden? Neden onunla? Dünyadaki onca erkek varken, neden bedenim bunun için yanıyor, bunun için ağrıyor, açgözlülüğe varan bir arzuyla bunu istiyor?

Seni aptal inek, sevdiğin tek erkek o olduğu için olabilir.

Bu düşünce içime saf bir dehşet dalgası gönderdi. Parker'ın kollarından sıyrıldım.

"Vay canına," diyor usulca, ben birkaç adım öteye yerleşirken yüzümü izliyor, titriyorum ve solgunum. "Sakin ol, kaplan. Az önce ne oldu?"

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı ıslatıyorum, kalbimin şimdi beni yarı yolda bırakmayacağına ve tehdit ettiği gibi patlamayacağına kararlıyım. "Ben... bazen sen... biz..."

Kelimeleri bulamıyorum. Yüzümü ellerimin arasına alıp inliyorum.

Sonra elleri üzerimde. Beni kollarının arasına aldı, başımı omzuna yasladı, beni nazikçe salladı ve fısıldadı, "Biliyorum. Benim için de çok zor."

Kafamın içinde bir zil çalıyor. Zihnim ile zihnim arasındaki ağır siklet unvan maçının son raundunun açılış zili.

-acımasız bir vahşi- ve benim kırık, anlamsız, özlem dolu kalbim. Parker Maxwell hayatıma tekrar girip acınası, yırtık pırtık parçalarını diriltene kadar ölüp gömüldüğüne inandığım bir kalp.

O kadar uzun zamandır umutsuzdum ki, o kadar uzun zamandır aşksızdım ki, o kadar uzun zamandır en sıradan karşılaşmalar dışında her şeyden kaçıyordum ki - A sekmesini B yuvasına yerleştir, deli gibi koş, tekrarlar - Parker'ın beni beslediği bu duygu ziyafeti her devreyi aşırı yüklemeye ayarladı. Bir an soğukkanlı, sakin ve kontrollüyüm... ve sonra 4 Temmuz'daki havai fişek gösterisi gibi patlıyorum.

Göğsüne doğru fısıldıyorum, "Beni bu kadar zayıflatmandan nefret ediyorum."

Vücudundan küçük bir titreme geçiyor. "Teslimiyette güç vardır."

"Teslimiyette yıkım vardır."

Sesi boğuk ve duygu yüklü çıkıyor. "Bu sıfır toplamı bir oyun değil Victoria. Eğer ikimiz de teslim olursak, bu bir kazan-kazan olur."

Ondan tekrar uzaklaşıyorum ve yumruklarımı sıkmış, göğsüm kabarmış bir halde büyük paslanmaz çelik buzdolabının yanında duruyorum. Acı bir şekilde, "Kazan-kazan diye bir şey yoktur. Birileri kazanır, birileri kaybeder. Aksini düşünen herkes çocuktur."

"Ya da aşık," diye yanıtlıyor, sesi yumuşak.

Keskin bir nefes alıyorum. Sözleri içimde bir gong gibi yankılanıyor. Fısıldıyorum, "Yapma."

Hareketsiz duruyor. Güzel ağzı sert bir eğim alıyor. "Nerede olduğumuzu unutma, tatlım: Casa de la Verdad. Burası saçmalıklara kapalı bir bölge."

Gözleri ona karşı çıkmam için bana meydan okuyor ama ikimiz de yapamayacağımızı biliyoruz. Dudaklarım kelimeleri söylemese bile, bana her dokunduğunda bedenim ona tam olarak onun hakkında ne hissettiğimi söylüyor. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: ona sırtımı dönüyorum, kollarımı kendime doluyorum ve konuyu değiştiriyorum.

"Sakıncası yoksa siz yemek pişirirken ben de kendime çeki düzen vereyim."

Sesim şaşırtıcı derecede sabit, muhtemelen ona bakmadığım için. Kendime not: Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca göz temasından kaçın.

"Elbette." Sesi yine yumuşak. Okşayıcı. "Akşam yemeği yaklaşık otuz dakika içinde hazır olacak. Usta üst katta, koridorun sonunda." Bir dolabı açtığını, bir şey çıkardığını ve kapattığını duyuyorum. Sessizce ekliyor, "Yarın sabah yatakta uyandığımda seni hâlâ orada bulmak için sabırsızlanıyorum."

Kalbe hançer. İşte bu yüzden ne pahasına olursa olsun gerçeklerden kaçıyorum. Çok acıtıyor. Dürüştlük, sizi soyup soğana çevirecek ve bir bebek gibi inletecek güce sahip büyük bir ihtiyaç ve zayıflık lağımıdır.

Eğer kendime Karayipler'de bir tatil evi inşa edersem, adını Dürüştlüğe Ölüm Evi koyacağım ve her yeri siyaha boyayacağım.

Parker'ın çantalarımı girişte bıraktığı yere doğru hızlı adımlarla yürüyorum, onları alıyorum ve yukarı çıkıyorum.

Iarif ana banyoda, bir spanıkiyle yarışacak büyüklükteki küvette kendime banyo yaptırıyorum. Küveti doldururken gece çantamı ve fermuarını açıp bavulumu boşaltıyorum.

Giysilerimin üzerinde, dikenli kulaklarının arasına pembe bir fiyonk yerleştirilmiş, gülümseyen beyaz bir pelüş hayvan oturuyor. Pembe bir elbise onun tombul vücudunu süslüyor.

Dokunmuştum, onu aldım ve sıktım. "Aww, Tabby."

Bunu ilk kez yapmıyor. Uçmaktan ölesiye korkuyor - ailesi o küçükken bir uçak kazasında ölmüştü- ve hava yolculuğuyla ilgili her türlü batıl inancı geliştirdi. Sanırım Hello Kitty peluş bebek iyi şans getirmesi için tavşan ayağı kadar iyi.

Tanrı biliyor ya, ihtiyacım olacak.

Doldurulmuş kediye yatağın yanındaki komodinin üzerindeki lambaya dayıyorum, birkaç elbisemi ve diğer eşyalarımı Parker'ın geniş gömme dolabına asıyorum ve banyoya gidip soyunuyorum, kıyafetlerimi yerde dikkatsizce bir yığın halinde bırakıyorum. Buharlı sıcağa adım atıyorum ve ağrıyan ayaklarım sıcak suya değdiğinde yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Kendimi küvetin içine bırakıyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Tamam, bu iğrenç House of Truth'ta bir tane olabilir.
kurtarıcı erdem.

Az önce aşağıda olanlardan dolayı sarsılmış bir halde oyun planımı zihinsel olarak gözden geçiriyorum. Ne yazık ki bu plan Parker'ın elinde ne olduğunu görmek için beklemekten ibaret. Bu arada ben de gece gözetleme gezilerime devam edeceğim. Bu gece ve yarın gece onun bu tropik kaçamağında neler bulabileceğimi göreceğim. Gerçi ana yatak odasındaki tüm tabloların arkasında kasa var mı diye baktım. Ama bulamadım.

"Sana şarabını getireyim dedim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Parker açık banyo kapısında duruyor, elinde benim Chablis bardağım var. Bakışları yüzümden göğüslerime kayıyor.

-Meme uçlarım suyun hemen üzerinde görünüyor ve sonra yavaşça vücudumdan aşağı inerek çıkıntıya yaslanmış ayaklarıma doğru ilerliyor. Gözleri benimkilere kaydı.

Bakışlarındaki sıcaklık suyun sıcaklığını bile gölgede bırakıyor.

"Teşekkür ederim."

Doğrulup üzerimi örtmek istiyorum ama yapmıyorum. Bu dürtü çok saçma - Tanrı aşkına, adamın cinsel organı ağzımdaydı - ama burada yatarken, gözlerinin beni içine çekmesine ve bıçak gibi delip geçmesine izin verirken kendimi açıkta ve savunmasız hissediyorum.

"Bana şu anda ne düşündüğünü söyle." diyor.

Kalbim küt küt atıyor. Yemin ederim bu hafta sonu hayatta kalırsam, kalp nakli olacağım.

"Daha çok hissettiğim şey gibi."

"Hangisi?" Odanın içinde bir adım atar.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve bunun sudan kaynaklanmadığını biliyorum. Gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst, hakiki duygular içimde dolaşıyor, bu da bir felaketin başlangıcı. Özellikle de itiraf edersem.

Dikkatini dağıt. Dikkatini dağıt. Daha güvenli bir yere git, sekse!

Sesimi alçaltıp "Açım." diyorum.

Dudaklarının arasında yavaşça ilerleyen dilinden amıma doğru doğrudan, görünmez bir hat var. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve sıcak su meme uçlarımın üzerinden akarak bacaklarımın arasına bir zevk dalgası daha gönderiyor.

Parker bana doğru yavaş bir adım daha atıyor, sonra bir adım daha. Küvetin yanında diz çöküyor ve şarap kadehini uzatıyor. "Ben de."

Öne eğilip çenemi yukarı kaldırıyorum. Kadehi dudaklarıma bastırıyor ve kaldırıyor. Ağzıma bir yudum soğuk, berrak şarap dökmesine izin veriyorum. Yutkunuyorum, dudaklarımı yalıyorum ve gülümsüyorum. "Yemek yemeyeli uzun zaman oldu."

Ela gözleri parlıyor ve sonra Parker'ın ağzı benimkine dayanıyor.

Şarap kadehini fayans zemine bırakırken çıkan şingirtiyı duyuyorum, ellerinden birinin saçlarımın arasına girip çektiğini hissediyorum. Diğer su yüzeyinin altından kayıyor ve kalçamı kavıyor. Eli etimden aşağı kayıyor ve parmakları seksimin girişini okşuyor. Ağzına doğru inliyorum.

"Haklısın. Çok uzun zaman oldu," diye dudaklarımı törpülüyor.

Kıçım porselenden bir çıkıntının üzerinde dengede durana kadar beni sudan çıkardı. Bacaklarımı iterek açıyor, iri elleriyle kalçalarımı kavıyor ve yüzünü kaygan, titreyen kalçalarımın arasına gömüyor.

Kalçalarımı ağzına doğru sallayarak inliyorum. Parmaklarımı saçlarının pelüş kalınlığına batırıyorum ve içimde titreşen zevk dalgalarına karşı koyamayarak sallanmaya devam ediyorum. İki parmağını içime sokuyor ve ben nefes alıyorum.

"Tanrım. Evet. Evet, Parker."

Beni emerken boğazından hırlamaya benzer bir ses çıkarıyor. Parmaklarını içeri ve dışarı kaydırıyor, içeri ve dışarı, iç duvarlarıma yavaş, dolambaçlı daireler çizerek bastırıyor, kısa soluklarla nefes alana kadar, sırtım kemerli ve gözlerim kapalı, meme uçlarım elmas gibi sert.

Bir an için yavaşladığında, dili yumuşadığında, ona bakıyorum.

Yarı kapalı, yanan gözlerle bana bakıyor. "Kediciğin beslenmeye ihtiyacı var mı?" Dilini klitorisimin hassas başının üzerinde gezdiriyor. Hafifçe inlemekten başka bir şey yapmadığımda, tekrar yapıyor, daha yavaş, bu sefer beni inleten dairesel bir hareketle.

"Kitty Fransız öpücüğünü seviyor," diye sızlanıyorum. "Lütfen durma."

Parker'ın dudakları tatmin olmuş, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ah, lütfen dedi." Gözlerini kapatıyor, ağzını göbeğime bastırıyor ve o kadar güçlü emiyor ki sırtım eğiliyor ve içimden kopan çığlık banyo duvarlarında yankılanıyor.

Onun adını haykırarak geliyorum.

Bu planımın bir parçası değil, onun isminin şeklini oluşturan ahlaksız zevk çığlıklarım, ama o kadar iyi ki -o kadar iyi ki- kendime engel olamıyorum. Yüzüne karşı kıvrılırken, parmaklarım saçlarını sıkarken, bacaklarım gerilirken adı dudaklarımdan tekrar tekrar dökülüyor, çılgınca bir ilahi.

Tam küvete yığılmak üzereyken, bitkin bir halde, Parker beni kollarımın altından kaldırıyor.

Zımpara kağıdı kadar sert bir sesle, "Bacaklarını belime dola" dedi. Bunu yaptığımda, duvara doğru birkaç kısa adım atıyor, beni duvara yaslıyor, tek koluyla beni tutuyor ve fermuarını indiriyor. Ereksiyonu ıslaklığıma baskı yapıyor ve sikinin başı doğru noktaya takılıyor ve içime kayıyor. Kısmen etkilenmiş bir kahkaha ve kısmen inilti gibi bir ses çıkarıyorum.

Beni duvara karşı beceriyor.

Bacaklarını iki yana açmış, tamamen giyinik, tüm ağırlığımı taşıyan Parker, beni banyosunun pürüzsüz, boyalı duvarına yaslamış beceriyor.

İlerliyor, derinlere batıyor, parmakları şimdi popomun etini kazıyor. Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattığımda, ağzını boğazımda hissediyorum. Dişleri yeterli basınçla tenime bastırıyor.

beni titretmek için. Tekrar itiyor ve iç kaslarım onun etrafında kasılırken homurdanıyor.

"Bu güzel amcığa sahip çıkıyorum," diyor sertçe kulağıma. "Anlıyor musun, kadın? Bana asla kalbini vermeyeceğini biliyorum, ama bu-"

Tekrar itiyor. "-bu-"

Tekrar, daha sert,
daha derin. "-Benim."

Göğsümün içinde bir şey çözülüyor ve serbest kalıyor.

O şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks, gayrimeşru çocuğumun babası, on yılı aşkın bir nefretin nesnesi ve başarımın katalizörü. O beni mahvetti, ben de onu mahvetmeye yemin ettim ve bu iş bittiğinde ne yapacağım?

İntikamımı aldığımda, geriye ne kalacak? Kalbini ya da ruhunu kırdığımda ya da kariyerini veya itibarını yok ettiğimde - beni yönlendiren acı olmadan kim olacağım? Aynaya baktığımda ne göreceğim?

Ya ondan nefret etmek beni ayakta tutan tek şeyse?

Onu bir daha asla başka bir erkeği öpemeyecekmişim gibi, doyumsuzca öpüyorum, dilim ağzını istila ediyor, dişlerim onunkilerle çarpışıyor. Kollarımı omuzlarına doluyorum, topuklarımı omurgasına bastırıyorum ve kalçalarım durmaksızın ileri geri esniyor, itişlerini karşılıyor, sikini derinlere itiyorum, onun beni sahiplendiği gibi onu sahipleniyorum, onun beni işaretlediği gibi onu işaretliyorum.

Titriyor. İniltisi uzun ve alçak. İçime doğru son hamlesi şiddetliydi. Elini boğazıma doluyor, başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor ve bir yeminle içime boşalıyor.

Sıcaklık, zonklama, yayılan bir zevk şoku - benim orgazmım onunkinden hemen sonra vuruyor.

Ben boşalırken boynumu tutuyor, sıkıca kavırıyor. Hükmedici. Gözlerindeki bakış da hükmedici, beni korkutması gereken ama bunun yerine heyecanlandıran bir bakış.

Nedenini bilmek istemiyorum. Duygularımı incelemek istemiyorum. Sadece yakıp kül etmeden önce bu son cennet parçasının tadını çıkarmak istiyorum.

Kemiksiz bir şekilde Parker'ın üzerine yığıldığımda, beni hâlâ sikiinin üzerindeyken yatak odasına taşıyor. Yatağın birkaç adım ötesinde aniden durduğunda başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, komodine bakıyor.

"Ah, şu." Kıkırdıyorum. "İyi şans tılsımım. Şirin, değil mi?"

Parker yavaşça, ah, çok yavaşça başını çeviriyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Geçenlerde biri bana kedilerin aslında sevimli seri katiller olduğunu söyledi."

Uykulu bir şekilde gülümsüyorum. "Onları sevmeme şaşmamalı."

Çenesindeki bir kas esniyor. "Ateşle oynamayı seviyorsun, değil mi?"

Parmaklarımı yüzündeki zıplayan kasların üzerinde gezdiriyorum. "Sevgilim, ben ateşle oynamam. Ben ateşim."

"Evet," diye mırıldanıyor, "kesinlikle öylesin."

Boynuma sert bir öpücük konduruyor, yatakla aramızdaki mesafeyi kapatıyor, bizi yatağa götürüyor ve bu aynalı ev yıkıldığında tam olarak neleri kaçıracağımı bana bir kez daha göstermeye devam ediyor.

Birkaç orgazmdan sonra -beş, sevgili Tanrım, bunun fiziksel olarak mümkün olduğunu bile bilmiyordum, adam bir seks dehası- Parker ve ben dışarıda, mum ışığıyla aydınlatılmış lanai'de, yemeğimizin kalıntılarıyla dolu bir masada oturmuş, denizden gelen gök gürültülü bulutları izliyoruz.

Biftekler mükemmel bir şekilde ızgara edilmişti. Etlere eşlik etmesi için sade bir yeşil salata hazırladı. Olağanüstü bir şişe Syrah, yumuşak peynir, bal ve incir ile ananas marmelatından oluşan bir tatlının tadını çıkardık ve kolay

Seyrek ama rahat sessizliklerle dolu bir sohbet. Genelde işlerimizden, seyahatlerimizden, hobilerimizden, gerçek anlamda kendimizi ifşa etmemizi gerektirmeden birinden diğerine kolayca akan güvenli konulardan bahsettik.

Bu da sorusunu daha da çarpıcı hale getiriyor.

"Çocuk istiyor musun?"

"Çocuklar mı?" Kelimeyi sanki yabancı olduğum, yabancı dilden bir kelimeymiş gibi tekrarlıyorum.

Parker bana baktı. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyor. "Küçük çocukların seni korkuttuğunu söyledin, ben de bunu çocuk istemediğin anlamına aldım. Ama varsayımda bulunmanın akıllıca olmadığını biliyorum, o yüzden soruyorum."

Ağzım Sahra Çölü gibi. Esinti saçlarımın arasından geçerek omuzlarımın etrafında döndürüyor. Karanlık ufka, bulutlar tarafından yavaşça yok edilen yıldızlara bakıyorum ve onların da beni yok etmesini arzuluyorum.

"İyi bir anne olamazdım."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Göz ucuyla ona baktığımda, alaycı olmadığını anlayabiliyorum. Aslında söylediklerime şaşırmış görünüyor. Sanki belli değilmiş gibi.

"Fark etmediyseniz söyleyeyim, Bay Maxwell, ben pek bakıcı bir tip değilim."

"Çoğu erkek de öyle değil ama kimse bunu onlar için olumsuz bir durum olarak görmüyor."

"Çünkü genellikle öyle bir partnerleri vardır." "Yani besleyici bir partneriniz varsa, sorun çözüleceğini mi düşünüyorsunuz?"

Bu konuşma hiç hoşuma gitmeyen bir hal aldı. Omuz silkiyorum ve uzaklara bakıyorum. "Bunu gerçekten hiç düşünmedim."

"Yapmalısın."

Ona bakıyorum. Çok ciddi. Dehşet verici. "Konuyu değiştirelim."

Sesi de gözleri gibi yumuşuyor. "Hayır."

Midem iplerle bağlı. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Zar zor yutkunmayı başarıyorum. "Ya lütfen deseydim?"

"Henüz söylemedin."

Ağzımı açıyorum ama Parker benden önce davranıyor.

"Hep çocuk istemişimdir," diyor, gözümün içine bakarak. Gözler.

Sanki akşam yemeğim şiddetli bir şekilde yeniden ortaya çıkmak üzereymiş gibi hissediyorum. Soğuk üzerimde parlıyor, sonra kavurucu bir sıcaklık ve ardından öyle bir ısıtıp ki, varlığımın her hücrelerini, her atomunu kemiklerimin iliklerine kadar dolduruyor.

Kör, dipsiz bir an için, artık Victoria Price değilim. Artık bir erkeğe bakan bir kadın değilim, hatta bir insan bile değilim.

Ben Acı'yım.

Sonra koltuğumdan kalkıyorum, ahşap döşeme tahtaları üzerinde tökezleyerek lanaiyi çevreleyen korkuluğa çıkıyorum, onu bir can yeleği gibi kavıyorum, dizlerim ve dirseklerim yere kaymamak için kilitleniyor.

Arkamdan geliyor ve kollarıyla beni sarıyor. Gözlerimi kapatıp başımı eğiyorum ve boğazımda yükselen hıçkırıklarla savaşıyorum. Parker yüzünü saçlarıma gömüyor.

"İçindeki tüm karanlık yerleri bilmek istiyorum," diye fısıldıyor şiddetle, kolları bir mengene gibi. "Tüm sürgülü kapılarının kilidini açan ve arkalarında sakladığın tüm canavarları kovalayan anahtara sahip olan kişi olmak istiyorum. Karanlığının içindeki ışık olmak istiyorum. Senin kayan ve güvenlik ağın, düşebileceğin yumuşak yer olmak istiyorum."

Cevap vermeyince beni çeviriyor, belimden tutuyor ve çenemi kaldırıyor.

"Sana daha önce söylediklerimde, benimle güvende olacağın konusunda ciddiydim Victoria. Geçmişte başına ne gelirse gelsin, benimle her zaman güvende olacaksın. Söz veriyorum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Neden?"
Gözleri parlıyor, basitçe "Beni harekete geçiriyorsun" diyor.

Başımı göğsüne yaslıyorum. Sesim boş çıkıyor, uzaktaki sörfün gürültüsüne karşı boş, çirkin bir törpü. "Beni tanımıyorsun. Bunu kendin söyledin."

"Yeterince biliyorum."

Bir martı çığlık atıyor, tepemde bir yerlerde süzülüyor. Esinti daha da huzursuzlaşıyor, sürgülü kapıların yanındaki perdeleri koparıyor, elbisemi dizlerimin etrafında kıvrımlar halinde çekiyor. Ozonun keskin kokusu havada asılı duruyor ve yağmurun yakın olduğunu biliyorum.

Fısıldıyorum, "Neden bana bunları söylüyorsun? Beni neden buraya getirdin? Ne istiyorsun?"

Parker elini başımın üzerinde gezdiriyor, parmaklarıyla saçlarımı tarıyor, sessizliği düşünceli. Sonra, sanki bir karar verilmiş gibi yumuşak bir iç çekişle, "Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor.

Elimi tutuyor ve beni parmaklıklardan uzaklaştırıp mutfaktan içeri sokuyor ve merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Koridorda sessizce ebeveyn yatak odasına doğru ilerliyoruz, ama onun yerine sağdaki bir kapıya dönüyoruz. Kapı kapalı. Parker kolu tutuyor ve bana bakıyor.

"Eş ayrıcalığı diye bir şey duydunuz mu hiç?"

Ne tuhaf bir soru. Kaşlarım kırışıyor. "Hiç sanmıyorum."

Parker'ın yutkunurken adem elması sallanıyor. "Bu yasal bir terim. Bir kocanın mahkemede karısı aleyhine tanıklık etmeye zorlanamayacağı anlamına geliyor."

Cevaptan korkuyorum ama sormam gerektiğini de biliyorum. "Peki bunun konuyla ne ilgisi var?"

Parker bana bakıyor, gözleri lazer gibi benimkilere odaklanmış. Arkalarında yanan ışık, irislerindeki altın rengi benekleri tutuşturuyor. İçimden hayvani bir tanıma ürpertisi geçiyor ve bir anda beni buraya her ne için getirdiyse bu kapının ardında olduğunu anlıyorum.

Parker kapı kolunu çevirip iterek açtı ve elini yana bıraktı. "Bunu aklınızda tutun."

Korkuyla dolu bir şekilde odanın içine baktım.

Bakışlarım ilk olarak karşı duvarda belirgin bir şekilde sergilenen bir resme takılıyor; sekize on ebadında çerçevelenmiş bir resim, benzer şekilde çerçevelenmiş düzinelerce başka resimle çevrelenmiş.

Kalbim durdu.

Birbirlerinin kollarında gülen iki gencin fotoğrafı, mavi gökyüzü ve arkalarında muhteşem bir fon oluşturan uzun çam ağaçları. Yaz güneşi yüzlerinde ıslıl ıslıl parlıyor. Genç, kaygısız ve mutluluk içinde aşıklar.

Ben ve Parker.

Annem bu fotoğrafı o gitmeden üç hafta önce çekmişti.

M o kadar büyük bir şok yaşıyorum ki, donmuş gibi hissediyorum. İçimdeki her şey sertleşiyor, kristalleşiyor, çatırdayan buza dönüşüyor. Beynim reddediyor

Bu yüzden Parker yanımdan geçip odaya girerken aptalca ağzım açık, sessiz ve hareketsiz duruyorum. Odanın ortasında durup çerçeveli resimleri inceliyor. Bir duvarın çoğunu kaplıyorlar.

Tüm resimler dışında oda boştur. Karşıda sadece tek bir sade bank var, böylece bir kişi rahatlayabilir ve sergiyi düşünebilir. Sanki bir müze gibi.

Ya da bir tapınak.

Parker üzgün bir şekilde, "Hatırlatmaya ihtiyacım olduğunda buraya geliyorum," diyor.

Neden o fotoğrafımız onda? Neden beni hiçbir şeyle suçlamıyor? Neden kızgın görünmüyor? Ne haltlar dönüyor burada?

Sesimi buluyorum, sessiz odada bir nefes fısıltısı. "Neyin?"

Başını çevirip bana baktığında gözleri kadim bir hüznle doluydu. "Eskiden olduğum kişi. Ve kaybettiğim her şey."

Bakışlarım fotoğraflara geri dönüyor. Bazıları anne ve babasını çeşitli partilerde ve sosyal etkinliklerde gösteriyor.

Annesi ipek ve inciler içinde, babasının sırttan, her zaman o nefret dolu, kendini beğenmiş sırtışını takınan çiçekli yüzü. Büyüdüğü malikânenin fotoğrafları, yemyeşil çimenlerin üzerinde toplanmış ailesi, futbol maçlarının fotoğrafları, Parker'ın son sınıfta giydiğı ceket, çocukluk fotoğrafları, Laredo şehri, en sevdiği polo midillisinin fotoğrafları ve daha neler neler var.

Ve ikimizin sadece bir fotoğrafı yok, çok daha fazlası var. Bir okul dansı için resmi kıyafetlerle, Cadılar Bayramı'na yakın bir balkabağı tarlasında, on üçüncü yaş gününde kardeşimin hastane yatağında. Elimde balonlar var, Parker elimi tutuyor ve annem kollarını ikimize de dolamış. Herkes gülümsüyordu.

İçim hasta. Kusmuk çekirdekli bir volkan gibiyim, patlamak üzereyim. Ama bunu göstermiyorum. Ona hiçbir şey vermiyorum. Çok uzağa geldim. Çok fazla yatırım yaptım.

Eğer gol çizgisi burasıysa, şimdi topu düşürürsem lanetleneceğim.

Kendimi tam boyuma çekiyorum. Doğrudan yüzüne bakıyorum. Duygudan yoksun bir sesle, "Neden ne demek istediğini açıklamıyorsun?" diyorum.

Sanki bacaklarını bükmeğe ona acı veriyormuş gibi yavaşça banka oturuyor. Dirseklerini dizlerine dayıyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. Konuştuğunda yere doğru konuşuyor.

"Hayatımın son on beş yılını bekleyerek geçirdim. Yirmiden fazla restoran açtım, kar amacı gütmeyen bir kuruluş kurdum, dünyayı dolaştım, ünlülerle, politikacılarla ve hatta bir kralla tanıştım. Tüm beklentilerimin ötesinde zengin oldum, hayır kurumlarına milyonlar bağışladım, kendime bir imparatorluk kurdum."

Sesi düşer. "Ve bunların hiçbirisi on sekiz yaşında yaptığım bir hatayı telafi etmiyor."

Odadaki tüm hava emilir. Saatlerin tik takları durur. Dünya ayaklarımın altında dönmeyi bırakıyor. Artık buz değilim, granitim. İstesem de hareket edemiyorum.

Parker başını kaldırır ve fotoğraf duvarına bakar. "Babam korkunç bir adamdı. Korkunç bir adam. Bir yobazın ders kitabı tanımı. Annem onunla neden evlendi, asla bilemeyeceğim. Kadın bir azize." Başını sallıyor. "Ne yaptığımı bilmediği için minnettarım. Bu utanç beni sakat bırakırdı."

Odadaki sessizlik sağır edici. Parker iç çeker.

"Sana bahsettiğim kızı hatırlıyor musun? Hani kendini öldüren?"

Bana bakıyor. Başımı sallıyor ya da farkında olmadığım başka bir onaylama yapıyor olmalıyım, çünkü devam ediyor.

"Bu o." Tekrar resimlere döner. Yüz ifadesi yakıcı bir acıyla ezici bir yenilgi arasında gidip geliyor. "Adı Isabel'di. O benim en iyi arkadaşımdı. İlk aşkımdı. Onun için her şeyi yapardım. Bu yüzden babam beni kendi hayatımı ya da onunkini yok etmek arasında bir seçim yapmaya zorladığında, ben kendi hayatımı seçtim." Gülüşü acı, suçluluk duygusuyla çok uzun süre yaşamış, ruhu bu duyguyla aşınmış bir adamın gülüşü. "Ne kadar aptalmışım."

Kafamın içinde ulumalar yükseliyor, karanlık bir ormandaki binlerce kurt gibi, ağızlarını yükselen aya doğru kaldırmışlar. Konuşamıyorum. Eskiden olduğum kızın fotoğraflarına bakıyorum, kalın gözlükler ve çok büyük bir burun, çarpık dişler ve zayıf bir çene, ucuz kıyafetler ve dışarıda çok fazla zaman geçirdiğim için derin bronzlaşmış bir cilt. Annemin bana verdiği o berbat saç kesimi. Güneş gibi bir gülümseme.

Tanınmaz haldeyim. O güvenen, mutlu kız benim hayaletlerimden biri.

Parker derin bir nefes veriyor. "Onun ailesi çok fakirdi. Benimki ise çok zengindi. Başlangıçta babam ilişkimize göz yumdu çünkü benim de onun gibi olduğumu düşünüyordu. Sadece yaban yulaflarımı ektiğimi düşünüyordu. Deneyim kazanıyordum." Sesi tiksinti dolu bir hal alıyor. "'Kara meşeyi yarana kadar erkek değilsin,' demişti bir keresinde

omzumu alkışlıyordu. Sanki hayallerimin kızıyla sevişmek sadece bir geçiş töreniydi. Sanki kullanılacak bir şeymiş gibi. İşte o zaman ondan nefret etmeye başladım. İşte o zaman Isabel'e olan hislerimi ondan saklamaya başladım. Rol yapmaya."

Parker'ın sesi alçalıyor. Daha sert. "O öğrenene kadar iki yıl sürdü. Sanırım bir gece bizi birlikte keşfettikten sonra beni takip ettirdi. Ama benimle hemen yüzleşmedi. Bekledi. Plan yaptı. Ve sonra, ihtiyacı olan şeyi elde ettiğinde, beni bir seçim yapmaya zorladı."

Ellerim titriyor. Avuçlarım terliyor. Kalp atışlarım neredeyse imkansız bir hıza ulaşıyor, öyle çılgın sinekkuşu vuruşlarıyla çarpıyor ki bayılacak gibi oluyorum. Ama zihnim berrak ve soğuk. Kendimin üzerinde, bedenimin dışında, sanki başka birinin başına geliyormuş gibi bu dehşeti tarafsız bir şekilde izliyormuşum gibi yoğun bir his var içimde.

Parker ayakta duruyor. Elleri kalçalarında, omuzları yuvarlanmış, sırtının normalde gururlu olan çizgisi bükülmüş halde fotoğrafları inceliyor. "Isabel'in babasının kumar sorunu vardı. Babamın bunu nasıl keşfettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama babasının oynayabilmesi için yeterince düşük katılımlı özel bir poker oyunu düzenledi. Ve sonra babam en iyi yaptığı şeyi yaptı. Hile yaptı. Babasının birkaç önemli kazançla güven kazanmasına izin verdi, gerçek paranın tadına bakmasına izin verdi ve sonra halıyı ayaklarının altından çekti. Adam o kadar çaresiz kaldı ki, sonunda çiftliğinin tapusunu bahse yatırdı. Ve tabii ki kaybetti.

"Babam Isabel'in tüm ailesini tamamen yok etme imkanına sahip olduğunda, bana geldi ve onunla kalabileceğimi söyledi - ve ailesi geçim kaynaklarını kaybedecek ve sokaklarda olacaktı ve onlara yardım edemeyeceğim için mirastan mahrum kalacaktım - ya da o gece ayrılabilir ve bir daha asla geri dönmek üzere İngiltere'deki okula gidebilirdim. Her şeyi ayarlamıştı bile. Uçak bileti, daire, okul harcı, her şey. Hepsi beni derisinin rengi yüzünden nefret ettiği bir kızıdan uzaklaştırmak içindi."

Parker dönüp bana baktığında gözleri nem ve kendinden nefretle parlıyor. "Ben de kabul ettim. Kalbim kırılmış olsa da onun için güçlü olduğumu düşündüm. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu, çiftliği ve ailesini kurtarmak olduğunu. Babamın tehditlerini yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu. Ve aptalca bir şekilde, sonunda hayatına devam edeceğini, güzel bir hayatı olacağını ve beni unutacağını düşündüm."

Sesi çatlıyor. "Onun yerine kendini öldürdü. Babama karşı koyacak cesaretim olmadığı için öldü."

Anlamıyorum. Ne dediğini anlamıyorum.

Sözlerim yüksek sesle söylenmiş olmalı çünkü Parker şöyle yanıtlıyor: "Bana bir veda mektubu yazdırdı ve sonra oradan ayrıldım. Birkaç yıl İngiltere'de okula gittim, sonra da Alain'le birlikte bir yıl Fransa'da yaşadım. Tüm bu süre boyunca perişan haldeydim. Kalbim kırılmıştı. Artık dayanamayacak hale geldiğimde, ya geri dönmem ya da delirmem gerektiğini anlayacak kadar kötüleştiğimde, Laredo'ya bir uçak bileti aldım ve uçaktan iner inmez doğruca onun evine gittim. Her şeyi itiraf edecek, beni affetmesi için yalvaracaktım. Ama çok geç kalmıştım. O çoktan gitmişti. Annesi bana tüm hikayeyi anlattı."

Hücrelerim teker teker büzüşüp ölmeye başlıyor. Fısıldıyorum, "Annesi mi?"

Sanki artık gözlerimle karşılaşmaya dayanamıyormuş gibi uzaklara bakıyor ve başını öne eğiyor. "Beni oğlu gibi severdi. Bana karşı hep iyiydi. Ama o gece onu gördüğümde, sevgisinin insanı canlı canlı yiyen bir nefrete dönüştüğünü anladım. Bana bir şeyler söyledi, bir şeyler haykırdı... asla unutamayacağım şeyler. Ben gittikten sonra Isabel'in kendini öldürdüğünü söyledi. Babasının silahını almış ve kafasına dayamış. Ve yakılmıştı, yani ziyaret edebileceğim bir mezarı bile yoktu. O ölmüştü. Ve ellerimde onun kanı vardı. Hâlâ da öyle. Ne kadar dua edersem edeyim, hayır kurumlarına ne kadar bağışta bulunursam bulunayım, ne kadar telafi etmeye çalışırsam çalışayım asla temizlenemez."

Dizlerimin bağı çözüldü. Yavaş yavaş, santim santim acı çekerek, sessizce yere çöküyorum ve bir bombalama kurbanı gibi kül rengi, şok geçirmiş ve titreyerek oturuyorum.

Acı dolu anılarının içinde kaybolan Parker, sıkıntımı fark etmiyor.

"Ondan sonra biraz delirdim. Bir sürü kavgaya karıştım, bir sürü aptalca şey yaptım, başımı bir sürü belaya soktum çünkü ben de ölmek istiyordum. Suçluluk duygusundan kurtulamadım. İçtim. Dolaştım. Küçük bir uyuşturucu bulundurma suçundan birkaç ay hapiste yattım. Babamla iletişime geçseydim muhtemelen oradan çıkabilirdim ama o zamana kadar benim için ölmüştü. Onun yardımını ya da kirli parasını istemedim. İçeride aşçı olan bir adamla tanıştım. Arkadaş olduk. Aynı anda serbest bırakıldık ve bana ailesinin restoranında el altından para karşılığı bir iş teklif etti.

"İşi kabul ettim çünkü yapacak başka bir şeyim yoktu. Komi olarak başladım, aşçılığa yükseldim. Bu işte oldukça iyi olduğum ortaya çıktı. Sanırım o yıl Fransa'da Alain ile yaşarken çok şey öğrendim. Restoran yerel gazetede iyi bir yazı aldı, daha fazla para kazanmaya başladı. Farklı yemekler denemeye başladım. Rezervasyonlar tükenmeye başladı. Bir gün bir kodaman bir gemi dolusu parayla geldi ve beni yeni restoranında baş şef yapmak istediğini söyledi. Elbette dedim ama bir şartla: Adını Bel Époque koyacağız. Yatırımcı bunun gurme bir Meksika restoranı için aptalca bir isim olduğunu söyledi, özellikle de yanlış yazıldığı için, ama ben isim yoksa anlaşıma da yok dedim."

Resmime bakan Parker bir an duraksıyor. Sesi saygılı bir hal alıyor. "Isabel'in adını vermek istedim. Bu benim ona taktığım isimdi. Bel. Ona ve birlikte geçirdiğimiz zamana bir saygı duruşuydu. Bel Époque, güzel çağ. Hayatımın en güzel zamanları. Yatırımcı sonunda razı oldu. Ve bu benim ilk restoranım oldu."

Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi ekliyor: "Açlık Projesi'ni de onun anısına başlattım. Çocuklara yiyecek verme fikrinin hoşuna gideceğini düşündüm.

Güney'deki yoksul çocuklar. Onun gibi okul yemeği için hiç parası olmayan çocuklar. Musküler Distrofi Derneği'ne yaptığım bağışları da bu hastalıktan ölen küçük kardeşinin anısına yapıyorum."

Derin ve ağır bir iç çekti. "Sanırım... Sanırım bunca yıldır bunu bir şekilde düzeltmeye çalışıyordum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kayıyor. Onları hissediyorum ama fırçalamak için hiçbir hareket yapmıyorum. Parker'a mektuplarımı sormama gerek yok, çünkü artık mektuplarımı hiç almadığını biliyorum. Annemin mi yoksa babasının mı bundan emin olduğunu öğrenebileceğimden şüpheliyim. Ama sesindeki dürüstlükten, her kelimedeki derin duygudan ve anlaşılmaz pişmanlıktan Parker'ın bana söylediklerinin gerçek olduğunu biliyorum.

Benim Isabel olduğumu bilmiyor.

Gittiğinde hamile olduğumu bilmiyordu.

Öldüğüme ve buna kendisinin sebep olduğuna inanıyor.

Benim için restoranlara isim vermek, hayır kurumlarına bağışta bulunmak ve yoksul çocuklara yardım etmek için kâr amacı gütmeyen bir kuruluş kurmak gibi harika şeyler yaptı.

Ben, bana ilk buluşmamızda bahsettiği mükemmel, ölü aşk, soykırım gibi bir öfkeyle nefret ettiğim kız.

Gerçeklik karmaşık bir origami formu gibi etrafımda katlanıyor, göremediğim açılar ve katmanlar, kesen keskin kenarlar. Daha önceki beden dışı kopukluk kayboluyor, yerini her bir çığlık atan siniri, her bir acı veren nefes alış verişini hissettiğim, belirgin bir şekilde acı veren bir beden içi deneyim alıyor.

Suyun altındayım. Boğulacağım.

Olduğum her şey, inandığım her şey, son on beş yıldır beni harekete geçiren tüm öfke ve intikam, tamamen gerçek dışı ve yanlış bilgilerden, küçüklük ve aptallıktan, iki insanın kalbinin katılığından oluşan bir kumdan kale üzerine inşa edildi.

Parker'ın babası ve onun inatçı ayrımcılığı.

Annem ve o korkunç yalan.

Bunca yıldır gizli bir sevgili gibi sakladığı bir yalan. Parker'a veryansın ettiği, adını lanetlediği, ölmesini dilediği onca zamanı hatırlıyorum ve yeniden midem bulanıyor.

Yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyorum. Çok basit, gerçekten: intikam. Parker'a, gittiğinde bana çektiirdiği acının bedelini ödetmek istiyordu. Ama onun sadece doğru şeyi yapmaya çalıştığını bilmiyordu. Çoktan ödediğini, ödediğini ve ödediğini bilmiyordu. Ve yıllarca ödeyecekti. Sonsuza kadar ödeyecekti.

İşte bağınazlığın ve intikamın doğurduğu zehirli meyve bu. Burada oturuyoruz, iki kırık kalp, iki mahvolmuş ruh, iki bodur, sevgisiz insan duvarlarda asılı eski benliklerinin hayaletine bakıyor.

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Parker bana doğru koşuyor. Önümde diz çöktü ve üst kollarımı kavradı.

"Victoria, lütfen üzülme! Sana bunu benim için üzülmeni ya da onu kıskanmanı sağlamak için ya da benim hakkımda her şeyi, beni neyin harekete geçirdiğini bilmeni istediğimden başka bir nedenle söylemedim! Tüm sırlarımı bilmeni istiyorum ki senin sırlarını saklayabileceğimi söylediğimde bana güvenebileşin. İleride eşit şartlarda olmamızı istiyorum, eşitler. Anlıyor musun?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Daha çok ağlıyorum.

Beni kollarının arasına aldı. Sesi aceleyle çıkıyor, kelimeleri çıkarma telaşıyla birbirinin üzerine dökölüyor. "Beni dinle - Bel Époç'u açtıktan sonra, babamı böyle bir pislik olduğı için geri almaya çalışmayı takıntı haline getirdim. Güvenlik şirketi sahibi askeri geçmişı olan bir arkadaşım sayesinde babamın yasal bir ithalat/ihracat işi yapmadığını, uyuşturuçu satıcısı olduğunu öğrendim. Laredo'da yaşıyorduk çünkü Meksika nehrin tam karşısındaydı. Gerçekte ithal ettiğı şey dağlar kadar kokaindi."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzölüyor.

Bu bilgi için bir saat önce bile neler vermezdim.

Parker başını sallar. "Bütün parasını bu şekilde kazandı. Onu polise ihbar etmememin tek nedeni annemdi. Uyuşturucu hakkında hiçbir şey bilmediğini biliyordum ve muhtemelen bir soruşturmaya dahil olacaktı. Olmasa bile, bu skandal onu öldürürdü. Ben de onunla bir anlaşma yaptım. Emekli olacaksın, toplumun bir parçası olacaksın, paranın çoğunu vereceksin ve hapse girmeyeceksin. Küçük bir hata yaparsan, hayatının sonuna kadar Koca Baba denen adamdan dayak yersin.

"Arkadaşım Connor aile işimle ilgili kötü gerçeği örtbas etti, babamın kartelle olan tüm bağlantılarını sildi ama hiçbir şey kusursuz değildir. Eminim bunu basına sızdırmak isteseydiniz, birileri bunu doğrulamak için ortaya çıkardı. Bir suçlu bunu itiraf pazarlığında kullanır ve şirketim beni yönetim kurulundan atar ve Kongre adaylığımı unutturur. Kim bilir? Gizli anlaşma yapmaktan hapse bile atılabilirim. Tüm niyet ve amaçlar için hayatım sona ererdi.

"Bir sırrım daha var, tamam mı? Babam eski bir uyuşturucu baronu. Ben aslında bir katilim. Ve size daha önce hapiste yattığımı söyledim - bu arada o esrar bulundurmaktan dolayı idi. Geçmişimde Taj Mahal'in gerçek boyutlu bir kopyasını inşa edebileceğiniz kadar pislik var."

Sesi yumuşar. Çılgın tonu yumuşuyor. "Tüm bunları sana anlatıyorum ki, senin hakkında bildiklerimi bildiğim için kendini güvende hissedesin. Böylece gerçekte kim olduğunu kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun, çünkü ben sana güveniyorum, sen de bana güveniyorsun ve birlikte sırlarımız dünyadan güvende."

Duygu sağanağı yüzünden mi Parker'ın bana tam olarak ne söylediğini anlayamıyorum, yoksa zihinsel bir çöküşün ortasında mıyım, bilmiyorum.

"Ben gerçekte kimim?"

Parker yüzümdeki saçları düzeltiyor, ıslak yanaklarımı başparmağıyla siliyor ve öyle güzel bir şefkatle gülümsüyor ki neredeyse gözyaşlarımı tutamayacağım.

"Evet," diyor usulca. "Kim olduğunu biliyorum ve benden saklanmak zorunda değilsin Victoria. Bir daha asla saklanmak zorunda değilsin."

Midemin çukuruna korkunç bir kıyamet hissi yerleşiyor. Fısıldıyorum, "Ben tam olarak kimim?"

Sanki bir oyun oynuyormuşum gibi başını sallıyor ve daha geniş gülümsüyor. "Polaroid."

Kaşlarımın arasındaki çatıklığı görünce ekledi: "Hello Kitty hacker. Eğlenmek için hükümet bilgisayar sistemlerine giren, izi sürülemeyen sofistike yazılım programları yazan, kolluk kuvvetlerinin en çok arananlar listesinde olan kadın. Bundan daha önce de şüphelenmiştim ama komodinin üzerinde senin küçük şans tılsımını görünce, bir sistemi hacklediğinde her zaman arkanda bıraktığın kartviziti, benimkini hacklemeye çalıştığında olduğu gibi..."

Bana öyle bir güçle çarpıyor ki neredeyse iki büklüm oluyorum.

Tabby. Aman Tanrım, Tabby. Beni o sanıyor.

Yüzümdeki dehşete düşmüş ifadeyi görünce memnuniyetle başını sallıyor ve bunu suçumu kabul ettiğim şeklinde yorumluyor. Ve sonra, az önce eşit şartlarda olmamız ve sırlarımı saklamam hakkında söylediklerini bir araya getirdiğimde

-"Eş ayrıcalığı diye bir şey duydun mu hiç?"-Bütün bu ifşa çalışmasının aslında neyle ilgili olduğunu anladım. Neden beni gerçekten Doğruluk Evi'ne getirdiğini.

Şantaj.

Bir gök gürültüsü camları tıkırdatıyor. Siyah gökyüzünde pürüzlü bir beyaz şimşek ıslık ıslık parlıyor ve ardından bulutlar yarılp yağmur yüklerini bırakıyor.

B Çünkü tüm kaslarım, ölmekte olan bir kara delik gibi kendi üzerine çökmüş olan ruhumun ezici ağırlığı altında hareketsizleşmiş durumda.

Yıldız, yürüyemiyorum, hatta ayakta bile duramıyorum, bu yüzden Parker beni kaldırıp ana yatak odasına taşıyor.

Yetişkin hayatımda o kadar nadiren suskun kaldım ki, objektif olarak bakıldığında bu ilginç bir deneyim. Ya da öyle olurdu, eğer sessiz çığlıklarımın sağır edici korosunu engellemeye çalışmakla meşgul olmasaydım.

Kafamın içi mahşer yeri gibi.

Buna karşılık, Parker hikayesini anlatmak için daha iyi görünüyor. Adımları emin ve kolay. Yüz ifadesi sakin. Görünüşe göre geçmişteki tüm suçlarınızı itiraf etmenin, yattığınız kadını suçlu bir bilgisayar dehası olmakla suçlamanın ve karınız olması halinde mahkemede ona karşı tanıklık etmeyeceğinize dair pasif agresif, yarı üstü kapalı bir öneride bulunmanın psikolojik faydaları var.

Katarsis de diyebilirsiniz.

Parker beni nazikçe yatağa yatırıyor. Uzuvarımı sanki felçli biriymişim gibi düzenliyor ve o benim özenli, şefkatli hemşirem

-Bacaklarını ağırbaşlı bir şekilde birleştirdi, kollarını iki yanıma koydu ve sonra yanımdaki yatağa tırmandı. Kolunu altımdan geçirdi.

boynuma sarılıyor, diğer kolunu belime doluyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. Derin bir memnuniyetle iç çekiyor.

"Yani" diyor.

İşte bu kadar. Tek hece. İki harf. Kaderini mühürlemek için gereken tek şey bu.

Tavana bakıyorum, çatıdaki yağmurun durmak bilmeyen sesini dinliyorum ve bugünkü semineri düşünüyorum. Güçlü olmak, kendi ayakları üzerinde durmak, erkeklerinden bir bok almamak hakkında konuşmamı dinlemeye gelen tüm o kadınları düşünüyorum. Ön sırada oturan ve benim kahramanı olduğumu söyleyen kadını düşünüyorum.

Ben kimsenin kahramanı değilim. Özellikle de kendimin.

O kadınlar şimdi beni burada, birkaç dakika öncesine kadar en büyük düşmanım olan adamın yanında bir bez bebek kadar gevşek ve uysal bir şekilde yatarken görselerdi hakkımda ne düşünürlerdi? Ayağa kalkıp savaşmak yerine, sessizce tüm seçeneklerimi tarttığımı, olası her sonucu hesapladığımı, her şeyi mahvetmeden kendimi bu durumdan kurtarmanın her bir yolunu ayıştırdığımı bilseler ne düşünürlerdi?

Çünkü bence bu işin sonu cehenneme varacak. Emin olmamakla birlikte, eğer Parker'ın benim Polaroid olduğum varsayımını sürdürmezsem, eğer gerçek kimliğimi daha önce ölmüş ve aniden dirilmiş Isabel Diaz olarak kabul edersem ve "Tanrım, üzgünüm, bunların hepsi kocaman bir yanlış anlaşılmaydı!" dersem, güçlü bir şüphem var. Tabby ve ben yakında turuncu tulumlar giyiyor olacağız.

Onu akla gelebilecek her şekilde kandırdım. Öz annem ona aklıma gelebilecek en kötü yalanı söyledi ve o da bunun için yıllarca kendini çarmıha gerdi. Şimdi arkamı dönüp neşeyle "Hey, harika haber, ben gerçekten ölmedim!" diyemem ve bana herhangi bir nezaket seviyesinde davranmasını bekleyemem.

Sanırım deneyebilirim. Zarları atıp şanslı olup olmadıklarını görebilirim. Ama sadece hayatımla kumar oynamam. Düşünmem gereken Tabby var. En çok arananlar listesinden bahsetti.

Kesinlikle iyi değil. Bunu oraya koymasının bir sebebi vardı. Ve Tanrım, muhtemelen annemle yüzleşecekti. Şimdi görebiliyorum, ikisi verandada birbirlerine bağıyorlar.

Ya annemin dili sürçtüyse? Ya öfkesinden ona Eva'yı anlattıysa? Onca yıl kendisinden saklanan kızı hakkında?

Parker o zaman ne yapacaktı? Eva'ya ne olurdu?

Bir çocuk evlatlık verilirse ve biyolojik baba bunu kabul etmezse, evlat edinmeye itiraz etmeye kalkarsa ne tür bir yasal kabus ortaya çıkar? Yemekte hep çocuk istediğini söylemişti. Ya istediğı çocuğun, sahip olduğunu hiç bilmediğı bir çocuk olduğı ortaya çıkarsa?

Zihnimi bir sürü soru dolduruyor. Düşünemiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, boğazımdan çıkmaya çalışan umutsuzluk sesini yutuyorum.

Parker, "Bilmem gereken bir şey var." diyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Lafı uzatmaya hiç niyetim yok, o yüzden bunu sadece bir kez soracağım ama dürüst olmanızı istiyorum."

Soğuk terler döküyorum. Çatıdaki yağmur silah sesi gibi geliyor.

Sesi alçak ama yoğun, "Ofisimdeydin. Kasamı buldun. Bilgisayarlarıma girmeye çalıştın. Neden?"

Titriyorum. İstemsiz, küçük bir nöbet, ölü dokuların bazen yapabildiğı sinir seğirmelerinden biri. Çiftliğimizde tavuklarımız vardı. Kafalarını kestiğinizde dakikalarca sendelerlerdi, vücutları beyin olmadan da motor fonksiyonlarını yerine getirebilirdi.

Ben de o tavuklardan biriyim.

Sonunda nefes aldım, "Sadece... sana güvenebileceğimden emin olmak istedim."

Tüm hayatınız bir yığın yalan üzerine kurulmuşken bir yalanın daha ne önemi var?

"Ve artık biliyorsun," diyor şefkatle, yüzümü okşayarak.

Yutkunuyorum, güçlendirici bir nefes alıyorum ve ne kadar köpekbalığı dolu olduğunu görmek için suları test ediyorum. "Ayrılırsak tüm bu bilgileri basına sızdıracağımdan endişelenmiyor musun?"

Geriliyor. Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum. "İkimiz de basına gitmiyoruz. İkimizin de kaybedecek çok şey var."

Bu cümlelerin içinde açık ama söylenmemiş bir tehdit duyuyorum. Eğer onu ifşa edersem, o da beni ifşa eder.

İşte bu kadar:

Şah mat.

Soğukkanlılıkla ekliyor: "Ve biz ayrılmıyoruz. Biz birbirimize aitiz. Birbirimize o kadar benziyoruz ki bu korkutucu." Duraklıyor ve sonra daha nazikçe, "New York'a döndüğümüzde bir yüzük seçeriz," diyor.

Ah, saf romantizm. Her kız evliliğin tuzağına düşmeyi hayal etmez mi? Daha iyi bir şey düşünemiyorum, gerçekten. Tüm hayallerim gerçek oldu.

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü söyleyecek başka bir şey yok.

Parker başımı çeviriyor ve beni dudaklarımdan öpüyor. Öpücük şefkatle başlıyor ama hızla ateşli bir hal alıyor. Kısa süre sonra ikimiz de çıplak, en iyi yaptığımız şeyi yapıyoruz.

İçim bomboş olsa da, içim bıçakla oyulmuş gibi hissetsem de, bedenim ona her zaman olduğu gibi arzu ve çaresizlikle karşılık veriyor. O benim evrenimin merkezi, diğer her şeyin üzerinde döndüğü eksen ve her zaman da öyle kalacak.

Daha sonra, karanlıkta onun kollarında terli ve doymuş bir şekilde yatarken, yine tüm o kadınları düşünüyorum. Hayranlarımı. Bana toplu halde baktıklarını, yüzlerinin suçlayıcı, gözlerinin hayal kırıklığına uğramış olduğunu görüyorum. Ön sıradaki kadının kendi sözlerimden alıntı yapan görüntüsü aklımdan çıkmıyor.

"Her zaman 'Benim hikayem böyle bitmeyecek' deme gücüne sahipsiniz."

Ben onların idolüyüm, olmak istedikleri kişiyim, kendinden emin ve başarılı, boyun eğmeyen, güçlü... ve burada yalan söylüyorum,

Hikayemin sonunu başkasının yazmasına izin vermek. Köşeye sıkıştım. Teslim oluyorum. Kurtların önüne atılmış bir kedi yavrusu.

Benimle ilgili komik olan şey, eğer beni kurtların önüne atarsanız, sürünün lideri olarak geri dönerim.

Kural 8: Sürtükler asla teslim olmaz.

Casa de la Verdad'a geldiğimden beri ilk kez dudaklarım gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor.

Annem bir bakıma haklıydı. İntihar ettim. Isabel Diaz'ı kendi ellerimle öldürdüm. Sonra bir anka kuşu gibi küllerinden doğdum ve yeni, daha iyi bir şey yarattım: Victoria Price.

Yağmurun çatıya vuruşunu dinliyorum ve belki de Victoria Price'ın da dinlenmeye çekilme zamanı gelmiştir diye düşünüyorum. Benim için -gerçek ben, o her kimse-nihayet yaşama şansına sahip olma zamanı.

Daha sonra sadece şokta olduğumu fark edeceğim. Duygularım çok karışık. Beynim durmuştu ve sağlıklı düşünemiyordum. Ama o anda -zorlanmış, köşeye sıkıştırılmış, seçeneksiz- dünyadaki en mükemmel çözüm gibi görünüyordu.

Parker derin bir uykuya dalana kadar bekledim ve sonra yataktan süzıldüm, sessizce giyindim, mutfak telefonunun yanındaki deftere iki not karaladım, karanlık evden fırtınanın içine doğru yol aldım ve ahşap merdivenlerden denize indim.

Yazar ve Girişimci Victoria Price Kayıp, Öldüğü Tahmin Ediliyor

Cumartesi sabahı erken saatlerde Maxwell Restoran Grubu CEO'su Parker Maxwell'in tatil evine kayıp bir kadın ihbarını araştırmak üzere polis çağrıldı. Bay Maxwell ve Bitches Do Better serisi kadınlara yönelik kişisel gelişim kitaplarının çok satan yazarı ve birçok ünlü isme yaşam koçluğu yapan Victoria Price, önceki akşam Maxwell'in ABD Virgin Adaları'ndaki St. Hafta sonunu onun evinde geçirmeyi planlıyorlardı. Bay Maxwell polise uyandığında Bayan Price'ın gitmiş olduğunu ve mutfak tezgahının üzerinde bir intihar notu bulunduğunu söyledi.

Yerel polis, Bayan Price'a ait birkaç giysinin Bay Maxwell'in evinin güneyindeki sahile vurduğunu ve bunun da kendisinin boğulmuş olabileceğini gösterdiğini doğruladı. Herhangi bir cesede ulaşılammıştır ve soruşturma devam etmektedir.

Bay Maxwell yorum yapmak için müsait değildi.

E ayatımın en kötü ikinci gecesinden sekiz gün sonra, Victoria için aldığım Rolls-Royce'dan çıktım ve hemen düşmanca, itişip kakışan bir kalabalık tarafından kuşatıldım.

muhabirler yüzüme sorularını haykırıyor.

"İntihar notunda ne yazıyordu?", "Kavga mı ediyordunuz?" ve "Onun kaybolmasıyla bir ilginiz var mı Bay Maxwell?" diye bağırmalarına aldırmadan, başım eğik, dişlerimi sıkarak kalabalığın arasından geçiyorum.

Yanımda yürüyen Connor, son soruyu soran şişman adama saldırmamam için beni tutup fiziksel olarak engellemek zorunda kaldı.

"Kendine hakim ol, kardeşim," diye mırıldanıyor ve kaslı kollarıyla kameralı adamları kolayca yolumuzdan itiyor.

Aslında kendimi toparlamakta ciddi anlamda zorlanıyorum. Geçtiğimiz hafta boyunca, hem St. Thomas hem de New York polis departmanlarından yaklaşık iki düzine farklı dedektif ve müfettiş tarafından sorgulandım, basında dönüşümlü olarak kötülendim ve kutsandım, toplamda belki on iki saat uyudum ve Johnny Walker Blue Label viski ile hızla tam gelişmiş bir bağımlılığa dönüşen son derece sağlıklı bir ilişki geliştirdim. Tabii henüz başlamadıysa.

Ve Victoria'yı bulmaya kafayı taktım. Takıntılıyım. Delilik derecesinde.

Çünkü onun ölmediğini biliyorum.

Ne yazık ki yerini tespit etmek son derece zor.

Bu yüzden bugün bana onun nerede olduğuna dair ipucu verebilecek iki kişiyle buluşacağım.

Connor ve ben Victoria'nın apartmanının lobisinin zarif cam kapılarından içeri dalıyoruz. İçeri girer girmez, yaygara sessizliğe büründü. Basın bizi özel mülke kadar takip edemez. Dönüp onları tersleme dürtüsüne direniyorum -dışarıda olduklarını, sinekler gibi kapılara üşüşüklerini biliyorum- ve bunun yerine kendimi resepsiyondaki genç adama tanıtıyorum, o da Connor ve bana asansörleri gösteriyor.

"Kaybınız için üzgünüm," diyor kısık bir sesle, gözleri kısık.

Onu boğmak istiyorum.

Connor beni asansöre sürüklüyor, parmağını çatı katının düğmesine sokuyor ve kapılar kapandığında, "Belki de konuşmayı bana bırakmalısın. Pek havanda değil gibisin."

"Ruh hali mi istiyorsun? Sana lanet bir ruh hali vereceğim," diye homurdanıyorum, bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Sana öyle bir ruh hali vereceğim ki, beni lav lambası sanacaksın."

Connor iç geçiriyor, gözlerini deviriyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Dostum, sana bir tavsiye? Sakin ol, yoksa bu kadınlar sana hiçbir şey anlatmayacak."

O haklı, haklı olduğunu biliyorum ama bunu yapmamın bir yolu yok.

Sakin ol.

Victoria parmaklarımdan arasından kayıp gitmişken olmaz. Lanet olası kalbim ölürken değil, tam da yeniden yaşamayı öğrenirken.

Kapılar açıldığında, sanki öksürmüşüm gibi asansörden fırladım. Connor bana yetişmeye fırsat bulamadan Victoria'nın kapalı ön kapısını yumrukluyorum.

"Tekir!" Bağıryorum, dönüşümlü olarak kapıyı yumrukluyorum ve parmağımı defalarca kapı ziline saplıyorum. "Aç şu lanet kapıyı!"

"Evet, lav lambası değilsin," diye mırıldanıyor Connor.

Victoria'nın asistanı Tabby kapıyı çekip açtı. Sıkılı yumrukları ve çılgın gözleriyle kıpkırmızı bir suratla orada duruyor, üzerinde sadece "call-girl-meets-cartoon-character" olarak tanımlayabileceğim bir kıyafet var ve "Seni orospu çocuğu!" diye hırlıyor.

Bir adım öne çıktı ve yüzüme yumruk attı. "Oha!" diye bağıryor Connor. Önüme geçti ve Tabby'yi omuzlarından tutup daireye geri itiyor. Tökezleyerek geri çekilirken öfkeli bakışlarını benimkilere dikti.

Bana vurduğu yeri ovarak çenemi çalıştırıyorum. Victoria'nın oldukça iyi bir vuruşu olduğunu sanıyordum ama asistanı onu fersah fersah geçmiş. O kadar küçük bir şey için, Babe Ruth gibi bir kolu var.

"Seni görmek de güzel, Tabby." Daireye girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Çek ellerini üzerimden, seni maymun!" Tabby, Connor'ın ellerini tokatlayarak ona çıkışır.

Onu serbest bırakıyor, ifadesi sert, ama obsidyen gözlerinin derinliklerinde parlayan eğlenceyi görüyorum. Küçük porsuğun bana vurmasının komik olduğunu düşünüyor.

Yemin ederim yeni arkadaşlara ihtiyacım var.

Oturma odasının köşesinden Darcy LaFontaine elinde büyük boy bir Cool Ranch Doritos paketiyle, perişan bir halde görünür. Yaşadığı bariz travma, olgunlaşmış muz rengindeki inanılmaz dar dekolteli pantolon takımının dikkatini dağıtıyor.

"Konuşmaya başlasan iyi olur beyaz çocuk, yoksa bu cips paketinin tamamını stresle yiyeceğim." Bir avuç dolusu cipsi ağzına tıkıyor ve içinden, "Buzdolabının yarısını çoktan bitirdim, üstelik on dakikadır burada bile değilim," diyor.

En azından beni dövmeye meyilli görünmüyor. Bu doğru yönde atılmış bir adım.

Bu görüşmeyi ayarladığımda telefonda söylemek istemediğim şeyi söyledim ve "Victoria ölmedi!" dedim.

Tabby'nin gözlerini devirmesi ve alaycı bir şekilde "Hadi canım, Sherlock" demesi pek de beklediğim bir şey değildi.

Birincisi, Victoria'nın bıraktığı ikinci notu Connor ve benden başka kimse bilmiyor. İkincisi, hiçbir banka hesabına girmediğini, kredi kartlarını kullanmadığını, Tabby ya da Darcy ile telefon görüşmesi yapmadığını biliyorum, çünkü Connor her şeyin üstündeydi. Victoria cep telefonunu benim evimde bırakmış -çantası, cüzdanı, her şeyiyle birlikte- ama Victoria ortadan kaybolduğundan beri evinin sabit hattına ve Tabby ile Darcy'nin telefonlarına gelen tüm aramaların izi sürülebiliyor. Karayipler'den gelen gizemli numaralar yok, rastgele ankesörlü telefonlar yok, hiçbir şey yok. Yani Victoria bir mektup ya da posta güvercini göndermediyse, hiçbir şeyden haberleri olmamalıydı.

"Bunu nereden bildiğinizi bana söyleyebilir misiniz?"

Tabby'nin bana attığı bakış, bağırsaklarımı deşmek içindi. Asit damlayan bir sesle, "Önce sen, sik kafalı." dedi.

Connor homurdanıyor.

Tabby gözlerini ona diker ve kısar. "Peki bu kim lan, steroidli G.I. Joe mu?"

Connor devasa bir pazuyu esnetiyor. "Bu silahlarda steroid yok, bebeğim. Bu yüzde yüz saf Amerikan erkeği."

Darcy aniden çığnemeyi bırakır. Birkaç cips açık ağzından düşer ve göğüs dekoltesine iner. Mırıldanıyor, "Erkek eti. Mmm."

Tabby, "Bana bir kez daha 'bebeğim' dersen, John Bobbitt'le ortak bir noktanız olur," der.

Görünüşe göre Connor'ın penisinin kesilmesiyle tehdit edilmek gibi bir sorunu yok, çünkü yüzüne yavaş bir sırtma yayılıyor. "Alıngansın, değil mi?"

"Tabby, bu Connor. O bir arkadaş."

"Erkek arkadaşının önünde Victoria'dan bahsetmiyorum, o yüzden ona ihtiyacın olmadığında geri gel."

destekle, seni koca amcık."

Kaşlarımı çatıyorum. Connor daha geniş gülümsüyor.

"Anneni o ağızla mı öpüyorsun?" diye sorar. "Siktir git."

Kıkırdar. "Memnuniyetle, tatlı şey. Ne zaman hayatının gezintisini yapmak istersen, atla gitsin."

Burun delikleri alevlendi, Tekir bana baktı. "Taşaklarını koparmadan önce şu Neanderthal'i suratımdan çek."

Bir şeyleri kırmak istiyorum. Bu durum zaten kontrolden çıktı, hiçbir yere varamıyoruz ve tek yapmak istediğim Victoria'nın hangi cehenneme gitmiş olabileceğini bulmak ve peşinden gitmek. "Connor benim için çalışıyor, tamam mı? Durumu biliyor ve onu bulmamıza yardım edebilir!"

"Ben güvenlik görevlisiyim." diye ekliyor.

Tabby Connor'ı bir aşağı bir yukarı süzüyor, bakışları dikkatle inceliyor, hesaplıyor ve son derece inanmıyor. "Sen mi?" diyor kaşlarını kaldırarak. "Sen onun güvenlik elemanı mısın?"

Bunu söyleme şekli o kadar küçümseyici ki, Connor adına hakarete uğramış hissediyorum. "Yıllardır birlikte çalışıyoruz. Ona güvenebilirsiniz. O bu işin en iyisi."

Tabby küçümseyen bakışlarını bana çevirdi. "Eğer bu muşta sürükleyicinin en iyisi olduğunu düşünüyorsan, görüldüğün kadar aptalsın."

Connor gülüyor, ben ise öfkeyle kıllarımı kıpırdatıyorum. "Benimle sorunun ne Tabby? Buraya geliyorum, sana patronunun ölmediğini söylüyorum ve sen bunu nereden bildiğimi ya da kaybolduğu gece neler olduğunu öğrenmeye zahmet bile etmiyorsun. Sadece taşaklarımı kırmaya başladın. Ne oluyor be?"

Tabby'nin öfkeli gözleri yaşlarla dolar. Sesi boğuk çıkıyor. "O sadece benim patronum değildi. O benim idolüm, arkadaşım ve sahip olduğum tek aileydi ve sen onun hayatını mahveden pisliksin!"

Şaşırdım, göz kırptım. "Onun hayatını nasıl mahvettim? Ona aşık olarak mı?"

Darcy cips paketini düşürür. Yere düşer ve ayaklarına Doritos püskürtür. "Ona aşık mısın?"

Tabby acı bir şekilde şöyle der: "O lanet olası bir yalancı. Hep öyleydi, hep öyle olacak." Dönüyor ve uzaklaşıyor, omuzları kambur, kolları vücuduna sarılmış, titriyor.

Onun geri çekilişini izlerken Darcy'ye "Ne kaçırıyorum?" diye soruyorum.

Darcy dudaklarını büzdü. Yerdeki cips poşetine bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Sanırım bunun için mutfağa gitmeliyiz. Doritos'tan daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak. Ve sen, Kaptan Amerika, muhtemelen sert bir içkiye ihtiyacın olacak."

Dönüyor ve Tabby'yi takip ediyor. Connor ve ben birbirimize bakıyoruz, o omuz silkiyor ve ben sıkılmış dişlerimin arasından nefes veriyorum. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsak, takip etmekten başka çaremiz yok ve öyle de yapıyoruz.

Darcy mutfak masasında oturmuş, bir galon Häagen- Dazs çikolatalı dondurmayı göğsüne bastırıyor. Kabından çıkardığı dondurmayı kaşıkla ağzına götürüyor. Connor onun karşısında oturuyor, iri gövdesi sandalyeyi cüceleştiriyor. Gözleri lavabonun önünde bir ileri bir geri volta atan ve tırnağını çiğneyen Tabby'de. Kapının girişinde durmuş, kollarımı kavuşturmuş, herkesi izliyor, birinin konuşmasını bekliyorum.

Sonunda Connor, Tabby'ye doğrudan hitap ederek gerilimi keser.

"Bir not bırakmış."

Tabby topuğunun üzerinde dönüyor ve ona ters ters bakıyor. "Polis bana o saçma sapan nottan bahsetti ve bunu onun yazmış olmasına imkan yok!"

Gözleri bana döndüğünde, beni Victoria'nın intihar notunda sahtecilik yapmakla suçladığını fark ediyorum. "Dur bakalım..." diye başlıyorum öfkeli bir şekilde ama Connor sözümü kesiyor.

"Hayır, tatlı yanaklar, başka bir not. İki tane bırakmış. Biri polis için, biri Parker için. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ikisini de o yazmış. El yazısını inceledim. Ona ait."

Tabby'nin iri yeşil gözleri büyür. Umutlu bir nefes çekiyor. "Diğer not nerede? Ne yazıyordu? Ver onu bana!"

Elini Connor'ın yüzüne doğru itiyor.

Sırıttıyor. "Sana vereceğim... eğer kibar olacağına söz verirsen." Tabby yavaşça kolunu indiriyor. Nefes alış veriş düzenli,

Omurgası dik, gözleri çelik gibi ve zehir dolu.

Connor'ın yerinde olsaydım, testislerimin gelecekteki sağlığı için gerçekten korkardım.

Tabby ona ters ters bakarak sessizce, "Ben iyiyim, kavanoz kafa, ama asla ama asla kibar olmayacağım. Kibarlık okul öncesi öğretmenleri, politikacılar ve korkaklar içindir. Ben gerçeğim ve kadınların nasıl davranması gerektiğine dair kadın düşmanı fikirlerinize uymak umurumda bile değil, bu yüzden o lanet olası notu hemen şimdi teslim et, yoksa Tanrıça'ya yemin ederim ki üzerine öyle büyük bir bok fırtınası yağdırırım ki adını Nuh sanırsın."

Connor bana baktı. "Şu anda ereksiyon olmam uygunsuz mu? Çünkü aletim o kadar sert ki patlayabilir."

"Ona şu lanet notu ver, Connor."

Tabby, "Teşekkür ederim!" der ve parmaklarını onun yüzünün önünde şıklatır.

Ona sırtarak deri ceketinin iç cebinden katlanmış beyaz bir kağıt parçası çıkarıyor. Kâğıdı iki parmağının arasında, kart numarası yapan bir sihirbaz gibi oynatıyor ve kadın kâğıdı adamın elinden kapıyor.

Gözleri satırdan satıra atlayarak bir kez okudu. Kaşlarını çatıyor, bana bakıyor ve sonra tekrar okuyor. En yakındaki sandalyeye çöküyor, büyük, inanmayan gözlerle bana bakıyor.

"Ona evlenme mi teklif ettin?"

Darcy bir ağız dolusu dondurmayla boğuluyor. Connor eğilir ve sırtına vurur.

"Evet. Şey, hayır, tam olarak değil. Evleneceğimizi ima ettim. Her neyse. Mesele şu ki, New York'a döndüğümüzde yüzük alışverişine gideceğimiz konusunda anlaştık ve sonra uyumaya gittik ve bir de baktım ki gitmiş."

Tabby bunu bir süre endişeli bir sessizlik içinde sindirir. Darcy, "Ver şunu bana," dedi ve notu Tabby'nin elinden aldı. Dudakları kıpırdarak sessizce okumaya başladı ama ben her kelimesini ezberlemiştim bile.

Sevgili Parker,

Yine böyle gittiğim için beni affet, ama bana başka seçenek bırakmadın. Evlilikle ya da başka bir kurumla ilgilenmiyorum.

Bu gece benimle paylaştığınız her şey için teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Bir başkasına asla söylemeyeceğim, bu yüzden lütfen bu konuda endişelenerek bir dakikanızı bile boşa harcamayın.

Diğer not polis için, yani kayboluşumda şüpheli olmayacaksınız. Ve hayır, kanser değilim. O sadece medya için. Gözlerden uzak, uzun ve üretken bir hayat yaşamayı planlıyorum. Lütfen beni bulmaya çalışmayın. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir.

Size anlatmak istediğim çok şey var ama tehlikede olan çok fazla şey var. Belki başka bir hayatta.

Sana mutluluklar dilerim, Parker. Bunu hak ediyorsun. Her zaman seninim,
Victoria

Okumayı bitirdiğinde, Darcy Tabby'ye baktı. Aralarında öyle bir bakış geçiyor ki, "Sanırım ikiniz de onun gerçekte kim olduğunu başından beri biliyordunuz?" diye sormama neden oluyor.

Tabby -hiddetli, yılmaz Tabby- bir çarşaf rengine kadar kızarıyor. "Sana gerçekte kim olduğunu söyledi mi?"

"ok fazla kelimeyle değil. Ama onunla yzleştiiimde itiraf etti." Bir an düşündüm ve sonra kendimi düzelttim. "Aslında itiraf etmedi ama inkar da etmedi."

Tabby ve Darcy bana aynı şekilde bakınca, sabırsızca, "Bakın, işin özü şu ki, onun Polaroid olduğunu anladım, bana güvenebileceğini hissetmesi için kendi iskeletlerimden bir demet gösterdikten sonra onunla bu konuda yüzleştim, evlilik konusunda anlaştık ve sonra da bu oldu," diyorum. Darcy'nin elindeki notu gösteriyorum. "Ve nereye gitmiş olabileceğini bilmem gerekiyor ki peşinden gidip bunu dzeltebileyim. Bu yüzden buradayım çünkü nereye gittiğini bulmak için en iyi şansımın siz ikiniz olduğunu düşünüyorum. Daha erken gelebilirdim ama St. Thomas polisi beni oyaladı. Oradaki soruşturmada işbirliği yapmam gerekiyordu. New York'a daha dn döndüm ve günün büyük bir kısmını NYPD ile geçirdim."

O kadar geniş ve derin bir sessizlik oluyor ki kendi kalbimin atışını duyabiliyorum. Sonra Tabby içi boş bir şekilde "Polaroid." dedi.

"Evet," diye araya giriyor Connor başını alaycı bir şekilde sallayarak. "Benim de aklımı başımdan aldı. Bir eteğin böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmezdim. İnanılır gibi değil."

Tabby'nin yüzü beyazdan kırmızıya dönüyor. Connor'a attığı bakış onu eritip bir su birikintisine dnştrmeliydi, ama Connor hiçbir şey olmamış gibi, tüm bunların imknsızlığı karşısında başını sallamakla yetiniyor.

Belli ki kafası karışmış olan Darcy, "Polaroid de kim?" diye soruyor.

Tabby'nin bildiğini söyleyebilirim, ama belki Victoria Darcy'ye asistanına anlattığı kadar çok şey anlatmamıştır. Mantıklı, sanırım. Tabby her gün, bütün gün Victoria'nın yanındaydı, programını yürütüyordu, aslında tüm hayatını yönetiyordu. Bir keresinde Tabby'nin onun sağ kolu olduğunu söylemişti.

Onsuz yaşayamayacağı bir destek. Tabby tüm mecazi cesetlerin nereye gömüldüğünü biliyor olmalı.

Connor, gözlerindeki keskin bakışla doğrudan çelişen rahat bir ses tonuyla Darcy'ye sorar: "Bu ismi daha önce hiç duymadın mı?"

Darcy ağzını açıyor ama Tabby daha bir şey söyleyemeden sözünü kesiyor.

"Victoria ona Polaroid'den ya da geçmişinden bahsetmedi. Hiçbir şey bilmiyor." Darcy'ye uyarıcı bir bakış attı. "Öyle değil mi, Darcy?"

Darcy dondurma kutusunu dikkatle masanın üzerine bırakır. Ona bakarak başını sallar. "Evet. Yani, hayır. Hiçbir şey bilmiyorum. O kadar yakın bile değildik."

Connor önce Tabby'ye, sonra Darcy'ye bakar ve kıkırdar. "Hanımlar, bu şimdiye kadar gördüğüm en boktan yalan söyleme şekli."

"Anlaştık," diye çıkıştı. "Biri bana neler olduğunu anlatmaya başlasa iyi olur, yoksa hikayeyi öğrenmesi için polisi buraya çağıracağım."

Tabby soğuk bir şekilde, "İkimiz de zaten polis tarafından sorgulandık. Ve hayır, merak ediyorsan söyleyeyim, onlara Polaroid'den bahsetmedim. Söyledin mi?"

"Tabii ki hayır! Onu korumak istiyorum, hapse atmak değil!" Dudakları büküldü. "Onun böyle düşünmediği, mektubundaki 'başka herhangi bir kurum' cümlesinden de anlaşılıyor. Belli ki hapishaneden bahsediyordu." Bakışları kararıyor.

"Ya da bir hastane."

Bana öylesine tiksintiyle, öylesine açık bir düşmanlıkla bakıyor ki şaşırıp kalıyorum. "Ona zarar vermedim ya da zarar vermekle tehdit etmedim! Sadece onu mutlu etmek istedim-"

Tabby ayağa fırlar. "Onu mutlu etmek mi? Onu uçuruma sürükledin ve ittin, seni geri zekâlı!" diye bağırır. "O gece ona her ne söylediyse, onu bunu yapmaya zorladın! Ve şimdi senin yüzünden onu bir daha asla göremeyeceğiz!"

Bunların hepsi acı veriyor, çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum. Victoria'nın gerçek kimliğini asla

açıklamazdım.

Polise ya da bir başkasına kimliğimi açıkladım ama bunu ifade ediş şeklim... geriye dönüp baktığımda Victoria'yı benimle evlenmeye ikna etme girişiminin tam bir felaket olduğunu fark ediyorum. Milyon yıl geçse de böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim. En kötü ihtimalle beni reddedip blöfümü göreceğini ve kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp eve kaçacağımı düşünmüştüm.

Ben tam bir pisliğim. Ve Tabby benim içimi görüyor.

Yine de inkâr etmeye çalışıyorum. "Onu bir daha asla göremeyeceğimizi bilmiyoruz. Sadece korkmuş olabilir, yalan söylüyor olabilir."

"Geri dönmeyecek," diye araya giriyor Tabby acı acı. "Eğer geri dönmeyi planlasaydı, o çantaya asla erişmezdi. Kontrol ettim. Gitmiş. Ve o da öyle. Temelli olarak."

Şimdi kafam karıştı. "Acil durum çantası nedir?"

Connor şöyle diyor: "Genellikle afetler nedeniyle güvenli olmayan bir bölgeyi terk etmek zorunda kaldığınızda kısa süreli hayatta kalma durumları için kullanılan, içinde malzeme bulunan taşınabilir bir kit. Depremler, terörist saldırılar, savaşın patlak vermesi, bu tür şeyler."

O ve Tabby göz göze gelirler. Yumuşak bir sesle ekler: "Bu çantada yeni kimlik belgeleri, farklı bir isimle pasaport ve bolca nakit para olduğunu tahmin ediyorum. Değil mi, tatlı yanaklar?"

Darcy inliyor. "Tanrım, yine mi sahte isim? Zavallı şey!"

Üçümüz de ona bakıyoruz; Connor ve ben kartal gözlü bir ilgiyle, Tabby ise ölümcül bir bakışla.

Darcy hatasını fark ettiğinde yüzünü buruşturur.

"Oops." "Gerçek adı Victoria Price değil mi?" diye fısıldadım.

"Bu imkânsız," diyor Connor, vücudu hareketsiz, acımasız bakışları Tabby'nin üzerinde. "Doğum belgesine kadar her şey kontrol edildi. Tüm geçmişi kontrol edildi. Her şey tertemizdi."

Tabby çenesini kaldırıyor, burnunun ucuyla Connor'a bakıyor ve burnunu çekiyor. "Bu işte en iyisi olmadığını söylemiştim, değil mi?"

Kalbim alışılmadık bir şey yapıyor. Kendini göğsümden sökmeye çalışıyor olabilir. "Gerçek adı ne?"

Tabby bana baktı. "Siktir git Parker Maxwell. Senin de, güzel yüzünün de, daha güzel yalanlarının da canı cehenneme. Sana hiçbir şey anlatmayacağım."

Aklım saatte bir milyon mil hızla gidiyor. Ellerim titriyor. Biraz başım dönüyor, bu yüzden bir sandalye çekip oturuyorum.

"Darcy," diyorum kısık sesle, ona bakarak. "Victoria'nın gerçek adı ne? Ve Tabby neden bana yalancı deyip duruyor?"

"Eğer ona söylersen, seni trafiğin içine iterim," diye tersliyor Tabby. "Kes sesini kadın," diyor Connor, ayağa kalkarak. O da ellerini kalçalarına koymuş, Tabby'nin üzerinde yükseliyor. Gözü korkmayan Tabby gözlerini deviriyor ve hepimize sırtını dönüyor.

Uzanıp Darcy'nin koluna dokunuyorum. "Darcy. Lütfen. Bilmek zorundayım. Onu bulmak zorundayım. Bunu doğru yapmalıyım."

Uzun, sessiz bir an boyunca yüzüme bakıyor, iri kara gözleri beni ölçüp biçiyor. Sonunda nefes verdi ve başını salladı. "Üzgünüm Parker, ama o kıza yaşattığın onca şeyden sonra-"

"Darcy, eğer çeneni kapatmazsan, bir daha asla yürüyemeyeceğinden bizzat ben emin olacağım!" diye bağırır Tabby.

Parmaklarım Darcy'nin kolunu sıkıca kavırıyor. "Ne yaptım ben?"

Anlat, anlamama yardım et!"

Tabby bize ters ters bakıyor. Connor kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bir bariyer gibi onun önüne geçiyor. Darcy yine sessiz bir şekilde başını sallıyor.

Dirseklerimi masaya koyuyorum, yüzümü ellerimin arasına alıyorum ve doğum yapan bir goril ile çıldırmış bir savaş çığlığının karışımı gibi bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyorum.

Bana hiçbir şey söylemeyecekler. Duvara tosladım. Burada anlayamadığım ve muhtemelen asla

anlayamayacağım başka bir Şey var, çünkü Tabby ve Darcy
Victoria'yı korumakla meŐguller... benden.

Neden onu benden koruyorlar?

Victoria onlara benim hakkımda ne söyledi?

Thomas'ta kaldığımız süre boyunca aptalca bir şekilde ona sormayı ihmal ettiğim Laredes'e yaptığı geziyi düşünüyorum ve bunun ne hakkında olduğunu yüzüncü kez merak ediyorum. Ama artık öğrenmemin imkanı yok. Bana bir şey vermeye istekli olmadıkları sürece, kaçırdığım temel olay örgüsünün bir detayı, asla...

Dur bakalım. Ya önce onlara bir şey verirsem?

Sanki kafama bir tokat yemiş gibi hissediyorum. Onlara o gece neler olduğunu anlatmalıyım. Onlara gerçeği, tüm gerçeği söylemeliyim, bu benim itibarım, kariyerim ve diğer her şey için tehlikeli olabilir. Oynayabileceğim tek kart bu. Bana güvenmelerini sağlamanın tek yolu bu.

Geleceğimi Psikotik Kızıl Saçlı Gotik Barbie ve yardımcısı Stres Yiyen Bloggess'in ellerine bırakmalıyım.

Boku yedim.

Başımı kaldırıp önce Darcy'ye, sonra da Connor'ın omzunun üzerinden hâlâ bana dik dik bakan Tabby'ye bakıyorum. Tabby ikisinden daha öfkeli ve duygusal görüldüğü ve Darcy'den daha çok şey bildiğinden şüphelendiğim için önce ona hitap ediyorum.

"Babam bir uyuşturucu baronuydu."

Connor dönüp havladı, "Lanet olsun, Parker! Kafan iyi mi?"

Ona cevap verme zahmetine bile girmiyorum. Tabby'nin yüzündeki şok ifadesi bana doğru yönde ilerlediğimi söylüyor. "Seksenli ve doksanlı yıllarda Meksika'dan kamyonlar dolusu kokain ithal etti-"

Connor ellerini başına götürerek, "Tanrım," diye inliyor.

"-ve bunu öğrendiğimde, onu polise ihbar edeceğimi söyleyerek durması için şantaj yaptım."

Darcy, "Ben de ailemin ilginç olduğunu sanıyordum." diyor.

"Ayrıca babamın olayıyla ilgisi olmayan bir uyuşturucu suçundan altı ay hapis yattım. Hayatımın o döneminde gerçekten berbat durumdaydım. Bu arada Connor tüm bu bilgileri yok etmemde bana yardımcı oldu."

"İşte bu kadar. Buradan gidiyoruz." Connor yanıma geldi ve bana el salladı. "Tek kelime daha etme, kardeşim."

Onu görmezden gelmeye devam ediyorum, Tabby'nin temkinli ilgi ile tam anlamıyla şaşkınlık arasında bir yerde gezinen ifadesinden cesaret alıyorum. Onu kendime bağladığımı söyleyebilirim.

"Kız arkadaşımın intihar etmesine de ben sebep oldum. Onu veda bile etmeden terk ettim, çünkü babam ondan nefret ettiği için bana şantaj yaptı, daha sonra uyuşturucu konusunda ona şantaj yapmamın nedeni de buydu, çünkü o zamana kadar babamdan nefret ediyordum. Ama uzun lafın kısası, onu terk etmeyi kabul ederek ne kadar aptalca bir şey yaptığımı fark ettiğimde, o çoktan ölmüştü. Benim yüzümden."

İşte o zaman Tabby'nin yüzü tam olarak tarif edemeyeceğim bir ifadeye bürünüyor, çünkü bunu başka bir insanda hiç görmedim. Öfke, nefret, acıma, iğrenme ve daha fazla nefret. Çok daha fazlası. Yanında da seri katil.

Başını sallıyor ve mizahtan tamamen yoksun bir sesle hafifçe gülmeye başlıyor.

"Bu konuda bu kadar iyi olman inanılmaz," diyor. "Cidden, aktör olmalısın. Doğru ya, zaten öylesin! Bu performansın için Oscar alırsın. Vay canına. Sadece vay be. Beni gerçekten etkiledin. Tebrikler: Yüzyılın saçmalık sanatçısı sensin."

Başıma kan hücum etti. Ayağa fırladım. Connor kolumu tutuyor, muhtemelen onun talimatlarına uyduğumu ve gitmeye hazırlandığımı düşünüyor, ama gitmiyorum.

Lanet olası aklımı kaçırıyorum.

"Yalan söylemiyorum!"

Kükrüyorum.

Tabby bağırır, "Ölü bir kız arkadaş olmadığını zaten biliyorum, seni bok parçası, kontrol ettim! Yalan söylüyorsun!"

"Sen neden bahsediyorsun? Böyle bir şey uyduracağımı mı sanıyorsun?"

"Yaptığını biliyorum, göt surat! Dünyanın hiçbir yerinde senin lanet olası eski kız arkadaşının ölüm belgesi yok, o yüzden sakın bu lanet olası mutfakta durup bana var olduğunu söylemeye kalkma!"

"Ne? Bekle-ne?"

Beni bedensel olarak odadan çıkarmak üzere olan Connor durdu ve sabırsızca, "Tamam, ölü bir kız arkadaşla ilgili bu saçmalık da ne?" dedi.

Tabby beni işaret ediyor. "Bu dangalak Victoria'ya kız arkadaşlarından birinin Victoria ona acısın diye kendini öldürdüğünü söylemiş, buna inanabiliyor musun?"

Connor'ın bana bakarkenki ifadesinden ikiye ikiye bir araya getirdiği anlaşılıyor. Yumuşak bir sesle, "Demek tanıştığımız gece bu yüzden bu kadar berbat durumdaydın." dedi.

Tabby'nin gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, sana da mı aynı hikâyeyi anlattı?" Kötücül bakışlarını benimkilere çevirdi. "Sen patolojiksın!"

"Ben yalancı değilim!"

Tabby alaycı bir tavırla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Oh, gerçekten mi, sık kafalı? O zaman bu ölü kızın adı neydi?"

Başım sanki bir düdüklü tencere, beynim de lapaya dönüşen bir enginar gibi. Kendime olan hakimiyetimin kalan son parçasını da kaybediyorum ve yüksek sesle bağırıyorum, "Adı Isabel Diaz'dı ve o benim hayatımın aşkıydı!"

Odadaki hava buza dönüşür.

Tabby'nin tenindeki tüm renk damlaları tükeniyor. "Kendini öldürdüğünü kim söyledi?" diye fısıldıyor.

Tabby'nin tepkisi ve sorusu karşısında kafam karışarak Darcy'ye bakıyorum. Sandalyesinde donmuş, gözlerini dikmiş bana bakıyor, açık ağzı mükemmel bir O şeklinde.

"Annesi yaptı. Neden?"

Tekir'den yayılan dehşet çığlığı o kadar tiz ki, beş mil yarıçapındaki her köpeğin ayağa fırlayıp havlamaya başladığını hayal ediyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.
Burada her ne oluyorsa, konuşmaya devam etmeliyim.

"Birkaç yıl Avrupa'da yaşadıktan sonra annesinin kapısına geldim. Daha fazla uzak kalamadım ve gerçeği itiraf edecektim: babamın bir poker oyunuyla ailesinin çiftliğinin tapusunu aldığını ve beni Isabel'le kalıp ailesini mahvetmek ya da okula gidip onu bir daha hiç görmemek arasında seçim yapmaya zorladığını söyleyecektim. Ama kendimi açıklama şansım hiç olmadı. Annesi yüzümü görür görmez çığlık atmaya başladı. Bana Isabel'in öldüğünü söyledi. Ben gittiğimde babasının silahıyla kendini vurduğunu ve yakıldığını söyledi. Sonra da kapıyı yüzüme kapattı. O zamandan beri onunla konuşmadım."

Tabby bacakları tutmuyormuş gibi en yakındaki sandalyeye yığılır ve titreyen ellerini kaldırarak ağzını kapatır.

Darcy titreyerek sertçe nefes verir. "Yüce Tanrım. Ne karışık ağlar örüyoruz."

Connor kaşlarını çatarak iki şaşkın kadın arasında bir ileri bir geri bakar. "Ne?"

Uzun, dayanılmaz bir duraksamadan sonra Darcy sanki hareket etmek ona acı veriyormuş gibi yavaşça ayağa kalkıyor, tezgâha doğru yürüyor ve kristal bir viski sürahisi alıyor. Geri dönüp bana baktı.

Gözlerinde gördüğüm şey tüylerimi diken diken ediyor.

"Sanırım o sert içkiyi almanın zamanı geldi Parker. Buna ihtiyacın olacak."

M

exico.

Küçükken babamla birlikte memleketine yaptığımız bir gezide bir kez ziyaret etmiştim. Rengine bayılmışım.

Gürültü ve insanlar, hepsi de bana benzeyen mutlu, geveze insanlar.

Çocukken, hiç tanımadığım büyükbabamın Meksika bayrağına sarılı bir tabutta, beyaz gül demetleri ve siyah dantel tüller içinde ağlayan kadınlarla çevrili olduğu kiliseye giderken babamın yanında yürürken bir sokak satıcısından aldığım antojitolarla karnımı doyurduğumda hissettiğim duyguyu asla unutmadım.

Sonunda eve dönmüş gibi hissediyordum.

Keskin kokuları, karışık sokakları, tıkanıklığı ve kirliliğiyle o egzotik yaşam ve ihtişam ülkesine aittim. Mexico City küçük bir çocuk için bunaltıcı olmalıydı, ama her nasılsa bana Teksas'ın tüm geniş açık alanlarından daha özgür hissettirdi. Her nasılsa daha önce hiç ayak basmadığım bir ülkede kendimi büyüdüğüm kasabadan daha az yabancı hissediyordum.

Bu yüzden hayatımın trajikomedî oyununun üçüncü perdesini açmak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

St. Thomas'tan Miami'ye varmak üç gün sürdü. Atlantik'in sert sularında yelken açarak geçen üç cehennem günü.

Barbadoslu, sanki denizde doğmuş gibi görünen yaşlı bir kaptandı. Yırtık beyaz bir sakalı ve gece yarısı renginde bir teni vardı ve sadece bir kez, Rolex'imle onu gezdirmesi için rüşvet verdiğimde gülümsedi. Altı yaşında rom içmeye başlamıştı.

Sabah kahvesini içti ve güneş battığında kendinden geçene kadar durmadı.

İlk gece çok korkmuştum, kaptan uyurken teknenin alabora olacağına ya da karaya oturacağına inanmıştım ama görünüşe göre navigasyon sistemi sağladı çünkü başımız hiç derde girmedi. Ondan sonra yolculuk konusunda kendimi daha rahat hissettim ama keşif düşünceleri beni rahatsız ediyordu. Cüzdanımdaki paranın sadece yarısını almaya dikkat etmişim, kot pantolonumun üzerine giydiğim ekstra gömlek ve eteği denize atmaya dikkat etmişim, Casa de la Verdad'dan limana giden dolambaçlı, yağmurlu yolda gözden uzak kalmaya dikkat etmişim. Sabahın beşinde sıırıslıkam ve titreyerek limana varmışım ve doğruca yolculuk sırasında fark ettiğim büyük katamarana gittim, flokunda "Beni Kiralayın" yazan bir tabela vardı.

Neyse ki Kaptan Taş Surat bayıldığı gibi erkenden uyandı. Yaklaştığımda güvertede ydi ve beni dikkatle süzüyordu. Ona adımın June olduğunu ve kocamın beni öldürmeye çalıştığını, bu yüzden adalardan güvenli bir geçişe ihtiyacım olduğunu söyledim ama onun tek ilgilendiği bileğimdeki saatti, elmaslarla parıldayan bir parça pembe altın.

Hapse girmemek için ödenecek küçük bir bedel olduğunu düşündüm. Rehin bırakırsa, kıyıya vurmuş halde bulunduğunu söyleyeceğini anladığından emin olduktan sonra ona verdim. Uzaydan geldiğini söylemesini isteyip istemediğimi umursamadığını ve zaten ağzını kapalı tutmayı bildiğini söyledi.

Alışılmadık yollarla bir charter için ödeme yapan ilk kişi olmadığım hissine kapıldım.

Miami'den Newark, New Jersey'deki ana otobüs terminaline giden bir Greyhound'a bindim ve cüzdanımdaki son parayla beni yakınlarda kiraladığım depoya götürmesi

için bir taksi tuttum. Üstümü değiştirmiştim.

Yıllar önce bunun gibi acil bir durum için oraya sakladığım büyük spor çantasında diğer ihtiyaçlarla birlikte kıyafetler. Neyse ki hiç kilo almamıştım. Kıyafetler biraz küf kokuyordu ama hâlâ üzerime uyuyorlardı.

Nakit paraya yaptığım gibi onları da vakumlu plastikle mühürlemeliydim.

Gemideyken tüm saçlarımı kesmiştim ama sonra bir araba kiralayıp I-40'a binip batıya gitmeden önce pis bir benzin istasyonunun tuvaletinde peroksitle ağarttım. Sahte ehliyet ve pasaport fotoğraflarım beni gözlüklü ve kısa sarı bir peruk takmış gösteriyordu, bu yüzden bir marketten bir çift ucuz okuma gözlüğü aldım. Üç gün daha araba kullandıktan sonra Brownsville, Teksas'taki ABD/Meksika sınırına vardım.

Sonra terleyen bir göçmenlik görevlisine küçük bir geçiş ücreti ödedim ve bir köprüden geçerek yeni hayatıma adım attım.

Geçiş ücreti azdı. Topak topak olmuş spor çantamı aramasın diye eline sıkıştırdığım bir tomar para öyle değildi.

Şimdi, Karayipler'den ayrıldıktan bir hafta sonra, sabahın erken saatlerinde Meksika'da kiralık bir odada kiralık bir kanepede oturmuş, kiralık siyah-beyaz televizyonumu izliyorum. Bir Amerikan haber kanalına ayarlanmış olan televizyonda, intihar notuna göre ölümcül pankreas kanseri teşhisi konulduktan sonra kendi canına kıymaya karar veren yazar ve ünlülerin elini tutan Victoria Price'ın trajik ölümüyle ilgili bir haber yer alıyor. Şımarık haber sunucusu umutsuzca ciddi görünmeye çalışıyor ama ağzı sürekli dişlek bir gülümsemeye dönüşüyor.

Bir ünlünün ölümü haber endüstrisi için her zaman iyi bir iştir.

"Kapsamlı bir aramadan sonra ceset hala bulunamadı," diyor sunucu, mavi gözleri parlayarak. "Yetkililer cesedin hiçbir zaman bulunamayabileceğini belirttiler. Bayan Price'ın öldüğü akşam St. Thomas'ı vuran fırtına

Kayboluş g bir ihtimaldi ve kalıntılar denizin çok uzaklarına sürüklenmiş olabilir. şimdilik dosya resmi olarak kayıp bir kişinin dosyası olarak açık kalmaya devam ediyor, ancak içeriden kaynaklar yetkililerin cinayete dair hiçbir kanıt bulamadıklarını ve tanımlanabilir kalıntılar olmamasına rağmen bunun gerçekten bir intihar olduğuna ikna olduklarını söylüyor.

"Bayan Price'ın kaldığı evin sahibi ve söylentilere göre sevgilisi olan Parker Maxwell basınla konuşmayı reddetti ancak televizyonda yayınlanan popüler yemek programı Mangia with Mancari'nin yıldıızı ve Bayan Price'ın bir başka söylentilere göre sevgilisi olan Luciano Mancari birkaç ateşli röportaj verdi ve Bay Maxwell'i düelloya davet etti, hem de Bay Mancari'nin Bayan Price'ın kaybolmasında rakibinin rolü olduğu iddiasıyla. Maxwell kampından henüz meydan okumayı kabul edip etmeyeceklerine ya da iftira davası açıp amayacaklarına dair bir açıklama gelmedi. Bundan sonra geri deneceğiz."

Kanal reklam için ara veriyor. Geri dndklerinde, güler yüzlü sarışın sunucu küresel ısınmayla ilgili bir habere geçiyor.

İşte bu kadar. Ben ldm.

Ölmenin bu kadar kolay olması
komik.

Yaşamakla kıyaslandığında çok kolay.

W İnsan beyni, akıl almaz bir şeyle karşılaştığında hemen aşağıdakilerden birini yapma eğilimindedir iki şey.

Bir: kan dolaşımına bol miktarda stres hormonu kortizol salgılayarak savaş ya da kaç tepkisini başlatır, böylece önemli kararlar hızla alınabilir.

İki: tamamen boş bırak.

Tabby ve Darcy'nin bana anlattığı imkânsız, inanılmaz ve düpedüz dehşet verici hikâyeyi dinledikten sonra beynim iki numarayı seçiyor. Gözlerimi hızla kırpıştırarak onlara bakıyorum, bedenim de kafamdaki gri madde kadar uyuşmuş ve cansız.

Sonra boşluk inkâra dönüşüyor. Sayamayacağım kadar çok kez hayır diyorum.

"Üzgünüm Parker, ama bu doğru."

Tabby şimdi sakinleşti. Sanırım işverenimin tarihin en trajik yanlış kimlik, aşkı engelleyen ebeveynler, seçici kayıtsızlık ve intikam romantizmi vakasında sevgilisinin hayatını mahvetmek için komplo kurduğunu itiraf etmek benim de moralimi bozacaktı.

Kapsamı Shakespeare'vari. Zihnim gerçeği kavramakta başarısız oluyor.

"Victoria, Isabel'e hiç benzemiyor." diye zayıfça itiraz ediyorum.

Tabby iç çeker. "Elli bin dolarlık estetik ameliyat bir insanı tanınmaz hale getirebilir. Buna yeni bir isim, tamamen yeni bir geçmiş, on beş yıllık zaman geçişi, birkaç santimlik boy uzaması ve -özür dilerim- size onun öldüğünün söylenmiş olması gerçeğini ekleyin. Onu tanıyamazdınız. Kimse tanıyamazdı. Bütün mesele buydu."

Victoria'nın yanında her zaman hissettiğim aşinalık duygusunu düşünüyorum. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırışını, ona sarıldığında hissettiklerini, sürekli bir déjà vu duygusunu.

Bu çılgınlık. Böyle bir şey olamaz. Kötü bir rüya görüyorum.

"Isabel'in annesi, sırf ondan ayrıldığım için Isabel'in kendini öldürdüğünü bana asla söylemezdi." Başımı sallıyorum. "Bu hiç mantıklı değil. Bu çok zalimce. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Tabby ve Darcy yüklü bakışlarından birini daha atıyorlar. Duymak üzere olduğum şeyin şimdiye kadar duyduklarımdan daha kötü olacağını hemen anlıyorum.

Yine de, o an geldiğinde, tamamen hazırlıksız oluyorum.

"Çünkü Victoria-Isabel-sen gittiğinde hamileydi."

Dizlerimin bağı çözüldü. Oda daralıyor ve kararmaya başlıyor. Connor'ın kolunun beni desteklediğini, bir sandalyeye götürdüğünü, ölü ağırlığının içine düşmesine yardım ettiğini hissediyorum, ama hissedemiyorum ya da Başka bir şey duymak.

Ayrıca nefes alamıyorum, bu da rahatsız edici, çünkü çılgılık atma dürtüsü çok baskın.

Connor lavaboya koşuyor, musluktan bana bir bardak su dolduruyor, koşarak yanıma geliyor ve suyu titreyen elime tutuşturuyor. "İç," diye emrediyor. Sesi gürlüyor ve boş kafatasımın içinde zıplıyor. Bardağı tutuşumu kaybetmeden önce birkaç yudum almayı başarıyorum. Connor, kedi gibi refleksleriyle bardak yere düşüp paramparça olmadan önce onu yakalıyor.

Nefes nefese kaldım, "Hamile mi? Kürtaj mı yaptırdı?"
Tabby yüzünü biraz buruşturup biraz da yaltaklanıyor.
"Şey...tam olarak değil."
Ve yaşadığım korkunç gün daha da kötüleşmeye devam ediyordu.

"Parker. Bir şey söyle. Kafanın içinde neler oluyor?"
Connor'ın ses tonundan akıl sağlığımı koruduğuma tam olarak ikna olmadığı anlaşılıyor.
Bu da iki kişi yapar.
Tabby'nin küçük melodramımızın tüm iğrenç ayrıntılarını açıklamasının üzerinden yaklaşık yarım saat geçti ve bu süre içinde kederin beş aşamasından üçünden geçtim. İnkâr, öfke, pazarlık; hepsi yıldırım hızıyla gelip geçti. Şu anda depresyona saplanmış durumdayım ve son aşama olan kabullenmeye ulaşabileceğimden çok şüpheliyim.
Kabullenmek affetmeyi gerektirir. Ve ben yaptığım şey için kendimi asla ama asla affetmeyeceğim.
Babama karşı çıkmalıyım. Onu terk etmeyi reddetmeliydim. Isabel'e söylemeliydim... Victoria'ya- Tanrım, aklımda tutamıyorum- en başından beri gerçeği. Bunu birlikte çözebilirdik. St. Thomas'ta Victoria'yla konuşma şeklim, her şeyi ifade ediş tarzım... Tabby haklıydı. Onu uzaklaştırdım. Önce çocuğuma hamileyken onu terk ettim, sonra da on beş yıl sonra, müfredat dışı siber uzay kariyeri için onu polise ihbar edeceğim korkusuyla kendine kurduğu hayatı terk etmeye zorladım.
İyi tarafından bakarsak -ki bu da tutulma sırasında okyanusun dibinde gece yarısı kadar parlaktır- en azından ben

Sonunda Victoria'nın Laredo'da ne yaptığını öğrendim.

Benim bir kızım var. Bir kızımız var, kaçmaya zorladığım kadın ve ben.

Tanrım, ne karmaşa ama.

"Parker?"

Başımı ellerimden kaldırıp Connor'a bakıyorum. Başımda dikiliyor, yüzünün her yerinde endişe okunuyor. Darcy ve Tabby mutfak masasında benimle birlikte oturuyorlar, iki yanımda birer tane. Neredeyse benim hissettiğim kadar harap görünüyorlar.

"Her şey yoluna girecek kardeşim. Onu bulacağız," diye ısrar ediyor.

Darcy'nin bana doldurduğu viski bardağının tortusunu boşaltıyorum, yanığı yutuyorum ve bardağı masanın üzerine koyuyorum. Konuştuğumda sesim o kadar kısık ki, benim için bile neredeyse duyulmuyor.

"St. Thomas'ta ona ait herhangi bir iz bulamadık, belli ki bulunmasını istediği yıkanmış kıyafetleri dışında. Newark'ta da kimse onu görmedi, ancak oraya sığınak çantasını almak için gittiğini biliyoruz, bu da Virgin Adaları'ndan New Jersey'e giderken hiçbir yerde görülmediği anlamına geliyor. Belli ki kılık değiştirerek seyahat ediyor. Yeni bir kimliği ve Tabitha'ya göre yüz dolarlık banknotlar halinde bir milyon doları ve kayıtsız hamiline tahviller halinde beş milyon doları daha var. Hayatının geri kalanında rahatça yaşayabilecek kadar parası var.

"Ve eğer takip edildiğini ya da polisin yaklaştığını düşünürse, tamamen yeni bir geçmişle birlikte istediği herhangi bir yeni kimliği kolayca yaratabilir. Nasıl başka birine dönüşeceğini biliyor. Sen bile ondan bir iz bulamadın Connor ve bir haftadır arıyorsun. Ve eğer sen onu bulamazsan, kimse bulamaz."

Sertçe nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Her şey bitti. O gitti."

Tabby diyor ki, "Um..."

Bir gözümü açıyorum. Tekir, kızıl saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında döndürerek bana mahcup mahcup bakıyor.

Şimdi iki gözüm de fal taşı gibi açıldı. "Lütfen bana daha

fazlası olmadığını söyle," diye yalvarıyorum, içgüdüsel olarak yüzümdeki ifadeden daha fazlası olduğunu anlıyorum.

Tabby'nin yüzü.

"Öncelikle sana söyleyeceklerimin bu odadan dışarı çıkmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

Aynı zamanda, "Kesinlikle!" diye ısrar ediyorum. Connor tersledi, "Çıkar ağzındaki baklayı kadın!"

Tabby parmaklarının arasındaki saç tutamını bırakır. Gözlerinde ateşle Connor'a bakıyor. "Sen de söz vermelisin, kavanoz kafa," diyor ve gülümsüyor. Sırtışı bir timsahın gurur duyacağı bir şeye benziyor, tehlikeli ve dişlek.

"Söz veriyor. Benimle bir sözleşme imzaladı, şu anda işinin başında ve bir müşteri için çalışırken söylediği her şey tamamen gizlidir."

Tabby'nin gülümsemesi genişler. Connor'ı meydan okuyan bir bakışla değerlendiriyor. "Bu doğru mu, kavanoz kafa? Ne söylersem söyleyeyim, kimseye söyleyemezsin, öyle mi? Polise bile mi? Ve bunu bana karşı kullanamazsın?"

Ağzını şehvetli bir gülümseme kaplıyor. Bakışlarının kadının göğsüne kaymasına izin veriyor ve sonra, "Sana karşı bir şey kullanacağım," diyor.

Darcy homurdanıyor. "Siz erkekler çüklerinize cidden takıntılısınız, biliyor musunuz? O şeylerle nasıl dolaşıyorsunuz, asla bilemeyeceğim."

Yumruğunu masaya vuruyorum. "Tanrı aşkına, bu odadan hiçbir şey çıkmıyor!"

Tabby'nin gülümsemesi tatmin olmuş bir şekilde büyür. "Güzel. Çünkü Victoria Polaroid değil." Bakışlarını bana çeviriyor. "Ben öyleyim."

Connor, ciddi bir kırbaçlanma vakasına neden olabileceği gibi görünen bir çift çekim yapar. "Sen mi? Edward Scissorhands Peri Tozu Perisi mi?"

Tabby alaycı bir tavırla, "Aynen öyle. Şimdi beni nasıl buluyorsun, sürtük?"

Çenem, bir kez daha, masanın üzerinde.

Darcy başını sallayarak, "Bunu kesinlikle görebiliyorum. Ve şimdi biraz daha dondurma alacağım." Masadan kalkıp buzdolabına doğru ilerliyor.

Connor diyor ki, "Citibank hack? Scientology işi? Uluslararası Uzay İstasyonu?" Sesi bağırmaya kadar yükselir. "Lanet olası Origin sistemim mi?"

Tabby kirpiklerini kırıştırıyor, bir geyşa gibi nazlı. "Şu anda senin yerinde olmak berbat, değil mi Bay Maço? Bahse girerim beş zavallı beyin hücreniz de gerçekten karışmıştır! Bir kız tarafından alt edilmek... trajedi!"

Ellerini yumruk yapıyor ve kış uykusundan kabaca uyandırılmış bir ayı gibi ses çıkarıyor. Tabby zevkle gülüyor.

"Ama Victoria'nın bavulundaki Hello Kitty bebek," diye itiraz ediyorum, zaten aşırı yüklü olan zihnim bu yeni bilgiyle boğuşuyor.

"O benimdi," diye yanıtlıyor Tabby. "Ona iyi şans getirsin diye paketlemiştim."

"O zaman neden... neden Victoria onun sen olduğunu söyledi? Polaroid olduğunu? Neden beni düzeltmedi?"

Tabby'nin gözlerindeki tüm kahkahalar kayboluyor. "Çünkü beni koruyordu, Parker. Sevdiğin insanlar için bunu yaparsın."

Bu beni tam kalbimden vurdu.

Connor karanlık bir sesle, "Yani başkalarının geçim kaynaklarıyla oynaman için sana para ödeyen kişi için mi?" diyor.

Tabby tersler, "Çünkü sen bizimkini sikmeye çalıştın!"

"Ben sadece onun e-posta hesabına girmeye çalıştım. Tüm sistemimi kızarttın!"

"Arka kapını açık bırakman benim suçum değil, kavanoz kafa."

"Bana bidon kafa diyerek beni aşağıladığını sanıyorsan, bir daha düşün kadın. Denizci olmaktan gurur duyuyorum! Lanet olası Özel Kuvvetler'deydim!"

Tabby küstahça karşılık veriyor, "Donanma SEAL'leri için yeterince zeki değil misin? Yoksa o maymuna benzeyen vücudun yüzmüyor mu?"

Zihnim, Tabby ve Connor'a ve aralarında gidip gelen tuhaf nefret duygusuna fazla dikkat edemeyeceğim kadar hızlı çalışıyor. Çünkü eğer Tabby Polaroid ise, bu inanılmaz bilgisayar becerilerine sahip olanın o olduğu anlamına gelir, Victoria değil.

Bu da patronunun yeni kimliğini bildiği anlamına geliyor.

Ayağa fırladım. Sandalyem bir çılgınlıkla geri kayıyor. Darcy, Tabby ve Connor yaptıkları işi bırakıp bana baktılar.

"Victoria için yeni pasaport ve yeni evraklar hazırladınız, değil mi?"

Tabby başını sallar. "Evet."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve hemen ardından ellerimi titreten güçlü bir adrenalin dozu geliyor. "Demek yeni adını biliyorsun."

Connor ve Darcy noktaları aynı anda birleştirdiler. Darcy hopluyor, Connor Tabby'yle cinsel içerikli bakışmasını bir anlığına bırakıp bana bakıyor ve "Bu harika" diye mırıldanıyor ama Tabby başını sallıyor.

"Yeni kimlikle herhangi bir faaliyet olup olmadığını zaten kontrol ettim. Victoria yeni ehliyetini Newark'ta araba kiralamak için kullanmış. Bu ehliyeti ilk ve son kullanışı."

"Peki ya pasaport?"

"Hiçbir tren, havayolu veya yolcu gemisi manifestosunda isabet yok. Ya da başka bir yerde."

Kalbim bir matkap gibi çarpıyor. İçimde bir umut dalgası kabarıyor. "Demek hâlâ Amerika'da."

"Şart değil. Bir sınır geçiş görevlisine rüşvet vermek için fazlasıyla parası var."

Darcy heyecanla, "Bu da bize Kanada ve Meksika'yı bırakıyor," diyor.

"Tabby, Victoria kiralık arabayı iade etti mi?"

"Son kontrol ettiğimden beri dönmedi."

Kalp atışlarım stratosfere fırlıyor. "Tekrar kontrol edelim. Hemen şimdi."

Tabby ayağa kalkar. "Bilgisayar ofiste."

Onu takip etmemizi istemesine gerek yok. Bir adım atar atmaz Connor, Darcy ve ben ördek yavrusu gibi arkasından sıraya giriyoruz. Bizi Victoria'nın geniş ofisine götürüyor ve o masanın arkasına oturup bilgisayarı çalıştırırken biz de arkasına doluşuyoruz.

Tabby bir süre konsantre bir sessizlik içinde yazıyor, biz de omzunun arkasından Hertz'in ana bilgisayarına girmesini izliyoruz.

Connor mırıldanıyor, "O ahmakların beni işe alması gerek." Kızgınlığının altında, sesinde isteksiz bir saygı yankılanıyor.

"İşte!" Tabby ekranı işaret ediyor. "Arabayı dün Teksas'ta teslim etti!"

Masanın üzerine eğildim ve bilgisayar ekranına baktım. "Hangi şehir?"

"Brownsville."

Orayı iyi bilirim. Laredo'nun yaklaşık 200 mil güneyinde bir kasaba.

Laredo gibi burası da ABD'nin Meksika sınırında yer almaktadır.

"Meksika," diye fısıldıyorum, kanım yükseliyor.

"Burası büyük bir ülke kardeşim," diyor Connor kollarını göğsünde kavuşturarak.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Evet. Ama bu da bir başlangıç."

Altı ay sonra

"Carlos!" Alnımı silerek tavana doğru bağıyorum.
ile a MENDİL Bu zaten
terimle ıslanmış. "¿Dónde está ese pinche ventilador?"
Nerede bu lanet vantilatör?

Ona gönderdiğim ilk iki sert çığlıktan sonra bana cevap
vereceğini düşünebilirsiniz, ancak arkadaşım ve iş
arkadaşım Carlos, kibarca bir kaçık olarak
adlandırılabilir biri.

Şu anda masasında yüzüstü uzanmış siesta yapıyor,
sokağın karşısındaki kantindeki ayyaş barmaidlerden
biriyle ofisinde seks yapıyor ya da söz konusu barmaidlere
kur yapmak için gitarıyla yeni bir berbat balad besteliyor
olabilir. Çok az parası ve daha da az İngilizcesi olan
insanlara Amerika'da çalışma vizesi başvurularında
yardımcı olmak için işe alındığı işi gerçekten yapıyor olma
ihtimali sadece yüzde beş.

Bu da demek oluyor ki, üç kişilik bu köhne hukuk
bürosunda

-Ben, Carlos ve sadece pazartesi günleri öğle yemeğinden
önce iki saatliğine evrak imzalamak için gelen, çok şaibeli
Ignacio Maximiliano Colón'dan oluşan işletme sahibi... İş
yapan tek kişi benim.

Kucak dolusu dosya klasörünü masamın üzerine bırakıyorum ve ofisin etrafına bakarak iç çekiyorum. Sanırım ezik dosya dolaplarının arkasından çıkacak başıboş bir vantilatör arıyorum ya da belki de ön kapının yanındaki açık pencerelerden bunaltıcı odaya rastgele bir esinti süzülmesini umuyorum, ama şansım yok. Bu dava dosyalarını almak için diğer odaya gitmeden önce burası ne kadar boğucuysa şimdi de o kadar boğucu.

Mexico City'de yaz sonu. Güneşin yüzeyinde duruyor da olabilirdim.

Çenemi kaldırıp tavana bakıyorum. "Carloos!"

Arkamdan bir ses İspanyolca, "Sakin ol Anacita, tam burada duruyorum" diyor.

Etrafımda dönüyorum.

Tam orada duruyor, sanki başından beri oradaymış gibi rahatça kapıya yaslanmış sigara içiyor. Uzun boylu, genç ve dağınık, dağınık bir şekilde iyi görünümlü. Buruşuk kıyafetleri, üç günlük sakalı ve umutsuzca düzeltilmesi gereken siyah saçları, topaz rengindeki uzun kirpikli gözlerinin, tişörtünün altında dalgalanan kaslarının ya da rahat, müstehcen gülümsemesinin dikkatini dağıtacak hiçbir şey yapmıyor.

Anlamışsındır: Carlos çok seksi. Ama aynı zamanda benden on yaş küçük ve sertifikalı bir erkek fahişesi ve ben de adını söylememe izin vermediğim başka biri için yanıp tutuşuyorum. Ya da düşünmediğim. Ya da gecenin bir yarısı elim bacaklarımın arasındayken inlememe.

Carlos gülümseyerek yavaş ve seksi bir şekilde, "Yine de ismimi haykırmanı duymak hoşuma gidiyor," diyor.

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ona zerre kadar cesaret vermeyi reddetsem de, flört edilmenin hoş olduğunu kabul etmeliyim. Özellikle de beni gülünç gösteren bu berbat ağartılmış saçlarım düşünüldüğünde. Bana bir Gwen Stefani/Marilyn Monroe havası vereceğini ummuştum ama tek yaptığı beni ucuz göstermek oldu.

Sanırım yine de merhum Victoria Price gibi görünmekten iyidir.

Ne Mexico City'de ne de başka bir yerde artık kimse onu aramıyor. Haberleri aylarca hevesle takip ettim. Görünüşe göre Tabby sahte bir sağlık raporu yazması ve doktorum gibi davranması için birine para vermiş, çünkü polis kanser teşhisimi kişisel doktorumla doğruladıklarını ve davanın resmen kapandığını söyledi.

Tanrı Tabby'yi korusun. O güzel kaltağı gerçekten özlüyorum.

Vasiyetimde her şeyi ona bıraktım, bu yüzden yakında zengin bir kadın olacak olması beni biraz daha iyi hissettiriyor. Polis tarafından resmi bir vaka tespiti ile mahkeme beni gıyabımda ölü ilan edebilir ve Tabby mal varlığımı miras olarak alabilir. Anneme ve isimsiz olarak Eva'ya ne dağıtacağı konusunda talimat verildi, ancak önemli miktarda nakit para ve evim onun olacak.

Eğer bir şekilde muhteşem çatı katıma Hello Kitty duvar kağıdı yerleştirdiğini öğrenirsem, onu öldürürüm.

"Carlos, lütfen bana üç saat önce senden istediğim yelpazeyi getirdiğini söyle," diyorum ellerim kalçamda.

Carlos etrafına, ayaklarına, arkasına ve sonra tekrar bana bakıyor. Masumca, "Elimde bir yelpaze görüyor musun, Anacita?" dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Carlos."

Adını söyleme şeklim gülümsemesini genişletiyor. Duvardan uzaklaşıyor ve bana doğru yürüyor. "Sakin kızma. Sana yelpazeden daha iyi bir şey getirdim. Kendimi."

Kulağa klişe gelebilir ama inanın bana bunu başarıyor. Hâlâ adı anılmayan birine takılı olmasaydım, genç Carlos'la bir tur atmak isterdim.

Zavallı cinsel dürtülerim. Salt Lake City'deki bir alkolik kadar hüsrana uğradım.

"Pantolonunun içinde tut, Rico Suave. Hava terlemekten başka bir şey yapamayacak kadar sıcak." Gözlerindeki parıltıyı gördüğümde, "Havalar soğuduğunda her şeyin farklı olacağını söylemiyorum!" diye azarlıyorum.

Başını sallayarak çene çalıyor. "Ah, benim aptal Anacita'm. Aramızdaki şeyin sonsuza dek karşı konulamayacak kadar güçlü olduğunu biliyorsun. Neden sadece teslim olup olmasına izin vermiyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. Carlos seksi olabilir ama kesinlikle orijinal değil. Geçen hafta kantinde bir kıza aynen bu cümleyi kurduğunu duydum.

Yine de bunu ona karşı kullanmıyorum. İnsanların bağlantı arayışları sırasında ne kadar saçmaladıklarını bilen biri varsa o da benim.

Başka bir sıcaklık dalgası beni vuruyor. Bir boncuk ter boynumdan aşağı yuvarlanıyor. "Biliyor musun Carlos? Burası çalışmak için çok sıcak. Zaten neredeyse öğlen oldu. Hadi gidip yemek yiyelim."

Suratını asıyor, incinmiş gibi davranıyor. "Ah, ama eğer sana sahip olamazsam, aşkım, o zaman yemek yiyemem. Yaşayamam!" Dramatik bir iç geçirir ve elini kalbinin üzerine bastırır. "Aslında, bu benim dünyadaki son anım olabilir."

"Ben ismarlıyorum."

Carlos sigarasından son bir nefes çeker, en yakındaki masanın üzerinde taşan kül tablasında söndürür, büyük bir duman çıkarır ve sırtır. "Bu durumda, sanırım en azından öğleden sonraya kadar hayatta kalacağım."

Bunun onun dikkatini dağıtacağını biliyordum. Carlos'un kolay yatmaktan daha çok sevdiği tek şey bedava yemektir.

Ofisin kapısını kilitliyoruz ve caddenin karşısına geçip sidik ve sigara kokan ama son derece soğuk olan küçük, karanlık kantine gidiyoruz. Eski hayatımda içmeyi hiç hayal etmediğim ama artık takdir etmeye başladığım bira da öyle. Carlos ve ben uzun ahşap barda iki koltuk kapıyoruz ve üzgün bıyıklı ve peltek konuşan bir garsondan cervezas ve ceviche sipariş ediyoruz.

Darcy beni şimdi görseydi - bira içerken, makyajsız bir şekilde dışarı çıkarken, parmak arası terlikler ve sokaktaki bir satıcıdan alınmış çiçek desenli ucuz bir sundress giyerken - muhtemelen bayılırdı.

Bu kadar yeter. Bayılırdı. Hemen.

Bu düşünce yüzümde bir gülümseme yaratırken kalbime bir burukluk gönderiyor.

Ben de onu özlüyorum.

Ama artık benim hayatım bu. Kırsalda şirin bir ev kiraladım. Haftanın beş günü işe gidiyorum. Hafta sonlarını okuyarak, bahçeyle uğraşarak ve anı yaşayarak geçiriyorum, çünkü geçmişi düşünmek bana çok acı veriyor.

Genel olarak memnunum. Bu tam olarak mutlu olmakla aynı şey değil ama annemin de dediği gibi, dilenciler seçici olamaz. Kendimi iyi tarafından bakmak için eğittim. Genç ve sağlıklıyım, asla parasız kalma endişesi taşımayacak kadar param var ve daha küçük ama belki de daha derin bir şekilde, hala güçsüzleri güçlendiriyorum.

Hatta bir kedim bile var. Bir imparatorun duruşuna ve şımarık bir çocuğun tavrına sahip şişman, tembel, turuncu bir tekir. Ona bayılıyorum. Ona İspanyolca'da affetmek anlamına gelen Perdón adını verdim, çünkü bunca yıldan sonra nihayet anladım ki ruhunuza kin beslemekten daha fazla zarar veren tek şey... hiçbir şey.

Nefret sizi yiyip bitirir. Öfke, ne kadar doğru hissettirirse hissettirsin, cehenneme giden düz ve kısa bir yoldur. Sadece affetmek sizi özgür kılar. Sadece bağışlama yaralarınızı iyileştirebilir. Sadece size haksızlık yapanları değil, kendinizi de affedin.

Hayat, şeytanlarımızı sevgili yapmadan da yeterince zor.

Garson buralarımızı ve ceviche'yi fırından yeni çıkmış sıcak tortilla cipslerinden oluşan plastik bir sepetle birlikte getiriyor. Carlos iki kişilik günlük öğle yemeği spesiyalini sipariş ediyor - pilavlı kamaron

-Ve soğuk, lezzetli ceviche'ye yumuluyoruz.

Biz yemek içinde arkadaşça Sessizlik kadar, aracılığıyla Carlos sessizce, "Şimdi bakma ama köşedeki masada oturan kovboy şapkalı adam sana bakıyor," dedi. Homurdanıyorum. "Muhtemelen bir kadının yarım kilo doğranmış balığı otuz saniyeden kısa bir sürede içine çektiğini hiç görmemiştir. Hangi

Bana hatırlatıyor, biraz daha cips lazım. Şu peltek garson nerede?"

Carlos kağıt peçeteyle ağzını siliyor, birasından uzun bir yudum alıyor ve sonra kibarca geçiriyor. "Ben ciddiym Ana. İçeri girdiğimizden beri sana bakmayı bırakmadı. Baksana." Sağına kaçamak bir bakış atıyor ve sonra garsona işaret ediyor.

Sıradan olmaya çalışarak Carlos'un gösterdiği yöne bakıyorum.

Köşedeki masada oturan kovboy şapkalı bir adam var ama kesinlikle bana bakmıyor. Aslında, uyuyor gibi görünüyor. Çizmelerini bir sandalyeye dayamış, uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlamış. Ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş. Büyük beyaz kovboy şapkası yüzüne doğru eğilmiş, gözlerini ve burnunu gizliyor. Bıyıkları bizim garsonunkinden bile daha sarkık.

Dikkatimi tekrar ceviche kasesine veriyorum. "Adam kestiriyor Carlos, beni kesmiyor. Kız arkadaşlarını bu kadar kısıkanıyor musun?"

"Bir erkeğin bir kadına baktığını anlarım Ana, sana bakıyordur, ne kadar öyle değilmiş gibi görünmeye çalışsa da."

Eğer öyleyse, muhtemelen kafama kimin bir kova çamaşır suyu döktüğünü merak ediyordur.

Bu düşünceyi konuşmadan bırakarak biramı bitirdim. Sonra Carlos'un geçirmesine kendiminkiyle karşılık verdim.

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi de beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun." "Evet. Ben gerçek bir hanımefendiyim. Benim sınıfım var göt."

Carlos gülüyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Ah, görüyorsun ya Ana, işte bu yüzden sana tapıyorum!"

Ben de onunla birlikte gülüyorum. "Çok düşük standartların var dostum."

Omuz silkiyor. "Hayat mükemmeli aramak için çok kısa." Daha doğru sözler hiç söylenmemiştir. Elini sıktım ve sonra kolunu omuzlarımdan attım, böylece

daha uzağa uzan ve hisset.

Öğle yemeğini bitirdiğimizde kestirmeye hazırdım. Gündüz içmek beni hep uykulu yapar. Alkol ve sıcak yüzünden gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. Bugün Cuma olduğu için Bay Colón'un ofise gelmeyeceğini biliyorum ve içeride bunaltıcı sıcakla uğraşma düşüncesi beni depresyona sokuyor.

"Carlos, eğer erken çıkarsam, biri gelirse beni korur musun?"

Bana yandan bir gülümseme gönderiyor. "Tabii ki. Çünkü o zaman bana borçlu olursun, Anacita."

"Evet. Ama 'bir' genel bir iyilik anlamında, seks anlamında değil."

"Seks bir iyilik olabilir," diyor makul bir şekilde. "Bir keresinde arabasının patlak lastiğini tamir ettiğim için bana borcunu ödeyen bir kızla seks yapmıştım."

"Vay canına. Bir daireyi tamir etmek için çok yüksek bir fiyat."

Carlos gülümsüyor. "Sanırım lastiği kendisi düzleştirdi."

"Tabii ki biliyorsun." Çantamdan birkaç banknot çıkarıp tezgâhın üzerine atıyorum. "Ve şimdi gidiyorum."

Carlos'a bir öpücük verip uzaklaşıyorum. Arkamdan sesleniyor, "Bir gün Anacita, benimle seks yapacaksın ve o zaman Tanrı'nın gerçek yüzünü göreceksin!"

Seks sırasında Tanrı'nın gerçek yüzünü gördüm zaten Carlos.

Ve tatlım, o senin değil.

Arkama bakmadan omzumun üzerinden el sallıyorum ve sonra kantinin kapısından sokağın kavurucu sığağına adım atıyorum.

Altı saat sonra, nihayet evime giden uzun toprak yolda ilerliyordum.

Bay Hernandez'le olan randevumu unutmuştum, ben kantinden çıktığımda karısıyla birlikte ofisin dışında bekliyordu. Sonra başka bir müşteri geldi,

Bu planlanmamış bir şeydi. Toplantıları ve tüm evrak işlerini bitirdiğimde, güneş uzaktaki dağların üzerinde alçakta asılı duruyordu ve sıcak şehirdeki boğuculuğunu gevşetmişti. En sevdiğim yerel marketten akşam yemeği için biraz sebze ve yağlı bir tilapia parçası almak için durdum ve tıkanmış şehirden yaşadığım kırsal ilçeye doğru yola çıktım. Burası beş binden az nüfusu olan, tiyatro, otel ya da alışveriş merkezi bulunmayan ve Mexico City bölgesindeki on altı bölge arasında en düşük suç oranına sahip olan sakin bir kasaba.

İnternet erişimi de yok, bu yüzden bilgisayarım da yok.

Başlangıçta bu beni çıldırttı ama kısa sürede bunun izlenebilmemin bir yolu daha az olduğunu fark ettim. Evi nakit kiralamama, arabam için nakit ödeme yapmama, Bay Colón tarafından el altından nakit ödeme yapılmasına, tek bir kredi kartına sahip olmamama ve tüm niyet ve amaçlar için Birleşik Devletler yasaları altında ölü olmama rağmen, bir parçam hala polislin iade belgeleriyle kapıma habersizce gelmesini bekliyor.

Paranoya ve ben oldukça yakın arkadaş olduk.

Arabam engebeli yolda zıplıyor ve sarsılıyor. Meksika'nın bu bölgesinde yaz yağmur mevsimidir ve yağmurlar yollara zarar verir. Belediye ana caddeleri onarıyor ama benim özel garaj yolum bakımsız durumda. Ev sahibim çukurları doldurması için birini getireceğine söz verip duruyor ama Carlos'la aynı hızda çalışıyor. Muhtemelen sonunda kendim yapacağım. Ev tadilatı projelerinde oldukça becerikli hale geldim.

Evin önüne park ediyorum, yolcu koltuğundan yiyecekleri ve el çantamı alıyorum ve taş döşeli tuğla yoldan ön kapıya doğru ilerliyorum. Perdón tüm tombul turuncu ihtişamıyla karşılama paspasının üzerine uzanmış. Yaklaştığımı görünce sırt üstü dönüp geriniyor ve tembel bir merhaba miyavlaması yapıyor.

Ev, önünde kemerli bir sütun dizisi olan pembe kerpiçten bir İspanyol Kolonisi. Arazinin batı tarafında yükselen palmyeler tarafından gölgeleniyor. Kırmızı ve turuncu dahlia çalıları doğuya bir renk cümbüşü katıyor. Arka bahçede, kendi astığım ağlarla kavurucu güneşten korunan bir bitki bahçem ve gece gündüz mutlu bir şekilde sırıldaayan deniz kızı şeklinde oyulmuş taş bir çeşmem var.

Bazen gece geç saatlerde kapatıyorum, çünkü tüm o neşeli sesler keşke onu paylaşabileceğim biri olsaydı dedirtiyor. Ama son altı ayda yatağımı paylaşan tek erkek başka bir türden.

"Hey, şişko," diye sesleniyorum kediye sevgiyle. "Annen evde, yemeğe hazır mısın?"

Ayağa sıçradı. Aslında sıçramak çok cömert bir kelime. Daha çok bir tarafa yatıyor, patilerini altına almak için mücadele ediyor ve yukarı itiyor. Sonra esniyor, tüylerini silkeliyor, kalçalarının üzerine oturuyor, bana bakıyor ve yüksek sesle, talepkâr bir miyavlama çıkarıyor.

Aptalca bir soru. Perdon kahvaltısını yaptıktan hemen sonra akşam yemeği için hazırdır. Bu hayvan bir yeme makinesi.

"Tamam, seni küçük zorba. İçeri giriyoruz."

Ön kapının kilidini açıyorum. Perdon ayaklarımın arasında kasıla kasıla yürüyor, kuyruğunu buyurgan bir şekilde sallıyor. Kapıyı kalçamla itip kapatıyorum, dönüyorum ve sonra şok içinde haykırıyorum. Yiyecekleri ve çantamı yere düşürdüm.

Oturma odası beyaz gül demetleriyle dolup taşıyor.

Her yerdeler. Sehpanın üzerinde, iki sandalyenin arasındaki yan sehpa, şöminenin üzerindeki şömine rafında, yerde. Kristal vazolarda düzinelerce var, dolu ve gür, havaya baş döndürücü bir parfüm veriyor.

Kalbim Kentucky Derbisi'nde başlangıç zilini duyan safkan bir at olduğunu düşünüyor ve dörtnala koşmaya başlıyor. Donup kalıyorum, şöminenin üzerindeki saatin tik taklarını dinliyorum, damarlarımdaki kan akışını hissediyorum.

Benim de beynim dondu. Çantamı kapıp kaçmalıyım ama onun yerine belli belirsiz bir "Merhaba?" diye sesleniyorum.

Bir cevap ya da olağandışı bir ses duymadığım birkaç uzun sürenin ardından, gölgeli giriş koridorunda parmak uçlarımda sürünerek ilerliyorum. Gözlerimi dört açarak yemek odasına bakıyorum.

Daha fazla gül.

Soğuk terler döküyorum. Ellerim titremeye başlıyor. Dehşet, inançsızlık ve umut olarak tanımlamama izin vermediğim bir şey midemde çalkalanıyor, zihnimde tahribat yaratıyor.

Olamaz. Olamaz. Olamaz.

Evin içinde bir zombi gibi hareket ediyorum, kaskatı kesilmiş ve çenem düşmüş bir halde, her odada karlı gül demetleri buluyorum. Bu bir rüya ya da kabus. Hangisi olduğuna karar veremiyorum. Yatak odama gidip yatağın karşısındaki şifonyerin üstündeki büyük aynanın her tarafını kaplayan şeyi gördüğümde, donmuş inançsızlığım sonunda çatlıyor. İki elimle ağzımı kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Parker ve benim bir montajımız. Genç ve mutluyduk, cama yapıştırılmış her resimde çılgınca gülümsüyorduk.

"Buenas tardes, Ana."

Etrafımda dönüyorum, kollarımı açıyorum. Acelemden neredeyse dengemi kaybedip düşüyordum.

Yatak odamın kapısında kot pantolonu, kovboy çizimleri, kolları kıvrılmış flanel gömleği, beyaz kovboy şapkası ve gülünç bıyığıyla Parker duruyordu.

I bayılacakmışım gibi hissediyorum.
Hatırladığımdan daha zayıf ve saçları daha uzun, ama buna rağmen daha az güzel değil. sarkık tırtıl üst dudağında yuva yapıyor.

"Yoksa sana Anacita mı demeliyim?" diye soruyor sessizce, delici bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Bugün bardaki sendin," diye kısık sesle fısıldıyorum, o kadar derinden sersemlemiştim ki sanki şok tabancasıyla vurulmuş gibiydim.

Bu Parker. O burada. Burada.

Yüce Tanrım, lütfen kalp krizi geçirmeme izin verme.

"Birlikte olduğun kişi erkek arkadaşın olsaydı sorardım ama beşik sallamanın senin tarzın olmadığını biliyorum. Belli ki öyle olmasını istiyor."

Parker yaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor. Sanki yüzümün her bir özelliğini ve kıvrımını ezberlemiş, detayları zihnine kazımış gibi, yiyip bitiren bir bakışla bana bakmaya devam ediyor.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Sonra, bu ezici sessizliğe daha fazla dayanamadığım için titreyerek, "Tanrım. Şu bıyık." diyorum.

Düşünceli bir şekilde okşuyor. "Porno yıldızı gibi görünüyorum, değil mi?
I?"

"Bir yıldız bile değil. Ücretsiz bir figüran gibi. Bu iğrenç."

Başını sallıyor. "Saçların da çok güzel. Bahis mi kaybettin?"

Boğazım tehlikeli bir şekilde daralıyor. Gülecek miyim, hıçkırarak mıyım yoksa çığlık mı atacağımdan emin değilim, yutkunuyorum.

Parker şapkasını çıkarıyor, elini saçlarında gezdiriyor ve yatak odama doğru bir adım atıyor. Alan küçülmüş gibi görünüyor.

"Bu ülkede kaç tane Ana Garcia olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Sesi nazik ama gözleri içimi yakıyor. Beni ruhuma kadar dağlıyorlar.

Başımı sallıyorum.

"Çok" diyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Kovboy şapkasını yere bırakır.

Hareket ederdim, ama bir heykele dönüştüm. Ya da yerinde sabit duran bir ağaç. Çelişkili bir şekilde, vücudumda çok fazla adrenalin dolaşıyor, neredeyse titreme noktasına kadar titriyorum.

"Şey." Boğazımı temizliyorum. "Asıl mesele de buydu zaten."

Tekrar başını sallıyor. Çok ciddi. Çok sakin. Buna kıyasla, ben korkunç bir şekilde ters giden bir havai fişek gösterisiyim, her şey bir anda sağır edici bir gürültü ve kör edici bir renkle patlıyor, seyircileri uçuşan sıcak şarapneller ve tüten kül parçalarıyla yakıyor.

"Beni nasıl buldun?" "Tabby."

Şokum derinleşirken bir adım geriye doğru sendeliyorum. "O asla-"

"Bana her şeyi anlattı," diye araya girdi usulca, "ben ona her şeyi anlattıktan sonra."

Her şeyi. Bu kelime kafatasımın içinde dönüp duruyor, bir şeylere çarpıyor, çarpıyor ve ardında enkaz bırakıyor.

"Beni mahvetme planından bahsetti. Bana kendisinin Polaroid olduğunu söyledi, sen değil." Sesi bir oktav düşüyor. Gözleri alev alev yanıyor. "Ve bana Eva'dan bahsetti."

Dudaklarımdan küçük bir ses kaçıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor.

Parker yaklaşıyor. Sonra daha da yaklaşıyor. Göz kapaklarının etrafındaki uzun altın kirpikleri sayabileceğim kadar yakınımda durduğunda, "Beni affedebilecek misin?" diye fısıldıyor.

Dizlerim vurmaktan bıktığına karar veriyor ve bükülüyor.

Parker düşmeden önce beni yakalıyor. Beni kollarına alıyor, yatağa doğru ilerliyor ve bizi yatağa yatırıyor. Beni yanaklarımdan öpüyor ve tutkuyla mırıldanıyor: "Affet beni bebeğim, lütfen, lütfen, affet beni."

Yıkıldım ve ağladım. "Seni pislik! Affedilecek bir şey yok! O bıyık dışında!"

"Veda etmeden seni terk ettim." Beni şefkatle dudaklarımdan öptü. "Bana en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk ettim." Beni tekrar öpüyor, daha derinden, beni nefessiz ve soluk soluğa bırakarak. "Ve yıllar sonra, insanlık tarihindeki en kötü evlilik teklifiyle benden kaçmanı sağladım."

Bu sefer beni öptüğünde, pişmanlığını hissediyorum. Tüm ıstırabını, üzüntüsünü ve çaresizliğini, umutsuzluğunun her acılı, yırtık pırtık santimini hissediyorum. Ve beni ilk terk edişinden bu yana geçen uzun, yalnız yıllar boyunca içime attığım tüm duygular serbest kalıyor.

Öpüşmeyi kesiyorum, başımı boynuna gömüyorum ve bir bebek gibi ağlıyorum.

Bana izin verdi. Sırt üstü dönüyor ve beni yanına alıyor, güçlü kollarıyla beni vücuduna yaslıyor, aksi takdirde milyonlarca küçük parçaya ayrılıp ölecekken beni bir arada tutuyor. Güneş batana ve dağların üzerinde parlayan büyük bir ay doğana kadar onun göğsünde ağlıyorum ve sonra biraz daha ağlıyorum, sonunda gözlerim şişene, sesim kısılana ve tamamen tükenene kadar.

"Kraliçe Kaltak'a göre şaşırtıcı derecede ağlamaklısın," diyor Parker, sevgiyle sırtımı okşayarak.

Sinyal veriyorum. "Ben artık Kraliçe Sürtük değilim. Berbat bir saç modeli ve şişman, kötü-

huysuz kedi."

"Oh, bilmiyorum. Kediniz bana oldukça uyumlu göründü. Avlu kapısından içeri girdiğimde gözünü bile kırpmadı."

"Ona yemekle rüşvet verdin, değil mi?"

Şakağında Parker'ın gülümsemesini hissediyorum. "Sessiz kalması için ona bir ya da iki ödül vermiş olabilirim."

Birkaç dakika sessizce uzanıyoruz, sadece nefes alıyoruz. Duvardaki gölgeler uzun ve yumuşak. Dışarıda bir cırcır böceği ötmeye başlıyor.

Göğsümün içinde küçük, narin bir çiçek yapraklarını sabah güneşine açıyor.

Sessizce, "Burada olduğuna inanamıyorum." dedim.

Parker'ın kolları etrafımda sıkışıyor. Başımın üstünü öpüyor.

"Çok üzgünüm Parker. Her şey için." "Ben de öyle."

Geçici olarak soruyorum, "Tabby nasıl? Ve Darcy? Bana kızgınlar mı?"

"Darcy iyi. Seni çok özleyiyor ama son zamanlarda yeni bir proje yüzünden dikkati dağınık." Sesi ısınıyor. "O ve çılgın bir Alman şef bir yemek kitabı üzerinde çalışıyorlar. Diğer şeylerin yanı sıra."

"Başka şeyler mi? Kai ile çıktıklarını dolaylı yoldan mı söylüyorsun?"

"'Flört etmek' bunu ifade etmenin bir yolu. Bir diğeri de 'buldukları her fırsatta tavşanlar gibi düzüşmek'. Xengu'daki stok odasında yanlışlıkla ikisine rastladım." Kıkırdıyor. "O görüntüleri zihnimden silmek için kapsamlı bir hipnoterapiye ihtiyacım olacak. Dört kasa enginarı, iki düzine kutu çileği ve coşkuları içinde ezilmiş koca bir palet salyangozu atmak zorunda kaldım."

Gülümsüyorum, Darcy'yi o kadar özleyorum ki midemde fiziksel bir yumru oluşuyor. "Peki ya Tabby?"

Saçlarımı okşayan Parker, duygu yüklü bir sesle iç geçiriyor. "Bu kız çetin ceviz. Sana olan sadakati olağanüstü. Connor onun lezbiyen olduğuna inanıyor."

"O değil. Peki Connor kim?"

"Arkadaşım ve güvenlik elemanı. E-postana girmeye çalışan kişi o. Tabby'ye karşı büyük bir nefret besliyor ama Tabby ona yüz vermiyor. Onu kendisi için çalışmaya ikna etmeye çalışıyor ama Tabby'nin kendisinden daha zeki olduğunu kabul etmiyor, ki bu da Tabby'nin işi kabul etmek için tek şartı. Son duyduğuma göre, adam ona yılda yedi haneli bir maaş teklif etmiş ama kadın yine de reddetmiş. Görünüşe göre ona, 'Akıl, sınıf ve moda anlayışı olarak benden üstünsün' demediği sürece dünya çapında başka bir hacker bulabileceğini söylemiş. Şimdiye kadar reddetti ama sanırım umutsuzluğa kapılıyor. Yakın zamanda radikal bir Rus grubunun sızdığı büyük bir müşterisi var ve müşteri, Connor'ı kaynağın izini sürmez ve polise kovuşturma konusunda yardımcı olmazsa dava açmakla tehdit ediyor. Görünüşe göre Tabby'nin yardımı olmadan bunu yapamaz. Yani Tabby Connor'ı kısıkvrak yakalamış durumda."

Bana anlattıklarını sindirirken bir sessizlik daha paylaşıyoruz. Sonra, daha kasvetli bir şekilde, "Annemi ziyaret ettim." dedi.

Gittiğim aylar boyunca annemle hiç konuşmadım. Affetmek ve unutmak arasında belirgin bir fark var ve Parker ile Isabel'in trajedisindeki rolü nedeniyle ona duyduğum öfkeyi bir kenara bırakmış olsam da, henüz ona ulaşmayı denemek istemedim.

Doğruyu söylemek gerekirse, onunla olanlar hakkında konuşmak istemiyorum. Bill Maxwell'in hileli kartıyla ne yaptığını keşfedip keşfetmediğini, o gün mutfağında ona karşı sergilediği nefretin söylediklerinin ötesine geçip geçmediğini bilmek istemiyorum.

Bilmek hiçbir şeyi değiştirmezdi zaten. Geçmiş taşın sabitlenmiştir. Ne kadar umutsuzca istersek isteyelim, eski hikayelere yeni sonlar ekleyemeyiz.

Ben cevap vermeyince Parker nefes alıyor ve sonra veriyor. Başım onun nefesiyle yükselip alçalıyor. "Ben ayrıldıktan sonra gönderdiğin tüm mektuplardan bahsetti. Elbette hiçbirini almadım."

Fısıldıyorum, "Baban."

Parker'ın sesi acılaşıyor. "İnkâr etme zahmetine bile girmedim. Onu aradığım gün, öğleden sonra saat ikide sarhoştum ve ülkenin siyah bir başkanı olmasıyla ilgili saçmalıyordum. Onunla bir daha konuşmayacağım."

Bir an sessiz kaldı ve sonra sesindeki acılık kayboldu. "O da seni özleyiyor."

Gözlerimi kapatıyorum. "Onu göremiyorum, henüz değil. Çok taze. Ayrıca, Laredo'ya gidersem, gitmek isteyeceğim... Görmek isteyeceğim..."

Düşüncemi tamamlayamıyorum ama o kimden bahsettiğimi biliyor. Sesinde yeni, sonsuz yumuşak bir tonla fısıldıyor, "Çok güzel. Tıpkı annesi gibi."

Göğsüm sıkışıyor. Yeni gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor. "Okula mı gittin?"

"Evet. Park yerinde bir sapık gibi oturup dürbünle baktım. Neyse ki annem yanımdaydı, yoksa kendimi gerçekten sapık gibi hissederdim."

Parker ve annem, Eva'ya dürbünle bakıyorlar. Bunu kendim de defalarca yapmış olmama rağmen, bu düşünce beni dayanılmaz derecede üzüyor.

"Birkaç yıl içinde on sekiz yaşına girecek, yasal bir yetişkin olacak," diyor Parker yumuşak bir sesle.

Başımı salladım.

"Bu da öz ailesiyle tanışmak gibi konularda kendi kararlarını verebileceği anlamına geliyor."

Başımı kaldırdım. Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum, nabzım kontrolden çıkmış bir yük treni gibi hızla atıyor.

"Denemeye değer." diyor.

"Ya evlatlık olduğunu bilmiyorsa?" Nefes nefese sordum.

"Facebook sayfasında bundan bahsetti. O biliyor. Bunun havalı olduğunu düşünüyor, sanki seçilmiş gibi, utanılacak bir şey değil. Son derece uyumlu görünüyor. Bence ailesi onu yetiştirirken harika bir iş çıkarmış."

"Ama onunla tanışırsam, ifşa olurum... Kimse benim kim olduğumu bilemez-"

"Sen Teksas, Laredo'dan Isabel Diaz'sın, Tómas ve Guadalupe'nin kızı," diyor nazıkçe. "Herkesin bilmesi gereken tek şey bu. Laredo'da ya da başka bir yerde hiç kimse senin Victoria Price ya da Ana Garcia ile olan bağını bilmiyor. Ve ayrıca, gerçek bu. Sen Isabel'sin. Sanırım ikimiz de gerçeğin yalan söylemekten çok daha iyi bir alternatif olduğu konusunda hemfikiriz."

Olasılıklar kafamın içinde çılgınca dönüyor. Gelecek birdenbire birkaç dakika öncesine göre çok daha parlak, çok daha dolu. "Ama siyasi kariyerin, Kongre adaylığın. Magazinciler çıldıracak-"

Parker gülüyor. "O daha başlamadan bitmişti. Seni aramaya başladığımda diğer her şeyi bıraktım. Seni bulmaya konsantre olabilmek için son birkaç aydır tam zamanlı olarak Meksika'da yaşıyorum." Yüzümdeki sıkıntılı ifadeyi görünce hemen ekliyor: "Çünkü sonunda önceliklerimi belirledim. Yılda iki yeni restoran açmak, her hafta farklı bir kızla çıkmak, siyasi makamlara talip olmak... Bunların hepsi boşluktan kaynaklanıyordu. Kendimi yalnızlıktan ve kendimden nefret etmekten uzaklaştırmaya çalışıyordum, bunu şimdi biliyorum. Gerçekten önemli olan hiçbir şeyden vazgeçmedim ve sen de beni terk ederek hayatımı mahvetmedin, tamam mı?"

Sözleri kesin ve gerçeklerle dolu. Biraz rahatlamış hissediyorum, ta ki aklıma başka bir şey gelene kadar. "Onu neden evlatlık verdiğimizizi bilmek isteyecektir."

Sesinde bir omuz silkme var. "Çünkü biz gençtik. Ona verebileceğimizden daha iyi bir hayatı olsun istedik."

"Ama-"

Parker beni bir öpücükle susturuyor. "Bunu ilerledikçe çözeceğiz. Hiçbir şey kesin değil. Lojistiği çözmek için birkaç yılımız var, tabii Eva sonunda bunu yapmak istediğine karar verirse. Zamanı geldiğinde, bir toplantı ayarlamak için evlat edinme ajansı aracılığıyla ona ulaşabilir ve nasıl tepki vereceğini görebiliriz. Tamam mı?"

Titreyerek başımı göğsüne doğru eğdim. "Tamam."

Sonsuza kadar sessiz kaldık, gecenin seslerini dinledik, sonunda derin bir nefes aldım ve fısıldadım, "Peki şimdi ne olacak?"

Parker başımı kaldırıyor. Başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. Neredeyse belli belirsiz bir gülümseme dudaklarını bükmeye başlayana kadar bana sessizce bakıyor.

"Sanırım şimdi sana söz verdiğim yüzüğü çıkarmalıyım."

I gerekir muhtemelen git olsun benim tıp itibaren Banyoda. Kalbime olanlar oldukça normal.

"Beni tehdit etti demek istediniz sanırım." dedim.

"Evet. Affedersiniz. Siz hayır demeden önce söylemeliyim ki on karatlık kusursuz bir taş, yuvarlak parlak kesim, konik baget yan taşlarla platin bir ayarda. Sizin standartlarınıza göre bile oldukça etkileyici. Sizin Rolls-Royce'unuzdan daha pahalı."

Gülüşüm zayıf. "Sadece on karat mı? Ne kadar küçük. Tiffany?"

"Cartier."

"Ah. Şey. Her halükarda, bir kurum için hazır olmadığımı size daha önce söylediğimi belirtmek için iyi bir zaman olabilir."

Parker'ın gülümsemesi, teklifinin az önce reddedildiğini düşünen bir adamın gülümsemesine benzemiyor.

"Yeterince makul. Sabah tekrar sorarım. Sabahları her şey daha iyi görünür."

"Oh, gerçekten mi? Bu, geceyi geçirmek için kendini davet ettiğin anlamına mı geliyor? Kendimizle ne yapacağız?"

Göz kapakları düşer ve sesi boğuk çıkar. "Tanrı'nın gerçek yüzünü görmeni sağlamaya çalışabilirim."

Daha makul seviyelere inmiş olan kalp atışlarım bir anda yeniden stratosfere fırlıyor. "İşte şimdi konuşmaya başladınız Bay Maxwell."

"Aynı fikirde olmana sevindim, benim güzel Bel'im."

Ben tekrar ağlamaya başlayamadan Parker beni sertçe öpüyor ve boğazımdan yükselen sevinç hıçkırıklarını yutuyor.

Giysilerimiz öyle bir hızla çıkıyor ki, neredeyse sihirli. Çaresizlik içinde birbirimizin üzerine düşüyoruz, sarılıyoruz ve inliyoruz, okşuyoruz ve iç çekiyoruz, ağızlarımız da ellerimiz kadar açgözlü. Aylar süren ayrılık bir anda siliniyor.

Parker tam içime girmek üzereyken, yüksek sesli, çığlık çığlığa bir uluma ikimizi de durduruyor.

Yatak odasının kapısında oturan Perdón bize tiksintiyle bakıyor.

"Kapa çeneni yoksa seni haliya çeviririm dostum," dedi Parker başını omzunun üzerinden çevirerek.

Yüzünü ellerimin arasına alıp kendime çeviriyorum. Onu kalbimin ve ruhumun her zerresini katarak öpüyorum ve sonra mırıldanıyorum, "Sanırım birkaç dakikalığına odaklanabilirsin, aşkım."

Bu kelimeyi dudaklarımdan duymak Parker'ın gözlerinin canlanmasını sağlıyor. Bana hayranlıkla bakıyor. Ağzının bir köşesinde bir gülümseme beliriyor.

"Yani, beni her öptüğünde burnunun altındaki o sarkık ineği görmezden gelmem gerekiyorsa, sen de kedimi kesinlikle görmezden gelebilirsin" diye ekliyorum.

"Sarkık mı? Bunu ödeyeceksin," diye nefes alıyor, kalçalarını esnetiyor.

Onu bacaklarımdan arasında, sıcak ve sert hissediyorum ve kahkaham boğazımda düğümleniyor. "Sözler, sözler," diye cevap veriyorum ve onu bir kez daha doyumsuzca öpmek için başını aşağı çekiyorum.

Kural #9 ve en önemlisi: Hayat kısa, sürtük. Seni mutlu eden şeyi yap.

EPILOG

Birkaç yıl sonra

"**I** "Her şey yoluna girecek, bebeğim."
Pencereden dışarı bakıyor, evlerin, ağaçların
ve arabaların parlak bahar gününde hızla
geçişini izliyorum,
hiçbir şey görmeden. "Biliyorum."

Parker uzanıp elimi sıktı. "Biliyormuş gibi
görünmüyorsun."

Kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak birkaç derin nefes
alıyorum. Parker'ın elini o kadar sert sıkıyorum ki kıkırdıyor.
"Tatlım."

Sürücü koltuğunda ona bakıyorum. Gülümsüyor. Gözleri
harika bir şekilde yumuşak. "Sana söz veriyorum, her şey
yoluna girecek. Tamam mı?"

Kaşlarım çatıldı. Kısık bir sesle, "Ama ya değilse?"
diyorum.

Kararlı bir şekilde, "Olacak." diyor.

"Ters gidebilecek her şeyi düşünün!"

Başını sallar. "Olabilecek her şeyi düşün
Doğru."

Bakışlarımı birleşmiş ellerimize, yüzük parmağında
parıldayan pırlantaya indiriyorum ve neden bahsettiğini
bildiğine dair sessiz bir dua ediyorum. Çünkü şu anda, ben

kısa fitilli bir dinamit lokumu kadar dengeli. Rüzgarda ufak bir değişiklik beni patlatabilir.

Dikkatimi dağıtmak için olduğunu bildiğim bir şekilde, Parker radyoyu açtı. Ranchero müziği kamyonetin kabinini dolduruyor. Parker'ın benimle birlikte kalıcı olarak Meksika'ya taşındıktan sonra aldığı büyük, maço bir siyah Chevy. Çok sevdiği Porsche'leri köy yollarıyla başa çıkamıyordu, bu yüzden hız ve performans kaybını, iri motor gürültüsü, korkunç MPG ve iş makinelerine aitmiş gibi görünen büyük lastikler kazanarak telafi etti.

Perdn onların üzerine işemek için her fırsatı değerlendiriyor. Etrafta başka bir erkek olmasına henüz alıştığını sanmıyorum.

Endişemi bastırmak için Parker'a Tabby'nin nasıl olduğunu sordum. Dün gece ben yattıktan sonra onunla telefonda konuşmuş. Onun adı her geçtiğinde yaptığı gibi gülüyor.

"Hello Kitty'nin gerçek adının Kitty White olduğunu, Akrep burcu olduğunu ve elmalı turtayı çok sevdiğini biliyor muydunuz?"

"Aman Tanrım."

"Ve Mimmy adında bir ikiz kız kardeşi var. Görünüşe göre o da Londra dışında yaşıyor. Tüm bunları biliyorum çünkü Tabby Los Angeles'taki Çağdaş Sanat Müzesi'ndeki Hello Kitty retrospektifine katıldı."

Ona dik dik bakıyorum. "Bunu uyduruyorsun."

Sırıtarak bir elini havaya kaldırır. "Tanrı şahidim olsun, doğruyu söylüyorum. Görünüşe göre sevgili Tabitha'mız bu çizgi karaktere karşı sağlıksız bir saplantısı olan tek kişi değil. Açılışın kalabalık olduğunu söyledi."

Binlerce Tekir benzerinin Hello Kitty hatıralarıyla dolu bir müzeye akın ettiğini hayal etmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. "Keşke bunu görebilseydim."

Parker gömleğinin cebinden telefonunu çıkarıp bana uzatıyor. "Instagram hesabına bir göz atın. Seni uyarıyorum, uzun süre bakarsan gözlerin kanayabilir."

Telefonunu alıyorum, uygulamayı açıyorum ve Tabby'nin sayfasına gidiyorum. Birkaç dakika içinde yüksek sesle gülmeye başladım. "Nasıl oldu da

Darcy ve Kai'yi onunla gitmeye ikna edebilir misin?"

"Görünüşe göre Bayan LaFontaine, üzerinde Hello Kitty'nin yüzü olan petit fours ve buzlu pembe fiyonklu on dolarlık çörekler gibi lezzetleri içeren etkinlikteki yemekler hakkında blog yazma fırsatını kaçırmamış ve Darcy'nin nişanlısı onsuz bir yere gitmeyi reddettiği için Kai de peşine takılmış."

Darcy ve Kai'yi düşününce gülümsemeden edemiyorum. "Bu düğün çok çirkin olacak."

Sadece davetiyeye bakılırsa, ilk satırında "Bok gerçek oldu" yazıyor.

Elbette ben katılmayacağım ama Acapulco'da balayı yapacaklar ve o zaman görüşmek üzere plan yaptık.

Tabby'nin teknoloji konusundaki dehasına güvenerek iletişimlerimizde olağanüstü dikkatli davrandık ve hiçbir şeyin takip edilemeyeceğinden emin olduk. Birilerinin aradığını düşündüğümüzden değil, ama kullandığımız kriptofonlar, eğer arıyorlarsa bulunacak bir şey olmayacağını garanti ediyor. O da bizimle Acapulco'da buluşacak ve hepsini görmek için sabırsızlanıyorum. Onlara bugünü anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Eğer atlatabilirim. Yıllardır bu kadar korkmamıştım. Belki de hiç.

Kamyon yavaşlıyor ve sonra durma noktasına geliyor. Parker sessizce "Geldik" dediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Telefonu koltuğa bırakıp dışarı bakıyorum.

Güzel, ağaçlarla çevrili bir caddede kaldırıma park ettik. Çimler yeşil ve arsalar geniş. Burası Laredo'nun iyi kısmı. Dehşet içinde baktığım ev, bir çift büyük söğüt ağacının çevrelediği iki katlı güzel bir ev. Ön kapıya giden tuğla yol boyunca sarı gül ağaçları çiçek açmış.

"Bebeğim."

Gözlerimi kocaman açıp titreyerek Parker'a bakıyorum. Elini uzatıp yanağımı okşuyor.

"Seni çok sevecek."

Ellerim titriyor. Midem çalkalanıyor. Nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Ya yapmazsa?"

Gülümsemesi içimi ısıtıyor. "Nasıl olmaz ki?"

Eğildi, bana hızlı bir öpücük verdi ve sonra kamyondan çıktı. Yanıma gelip kapımı açıyor ve elini uzatıyor. Dışarı çıkarken yalpaladığımda beni sabitliyor. "Sakin ol, kaplan," diye mırıldanıyor ve beni yanına çekiyor.

"Birkaç derin nefes al."

Nefes almak bir anda oldukça zorlayıcı bir hal aldı. Dik durmak da öyle. Parker'ın sakinleştirici gücü için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü onun desteği olmadan ayakta kalabileceğimden tam olarak emin değilim.

"Nefes alıyoruz," diye nazikçe hatırlatıyor bana donup kaldığımda ve nefessiz kaldığımda.

"Tamam. Derin nefes al. İşte başlıyoruz."

Abartılı nefes alıp vermelerim Parker'ın kıkırdamasına neden oluyor. "Tamam. Bu bir başlangıç. Hazır olduğunda bana haber ver."

Gözlerimi kapatıyorum, birkaç nefes daha alıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Hadi yapalım şunu."

Şakağıma bir öpücük konduruyor. "İşte benim kızım," diye fısıldıyor. Kapıyı kapatıyor, dönüyor ve kolunu sıkıca omuzlarıma dolayarak beni tuğla patıkaya doğru götürüyor.

Kapı zilini çalıyor.

İçeriden belli belirsiz bir kadın sesinin heyecanla "Ben bakarım anne!" diye seslendiğini duyuyorum. Neredeyse bayılacaktım.

"Nefes alıyorum," diye mırıldanıyor Parker.

Kapı uçarak açılır. İçeride göz alıcı genç bir kadın durmaktadır. Uzun, bal sarısı saçları, ela gözleri ve sırtıttığı için iyice belirginleşen gamzeleri var.

Babasına o kadar benziyor ki yine nefesim kesildi.

"Merhaba!" Elini uzattı. "Ben Eva. Sen de Isabel olmalısın."

Sanki bir rüyadaymışım gibi hissederek kızımın sıcak elini elime alıp sıkıyorum.

"Evet," dediğimi duyuyorum. "Ben Isabel. Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Eva'nın sırtışı daha da büyür. Parker'a dönüyor. "Ve sen de Parker'sın."

El sıkışıyorlar, birbirlerine aynı gülümsemeyle sırtıyorlar ve ben aniden, derin bir inançla, Parker'ın yanıldığını anlıyorum.

Her şey yolunda gitmeyecek. Her şey muhteşem olacak.

Okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Wicked Beautiful'u beğenmişsinizdir. Yeni kitaplarımdan haberdar olmak isterseniz, lütfen [e-posta listeme katılın](#).

TEŞEKKÜRLER

Birinci bölümdeki "kaltak" tanımını Wikipedia'dan uyarlanmıştır. Ve şimdi de teşekkürler:

Bu kitap, son yirmi yılımı birlikte sorun yaratarak geçirdiğim ve aynı zamanda evli olduğum en iyi arkadaşım Jay'in biraz şaşkın ama tereddütsüz desteği olmadan mümkün olamazdı. Bir kadın için onu her şeyiyle seven ve kabul eden bir erkekten daha büyük bir hediye olamaz. Ben gerçekten şanslıyım.

Beta okuyucularım Donna, Kimber, Zita, Louise ve Yida'ya, zamanlarını ayırıp ilk versiyonu inceledikleri ve yararlı geribildirimlerde bulundukları için çok teşekkür ederim. SS Media Co. şirketinden Shannon ve Scott'a on yılı aşkın süredir çeşitli web sitelerimde benimle işbirliği yaptıkları için teşekkür ederim.

Harika kapak tasarımcım Letitia Hasser'e kapaklarım üzerinde çok çalıştığı ve böylesine güzel bir eser yarattığı için teşekkür ederim.

Facebook okuyucu grubum Geissinger's Gang'e kitaplarımı bu kadar coşkuyla destekledikleri ve çılgın fikirlerimi paylaşabildiğim eğlenceli, güvenli bir grup oldukları için teşekkür ederim.

Son olarak, bana kitap ve okuma sevgisini aşıladıkları ve her zaman yanımda oldukları için aileme teşekkür etmek istiyorum. Seni seviyorum. Ve annem de bana bu konuda

Kaltağın Yaratıcısı'nın Mottosu: Benden sonra, önce sen gelirsin. Büyürken bunu çok duydum. Çoğunlukla şaka yaptığını düşünürdüm.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.